Ochiul Sinelui
de care nimic nu se poate ascunde
David R. Hawkins, M.D., Ph.D

Calea este dreaptă şi îngustă,
Nu pierdeţi timpul.
Gloria in excelsus Deo

Dedicaţie
Eram foarte tânăr când mi s-a revelat spontan, în forma unei înţelegeri masive şi nelimitate, totalitatea şi imensitatea suferinţei omeneşti. A fost o experienţă şocantă, din care a rezultat dedicarea mea în a alina suferinţa umană prin toate mijloacele disponibile - ştiinţă, filozofie, spiritualitate, medicină, psihanaliză, umor, psihiatrie, învăţământ şi vindecare. Cu toate acestea, cea mai importantă dintre toate modalităţile mi-a fost oferită ca un dar şi constă chiar în această înţelegere capabilă să vindece însăşi fundamentele suferinţei umane.
Prin intermediul graţiei ea este împărtăşită lumii întregi, în speranţa că va constitui catalizatorul care va dizolva unele dintre sursele durerii şi suferinţei umane.
Această strădanie este menită a fi o servire a Domnului şi, prin urmare, a întregii umanităţi. Darul primit este transmis mai departe, cu gratitudine. Inspiraţia de a scrie cele conţinute în cartea de faţă a provenit din bucuria pe care am citit-o pe feţele oamenilor care au auzit vorbindu-se despre aceste lucruri. Iubirea lor s-a întors in forma acestor scrieri şi conversaţii.

Cuprins

SECŢIUNEA A DOUA

Procesul Spiritual

SECŢIUNEA A TREIA
Calea conştiinţei

Prefaţă

Scopul lucrării de faţă este imens. Ea nu include doar o raportare detaliată şi subiectivă a stărilor foarte avansate ale conştiinţei spirituale numite în mod tradiţional iluminare ci, pentru prima dată, corelează şi recontextualizează informaţia spirituală într-o asemenea manieră, încât o face comprehensibilă

raţiunii si intelectului.
Această corelaţie între ştiinţă şi spiritualitate reprezintă o integrare între dimensiunile lineare şi non-lineare. Prin intermediul „depăşirii contrariilor", autorul rezolvă un conflict vechi de când lumea şi aparent irezolvabil, impasul dintre ştiinţă şi religie, între materialitate şi spiritualitate, respectiv dintre eu şi spirit. Această rezolvare clarifică misterele şi dilemele nerezolvate ce au însoţit omenirea de-a lungul istoriei. Graţie expansiunii conştiinţei pe care o facilitează lectura lucrării de faţă, răspunsurile la întrebări se autorevelează, iar adevărurile devin autoevidente.
Stilul prezentării îl duce pe cititor deopotrivă în domeniul linear şi în cel non-linear, astfel încât, spre surpriza acestuia, la un moment dat incomprehensibilul devine nu numai comprehensibil, ci şi evident.
Nivelul calibrat al conştiinţei persoanelor care au citit materialul de faţă a fost documentat experimental, remarcându-se un avans şi o elevare considerabile. Puterea are darul de a realiza tară efort ceea ce forţa nu reuşeşte să facă nicicum, deoarece puterea ajunge acolo unde forţa nu are acces.
Această carte este scrisă deopotrivă pentru sinele şi Sinele cititorului. Deşi marele si tradiţionalul obstacol în calea iluminării,

numit „depăşirea contrariilor dualităţii şi non-dualităţii", poate suna obscur, în momentul în care cititorul a terminat de citit cartea, această conştientă fundamentală se rezolvă de la sine.

Materialul este prezentat în patru secţiuni principale:
I. Descrierea stărilor subiective ale conştientei spirituale
II. Drumul spiritual
III.Calea către Iluminare prin intermediul înţelegerii naturii conştiinţei
IV.Conferinţe, dialoguri, interviuri şi discuţii de grup cu o mare varietate de studenţi spirituali şi grupuri din diferite ţări.
La o primă privire, datorită multitudinii de grupuri şi de prezentări, materialul cărţii de faţă pare să se repete. Cu toate acestea, materialul este re-prezentat astfel în mod deliberat, deoarece de fiecare dată este prezentat într-un context diferit şi într-o altă succesiune de întrebări şi răspunsuri. Fiecare reprezentare scoate la iveală noi si noi subtilităţi.
Dacă în 1985 un procent de 85% din totalul populaţiei lumii calibra sub nivelul Integrităţii (situat la valoarea 200), în prezent acest număr s-a redus simţitor, atingând doar 78%. Cercetările

efectuate au indicat că acest fapt se datorează unui avans general al conştientei spirituale.
Materialul prezentat în cartea de faţă este unic prin faptul că autorul nu este nici teolog, nici faţă bisericească, ci un clinician cu o experienţă vastă în domeniul educaţiei, ştiinţei, medicinii, psihiatriei, psihanalizei, cercetării - precum şi în rapoarte clinice şi ştiinţifice. El este descris drept un om realizat, de succes şi talentat în multe domenii. In momentul în care a survenit neaşteptata sa iluminare, era persoana cu cea mai însemnată practică psihiatrică şi clinică din oraşul New York.
Unice au fost, de asemenea, şi experinţele spirituale intense ale autorului, începute în prima copilărie, consolidate în adolescenţă şi ieşite la suprafaţă în cadrul vârstei mijlocii. Acestea au cauzat retragerea şi izolarea sa pentru un număr de ani, precum şi interesul manifestat în direcţia unei cercetări fundamentale în domeniul naturii conştiinţei, cercetare care a condus atât la scrierea lucrării Putere versus Forţă, cât şi la scrierea celei de fată.
O altă curiozitate aparentă este aceea că, în ciuda uriaşei sale experienţe spirituale, autorul volumului de faţă nu a menţionat-o niciodată, de-a lungul unei perioade de peste 30 de ani, până în momentul publicării volumului Putere versus Forţă. Când era întrebat despre motivele acestei tăceri, el nu a comentat decât că ..nu era nimic de spus despre acest lucru".
Lucrarea de faţă, mai avansată decât Putere versus Forţă, îndeplineşte anevoiosul obiectiv de a face comprehensibil incomprehensibilul. Graţie unor descrieri şi explicaţii adecvate, ceea ce este obscur devine clar şi evident. Şi tocmai darul său evident de a comunica si a scrie a fost cel care a ocazionat interesul si comentariile Maicii Tereza.
Adevăratul autor al cărţii este Conştiinţa însăşi.
Editorul

Mulţumiri
Datorez recunoştinţa mea numeroşilor studenţi spirituali, pentru entuziasmul şi întrebările lor pertinente, precum şi lui:
Lynn Johnson, pentru munca de cercetare şi pregătire a materialelor,
Susan Hawkins, pentru nesfârşitele ore de cercetare, participare critică şi intuiţie inspirată.
Doctorului Moon Jin Hee, Centrului de Meditaţie Radha Soami, Generalului Kyong - Suk Jahng, precum şi comunităţilor

lor spirituale, pentru concordanţa lor cu obiectivele lucrării de faţă. Doctorului Moon, pentru traducerea în limba coreeană.
Membrilor Adunării Naţionale a Republicii Coreea, pentru ospitalitatea şi generozitatea spiritului.
Soniei Martin, pentru diligentele necesare pregătirii şi editării manuscrisului.

Avertisment

Persoanele religioase în sens tradiţional, precum şi cele care manifestă timiditate în faţa spiritualităţii, sunt prevenite că materialul prezentat aici poate fi tulburător şi, prin urmare, este mai bine să-1 evite.

învăţăturile sunt prezentate pentru uzul studenţilor spirituali angajaţi şi serioşi, aflaţi în căutarea lui Dumnezeu ca Iluminare. Calea către Iluminare prin adevărul radical este solicitantă şi reclamă abandonarea sistemului de credinţă. Numai după aceea, reaitatea supremă se reveleazăpe sine drept căutarea Sinelui Suprem.

Materialul prezentat în cartea de faţă este redat din perspectiva Ochiului Sinelui.

Introducere

De-a lungul istoriei, descrierile stărilor iluminate ale conştiinţei au prezentat un mare interes pentru mulţi oameni, iar rapoartele referitoare la aceste stări au avut un mare impact asupra indivizilor şi a societăţii. Raritatea statistică a ocurenţei iluminării are darul de a stimula curiozitatea si de a sublinia valoarea informaţiilor de acest gen. Deşi există deja în toate limbile o literatură spirituală care descrie aceste stări, multe dintre rapoarte sunt sumare şi incomplete. Unele includ erori de traducere, pe lângă foarte numeroasele erori care au survenit în transmiterea orală peste generaţii (până când, în cele din urmă, rapoartele în cauză au căpătat o formă scrisă). Prin urmare, multe relatări includ erori, fapt care a generat un declin al nivelului de adevăr comparativ cu cel original, pronunţat de învăţătorul iluminat.

Prin urmare, o reafirmare articulată si coerentă a evoluţiei conştiinţei până la cele mai avansate stadii este de mare valoare. în plus, multor tratate spirituale le lipsesc explicaţiile, precum şi raportarea detaliilor subtile, aspecte care prezintă o importanţă considerabilă pentru căutătorul avansat. Obiectivul Ochiului Sinelui este acela de a transmite informaţii ce pot fi verificate şi al căror nivel de adevăr poate fi calibrat. Ea îşi propune să ofere,

pentru prima dată, un corp de informaţii folositoare capabil să treacă de testul certitudinii. Până acum, studenţii spirituali se puteau baza numai pe credinţă şi pe reputaţia învăţătorului Spiritual.
Una dintre problemele cel mai des semnalate până acum era tocmai absenţa oricărei posibilităţi de a verifica adevărul învăţăturilor. Acest major „blocaj al îndoielii" trebuia depăşit.

Precum în Putere versus Forţă, adevărul fiecărei pagini, al fiecărui paragraf, al fiecărei propoziţii şi afirmaţii din cartea de fată a fost calibrat si este verificabil. A te îndoi înseamnă a deveni mai educat. Scopul scrierii acestei cărţi este acela de a împărţi şi împărtăşi totalitatea a ceea ce a fost experimentat.
Putere versus Forţă se încheie cu „Gloria in Excelsis Deo". Cartea de faţă începe tocmai cu această afirmaţie, referindu-se la ceea ce constituie experienţa spirituală supremă. Desigur, mai corect spus, aceasta nu este deloc o experienţă, ci o stare eternă. Această condiţie îşi este propria sa autoritate. Ea vorbeşte pentru sine şi se prezintă ca o realitate. Nu există nici un vorbitor. Adevărul se autorevelează şi este total, complet, independent şi profund evident.

SECŢIUNEA INTAI
Prezenţa lui Dumnezeu

CAPITOLUL I
Prolog

Anii de lupte interioare, suferinţe şi inutile strădanii spirituale au culminat, în cele din urmă, cu o stare neagră de disperare. Nici măcar o retragere în ateism n-a adus vreo alinare în această necurmată căutare. Raţiunea şi intelectul erau mult prea fragile pentru sarcina formidabilă de a găsi adevărul fundamental. Mintea fusese condusă spre o înfrângere agonizantă şi finală. Chiar şi voinţa fusese redusă la tăcere. Apoi, o voce interioară a strigat: ..dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute!"
Apoi totul a încetat, dispărând în uitare. Mintea şi toate simţurile sinelui propriu dispăruseră. într-un moment uluitor, au fost înlocuite de o conştientă infinită, atotcuprinzătoare, radiantă, totală, completă şi liniştită - esenţa fundamentală a Tot Ceea Ce

Este. Extraordinara splendoare, frumuseţe şi pace a Divinităţii radia. Era autonomă, finală, atemporală, perfectă, Şinele celor manifestate şi nemanifestate, Zeitatea Supremă. Astfel s-a făcut cunoscută...

Prezenţa

O tăcere liniştitoare a îmbibat împrejurimile, mişcarea însăşi încetinind pentru a deveni, într-un final, liniştită. Toate lucrurile radiau o intensă vieţuire interioară. Fiecare lucru care există este conştient de existenta tuturor celorlalte. Natura calităţii luminoase a radianţei este copleşitor de Divină. Ea este completă; include totul în unicitatea sa totală, astfel încât toate lucrurile sunt interconectate si în stare de comunicare şi armonie prin intermediul conştientei şi prin faptul că îşi împart calitatea fundamentală a esenţei vieţii înseşi.

Prezenţa este acel continuum care ocupă complet ceea ce înainte (din perspectiva percepţiei normale) părea a fi numai un spaţiu gol, un vid. Această conştientă interioară nu este diferită de Sine; ea pătrunde esenţa oricărui lucru. Conştienta este conştientă de propria sa conştientă şi omniprezenţă. Esenţa şi expresia sa - atât cea a formei, cât şi cea lipsită de formă - este Dumnezeu, ce se află în mod egal în toate obiectele, în toate persoanele, în toate plantele şi în toate animalele. Tot ceea ce există este unit prin divinitatea existenţei. Esenţa universală şi atotcuprinzătoare include totul, fără nici o excepţie. Din punct de vedere al importanţei şi al semnificaţiei lor, mobilele dintr-o încăpere sunt egale cu pietrele şi cu plantele. Nimic nu este exclus din Totalitatea atotcuprinzătoare, totală, completă şi căreia nu-i lipseşte nimic. Toate lucrurile au o valoare egală, pentru că singura valoare reală este divinitatea existenţei. Şinele este total, complet şi în mod egal prezent pretutindeni. Nu există nevoi, dorinţe^ sau lipsuri. Nici imperfecţiunea sau discordia nu sunt posibile, întrucât fiecare obiect dăinuie ca o operă de artă, ca o sculptură de o perfectă armonie şi frumuseţe. Sfinţenia întregii creaţii rezidă în veneraţia pe care o încearcă tot ceea ce există pentru tot restul. Totul este iluminat de o mare splendoare şi este redus la tăcere în veneraţie şi respect. Revelaţia insuflă o pace si o linişte infinită.

La o privire atentă, corpul se dovedeşte a fi la fel cu orice altceva - neposedsat de un individ, egal cu mobila sau cu orice alte obiecte, pe scurt, nimic mai mult decât o parte din Ceea Ce Există. Nu există nimic personal în corp, cum, dealtfel, nu există nici vreo identificare cu acesta. El se mişcă spontan, executându-şi corect funcţiile specifice, umblând şi respirând fără efort. Este autopropulsat şi acţiunile sale sunt determinate şi activate de

Prezenţă. Corpul este pur şi simplu un terţ, un „obiect" egal cu oricare altul dintr-o încăpere.
Atunci când ni se adresează o altă persoană, vocea corpului nostru răspunde potrivit, dar ceea ce se aude în discuţie rezonează la un nivel superior al semnificaţiei. în orice propoziţie este revelată o semnificaţie mai profundă. Astfel, tot ceea ce înseamnă comunicare este înţeles la un nivel mai profund, ca şi când orice întrebare - oricât de simplă - era de fapt esenţială, privind umanitatea însăşi. La suprafaţă, cuvintele sună superficial, dar la un nivel mai adânc ele au profunde implicaţii spirituale.
Corpul - pe care fiecare dintre noi îl considerăm a fi un „eu" căruia îi vorbim - este cel care dă răspunsurile potrivite. Acest îucru - în sine - este unul straniu, pentru că de fapt nu există un "eu" asociat cu corpul. Adevăratul Sine este invizibil, nefiind nici nâcar localizat undeva anume. Corpul vorbeşte şi răspunde la întrebări în mod simultan, în moduri paralele, situate la două nivele in acelaşi timp.
Liniştită de liniştea Prezenţei, mintea e tăcută şi lipsită de cuvinte. Nu survin imagini, concepte sau gânduri. Nefiind prezentă mei o persoană în realitate, nu avem de-a face cu nimeni care să gândească -sau să acţioneze. Totul se petrece de la sine, ca un aspect al Prezentei.
în stările obişnuite ale conştiinţei, predomină sunetele, care înlocuiesc fundalul de linişte. Prin contrast, atunci când Prezenta este prezentă (dacă ni se permite acşastă formulare), lucrurile stau exact invers. Deşi sunetul este perceptibil, de data aceasta el este cel din fundal. Predomină liniştea, care nu mai este întreruptă sau înlocuită de către sunet. Nimic nu tulbură această linişte şi nici nu se interferează cu pacea sa. Deşi mişcarea se petrece, ea nu perturbă liniştea lipsită de mişcare (care, deşi se află dincolo de mişcare, o include pe aceasta). Totul pare a se mişca cu încetinitorul, pentru că timpul este absent. Tot ceea ce există este o stare continuă de Acum. Nu există nici evenimente, nici întâmplări, pentru că toate începuturile şi sfârşiturile se petrec numai în conştiinţa duală a observatorului. în absenta acestora, nu există nici vreo succesiune de evenimente care să poată fi descrisă şi explicată.
In locul capacităţii de a gândi, avem acum de-a face cu o capacitate autorevelată de a cunoaşte, care împărtăşeşte înţelegerea completă şi autoexplicativă prin propria sa esenţă strălucitoare. E ca şi cum totul vorbeşte în linişte şi se prezintă în totalitatea sa şi în frumuseţea absolută a perfecţiunii sale. Făcând astfel, îşi manifestă gloria şi-şi revelează Divinitatea intrinsecă.

Revărsarea Prezentei de-a lungul totalităţii si esenţei a tot ceea ce există este desăvârşită în blândeţea sa; atingerea ei este asemenea unei contopiri. Sinele interior este miezul său. Şi, dacă în lumea obişnuită poate fi atinsă numai suprafaţa lucrurilor, în Prezenţă avem de-a face cu o răspândire a esenţei profunde a tot ceea ce există. Această atingere (care reprezintă Mâna lui Dumnezeu în blândeţea sa dulce) constituie în acelaşi timp /vexpresia şi sălaşul puterii infinite. In acest contact cu esenţa interioară a tot ceea ce există, oricine e conştient de faptul că Prezenta este simţită de către orice alt lucru, fie el obiect ori persoană.
Puterea acestei tandreţi e nelimitată şi - pentru că este totală şi atotprezentă - nici o opoziţie nu e posibilă. Ea pătrunde în tot ceea ce există şi din puterea sa se înalţă existenţa însăşi, care este deopotrivă creată şi ţinută laolaltă de către putere. Această putere e o calitate intrinsecă a Prezenţei şi prezenţa sa constituie esenţa existenţei înseşi. Ea este prezentă în mod egal în toate obiectele. Nu există niciunde un gol atâta vreme cât Prezenţa umple tot spaţiul şi toate obiectele din acesta. Fiecare frunză ştie cum anume este experimentată de altcineva, împărtăşind bucuria Prezenţei divine.
Toate lucrurile se bucură în tăcere de experimentarea Divinităţii prin propria lor conştiinţă. Unică tuturor lucrurilor este o gratitudine tăcută şi mereu-prezentă pentru faptul ca li s-a oferit darul de a experimenta prezenţa lui Dumnezeu. Această gratitudine constituie forma în care este exprimată adoraţia. Tot ceea ce este creat şi există împarte şi reflectă gloria lui Dumnezeu.
Infăţişarea umană a luat o aură complet nouă. Sinele unic străluceşte prin ochii fiecăruia dintre noi. Faţa fiecărui om radiază o aureolă; nici un om nu e mai frumos sau mai urât decât altul.
Cel mai dificil de descris este interacţiunea dintre oamenii ce trec într-un nivel diferit de comunicare. In mod evident, există iubire între toţi oamenii. Cu toate acestea, vorbirea lor s-a schimbat, în aşa fel încât orice conversaţie a devenit plină de iubire şi pace. Semnificaţia cuvintelor auzite nu e aceeaşi pentru toţi cei care le ascultă. Este ca si cum ar exista simultan două nivele diferite ale conştiinţei, provenite din acelaşi scenariu al formei şi al mişcării; două scenarii diferite fiind exprimate prin aceleaşi cuvinte. Sensurile cuvintelor înseşi au fost transformate într-un plan diferit de către „Sinele" superior al oamenilor implicaţi, iar comunicarea înţelegerii se află pe un plan superior. In acelaşi timp, e clar că Sinele inferior al oamenilor nu este conştient de existenta acestei comunicări simultane cu Sinele superior. Oamenii sunt ca

hipnotizaţi de credinţa în realitatea sinelui lor obişnuit, care nu este altceva decât interpretarea unor scenarii sau roluri, ca într-un film. Sinele nostru superior se adresează direct sinelui superior al celorlalţi, iar Sinele obişnuit pare a nu fi conştient de acest nivel de comunicare. Dar, în acelaşi timp, oamenii simt intuitiv că se petrece ceva ieşit din comun. Prezenţa conştientă a Sinelui creează un câmp energetic pe care oamenii îl găsesc extrem de plăcut. Acest câmp energetic este cel care săvârşeşte miracole, aduce armonie evenimentelor şi conferă un sentiment de pace tuturor celor care îl experimentează.

Cei ce au peregrinat mulţi kilometri în căutarea unui răspuns la întrebările lor, îl găsesc în prezenţa acestei aure pe neaşteptate. în aceste cazuri, răspunsurile le parvin printr-o înţelegere interioară, care face ca întrebările iniţiale să fie irelevante. Acest lucru se petrece pentru că Prezenţa a recontextualizat iluzia existenţei unei „probleme" făcând astfel ca însăşi respectiva problemă să dispară.

Corpul şi-a continuat activitatea şi a reflectat intenţiile transmise prin intermediul conştiinţei. Continuitatea corpului nu a fost una de mare interes, fiind clar faptul că acesta este de fapt proprietatea universului. Corpurile şi obiectele din lume reflectă nesfârşite variaţii şi sunt lipsite de orice imperfecţiune. Nimic nu e mai bun ori mai rău decât orice altceva, si nici nu are vreo valoare sau semnificaţie diferită. Calitatea identităţii perfecte de sine defineşte valoarea intrinsecă a tot ceea ce există, ca expresii egale ale divinităţii înnăscute. Dat fiind că „relaţia" nu este decât un concept al observaţiei mentale dualiste, nu există relaţii în Realitate. Totul pur şi simplu „Există" şi exhibă starea de fiinţare a Existentei.

In mod similar, fără interpunerea unui observator (laolaltă cu categoriile sale native ale gândirii), nu există vreo schimbare sau vreo mişcare care să poată fi explicată sau descrisă. Fiecare „lucru" evoluează pur şi simplu ca o expresie a esenţei sale divine. Prin urmare, evoluţia are loc ca o manifestare a conştiinţei ce ia expresie de la nivelele abstracte de energie superioară, trecând prin formele mai joase (dar mai specifice), pentru a ajunge, în cele din urmă, în materia fizică. Astfel, creaţia se manifestă din domeniul abstract şi lipsit de formă, trecând printr-o formă progresivă într-un model energetic şi apoi în materia concretă. Puterea de a se manifesta constituie o expresie a omnipotenţei divine, în sensul unei creaţii continue.

Creaţia este Prezentul şi timpul Acum. Acest Acum este continuu, astfel încât nu sunt posibile nici începuturi şi nici

sfârşituri. Vizibilitatea ori materialitatea însăşi este pur şi simplu un fenomen senzorial si nu o condiţie obligatorie a existentei. Care, deşi prezentă în toate formele, este, ea însăşi, lipsită de formă. Deoarece totul, întotdeauna, se găseşte într-un proces de creaţie, înseamnă că tot ceea ce există constituie o expresie a Divinităţii pentru că, altminteri, de n-ar fi aşa, n-ar avea capacitatea de a exista. înţelegerea faptului că tot ceea ce există reflectă Divinitatea Creaţiei stă la baza respectului şi veneraţiei faţă de Aceasta. Acest lucru este răspunzător pentru veneraţia în faţa spiritului existent în toate fiinţele vii, pentru natură (respect ce caracterizează multe culturi).
Toate fiinţele sensibile sunt egale. Singură manifestarea materială este subiect al încetării, esenţa rămâne neafectată si-si păstrează potenţialitatea de a reapărea în formă materială. Esenţa este afectată numai de către foitele evoluţiei înseşi." Emergenta formei materiale din esenţă este influenţată de prezenţa a ceea ce deja există în formă. Prin urmare, conţinutul manifestării materiale poate facilita manifestarea esenţei în formă sau, în funcţie de condiţiile existente, poate fi nefavorabil acesteia. Se poate spune că actul creaţiei satisface propriul său sine şi propriile instrucţiuni sau tendinţe divine. In mod tradiţional, aceste tendinţe au fost numite destin, termen care desemnează dezvăluirea potenţialităţii şi reflexia unor condiţii preexistente (clasicele „gunas" ale rajas, satra şi tamas din limba sanscrită, sau acţiune, conştientă şi rezistenţă). Astfel, omul poate influenţa condiţiile pentru a potenţa manifestarea circumstanţelor dorite. Conştiinţa umană poate influenţa rezultatele prin intermediul alegerilor sale, însă puterea de a crea constituie exclusiv domeniul lui Dumnezeu.
Natura creaţiei (aflată dincolo de timp, spaţiu şi cauzalitate) este autorevelatoare şi se prezintă în conştiinţă ca un dar al Prezenţei. Toate lucrurile sunt sfinte din perspectiva divinităţii creaţiei lor. Atunci când criticismul şi discriminarea proprii percepţiei dualiste sunt eliminate, iese la iveală perfecţiunea absolută si frumuseţea a tot ceea ce există.
Arta caută să abstractizeze această conştientă atunci când alege,un moment temporal şi-1 îngheaţă în forma artei fotografice ori a sculpturii. Fiecare cadru descrie perfecţiunea ce poate fi apreciată doar atunci când este izolat un singur cadru. Inocenţa intrinsecă a oricărui moment dat este evidentă atunci când respectivul moment este scos din context. Odată ce mintea - cu dualismul ei - reuneşte aceste momente într-o „poveste", sunt imediat aplicaţi termenii de „bine/rău". Putem observa cu uşurinţă că până şi termenii de bine/rău se referă (la originea lor) la dorinţa

umană. Dacă ne dorim ceva, acel ceva devine „bun", iar dacă nu ni-1 dorim, devine „rău". Dacă eliminăm judecata umană, tot ceea ce poate fi văzut este că forma se află într-o evoluţie constantă (ca „schimbare"), care nu e nici intrinsec dezirabilă, dar nici indezirabilă.

Tot ceea ce există îşi manifestă potenţialitatea inerentă după cum determină propria sa esenţă şi condiţiile precumpănitoare. Splendoarea tuturor lucrurilor provine din însăşi existenţa lor, din faptul că ele constituie manifestarea gloriei creaţiei lui Dumnezeu ca însăşi existentă. Orice lucru sensibil sau insensibil care există reprezintă o împlinire a voinţei lui Dumnezeu - pur şi simplu în virtutea „fiinţării". Ceea ce nu este manifestat se manifestă graţie intenţiei divine: procesul prin care acest lucru are loc este creaţia. Datorită faptului că natura creaţiei nu este limpede conştiinţei obişnuite, mintea fabrică tot felul de ghicitori ce nu-şi găsesc răspunsul (de exemplu: Cum poate un Dumnezeu „bun" să permită existenţa atâtor lucruri „rele"?). Dincolo de percepţia dualistă şi de categoriile arbitrare ale manifestării, nu există bine sau rău şi este evident că universul însuşi e inocent. Mintea umană îsi construieşte scenariile în funcţie de obiective si dorinţe, evenimentele putând fi - sau nu - în concordanţă cu acestea. Atât tragediile, cât şi victoriile, se petrec în cadrul limitelor minţii dualiste şi nu au o realitate independentă. Tot ceea ce există în această lume pare să se înalţe şi să se dizolve apoi în cadrul limitelor percepţiei. Având în vedere că Realitatea transcede timpul, spaţiul şi forma, este irelevant dacă un „lucru" sau o „persoană" există pentru o fracţiune de secundă sau pentru o mie de ani. Astfel, strădania de a trăi mai mult pare să fie o iluzie golită de sens, pentru că existenţa nu este deloc experimentată în vreo marjă temporală. Momentul actual este singura realitate ce poate fi experimentată; orice altceva fiind o abstracţiune şi o construcţie a minţii. Prin urmare, nimeni nu poate trăi de fapt 70 de ani, pentru că singurul care este posibil e acest moment precis şi totodată efemer.

în realitatea non-dualităţii, totul este complet şi dorinţa este înlocuită de apreciere. Dat fiind că viaţa evoluează, fiecare lucru însufleţit constituie expresia totală a potenţialităţii sale într-un moment dat. Prin urmare, nu există nici un actor în spatele acţiunii. Ceea ce există însă este o senzaţie de completitudine şi satisfacţie totală, în fiecare moment. Satisfacerea nevoilor fizice este un produs al acţiunii înseşi. De exemplu, pofta de mâncare vine din actul de a mânca, fără să existe o dorinţă înaintea fiecărei îmbucături. Dacă ne oprim din mâncat, nu încercăm vreo senzaţie

că am pierdut ceva. Bucuria vieţii vine din existenţa într-un moment dat, iar conştienta completitudinii continue este un aspect al acestei bucurii de a trăi.
Totalitatea unităţii a Tot Ceea Ce Este nu poate fi experimentată. Totuşi, aceasta este cunoscută în virtutea faptului de a fi parte din ea, de a fi una cu ea. „Eul" Sinelui este „Eul" lui Dumnezeu, ce urmăreşte dezvăluirea Creaţiei Acum. Seeventia-litatea este o iluzie creată de percepţia egoului asupra „Eului", care e punctul de observaţie al trecerii non-localului în local, al non-linearului în linear, al Totalităţii în particular. Percepţia este ochiul eu-lui care, traducând infinitul neexperimentabil în finitul experimentabil, produce percepţia timpului, a locului, a duratei, a dimensiunii, a poziţiei, a formei, a limitelor şi a singularităţii.

CAPITOLUL II

Reluarea vieţii pământeşti

Lumea percepţiei fusese înlocuită. Identitatea încetase să mai fie un subiect limitat (un „eu" personal), devenind un context nelimitat. Totul fusese transformat şi revela frumuseţe, perfecţiune, iubire si inocentă. Fata fiecărui om radia căldura frumuseţii sale interioare. Fiecare plantă se descoperea pe sine ca pe o formă de artă. Fiecare obiect era o sculptură perfectă.
Totul există fără efort în propriul său loc şi totul e secvenţializat în sincronicitate. Miracolul este continuu. Detaliile vieţii se acomodează spontan şi în mod misterios unele cu celelalte. Energia Prezenţei realizează fără efort ceea ce părea imposibil şi generează fenomene pe care lumea obişnuită le va considera miraculoase.
A existat o perioadă de câţiva ani în care acele fenomene ce sunt in mod obişnuit denumite parapsihologice se petreceau spontan şi cu regularitate. Asemenea fenomene, cum sunt clarviziunea, abilitatea de a vedea viitorul, telepatia şi psihometria deveniseră locuri comune. Era prezentă o cunoaştere automată a ceea ce oamenii gândeau şi simţeau înainte ca ei să vorbească sau să exprime în vreun fel acele lucruri. Iubirea divină era predominantă ca putere ordonatoare şi constituia şi scena atotprezentă în care se petreceau roate fenomenele.

Corpul fizic

O energie extrem de puternică a străbătut şira spinării, spatele şi apoi creierul, unde avea să se şi centreze, în funcţie de unde anume era concentrată atenţia. Energia a coborât apoi pe fată în zona inimii. Desăvârşită si intensă, această energie curgea

uneori în lumea unde exista suferinţă umană.
Odată, pe când conduceam pe autostradă, energia a început să curgă din inimă, coborând spre drum, după o curbă. De acolo, energia a curs în locul unde tocmai se petrecuse un accident de maşină. Energia avea un efect tămăduitor asupra oricui ajungea în prezenţa ei. După puţin timp, energia a părut că-şi îndeplinise scopurile şi, pe neaşteptate, s-a oprit. Câteva mile mai încolo, pe aceeaşi autostradă, începuse să se petreacă acelaşi fenomen. Din nou, o energie extrem de desăvârşită şi minunată a curs din regiunea inimii şi, din nou, a coborât pe drum circa o milă pentru a se stabili în preajma altei curbe. Se petrecuse şi acolo un accident. De fapt, roţile încă se învârteau. Energia curgea în pasagerii maşinii lovite. Era ca şi cum o energie angelică se transmitea oamenilor aflaţi în suferinţă care se rugau.
Altă dată, aceeaşi prezenţă vindecătoare s-a făcut simţită în timpul unei plimbări pe o stradă din Chicago. De data aceasta, energia a curs într-un grup de tineri ce tocmai erau pe punctul de a se încaieră. Pe măsură ce energia i-a înconjurat, ei au dat înapoi încet, începând să se relaxeze şi să râdă. Au început să se împrăştie, moment în care curgerea energiei a încetat.
Aura energetică emanată de Prezenţă posedă o capacitate infinită. Oamenii doreau să stea în preajma sa, pentru că în cadrul acestui câmp energetic, ei intrau automat într-o stare de fericire sau într-o stare mai înaltă a conştiinţei, experimentând sentimentul iubirii, bucuriei şi vindecării divine. In cadrul acestui câmp, oamenii tulburaţi deveneau calmi şi reuşeau să-şi ofere singuri alinare.
Corpul, pe care îl consideram înainte ca pe „eu", se vindecase acum singur de o serie de suferinţe. Am rămas perplex când am reuşit să văd fără ochelari. Sufeream de o vedere deficitară încă de la vârsta de 12 ani, având nevoie de ochelari trifocali. Capacitatea de a vedea fără să port ochelari - chiar şi la distanţă - a survenit pe neaşteptate, fără să mă prevină prin nimic şi a constituit o surpriză plăcută. Când s-a petrecut acest lucru, a avut loc şi o înţelegere a faptului că facultăţile senzitive erau o funcţie a conştiinţei înseşi şi nu una a corpului. Apoi, memoria mi s-a întors înapoi la experienţa de a mă afla în afara corpului, timp în care capacitatea auditivă şi vizuală au însoţit corpul eteric, nefiind legate de fel de corpul fizic, care se afla la o oarecare distanţă, într-un loc diferit.
Am înţeles că suferinţele fizice erau în realitate rezultatul sistemelor negative de gândire şi că trupul se poate schimba cu adevărat în urma schimbării modului de credinţă. (Este o

observaţie deja comună că, urmând căi spirituale, mulţi oameni şi-au revenit din aproape orice boală cunoscută omenirii).
Proprietăţile vizibil miraculoase, capacităţile energiei divine,; precum şi fenomenele pe care le generează sunt proprii acestui câmp energetic, nefiind în nici un fel personale. Ele s-au petrecut spontan şi păreau a fi ocazionate de existenţa unei nevoi undeva în lume.
De asemenea, era interesant faptul că mulţi oameni obişnuiţi, ce fuseseră martorii acestor fenomene, au negat existenţa lor, ignorând ceea ce tocmai văzuseră, pentru că acel lucru părea a fi situat cu totul în afara sistemului de percepţie şi a credinţelor eului cu privire la ceea ce este sau nu posibil. Atunci când erau întrebaţi despre fenomenele amintite, oamenii procedau imediat la analiza raţională, în mod asemănător pacienţilor care fuseseră hipnotizaţi şi care, atunci când erau rugaţi să-şi explice comportamentul post-hipnotic, fabricau un răspuns plauzibil. Prin contrast, oamenii foarte evoluaţi din punct de vedere spiritual acceptau ocurenţa fenomenelor misterioase fără a le comenta în vreun fel, ca şi cum aceste fenomene ar fi făcut parte în mod natural din viaţă.
După o transformare majoră petrecută la nivelul conştiinţei, Prezenta determină toate acţiunile si evenimentele. Are loc o schimbare permanentă a conştiinţei, care este prezentă în mod constant în tăcerea şi în liniştea sa, chiar şi atunci când corpul vorbeşte si funcţionează în lume. Peste ani si cu efort, se dezvoltă capacitatea de a se concentra asupra diferitelor nivele de adevăr, după cum o impun condiţiile pe care le reclamă funcţionarea în lume. Dacă îi este permis, Pacea tăcută ne cuprinde complet, aducând cu sine o stare a bucuriei tăcute şi infinite. Retrăgând interesul de la lumea exterioară şi de la funcţionarea obişnuită a percepţiei, starea de bucurie infinită devine preponderentă, dar poate fi scurtată printr-o concentrare intensă asupra lumii obişnuite. Sinele e dincolo de timp şi de formă şi în cadrul său, conştiinţa obişnuită e capabilă să funcţioneze simultan într-o manieră lumească.
A existat şi o dificultate în ceea ce priveşte considerarea lumii percepţiei obişnuite ca fiind reală şi demnă de a fi luată în serios. Acest lucru a condus la un fel de capacitate permanentă de a vedea lumea dintr-o perspectivă umoristică. Viaţa obişnuită părea a fi o comedie fără sfârşit, astfel încât, până şi seriozitatea însăşi îmi stârnea râsul. A devenit necesară înăbuşirea umorului pe care unii oameni nu puteau să-1 accepte pentru că erau atât de adânc implicaţi în lumea de percepţii a negativităţii.

Majoritatea oamenilor par să aibă un interes întemeiat în negativitatea lumii pe care o percep şi persistă în această atitudine în loc să capete conştiinţa unui nivel superior. Oamenii par să primească suficiente satisfacţii din eternele lor sentimente de furie, resentiment, remuşcare şi autocompătimire pentru a opune rezistenţă trecerii la nivelele înţelegerii, iertării ori compasiunii. Pare că există suficiente avantaje în negaţivitate pentru a se perpetua modele de gândire ce sunt în mod evident ilogice şi menite a servi unor scopuri egoiste, după cum politicienii deformează adevărul pentru a obţine voturi sau după cum procurorii suprimă dovezile nevinovăţiei acuzaţilor pentru a obţine condamnarea.
Atunci când aceste „avantaje" negative sunt abandonate, lumea devine o prezenţă eternă a unei perfecţiuni şi a unei intense frumuseţi; iubirea domină tot ceea ce înseamnă viată. Totul e luminos şi bucuria esenţei sale divine străluceşte, radiind prin toate cele lipsite de formă, dar mereu prezente, care se exprimă în lumea perceptuală a formei. Nu mai există vreo nevoie de a „şti" ceva, pentru că nu mai există vreo nevoie de a cunoaşte, atunci când tot ceea ce există este una. Mintea, în starea sa obişnuită, nu poate decât să cunoască „despre". Acest lucru nu mai este necesar atunci când tot ceea ce poate fi este un singur lucru. Identitatea, care a înlocuit ceea ce se denumea anterior prin „eu", nu are părţi şi nu cunoaşte diviziuni. Nimic nu este exclus din totalitatea sa, pentru că Sinele a devenit esenţa, nediferită de esenţa a tot ceea ce există. în nondualitate, nu există nici cunoscător şi nici ceea ce este cunoscut pentru că au devenit unul şi acelaşi. Nimic nu este incomplet. Omniscienţa este desăvârşită în sine. Nu mai există vreo dorinţă pentru următoarea secundă a experimentării, dorinţă care impulsionează mintea obişnuită să se simtă mereu incompletă.
Senzaţia de completitudine se ridică deasupra simţurilor. Dorinţa şi anticiparea dispar, iar plăcerea se înalţă din orice activitate. Deoarece experienţa timpului s-a oprit, nu mai există nici experienţa anticipării sau cea a regretului unei succesiuni de evenimente. Fiecare moment e total şi complet în sine. Simpla condiţie a fiinţării înlocuieşte orice sens al trecutului, prezentului sau viitorului, astfel încât nu mai există nimic de anticipat sau de ţinut sub control. Aceasta este o parte a stării profunde de pace şi linişte. Odată cu încetarea oricărei senzaţii de percepere a timpului, încetează şi toate nevoile şi dorinţele. Prezenţa, cu liniştea sa infinită, a înlocuit orice activitate mentală si emoţională. Corpul începe să se.autopropage şi devine numai o

parte a naturii ce funcţionează ca răspuns la fluxul condiţiilor. Nimic din univers nu se mişcă şi nu acţionează independent. Intr-o concordantă absolută, totul trăieşte, se mişcă, si îşi are fiinţa în perfecţiunea, frumuseţea şi armonia absolută a Tot Ceea ce Este. Motivaţia, ca fundament al acţiunii, a dispărut. Fenomenele vieţii sunt acum de o altă dimensiune, fiind observate ca si cum ne-am afla pe un tărâm diferit. Totul se petrece de la sine, într-o stare de nemişcare şi tăcere interioară pe care iubirea o pune în acţiune, iubire care se exprimă pe sine prin întreg universul şi prin tot ceea ce se află în el. Frumuseţea vieţii radiază o bucurie şi o fericire infinită, infinit de paşnică şi aflată dincolo de emoţii. Pacea lui Dumnezeu este atât de completă şi de totală, încât nimic nu mai poate fi dorit. Chiar şi acţiunea de a „experimenta" a încetat. în dualitate există un experimentator şi, separat de acesta, ceva ce este experimentat. în nondualitate, această situaţie e înlocuită de aceea în care totul a devenit una, nemaiexistând vreo separaţie în timp, spaţiu sau experienţă subiectivă între experimentator şi ceea ce este experimentat.
în nondualitatea conştientei, chiar si secventialitatea încetează, iar conştienta înlocuieşte experimentarea. Nu mai există experienţa unor „momente", de vreme ce tot ceea ce există este un Acum continuu. Mişcarea are loc cu încetinitorul, ca si când ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. Nimic nu se mişcă şi nu se schimbă în realitate; nici un eveniment nu are loc, de fapt. în locul secvenţialităţii, se petrece observarea faptului că totul se află într-o stare de dezvăluire şi că toate formele constituie numai un epifenomen creat de percepţie si de obiceiurile de observare mentală. In realitate, totul ia fiinţă ca o expresie a infinitului potenţial al universului. Stările evoluate sunt consecinţele condiţiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condiţiile sunt responsabile de aparenţe, iar fenomenele în schimbare sunt de fapt rezultatele unui punct de observaţie arbritar.
Din punctul de vedere al singularităţii pare a exista multiplicitate, dar din cel al omniprezenţei multiplicităţii simultane, tot ceea ce există este singularitatea unicului. Omniprezenţa obliterează orice artefact preceptual şi chiar singularitatea sau multiplicitatea. Nu există nici o condiţie în realitate. Nu există nici „aici", nici „acolo", nici „acum", nici „apoi", nici „trecut", nici „viitor"; nici „complet", nici „incomplet", nu există nici „devenire", devreme ce totul este deja total autoexsitent. Timpul însuşi e un punct de observaţie arbitrar, după cum e şi viteza luminii. încercarea noastră obişnuită de a

descrie universul, poate fi considerată nu ca o descriere a universului, ci una a punctelor arbitrare de observaţie şi ca o hartă a felului în care funcţionează mintea obişnuită.
în realitate, ceea ce a fost descris nu este un univers obiectiv şi autoexistent, ci sunt numai categoriile minţii noastre, precum şi structurile şi formele procesării sale secvenţiale. Apoi, limitele ştiinţei sunt prestabilte de limitele impuse de lumea perceptuală a dualităţii. Percepţia însăşi este auto limitativă, prin faptul că ea nu poate să cunoască decât „despre ceva", şi nu să cunoască. Ştiinţa nu poate ajunge dincolo de limitele percepţiei şi nici nu poate fi acuzată pentru acest lucru. Ea poate numai să ne ducă la pragul conştientei, care nu depinde deloc de percepţie. în realitate, ştiinţa progresează graţie intuiţiei ştiinţifice; logica şi demonstraţia venind abia după aceea. De obicei, numim aceste salturi intuitive care transced logica şi energizează progresul prin termenul creativitate. Astfel, descoperirea constituie cauza principală şi adevărată a evoluţiei societăţii.
In starea de conştientă, mintea se linişteşte. Gândirea logică sau secvenţială încetează si în locul său se instalează o linişte si o continuă desfăşurare fără de efort. Cunoaşterea se dezvăluie de la sine si divinitatea a Tot Ceea ce Este radiază în tăcere ca evidentă în sine si auto strălucire. Totul se găseşte într-o stare de revelaţie continuă şi completă. Nu există nici o nevoie de a căuta sau primi, pentru că totul este deja într-o stare de completitudine si totalitate. Orice acţiune are loc de la sine.
Nu există nici un autor în spatele acţiunilor; a dispărut şi entitatea mitică ce fusese considerată izvorul experienţei, dizolvându-se în unitatea absolută a universului. Sinele, în totalitatea şi completitudinea sa e dincolo şi înaintea tuturor cuvintelor, universurilor, timpului; nedependent şi necauzat de nimic. Sinele e dincolo de existentă, nu e nici subiect al existentei sau al non-existenţei, e dincolo de început şi de sfârşit, de timp şi de spaţiu. Nu poate fi inclus nici măcar în conceptele de „există" sau „nu există". Sinele nu e nici manifestat, nici nemanifestat, fiind dincolo de dimensiunile implicate de aceste categorizări ale conceptelor.
Capacitatea de a opera convingător în lumea experienţei obişnuite a reclamat câteva ajustări majore. Există o continuitate si o unitate între „domeniile" dualităţii si nondualităţii, iar cea care umple şi străbate orice dualitate este nondualitea. Limitele din cadrul dualităţii sunt de fapt nişte limite ale conştientei. Această limitare a conştientei pare a fi consecinţa focalizării. Fiinţele umane sunt considerate a fi inocente datorită

extremei lor inconştiente faţă de propria lor realitate. In această stare, ele funcţionează prin sistemul de credinţe iluzorii şi programate. în acest timp, puritatea spiritului radiază asemenea frumuseţii lor interioare.
Se poate spune, în termeni moderni, că oamenii funcţionează prin propriile lor „softuri", de existenţa cărora nu sunt însă conştienţi. Fiecare persoană se află într-un proces de evoluţie a conştientei, unele fiind însă mai evoluate decât altele. Fiecare persoană reprezintă dezvoltarea conştiinţei în diferite condiţii şi, prin urmare, are diferite nivele de aparenţă. E ca şi cum fiecare persoană este prizoniera unui anumit nivel şi nu poate trece în altul fără consimţământul, decizia şi acordul voinţei. Această inocenţă intimă există deoarece, comparabil, omul este asemeni componentei hardware, iar acţiunile şi consecinţele lor sunt asemeni componentei software. Hardul nu e afectat de softurile pe care le urmează fără a fi conştient de semnificaţiile sau consecinţele respectivei acţiuni. In mod tradiţional, programele şi softurile inconştiente sunt numite „karma".
Stadiul în care acţionează oamenii obişnuiţi nu implică vreo vină sau vreun defect moral, ci reprezintă numai posibilităţile câmpurilor conştiinţei ce se exprimă prin fiecare entitate însufleţită. Deşi, în realitate, nu există „bine sau rău" e evident că toate acţiunile au consecinţe. Dincolo de diferenţele aparente, există numai realitatea singurului Sine, care radiază şi străluceşte ca singura sursă a vieţii în tot ceea ce există; orice entitate trăieşte în momentul acestei clipe care este tot ce se află, de fapt, dincolo de conştienta sa.
În nondualitate, nu se pot petrece lucruri de genul „problemelor", „conflictului", ori „suferinţei". Toate acestea provin din anticiparea următoarei clipe sau din retrăirea trecutului. Eul pare a fi produsul fricii, iar scopul său este de a controla următorul moment al experienţei şi de a-şi asigura supravieţuirea. Pare a oscila între teama de viitor şi regretul faţă de trecut; dorinţa şi semnificaţia timpului ce respinge acţiunea provine din iluzia lipsei. Odată ce survine o înţelegere a completităţii, dorinţa încetează. Ceea ce crede că este finit se teme pentru supravieţuirea sa, pentru că aceasta este legată de timp şi de iluzia cauzalităţii.
Atunci când motivaţiile obişnuite ale vieţii dispar, aceasta devine lipsită de efort. Ceea ce înainte fusese personalitatea devine acum numai o înclinaţie vagă, care pare a şti cum să mimeze comportamentul obişnuit dintr-o amintire a acestor

modele, dar desfâşurarea sa provine dintr-o altă sursă. Ceea ce fusese înainte considerat a fi personal devenise în mod evident impersonal. Există un motiv pentru care adevăratul Sine nu se putea explica celorlalţi cu adevărat. Exprimat în cuvinte, ceea ce era real şi substanţial pentru acest Sine, suna abstract sau filosofic pentru oamenii obişnuiţi, ce funcţionau prin intermediul conceptelor şi modelelor de gândire secvenţială; ceea ce unei persoane obişnuite îi părea a ţine de domeniul misticului, era, pur şi simplu, o realitate concretă şi subiectivă pentru cel ce evoluase pe drumul conştientei. A fost necesar un efort pentru ca modelele de gândire obişnuite să se reenergizeze pentru a facilita comunicarea verbală. „Eul" real este dincolo de conştiinţa însăşi, dar poate radia descendent, asemenea capacităţii de a trece de la extaz la activitate lumească. Iubirea devine unicul factor motivant al continuităţii existenţei fizice.
în timpul tranziţiei, corpul a încercat o încordare considerabilă, de parcă sistemul nervos a trebuit să transporte mai multă energie decât era menit să poată duce. Nervii corpului se simţeau adesea ca şi cum ar fi fost traversaţi de o tensiune înaltă. în cele din urmă, acest lucru a reclamat părăsirea marelui oraş si a vieţii aferente acestuia si stabilirea într-un mic orăşel din vest - care, de-a lungul anilor, atrăsese oamenii dedicaţi unui stil de viaţă nematerialist şi orientat spre domeniul spiritual. Acum, meditaţia putea lua locul activităţilor şi starea de bucurie se putea întoarce, rezultând în ceea ce părea a fi un stil de viaţă ascetic numai pentru faptul că nu mai existau nici nevoi, nici dorinţe. A fost o perioadă în care uitam să şi mănânc, ca şi cum corpul ar fi fost ceva foarte periferic sau nici nu ar fi existat. într-adevăr, e posibil să treci prin faţa unei oglinzi încercând un sentiment de mirare că acolo se mai află o imagine a corpului. Nu încercam nici cel mai mic interes pentru evenimentele lumii, o stare care a durat aproximativ zece ani de retragere din activităţile obişnuite pentru a deveni adecvat stării spirituale ce înlocuise vechea conştiinţă.
Un aspect al acestei stări a conştientei era capacitatea de a discerne în cadrul fenomenelor mai multe şi mai profunde semnificaţii decât erau observate în mod obişnuit. Astfel, această tehnică interesantă a kinesiologiei a relevat legătura şi puntea care lipsea, aceea dintre corp şi minte şi dintre manifestat şi nemanifestat. Ceea ce este invizibil poate fi acum uşor făcut vizibil. Acest fenomen clinic transcede explicarea legăturii dintre sistemul psihic şi cel somatic prin intermediul sistemului nervos autonom sau sistemul acupuncturii. Era evident că răspunsul

kinesiologic provenea din nonlocalitatea conştiinţei şi că vechea limitare a acesteia la investigarea fenomenelor locale constituia o expresie a propriilor limite ale percepţiei doctorilor sau a experimentatorilor.
Deşi existenţa dualităţii poate fi fundamentată numai pe existenta nondualitătii, kinesiologia a constituit cel mai uşor si mai practic fenomen prin care s-a observat această realitate. A devenit evident că putem calibra diferitele câmpuri energetice din cadrul conştiinţei pentru a le aranja într-o scală ierarhică; mai mult, că atunci când le calibrăm din punct de vedere numeric, putem demonstra precis nivelele clasice ale conştiinţei, aşa cum sunt ele descrise încă de la începutul veacurilor.
Cel mai stupefiant aspect al fenomenului era capacitatea sa de a înregistra instantaneu diferenţa dintre adevăr şi falsitate. Această calitate era dincolo de timp şi de spaţiu şi lega spiritul uman şi minţile indivizilor implicaţi. Constituia o calitate universală a conştiinţei, aşa cum protoplasma avea calităţile universale ale reactivităţii la stimuli. Protoplasma reacţionează involuntar la stimulii nocivi sau benefici şi are capacitatea de a distinge între aceste două tipuri de stimuli. Ea se retrage din faţa celor ce se opun vieţii şi este atrasă de ceea ce sprijină viaţa. Cu viteza luminii, muşchii corpului slăbesc instantaneu în absenţa adevărului; totodată, ei devin puternici în prezenţa adevărului sau în prezenţa a ceea ce sprijină şi aduce prinos vieţii.
Tot ceea ce există în lume, inclusiv gândurile, conceptele, substanţele şi imaginile, atrage după sine un răspuns ce poate fi demonstrat ca fiind pozitiv sau negativ. Răspunsul nu este limitat de timp, spaţiu, distanţă sau opinie personală.
Cu ajutorul acestui instrument simplu, poate fi explicată şi documentată natura exactă a tot ceea ce există în univers, oriunde în timp. Tot ce există sau a existat vreodată, fără excepţie, radiază o frecvenţă şi o vibraţie în câmpul impersonal al conştiinţei, ca o amprentă permanentă, şi poate fi restabilit de acest test prin intermediul conştiinţei înseşi.
Universul se dezvăluise; existenţa secretelor nu mai era posibilă. Era evident că putea fi numărat exact „fiecare fir de păr de pe capul cuiva" şi nici măcar o vrabie n-ar fi căzut neobservată. Că „totul va fi revelat" devenise un fapt.
Putere versus Forţă
Mii de oameni au făcut obiectul unui procedeu de testare, atât la nivel individual, cât şi de grup. Rezultatele au fost universal concordante, indiferent de vârsta sau de starea mentală a subiecţilor supuşi testării. Aplicaţiile acestei descoperiri au fost

evidente în domeniile activităţii clinice, cercetării si învăţăturii spirituale.
Rezultatele acestei cercetări şi decoperirile făcute pe această cale au fost reunite în volumul „Putere versus Forţă" şi într-o dizertaţie filosofică publicată sub titlul „Analiza calitativă şi cantitativă şi calibrarea nivelelor conştiinţei umane". Scopul acestora a fost de a da mai multă credibilitate şi validitate ştiinţifică descoperirilor inexplicabile prin logica obişnuită ori prin prisma restricţiilor cauzalităţii newtoniene.
Deşi scala numerică a conştiinţei este una logaritmică exprimată numeric, câmpurile conştiinţei la care face referire sunt nonlineare şi situate dincolo de paradigma newtoniană a realităţii. Scala oferă o legătură între cele ştiute şi cele neştiute, între cele manifestate si cele nemanifestate, între dualitate si non-dualitate. Valoarea unui asemenea instrument a fost atât de mare, încât mulţi oameni au intrat într-un şoc paradigmatic atunci când au descoperit pentru prima dată această lucrare. Faptul că oricine şi oriunde putea spune adevărul despre oricine şi orice, oriunde şi oricând în timp şi spaţiu constituie un salt gigantic şi, la început, poate tulbura percepţia asupra realităţii. Fiecare dintre noi considerăm că suntem complet separaţi şi că gândurile noastre ne aparţin numai nouă.
Una din caracteristicile de mare valoare ale acestui instrument de cercetare rezidă în faptul că putea fi folosit pentru a verifica adevărul si validitatea cercetării înseşi, ca si a experimentelor derivate de aici. Astfel, atât în Putere versus Forţă, cât şi în volumul de faţă, fiecare pagină, paragraf, afirmaţie, clauză, frază şi capitol au fost calibrate. De asemenea, a fost calibrată cartea în întregul ei şi s-a dovedit a fi situată la nivelul 800. Astfel s-a desprins concluzia că energia cărţii înseşi va realiza răspândirea şi promovarea acesteia. Şi aşa a şi fost, nefiind nevoie de nici o campanie promoţională. Cartea s-a răspândit în multe ţări şi a fost tradusă în multe limbi, pentru a culmina stârnind un mare interes în rândul grupurilor de studiu din colegii, universităţi şi departamente de cercetare.
Pe harta scalei conştiinţei (vezi Anexa B) nivelul 600 indică depăşirea lumii perceptuale a dualităţii şi intrarea în lumea neperceptuală a nondualităţii. E foarte interesant faptul că testarea kinesiologică şi răspunsul însuşi calibrează la nivelul 600. Acest lucru înseamnă că adevărata sa natură nu poate fi înţeleasă pe deplin de majoritatea oamenilor, deşi poate fi citită de toată lumea într-o manieră practică.
Interesul pentru volumul Putere versus Forţă a venit în

primul rând din partea oamenilor cu veleităţi spirituale, ca şi din partea vindecătorilor şi a persoanelor interesate de studierea conştiinţei înseşi. Deşi această carte clarifică unele beneficii foarte profunde ce pot surveni din aplicarea tehnicii pomenite în multe domenii ale vieţii obişnuite, a existat totuşi un interes scăzut din partea acelor zone ale societăţii care ar fi putut beneficia imediat si într-o măsură însemnată de folosirea acestei tehnici. Societatea are încă de descoperit beneficiile profunde ale acestei tehnici.

SECŢIUNEA A DOUA
Procesul Spiritual

CAPITOLUL III
Natura căutărilor

Procesul de învăţare nonlineară se petrece mai mult ca rezultat al familiarizării, decât prin secvenţialitate logică şi procesare de către intelect. Conştiinţa tinde să avanseze ca o consecinţă automată a primirii de noi informaţii. Apoi, procedând la o trecere în revistă, ea e capabilă să integreze informaţiile care lipsesc sau care n-au fost înţelese în mod adecvat. Fiecare prezentare sporeşte şi dezvoltă integrarea infonnaţiilor şi, prin urmare, constituie sursa unor perspective şi a unor aprofundări noi.

S-a descoperit astfel, că metoda de diagnoză clinică bazată pe testarea muşchilor şi care fusese numită „Kinesiologie" avea o potenţialitate mai mare decât se estimase iniţial. La fel ca telescopul, care poate dezvălui existenţa unor planete din univers, nefiind util numai la examinarea curţii interioare a vecinilor, şi kinesiologia s-a descoperit a fi fundamentată pe o calitate universală, nonlocală şi impersonală a conştiinţei, care transcede personalitatea diferiţilor indivizi ce fac obiectul testării.

S-a mai descoperit că răspunsul muşchilor corpului la diferiţi stimuli induşi prin testare este determinat de o calitate esenţială a conştiinţei însăşi, care este capabilă să reacţioneze instantaneu la prezenţa adevărului (prin întărirea tonusului muscular), dând, prin aceasta, un răspuns pozitiv ce poate fi exprimat prin „da". Absenţa adevărului e indicată de slăbirea tonusului muscular, respectiv de un răspuns prin „nu".

Investigarea acestui fenomen repetabil a implicat testarea a mii de subiecţi, proveniţi de pe toate meridianele vieţii, pentru o perioadă de 20 ani. Acurateţea rezultatelor a fost confirmată de mai multe echipe de cercetători.

Prin proba clinică a erorii, cercetarea a stabilit ca răspunsul kinesiologic diferea între ceea ce era benefic, şi respectiv distructiv. Tehnica avea o importantă valoare de diagnoză atât în stabilirea suferinţelor psihice, cât şi în identificarea tratamentelor benefice. Aceste lucruri se petreceau în 1970 şi aveau să conducă, pe de o parte, la dezvoltarea întregului corp clinic de informaţii circumscris tehnicii amintite şi, pe de altă parte, la fondarea unor colegii de kinesiologie şi kinesiologie aplicată. Aceste lucruri au atras în principal atenţia medicilor generalişti şi a practicanţilor medicinii holistice. Au atras, de asemenea, interesul unui medic psihiatru, dr. John Diamond, care a dus cercetarea spre un nou nivel de înţelegere, începând să folosească răspunsul kinesiologic pentru a investiga emoţiile, sistemele de credinţă, muzica, sunetele şi simbolurile. Toate acestea au vestit apariţia kinesiologiei comportamentale, ce urma să aibă implicaţii mult mai largi.
Următorul pas a constat în folosirea răspunsului kinesiologic pentru a clasifica şi, în cele din urmă, de a calibra din punct de vedere numeric nivelele conştiinţei. Acestea fuseseră stratificate în tradiţiile filozofico-spirituale în forma binecunoscutelor nivele spirituale de dezvoltare acceptate în toate culturile. S-a descoperit că aceste nivele stratificate puteau fi calibrate (logaritmic). Ceea ce a rezultat a fost o scală a conştiinţei, ce se corela cu - şi, de fapt, ilustra - întreaga istorie umană. S-a mai descoperit, de asemenea, că, pe o scală arbitrară de la 1 la 1000, tot ceea ce calibra sub nivelul 200 era negativ, împotriva vieţii, fals şi universal experimentat ca distructiv. Astfel, conştiinţa putea face diferenţa între adevăr şi falsitate, fapt care a constituit o descoperire majoră.
Următorul salt în conştiinţă 1-a constituit descoperirea faptului că nivelul 200 despărţea domeniile puterii şi forţei, fapt ce dădea cale liberă investigaţiei diferitelor calităţi ale acestor două domenii contrastante. Forţa e temporară, consumă energie şi se mişcă dintr-un loc în altul. Puterea, prin contrast, e permanentă, staţionară şi invincibilă. Rezultatul acestei investigaţii a dus la necesitatea existenţei Scalei Calibrate a Conştiinţei şi a publicării cărţii „Putere versusForţă". Diferitele nivele identificate au fost corelate cu fenomenele sociale si, de asemenea, cu nivelele preponderente ale conştiinţei care s-au dovedit a domina conştiinţa umana.
Deşi calibrarea acestor nivele poate fi exprimată - în scopul unei recunoaşteri si înţelegeri mai uşoare - si în formă numerică, >-a descoperit că ele se referă de fapt la domenii aflate dincolo de

ştiinţa tradiţională. Acest lucru a fost denumit apoi „teoria haosului" sau „dinamicile nonlineare". Domeniul nondualităţii nu poate fi descris în termenii matematicii tradiţionale - cum ar fu de exemplu calculul diferenţial. Domeniul realităţii nondualistice şi nonlineare a fost descris în mod tradiţional ca domeniul spiritual. Puterea din spatele acţiunilor umane provenea tocmai din aceste realităţi nedefinibile, indescriptibile şi nemăsurabile, care constituie motivaţia şi semnificaţia umană. Viaţa însăşi s-a situat dincolo de investigaţia ştiinţifică, pentru că viaţa este nonlineară şi dinamică. Astfel, terminologia şi conceptualizarea descriptivă a fizicii newtoniene lineare şi paradigma sa asupra realităţii trebuiau depăşite.
Lumea fizică măsurabilă - şi observabilă este o lume a efectelor, lipsită de putere intrinsecă. Adevărata putere se găseşte in domeniile infinit de puternice ale celor nevăzute şi nonlineare. Realitatea nu putea fi descrisă în termenii timpului, dimensiunii, localizării sau măsurii, dar ea exista independent în potenţialitatea infinita aflată dincolo de spaţiu şi timp şi care era numită în mod tradiţional"Realitate". Acestea sunt „domeniile infinite" pe care nu le-a descris nimeni, niciodată, cu excepţia unor indivizi excepţional de înzestraţi, care au atins iluminarea. Investigarea nivelelor conştiinţei care calibrează la un prag superior se corelează exact cu gradul de iluminare al marilor învăţători spirituali ai istoriei umane. S-a descoperit că, nici un om care a trăit vreodată, n-a calibrat la un nivel al conştiinţei situat dincolo de valoarea 1000, iar acelora care au atins totuşi asemenea valori le-a fost acordat statutul de mari învăţători - Hristos, Buddha, Krisbna, Avatar, Savior, învăţătorii divinităţii, ferestrele lui Dumnezeu. De mii de ani, învăţăturile lor au format contextul realităţii omenirii şi au contextualizat întreaga experienţă umană.
De o valoare excepţională a fost descoperirea că tot ce s-a întâmplat vreodată a lăsat o amprentă de neşters în univers. Dat fiind că tot ce există în univers, chiar şi cel mai mic gând, eliberează o energie care poate fi calibrată sau o urmă vibratională, rezultă că aceste evenimente vibrationale au fost înregistrate permanent în câmpurile energetice ale conştiinţei, ce se află dincolo de timp şi spaţiu.
în afara timpului sau spaţiului nu există „atunci" sau „acum", nici „aici" sau „acolo". Tot ceea ce s-a petrecut vreodată a lăsat o înregistrare permanentă, care era calibrabilă şi retrasabilă. „Tot ce s-a petrecut vreodată" în univers există încă şi este identificabil şi discernibil de către oricine în orice moment.

Toată istoria presupus „neînregistratâ" a fost de fapt precis înregistrată pentru totdeauna şi în detaliu. Odată cu această înţelegere, scripturile devin verificabile. Pentru întâia oară în istoria umană era revelată capacitatea de a discerne şi de a diferenţia între adevăr şi falsitate. Acest fapt a condus către un mare volum de cercetări,. Acurateţea observaţiilor rezultate a fost supusă standardelor academice de cercetare şi publicată în dizertaţia „Analiza cantitativă şi calitativă şi Calibrarea Nivelelor Conştiinţei Umane."
Condiţia preliminară şi fundamentul evoluţiei acestei înţelegeri progresive a conştiinţei umane a fost" emergenţa unei stări transformatoare si iluminate a conştiinţei în anul 1965. Strălucirea, pacea, iubirea, compasiunea profundă şi înţelegerea Prezentei Divine au revelat natura infinită a realităţii ca Sine/conştienţă şi sursă a oricărei existenţe, dincolo de orice timp, formă, condiţii sau descriere.
înnăscuta în această Prezenţă este o Cunoaştere Infinită, Atemporală, ce iluminează toate posibilităţile dincolo de orice opoziţie sau cauzalitate. Revelaţia survine ca autoexplicativă şi evidentă, ca esenţă a oricărui adevăr. Totalitatea si completitudinea cunoaşterii persistă dincolo de timp şi, prin urmare, este prezentă întotdeauna. O reflexie a prezenţei sale este capacitatea de a înţelege incomprehensibilul prin autorevelarea esenţei sale. Prin urmare, totul este revelat. Ceea ce este nemanifestat este acelaşi lucru cu ceea ce este manifestat. Esenţa adevărului este subiectivitatea, care transcede dualitatea şi oferă, în acelaşi timp, o punte între contrarii. Construirea acestei punţi, pentru a face posibilă comunicarea inefabilului în lumea formei, a durat mulţi ani. Rezultatul a fost cartea Putere versus Forţă.
Astfel, descoperirile pe care le-am descris au avut implicaţii profunde şi au evoluat în anii de cercetări conduse de echipe întregi de cercetători care au efectuat sute de mii de calibrări asupra fiecărui aspect al vieţii, evenimentelor umane şi personalităţilor istorice. Acest lucru a implicat învăţăturile spirituale, literatura si învăţătorii.
Din toate acestea au luat naştere numeroase calibrări ale atitudinilor, ideilor, conceptelor şi sistemelor de credinţă umane. Dată fiind marea masă de date, au fost necesari ani pentru a corela şi abstractiza esenţialul, pentru a putea oferi o prezentare comprehensivă a informaţiei. în mod evident, aceste informaţii aveau o valoare potenţială pentru omenire, ca tehnică de cercetare menită obţinerii unor cunoştinţe inaccesibile până atunci.

Saltul de la paradigma newtoniană a cauzalităţii lineare, percepţiei şi dualităţii la realitatea nonlineară ce transcede percepţia nu este deloc uşor de făcut în societatea noastră. Totuşi, el este foarte important pentru cei care lucrează în direcţia evoluţiei lor spirituale, pentru progresul ştiinţei sau pur şi simplu pentru înţelegerea naturii vieţii înseşi.
Descoperirea distribuţiei sociale a nivelelor conştiinţei a fost, de asemenea, semnificativă şi a explicat multe dintre comportamentele umane de-a lungul istoriei. Cum anume au fost manipulate atât de uşor, spre propria lor distrugere, atâtea milioane de oameni, generaţii şi culturi întregi, chiar întregi continente? Acest lucru a fost explicat cu uşurinţă prin descoperirea faptului că 78% din populaţia lumii calibrează la valori inferioare nivelului Integrităţii (200). Pe lângă această limitare, nivelul conştiinţei omenirii (în întregul ei) a rămas secole de-a rândul numai la nivelul 190 până ce, în anul 1986, a sărit pe neaşteptate dincolo de linia critică ce desparte falsitatea de Integritate şi Adevăr (nivelul 200), pentru a putea ajunge la nivelul actual de 207, care indică integritatea şi adevărul progresiv. Astfel, scala calibrată a conştiinţei împreună cu capacitatea testării kinesiologice, oferă o hartă şi o busolă oricui doreşte să evolueze spiritual sau să-şt crească nivelul conştiinţei.
Negativitatea, ce este atât de prezentă în rândurile conştiinţei umane, nu se limitează numai la cele 78 de procente ale populaţiei umane situate sub nivelul Integrităţii (200), ci implică şi faptul că numai 4 % din populaţia lumii a atins vreodată nivelul 500 (nivelul Iubirii) şi, dintre aceştia, numai 2 % au ajuns la nivelul Iubirii Necondiţionate (calibrat la 540). Nivelul Iluminării (600), care constituie graniţa dintre dualitate şi nondualitate, este atins de aproximativ un singur om din 10 milioane (0,000001%). De asemenea, este importantă înţelegerea enormei diferenţe de putere existente între nivelele calibrate. Deoarece acestea sunt 1 ogari tmice, fie şi numai câteva puncte sunt foarte semnificative. Prin folosirea metodei kinesiologice şi a Scalei Conştiinţei în scopul elucidării marii bariere a dualităţii (ce provine din percepţie care, la rândul ei, provine din poziţionalitate), valul care ascunde lumina adevărului este dat la o parte. Divinitatea este prezentă peste tot, dar prezenţa Sa e umbrită de identificarea cu mintea şi corpul.
Ochiul Eului este Sinele Divinităţii, exprimat în forma conştientei. Divinitatea transcedentă şi nemanifestată a lui Allah/Dumnezeu/Brahman/Krishna devine manifestată ca

Sine/Atman - divinitatea imanentă.
Evoluţia spirituală are loc mai curând ca rezultat al îndepărtării obstacolelor, decât prin dobândirea â ceva nou. Devoţiunea permite renunţarea la vanitatea minţii şi la iluzii, astfel încât mintea devine mai liberă şi mai deschisă în faţa luminii Adevărului.
Iluminarea se referă la stările spirituale în care au fost depăşite suficiente bariere - fie în mod deliberat, fie inconştient - astfel încât, pe neaşteptate, se prezintă un context mai larg şi făcând astfel, iluminează, clarifică şi revelează un câmp lărgit al conştientei, care este experimentat, de fapt, ca lumină interioară. Aceasta este lumina conştientei, radianta Sinelui, care emană ca o iubire profundă. Deşi pentru mulţi oameni această experienţă nu poate să dureze (aşa cum se întâmplă şi în cazurile de moarte clinică), efectul său este permanent şi transformativ. După un rimp, această lumină e probabil să se întoarcă din nou pentru perioade de infinit extaz, pace şi tăcere, urmate de o profundă recunoştinţă pentru acest dar.
Acest eveniment de neuitat înclină să instituie dorinţa de a reveni la această stare, ce poate rezulta în disponibilitatea de a renunţa la tot ceea ce există în această lume pentru a reuşi acest lucru. Curiozitatea este înlocuită de dedicare, renunţare şi devoţiune. Inspiraţia spirituală ne întăreşte şi devine lumina călăuzitoare a vieţii noastre. Toate dorinţele umane pălesc în comparaţie cu ceea ce a fost înţeles acum ca fiind starea ultimă şi esenţială posibilă. Cel ce a experimentat această stare devine un slujitor adevărat şi devotat al lui Dumnezeu, pentru care e dispus să renunţe la tot ceea ce poate oferi această viaţă.
Următorul obstacol, care este posibil să apară, este nerăbdarea, care atinge uneori nivelul disperării. Odată ce a experimentat nivelul lui Shangri-La, exploratorul îşi va risca chiar viaţa şi va face orice sacrificiu pentru a se întoarce acolo. Căutarea şi călătoria devin o obsesie puternică. Prin urmare, există uneori o durere îngrozitoare la dispariţia stării iluminate sau un puternic sentiment de vinovăţie că, poate, noi înşine am făcut ceva pentru a merita separarea de această stare.
Se poate instala disperarea şi pot apărea unele perioade de melancolie şi autoînvinovăţire. Acestea sunt urmate, însă, de o şi mai puternică dedicare şi angajare în călătoria noastră. Sufletul nici nu doreşte şi acum, probabil, nici nu mai poate să se împace cu ceva inferior prezenţei lui Dumnezeu. Abandonarea are loc în profunzimi din ce în ce mai mari, până ce, în cele din urmă, apare disponibilitatea de a lăsa să dispară chiar propriul nostru sine,

propriul „eu". Acest „sine" e mai profund şi mai puternic decât ne aşteptam. Lupta sa e tenace şi aprigă.

Apoi, prin cea mai mare renunţare, care nu e realizată prin voinţa cuiva, ci prin graţia lui Dumnezeu, se petrece agonia morţii eului/sinelui, care pare aproape de nesuportat. Acesta dispare apoi în eternitate şi în Prezenţa Atotcuprinzătoare, în uluitoare glorie şi strălucire. Faptul că odată, cândva, vreodată ne-am putut experimenta pe noi înşine ca fiind separaţi sau altfel decât identici cu Prezenţa, devine o idee de neconceput şi de neînţeles. Nu există explicaţie.

Apare apoi, potenţialitatea de a ne cunoaşte şi de a ne experimenta pe noi înşine ca Una. Acest lucru înseamnă simultan amândouă şi niciuna. Aceasta este starea sau condiţia prezentă - toate potenţialităţile, toate posibilităţile, toate stările - toate, şi în acelaşi timp nici una dintre ele. Acest lucru nu poate fi explicat în cuvinte.

Preliminarii

Una dintre dificultăţile pe care le ridică scrierile spirituale este aceea că, adesea, ele nu prezintă un context familiar, în aşa fel încât cititorul sau căutătorul să poată aborda mai uşor respectivul subiect. De exemplu, este afirmat adesea că viaţa personală a scriitorului sau conferenţiarului nu are relevanţă, fapt care, deşi adevărat în sens absolut, ignoră nivelul conştiinţei celei mai mari părţi a umanităţii, care e caracterizată de o curiozitate naturală şi de o anumită aşteptare cu privire la stilul în care trebuie prezentată informaţia. A spune că viaţa personală a cuiva nu are importanţă este un fapt lipsit de sens pentru majoritatea oamenilor.

Există o tendinţă naturală spre a fi curios cu privire la tipul de persoană ce experimentează revelaţii spirituale neobişnuite. Există o anumită curiozitate şi faţă de trăsăturile de personalitate si stilul de viată al acesteia. Există, de asemenea, si o conştientă intuitivă a faptului că a înţelege înseamnă de fapt a descoperi că, probabil, acele trăsături sau caracteristici înclină să se împlinească în conştienta spirituală. Probabil că există anumite stiluri sau trăsături de personalitate care sunt comune acelora ce devin dedicaţi descoperirii spirituale sau care realizează atingerea anumitor stadii ale conştientei.

Drumul spiritual este facilitat de anumite caracteristici care devin mai puternice prin exerciţiu, experienţă şi succes. Acestea includ capacitatea de a ne focaliza precis asupra unui obiectiv şi de a ne concentra asupra unei tehnici sau asupra unui exerciţiu spiritual cu angajament şi dedicare. Astfel, survine o reordonare

a scopurilor, precum şi o disponibilitate de a renunţa la orice sau la oricine, disponibilitate fundamentată pe credinţa intimă într-o învăţătură spirituală sau în adevăr. In general, există mai degrabă disponibilitatea de a ierta şi de a iubi decât de a judeca. Oamenii cu interese spirituale par a se atrage, pentru că au o preferinţă pentru pace şi linişte şi nu pentru stimulente şi incitări. Probabil că instrumentul cel mai folositor constă în modestie şi în capacitatea de a înţelege limitele conştiinţei obişnuite şi consecinţele acesteia.

Pentru a vă asigura de validitatea unei direcţii de urmat sau a unei strădanii spirituale, e foarte important să calibraţi nivelul de adevăr al fiecărei doctrine, învăţături, maestru, guru sau grup spiritual.

Dacă privim în istorie, putem vedea că omenirea bâjbâie orbeşte, aşa cum se întâmpla cu vapoarele ce umblau în derivă, fără busolă sau hărţi, în oceane necunoscute. în mod literal, sute de milioane de oameni au fost distruşi de-a lungul timpului, pentru că le lipsea o tehnică simplă de a depăşi incapacitatea minţii de a recunoaşte lupul ascuns sub o blană de oaie. Naţiuni întregi au fost trase în jos şi civilizaţii întregi au murit din cauză că au urmat propaganda, slogane şi sisteme de credinţă care, dacă ar fi fost supuse metodei kinesiologice de testare a muşchilor, ar fi determinat slăbirea tonusului muscular al subiectului testării. Deşi tehnica testării kinesiologice poate părea simplă sau insuficient dezvoltată, să ne amintim că la fel a părut şi descoperirea magnetului pentru a fi folosit ca instrument de orientare în navigaţie.

Majoritatea oamenilor de astăzi îşi datorează supravie-ţuirea unor lucruri care au fost considerate cândva a fi nestiintifice si insuficient fundamentate, cum foarte bine o ilustrează acea creştere de o aparenţă murdară a mucegaiului pe o capsulă Petri, care s-a observat că poate ucide bacteriile. Această descoperire, aparent neînsemnată, a condus la antibiotice şi, prin urmare, a crescut calitatea sănătăţii omenirii şi speranţa de viaţă a acesteia.

Căutătorul naiv este o pradă uşoară pentru orice escroc, dată fiind influenţa diferitelor ideologii, a persuasiunii şi carismei. în aceste condiţii, găsirea căii adecvate prin hăţişul de percepte religioase şi învăţături spirituale devine hazardată şi problematică. Ea reclamă atât o anumită convingere interioară, cât şi mijloacele necesare de ghidare, pentru a nu urma mulţimea adoratorilor, deşi instinctul de turmă este puternic. Cu siguranţă, mintea îşi spune: „toate aceste milioane de oameni n-ar putea

greşi şi nici n-ar putea fi induşi în eroare cu toţii". Pentru a găsi răspunsul la acest paradox, nu trebuie decât să examinăm cine sau ce anume stă în spatele acestor credincioşi zeloşi. Faptul că eroarea umană nu numai că este posibilă, ci şi sigură şi probabilă devine evident dacă ne reamintim că 78% din totalul populaţiei lumii calibrează la un nivel inferior pragului de 200, care constituie nivelul adevărului şi integrităţii.
Răspunsul kinesiologic este determinat exclusiv prin răspunsul conştiinţei universale la adevăr şi la falsitate. Pe o scală arbitrară (vezi anexa B), ceea ce ne face să devenim puternici calibrează la nivelul 200. Ceea ce este fals sau distructiv calibrează sub acest prag al nivelului 200. (De la 0 la 200 descoperim nivelele Ruşinii, Vinovăţiei, Remuşcărilor, Fricii, Urii, Lăcomiei, Mândriei, Avariţiei, Mâniei şi aşa mai departe)
La nivelul Adevărului şi al Integrităţii, corpul se întăreşte, iar aceste nivele continuă, pe o scală ascendentă, cu nivelul Curajului, Neutralităţii, Bunăvoinţei, Priceperii, Iubirii, Bucuriei şi Păcii. Astfel, nivelele pozitive calibrează începând cu 200 până la 1000 (cel mai înalt nivel posibil). Iubirea calibrează la nivelul 500, intelectul la 400, iar priceperea şi bunăvoinţa la nivelul 300.
Faptul că 78% din totalul oamenilor calibrează sub nivelul 200 înseamnă că cea mai mare parte a societăţii ia falsitatea drept adevăr. Numai 15% din totalul populaţiei lumii este capabilă să înţeleagă ce este adevărul şi din această cifră abia 4 % calibrează la nivelul 500 sau peste acesta, adică la nivelul Iubirii. Mergând mai departe pe această scală, numărul oamenilor aflaţi în vârful acestei piramide a umanităţii se micşorează cu repeziciune.
Iluminarea calibrează la nivelul 600, acolo unde dualitatea se dizolvă în non-dualitate. Nivelul 700 constituie domeniul marilor învăţători spirituali, al maeştrilor şi al sfinţilor. Puţini oameni pot fi identificaţi la nivelele 800 şi 900. Câmpul energetic calibrat la nivelul 1000 este punctul maxim care poate fi tolerat de corpul omenesc şi de sistemul nervos. Acesta este nivelul cel mai rar întâlnit, nivelul marilor avataruri ale istoriei. Nici un om, din toţi câţi au existat vreodată, nu a calibrat la un nivel superior acestuia.
Valoarea tuturor acestor înţelegeri este, pur şi simplu, aceea de a descrie un mijloc de discernământ, deoarece conştiinţei umane îi lipseşte o capacitate nativă de a discerne adevărul de falsitate. Este, prin urmare, imperativ să cunoaştem nivelul calibrat de adevăr al oricărui maestru sau al oricărei învăţături.
Având această conştientă, începem să înţelegem marile mituri ale omenirii, care se referă întotdeauna la dificultăţile întâmpinate de căutători. în poveştile clasice, aceştia devin

victimele provocărilor, ale seducţiei, ale curselor, ale capcanelor şi ale fiarelor sălbatice. Există întotdeauna dragoni, flăcări, mlaştini, cursuri de apă şi alte hazarduri de depăşit. In legende, succesul depinde de cunoaşterea unui singur secret sau a unei informaţii care devine cheia progresului. în lipsa unui ajutor de sus sau de la nişte „protectori superiori", eroul este pierdut. El este totuşi salvat, în final, de o zeitate ce ia o formă deghizata, ca de exemplu pe cea a unei păsări ce-i arată într-un fel care este drumul ce trebuie urmat. Astfel, testarea kinesiologică este o asemenea pasăre care previne dureroasa ezitare prin mlaştina nenumăratelor doctrine şi precepte din care este adesea dificil sau chiar imposibil să scăpăm.
în mod tradiţional, căutarea spirituală este asemănată cu un drum sau cu o călătorie. Din nefericire, căutătorul naiv pleacă la un drum dificil adesea nepregătit şi fără instrumentele necesare. în lumea obişnuită, noi depindem de multe măsuri de siguranţă. Purtăm centuri de siguranţă, ne vaccinăm împotriva bolilor epidemice şi acceptăm faptul că există hazarduri împotriva cărora trebuie să fim pregătiţi pentru a le depăşi. Astfel, prudenţa provine din înţelepciune, nu din frică. Prudenţa reclamă o conştientă a capcanelor ce trebuie evitate. Dacă iluminarea ar fi uşor de atins, ar fi un fenomen comun. Cu toate acestea, statistic, şansele de a o atinge sunt mai mici de unu la un milion.
Mai există, de asemenea, o idee foarte răspândită în rândul căutătorilor, şi anume că nu există decât două posibilităţi: iluminarea sau dureroasa cădere în ghearele eului. în realitate, fiecare pas înainte pe care-1 facem ne aduce noi bucurii. Chiar şi un salt de numai câteva puncte pe scala conştiinţei poate genera enorm de multă fericire şi armonie, deoarece este un salt logaritmic. Pe măsură ce progresăm, încrederea în sine ia locul fricii, confortul emoţional înlocuieşte tristeţea si, astfel, uşurinţa şi calitatea vieţii noastre se îmbunătăţesc.

Dorinţa de Iluminare

în afară de cazul în care cineva a ajuns pe neaşteptate şi fără un efort prealabil într-o stare de iluminare a conştiinţei - aşa cum s-a întâmplat în cazul unor sfinţi ca Ramana Marharshi, care a atins această stare în timpul adolescenţei - calea obişnuită începe cu dorinţa. Trebuie mai întâi să începem să dorim să atingem o stare iluminată. Buddha.spunea că aceia care aud şi învaţă despre iluminare, nu vor mai fi niciodată satisfăcuţi de altceva şi, prin urmare, drumul lor e sigur.
Uneori, căutătorul depune mult efort şi multă răbdare şi sfârşeşte prin a fi descurajat. La acest stadiu, eul presupune că

există un „Eu" care caută „ceva" (starea de iluminare) şi, prin urmare, caută să-si dubleze eforturile.
în mod tradiţional, căile spre Dumnezeu au trecut prin inimă (iubire, devoţiune, servire dezinteresată, renunţare, adoraţie) sau prin minte (advaita sau calea non-dualităţii). Fiecare drum poate părea într-o anumită etapă a sa mai confortabil decât celălalt sau accentul poate cădea, alternativ, asupra ambelor. Orice drum am alege însă, constituie o piedică să considerăm că această căutare este făcută de un sine personal sau de un „Eu" care urmează a fi iluminat. E mult mai uşor să înţelegem că nimic de acest gen (ca un ego sau un „Eu" care să caute „ceva") nu există şi că la aceste explorări şi căutări procedează un aspect impersonal al conştiinţei. O abordare utilă este să lăsăm iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască disponibilitatea care conduce căutarea. Putem da frâu liber oricărei dorinţe pentru că, în cele din urmă, vom înţelege că, ideea conform căreia mai există şi altceva în afara lui Dumnezeu, nu e decât o vanitate lipsită de orice fundament real. Este aceeaşi vanitate care se pretinde autoarea experienţelor, gândurilor sau acţiunilor noastre. Dacă reflectăm asupra acestor aspecte, putem înţelege că atât corpul, cât şi mintea sunt rezultatul nenumăratelor condiţii ale universului şi că putem fi, în cel mai bun caz, martorii acestei concordanţe. Disponibilitatea de a abandona toate motivaţiile noastre, cu excepţia aceleia de a-L servi complet pe Dumnezeu, provine dintr-o iubire neîngrădită pentru El. Obiectivul nostru nu este atât iluminarea, cât să devenim servitori ai lui Dumnezeu. A deveni un canal perfect centru iubirea Lui Dumnezeu înseamnă să ne abandonăm complet şi să eliminăm obiectivele căutate de ego. Iniţiatoarea lucrării spirituale ulterioare devine însăşi bucuria.
Odată ajunşi la bucurie şi modestie, restul procesului este cert. Devenim conştienţi că întregul proces de căutare spirituală este activat prin atracţia destinului fundamental, exercitată mai curând pentru a înţelege Sinele decât pentru a fi propulsaţi prin intermediul eului limitat. într-up limbaj obişnuit, se poate spune că suntem mai curând atraşi de viitor decât propulsaţi de trecut. Este evident că, în afară de cazul în care am fost destinaţi iluminării, nu vom fi defel interesaţi de acest subiect. Măcar şi a aspira la o asemenea stare este o situaţie destul de rară în realitate. într-o viaţă de om, o persoană obişnuită nu întâlneşte nici măcar o singură altă persoană care să fie interesată foarte mult de atingerea iluminării. Astfel, calea poate fi anevoioasă şi solicitantă..
în lumea Occidentală nu există un rol tradiţional sau acceptat pentru căutătorul spiritual. Nu este de aşteptat ca cineva

să-şi încheie afacerile lumeşti şi apoi să-şi petreacă restul vieţii pe un drum al căutării spirituale a adevărului. în anumite ţări, de exemplu în India, există o asemenea cale culturală tradiţional acceptată ca formă normală de dezvoltare. în Occident, un student spiritual serios se alătură cei mai adesea unor persoane dedicate, cu care are multe în comun. Din nefericire - în afară de cazul că intră într-o mănăstire sau într-un seminar teologic - aceste persoane sunt prea adesea privite cu suspiciune, ca şi cum ar fi excluse din societate.

învăţătorul

Adesea, grupurile spirituale sunt organizaţii ce au propriile lor programe. In acest punct se găseşte din nou o capcană, pentru că şi lumea spirituală, ca şi lumea obişnuită, conţine şarlatani care au ca scop capturarea naivilor în scopuri de control, dominaţie, bani, prestigiu sau, pur şi simplu, de dragul de a avea „o mulţime de aderenţi".

Se poate vedea că adevăraţii învăţători nu au interes pentru faimă sau pentru a avea neapărat o mulţime de discipoli, prestigiu sau ţinute de paradă. Dacă vom calibra nivelul conştiinţei acestora, vom observa că, de obicei, ea se găseşte în jurul limitelor superioare ale nivelului 500 sau chiar - deşi mai rar - depăşind acest prag şi apropiindu-se de nivelul 700. Dar nu învăţătorul, ci învăţătura acestuia este importantă. Dat fiind că învăţăturile nu provin defel de la persoana învăţătorului, nu are sens să adorăm sau să transformăm persoana acestuia într-un idol. Informaţia este transmisă ca un dar, pentru că a şi fost primită în acest fel. "Nu există, prin urmare, nimic care să fie vândut, impus, controlat sau tarifat, din simplul motiv că informaţiile respective sunt primite gratuit, ca un dar al lui Dumnezeu. O organizaţie spirituală valabilă poate institui nişte cotizaţii nominale - la care să contribuie toţi membrii şi adepţii, spre binele comun - pentru acoperirea cheltuielilor curente. învăţătorul spiritual transmite un beneficiu nu numai prin cuvinte, ci şi prin nivelul ridicat al energiei conştiinţei care acompaniază aceste cuvinte. Nivelul conştiinţei învăţătorului crează ceva asemănător unei unde purtătoare care acompaniază şi dă putere cuvintelor.

După cum am citat şi în cercetarea efectuată în volumul anterior, Putere versus Forţă, un singur Avatar situat la nivelul conştiinţei 1000 contrabalansează complet negaţivitatea colectivă a întregii omeniri. Un individ situat la nivelul 700 contrabalansează negativitatea a 70 de milioane de indivizi situaţi

sub pragul nivelului 200. Un individ situat la nivelul 600 contrabalansează zece milioane de oameni aflaţi sub pragul de 200; unul situat la nivelul 500 contrabalansează 750.000 de oameni aflaţi sub pragul de 200. Un individ situat la nivelul 300 contrabalansează negativitatea a 90.000 de oameni aflaţi sub pragul de 200.

Pe Pământ există în acest moment aproximativ douăzeci şi doi de înţelepţi care calibrează cel puţin la nivelul 700. Dintre aceştia, douăzeci se găsesc cel puţin la nivelul 800, dintre care zece sunt deja la nivelul 900 sau chiar peste acesta şi, în fine, există un singur înţelept situat la o valoare superioară nivelului 990. Aceste cifre s-au schimbat din 1995 încoace, anul în care a fost publicată cartea Putere versus Forţă. (Numai zece oameni de pe Pământ se situau pe atunci la o valoare superioară nivelului 700). Negativitatea întregii populaţii umane ar fi condus la autodistrugere, dacă n-ar fi existat efectul de contrabalansare al acestor câmpuri energetice superioare.

Se pare că există un adevăr în afirmaţia că puterea infinită a lui Dumnezeu se transmite către fiinţele de pe Pământ printr-o serie de transformatori descendenţi. Deşi numărul actual al persoanelor de pe planetă care calibrează negativ îl depăşeşte cu mult pe al acelora care calibrează pozitiv, puterea lor individuală e foarte mică în comparaţie cu puterea acestora din urmă. Astfel, începând cu anii „80, energia calibrată a umanităţii în întregul ei, se situează la un nivel pozitiv. Aşa cum am menţionat şi mai devreme, până în anul 1986 nivelul conştiinţei omenirii a stagnat multe secole la valoarea de 190 şi apoi, pe neaşteptate, a sărit brusc la nivelul actual de 207.

Puterea învăţăturilor originale ale Avatarurilor influenţează şi contextualizeazâ semnificaţia vieţii omenirii peste secole şi chiar pentru mii de ani. Este foarte instructiv, cu toate acestea, să calibrăm nivelul conştiinţei unui mare învăţător şi apoi să calibrăm nivelul la care se situează doctrina instituţionalizată care a parvenit peste secole. Unele învăţături au supravieţuit aproape în totalitate nevătămate, în vreme ce altele au fost serios deteriorate. Unele au căzut chiar la nişte nivele atât de joase, încât calibrează sub nivelul critic al Adevărului. Rezultatul acestui fapt a fost apariţia unor culte negative, ce au devenit surse de conflict şi negativitate în lume. Este bine să amintim că popularitatea nu este un semn al Adevărului. Astfel, nu este deloc surprinzător că marea majoritate a populaţiei omenirii cade sub nivelul 200 şi că multe milioane de oameni urmează nişte „religii" care sunt în mod fundamental negative.

Ce anume este spiritual?
Oamenii confimdă de obicei „spiritualitatea" cu „religia" şi chiar cu domeniul supranatural sau „astral". Acestea sunt, de fapt, foarte diferite şi această confuzie rezultă adesea în dezbinare socială şi în nesiguranţa.
De exemplu, în constituţia Statelor Unite este afirmat cu claritate că drepturile omului izvorăsc din natura divină a creaţiei, fiind stabilit astfel principiul spiritualităţii. Cu toate acestea, autorii Constituţiei au făcut distincţia între acest aspect şi religie, spunând câ cetăţenii sunt liberi de orice constrângere religioasă. Fondatorii Statelor Unite erau conştienţi că religia divide şi că este bazată pe o putere seculară, în vreme ce spiritualitatea unifică *şi nu are vreo organizare lumească. Constituţia Statelor Unite (care calibrează Ia nivelul 700) pronunţă în mod clar că guvernul îşi extrage autoritatea din principiile spirituale - care postulează că toţi oamenii sunt egali, garantând libertate şi dreptate pentru toţi cetăţenii - şi că trebuie să se ghideze după aceleaşi principii. Această poziţie fără echivoc are o putere foarte mare şi nu are nevoie de nici un fel de apărare. Pe de altă parte, religia poate fi sectară, divizând oamenii în grupuri conflictuale, adesea cu consecinţe teribile pentru civilizaţie şi pentru viaţa însăşi, aşa cum o ilustrează istoria prin atâtea exemple. Unica putere a adevăratelor grupuri spirituale provine numai din adevărul învăţăturii lor, ele neavând vreo putere pământească semnificativă, nici edificii, bogăţii sau reprezentanti oficiali. In general, în spiritualitate, ideile centrale ce ţin laolaltă grupul sunt de obicei acelea ale iubirii, iertării, păcii, recunoştinţei, bunătăţii, ale refuzului celor materiale şi judecăţii. De obicei, religia, are în esenţă un miez de spiritualitate care, cu toate acestea, este trecut în planul secund şi chiar pierdut adesea din vedere. Altminteri - pentru a da un singur exemplu - războiul ar avea foarte puţine şanse să aibă loc. Adevărul spiritual este universal adevărat şi nu cunoaşte variaţii în timp şi spaţiu. El aduce întotdeauna cu sine pace, armonie, acord, iubire, compasiune şi milă. Adevărul poate fi identificat prin aceste calităţi. Toate celelalte sunt invenţii ale eului.

CAPITOLUL IV

Fundamentele

Religia ca sursă a greşelilor spirituale

Există două surse de erori ce provin din religiile tradiţionale "adevărate". Prima constă în simpla neînţelegere sau interpretare

greşită a învăţăturilor originale ale respectivului mare învăţător. Din cauza faptului că ascultătorii şi adepţii iniţiali nu erau şi ei, la rândul lor iluminaţi, învăţăturile originale au fost contaminate de eul acestora. Acest fapt a fost amplificat apoi, de-a lungul generaţiilor, de traducători şi scribi. Deseori, denaturarea este datorată faptului că "eul" are tendinţa de a reda înţelesul literal al cuvintelor şi nu spiritul sau esenţa învăţăturii. Orice traducere care transmite altceva decât pace sau dragoste este eronată. Aceasta este o regulă de bază şi uşor de recunoscut

Cea de-a doua distorsionare, mult mai răspândită, constă în învăţăturile spirituale care provin din ceea ce este numit în mod obişnuit „doctrina bisericească". Aceste reglementări, puse deseori în forma culpabilizării şi prohibiţiei, au fost, în realitate, inventate în totalitate de către oficialii bisericii şi de către aşa-zisele autorităţi care dobândiseră puterea politică în structurile instituţiilor acelui timp.

Nu există nici un motiv autentic sau plauzibil pentru a modifica (din raţiunea unor câştiguri lumeşti) învăţăturile originale ale unui veritabil mare învăţător. Deşi pare un lucru evident, nu a fost deloc clar de-a lungul secolelor că a fi Creştin, de exemplu, înseamnă pur şi simplu să urmezi exact învăţăturile lui Hristos.

Toţi marii învăţători au propăvăduit non-violenţa, non-condamnarea şi iubirea necondiţionată. Este greu de înţeles cum orice pretinsă autoritate eccleziastică poate viola aceste adevăruri fundamentale purtând războaie „întemeiate" în numele unui pretins „bine al credinţei" sau „bine al bisericii", ori pentru „eliminarea necredincioşilor",

Există multe subiecte neabordate în învăţăturile spirituale originale, iar acest lucru a creat noi oportunităţi pentru prelucrările falselor religii. De-a lungul secolelor, au fost inventate tot felul de „păcate", cu explicaţii din cele mai laborioase şi raţionale, dar care pot fie descrise clinic doar, drept manipulări bolnave ale unor treburi umane normale. Răul rezultat astfel nu a implicat numai eroarea spirituală, ci şi o cruzime psihologică, precum şi aruncarea vinovăţiei asupra umanităţii. Această focalizare asupra vinovăţiei şi păcatului condamnă conştiinţa umană prin consolidarea dilemei contrariilor şi dualităţii percepţiei. Acest ultim efect distructiv asupra conştiinţei umane îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi dă naştere unei bariere. Această barieră este depăşită numai de foarte puţini oameni care, pentru a reuşi să scape din capcana coercitivă a falsurilor elaborate, trebuie să dea dovadă de calităţi apropiate de geniul spiritual.

Un alt efect distructiv al perceptelor anumitor doctrine religioase constă în faptul că acestea, nu de puţine ori, crează premisele unor teribile războaie şi persecuţii. Acestea sunt fundamentate întotdeauna pe diferenţele religioase, a căror importanţă este exagerată tocmai pentru a justifica persecuţiile. Aceste deviaţii şi interpretări greşite sunt observabile în special în domeniul imixtiunilor întunecate ale religiei cu sexualitatea, procrearea, creşterea şi educarea copiilor, dietele/posturile, detaliile vieţii zilnice, obiceiurile, îmbrăcămintea şi puterea politică.
A purta sau nu diferite feluri de îmbrăcăminte, pălării sau bărbi, constituie un fapt suficient pentru a aprinde persecuţiile religioase sau războiul. Circumcizia, interdicţia de a consuma carne vinerea, rostirea de binecuvântări înaintea meselor, precum şi datele şi detaliile sărbătorilor religioase - toate acestea devin muniţii. Ziua în care se celebrează Sabatul (sâmbăta sau duminica) devine mai importantă decât adevărul. Respectul arătat lui Dumnezeu nu rezidă în a purta sau nu o pălărie.
Prin fâptul că exploatează banalităţile cu riscul de a ignora principalele adevăruri spirituale, religiile contribuie la propriul lor ckclin şi, prin aceasta, la declinul general al omenirii. O mare parte din ceea ce este considerat (şi respectat totodată) ca doctrină bisericească nu constituie altceva decât un produs al eului. Dacă este adevărat, aşa cum a spus Iisus, că răul sălăşluieşte în ochiul privito-Tuhri. atunci problema sunt chiar aceia care văd păcatul şi răul peste xx. în perioada Victoriană, chiar şi piciorul unei mese era considerat a fi o ispită, trebuind, aşadar, să fie acoperit discret cu o perdea.
O mare parte a ceea ce a fost în mod tradiţional descris ca -pacaf' nu constituie decât nişte exagerări ale vinovăţiei, provenite din mintea unor autorităţi eccleziastice tulburate din punct de vedere emoţional. Adeziunea la povaţa „Lasă-1 pe cel care nu are nici un păcat să arunce prima piatră" ar reduce la tăcere toate aceste false asumări ale adevărului spiritual.
în mod paradoxal, aceste denaturări ale adevărului spiritual au condamnat - în numele „Divinităţii" - atât pe Dumnezeu, cât şi natura umană. A uzurpa această autoritate şi a te pronunţa în numele tui Dumnezeu pare mai degrabă-o atitudine bombastică, iluzorie şi înşelătoare. Nici unul dintre cei care au experimentat vreodată realitatea absolută a prezenţei lui Dumnezeu n-ar fi putut să facă asemenea afirmaţii denaturate.

Emanciparea umanităţii

înainte de a căuta o noua direcţie, este necesar să discernem greşelile din vechile abordări, cu dorinţa de a le depăşi. Acest lucru reclamă deopotrivă curaj şi onestitate neînfricată.

Vindecarea din multe boli grave, netratabile şi potenţial incurabile se bazează pe disponibilitatea şi capacitatea de a face faţă adevărului, alegând astfel o cale diferită. Acţiunea de a pune capăt negării şi de a admite adevărul ne duce dincolo de pragul critic al Integrităţii (calibrat la nivelul 200).
Phoenixul trezirii spirituale s-a născut din cenuşa disperării omeneşti. Aşa cum a spus şi Maica Tereza, floarea frumoasă, lotusul, îşi are rădăcinile în mocirla şi noroiul din fundul iazului. încă de timpuriu, în viaţa autorului acestei cărţi s-a petrecut revelaţia imensei suferinţe a întregii omeniri. Imensitatea acesteia era incredibilă şi copleşitoare. Aşa cum am mai spus şi cu alt prilej, acest lucru a condus, din păcate, ia greşeala de a-1 condamna pentru toate suferinţele umanităţii pe Dumnezeul religiei, care „a permis să se întâmple toate astea". Cu toate acestea, condiţia amintită mi-a consolidat chemarea şi dorinţa de a alina suferinţa omenirii.
Mulţi ani mai târziu, aflat în mijlocul disperării şi fără a fi prevenit în vreun fel, ateul care devenisem s-a abandonat lui Dumnezeu şi a avut o profundă trezire spirituală. Această trezire a avut darul de a-mi transforma toate înţelegerile referitoare la conceptele de Dumnezeu, Adevăr şi Realitate. Apoi, câţiva ani mai târziu, a avut loc viziunea şi înţelegerea deopotrivă a ignoranţei profunde şi a limitelor conştiinţei umane, care se dezvăluiseră a fi adevăratele baze şi surse ale suferinţei tuturor oamenilor. înţelegerea acestei gigantice ignorante, precum şi a teribilului preţ pe care trebuia să-1 plătească umanitatea a avut un impact profund şi a rezultat într-o schimbare a direcţiei strădaniei, de Ia alinarea suferinţelor fizice şi mentale la eroarea spirituală, care era răspunzătoare de toate acestea.
Eul colectiv al umanităţii, exprimat în forma societăţii, este orb în faţa problemei fundamentale care stă la baza propriei sale suferinţe. Credinţa conform căreia problemele care trebuie rezolvate sunt „exterioare" este una definitorie pentru eu; prin urmare, toate programele sociale, inclusiv. războaiele, sunt dedicate rezolvării acestor probleme „exterioare".'
Problema principală a omenirii constă în faptul că mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate.
Ea nu poate deosebi „binele" de „rău". Fără a avea nici un mijloc de autoapărare, oamenii sunt la cheremul falsităţii - în toate ademenirile sale ascunse, care defilează în forma patriotismului, religiei, binelui social, distracţiilor inofensive etc. Prin efectuarea unui simplu şi foarte comod test al

adevărului/falsităţii, toţi dictatorii, împăraţii şi demagogii istoriei ar fi pierdut puterea. Dacă cineva ar fi pus o fotografie a lui Hitler intr-un plic închis şi ar fi cerut unui copil să o ţină deasupra plexului solar, braţele copilului ar fi slăbit instantaneu. Acelaşi lucru s-ar fi parecut şi în cazul unei fotografii a lui Stalin, a lui Lenin, a liderilor lanatici arabi, a comuniştilor, a liderilor Cambodgiei şi statelor africane, precum şi a dictatorilor care se ascund în spatele numelui hri Allah, dezvăluind adevărata natură a acestora.

Toate masacrele din istoria omenirii au fost rezultatul forţei, al cărui unic antidot este Puterea. Forţa este bazată pe falsitate; puterea este fundamentată numai pe adevăr. „Răul" îşi pierde stăpânirea jamci când este dezvăluit; aceasta este partea sa vulnerabilă, ^călcâiul lui Ahile", care este expus tuturor. Falsitatea dispare când este expusă adevărata sa natură. Nu este nevoie de guvernul Statelor Unite, de CIA, FBI, de sateliţi de spionaj sau de computere pentru a demonstra această evidenţă- braţul unui copil inocent în vârstă de immai ciflfci ani are singura putere reală pe Pământ — puterea adevărului însuşi, care este invincibilă şi nu cere nici un sacrificiu.

Braţul unui Copii

Este arma inocenţei, de care se tem cel mai mult legiunile întunecate ale lumii, pentru că ea demască deghizările prin care acestea îşi menţin influenţa asupra a peste şaptezeci şi opt de procente din populaţia lumii.

Dacă renunţăm la negare, vom vedea că falsitatea, manipularea şi distorsionarea adevărului satisfac cu preponderenţă cele mai joase înclinaţii ale oamenilor, pătrunzând întreaga societate. Popularele jocuri pe calculator nu sunt deloc inocente, aşa cum pot părea la prima vedere; ele sunt maşini programate să înăbuşe sensibilitatea spirituală prin condiţionarea minţii la crimă şi violenţă. Uciderea cu premeditare a câinilor de preerie nu este un „sport", ci un act sângeros. Drogurile nu sunt deloc ceva „cool", ci o înrobire. Rock-ul dur, heavy-metal şi muzica rap nu simt nici eliberatoare, nici amuzante; ele nu sunt decât un mod deliberat prin care se antrenează conştiinţa tinerilor. Mass-media se pretinde inocentă, deşi strânge profituri uriaşe din alimentarea slăbiciunii şi vulnerabilităţii oamenilor. Braţul unui copil nevinovat constituie un spectru înspăimân-tător pentru marile organizaţii care-şi fundamentează influenţa pe ignoranţa oamenilor. Falsul „război împotriva drogurilor" se dovedeşte a fi cea mai importantă cauză a acestei probleme, fiind chiar bastionul întregului comerţ cu droguri, pe care 1-a creat, autorizat şi îmbogăţit. Comunismul nu a fost înfrânt de vreun război, ci de non-violenţa lui Gorbaciov.

Renaşterea lui Hristos - marea, proorocită a doua venire - înseamnă, dintr-un punct de vedere spiritual, înlocuirea falsităţii prin adevăr, a întunericului prin lumină, a ignoranţei prin conştientă.
Semnificaţia lui Krishna, Buddha, Hristos şi Allah nu a constat în prezenţa lor personală pe Pământ, ci în adevărurile pe care ei le-au dezvăluit şi expus, precum şi în nivelul energetic ridicat care însoţea învăţăturile lor. Toate fiinţele iluminate spuneau mulţimii să ignore personalitatea sau „persoana" lor, în schimb să se concentreze asupra învăţăturii. Intr-un mod tipic pentru neînţelegerile şi distorsionările care domină religiile, omenirea face întocmai opusul - venerând persoanele şi locurile vizitate de acestea, datele şi momentele istorice, dar ignorând învăţăturile.
Prevalenta învăţăturilor lui Hristos/Buddha/Krishna/Avatar pare a fi semnalată de recenta tranziţie a nivelului conştiinţei umanităţii de la valoarea negativă de 190 la actualul nivel de 207 (traversând, prin urmare, linia Adevărului şi Integrităţii, situată la nivelul 200). Semnificaţia acestui eveniment major, petrecut pentru prima dată în istoria umanităţii, nu poate fi trecută sub tăcere. Prin analogie, noi ştim că la nivel fizic, o schimbare de numai câteva grade a temperaturii globale are efecte profunde asupra întregii planete şi asupra a tot ceea ce înseamnă viaţă.
Dacă a doua venire a lui Hristos trebuie să fie dezvăluită de un semn, atunci acest semn a apărut deja - foarte recent. Fără îndoială, este vorba tocmai de această schimbare profundă, de la falsitatea ce denatura conştiinţa omenirii, la adevăr, cu toate implicaţiile şi promisiunile sale pentru întreaga omenire.
Este posibil ca braţul unui copil să ne poată dezvălui prima lumină a unor noi zori ai civilizaţiei. S-a spus că omul este condus spre Dumnezeu şi spre rai de inocenţa copiilor. în lealitate, singura cale prin care putem deschide uşa spre adevăr înece prin inocenţa copilului din noi.
Inocenţa copilului rămâne netulburată în cadrul conştiinţei tutu-ror Ea constituie „structura" de bază a conştiinţei însăşi. Se poate iace o analogie cu hardware-ul, care nu este modificat sau influenţat ea nimic de softul procesat de computer, exact aşa cum aparatul JMDgrafic nu este afectat de imaginile transmise prin lentilele sale.
Redescoperirea Stării Originare
Pe câtă vreme noi speculăm despre limitele conştiinţei omenirii, în realitate, cel care transformă societatea într-o manieră iftvizibilă şi neaşteptată este individul. Forţa este vulnerabilă în faţa unui număr infinit de opoziţii, dar puterii, nici

o opoziţie şi nici un inamic nu-i pot sta împotrivă. Precum însuşi spaţiul, puterea este imună şi invulnerabilă în faţa atacurilor. Oamenii cred că sunt conduşi de minţile lor şi că sunt victimele împrejurărilor. Astfel, ei se consideră victime ale curentului propriei conştiinţe, sentimentelor şi circumstanţelor tranzitorii. Punctul de vedere prevalent este acela că nu există alte opţiuni faţă de starea actuală a sentimentelor sau a emoţiilor.

Această cedare în faţa minţii şi a circumstanţelor exterioare (lumea) este acceptată drept ceva natural şi normal. Puţini oameni bănuiesc că mai există şi o altă opţiune. Prin autoexaminare şi concentrare interioară, putem descoperi că toate stările conştiinţei sunt rezultatul unei opţiuni. Ele nu sunt deloc nişte certitudini date si neschimbabile, determinate de factori incontrolabili. Acest lucru poate fi descoperit dacă examinăm cum anume funcţionează mintea.

Noi nu suntem deloc conduşi de către minte. Mintea nu dezvăluie decât un nesfârşit curent de opţiuni, toate deghizate în forma amintirilor, fanteziilor, spaimelor ori conceptelor. Pentru a ne elibera de sub dominaţia minţii este suficient să înţelegem faptul că această defilare a subiectelor nu este decât un amalgam arbitrar de selecţii care se perindă pe ecranul minţii.

Noi nu suntem „forţaţi" să simţim resentiment pentru o anumită amintire negativă, nici să ne temem de viitor. Aceastea nu sunt decât simple opţiuni. Mintea este ca un televizor dotat cu o varietate de canale; astfel, noi nu avem de urmat nici o tentaţie particulară a gândirii. Putem să cădem în tentaţia de „a ne plânge de milă", sau de a fi supăraţi sau îngrijoraţi. Atracţia secretă a tuturor acestor opţiuni este aceea că ele oferă o compensaţie internă sau o satisfacţie secretă, care constituie însăşi sursa atracţiei gândurilor şi a minţii.

Dacă aceste „compensaţii" sunt refuzate, vom descoperi că în spatele ecranului gândurilor, există un spaţiu al bucuriei - invizibil, silenţios şi lipsit de gânduri. Această opţiune ne stă întotdeauna la dispoziţie, dar pentru a o experimenta, trebuie să o alegem în dauna tuturor celorlalte opţiuni. Sursa bucuriei este întotdeauna prezentă, întotdeauna disponibilă şi independentă de circumstanţe. Există doar două obstacole: (1) ignorarea faptului că această opţiune este întotdeauna disponibilă şi prezentă şi (2) valorizarea a altceva decât pacea şi bucuria ca fiind mai presus de pace şi bucurie, din plăcerea secretă a compensării.

Experienţa prezenţei lui Dumnezeu este accesibilă şi prezentă întotdeauna, dai* aşteaptă alegerea noastră. Această alegere poate fi făcută numai prin renunţarea Ia orice altceva în

favoarea păcii şi iubirii lui Dumnezeu. în schimb, divinitatea Sinelui se autoreveleazā ca fiind întotdeauna prezentă, dar neexperimentată, deoarece a fost ignorată, uitată sau, din cauză că alegerile noastre au fost altele.
Când este viitorul ?
Alegerea de a experimenta prezenţa lui Dumnezeu se petrece în afara timpului. Aşadar, ea nu este undeva în viitor; este disponibilă numai în prezent. Nici o altă condiţie nu este necesară (şi nici măcar posibilă), deoarece momentul prezent este permanent; el nu se schimbă niciodată; nu dispare niciodată în ieri sau în mâine. De fapt, este inevitabil. Toată lumea este în siguranţă în momentul acum.
Prin observare, va deveni evident că singurul lucru care pare să se schimbe este aparenţa. Momentul „acum" este liniştit şi neschimbat; ecranul este permanent acelaşi. Deşi un scenariu de film se schimbă şi o poveste se desfăşoară, acest lucru poate avea loc numai în cadrul clipei precise - „acum".
„Momentul de faţă" constituie cerinţa atotputernică, neschimbătoare şi absolută pentru a experimenta. Este însăşi esenţa de a fi şi a exista a conştientei. Existenţa este imposibilă oriunde altundeva cu excepţia realităţii radicale a momentului prezent. Această clipă este tot ceea ce este. Propria noastră conştiinţă, ca Sine, este singurul Ochi prin care poate fi experimentat sau cunoscut orice lucru. Sensul lăuntric al realităţii este conferit de Sine în împrejurările „exterioare". De altfel, tocmai 'acest fapt este cel care le face să pară reale. Prin urmare, experimentarea realităţii este o proiecţie a conştiinţei spre sine, provenită din Sine. Noi nu suntem martorii unei lumi „reale", ci sursa acestei realităţi vizibile. Lumea este de fapt un divertisment. Precum amuzamentul, e gândită să nu fie luată prea în serios. Paradisul se găseşte înlăuntru şi este dezvăluit de conştientă. Lumea este numai o aparenţă. Melodrama ei nu este decât un artificiu al sensului denaturat al percepţiei. Aceasta ne conduce Ia credinţa că lumea e mare, puternică şi permanentă - şi că Sinele este mic, slab şi tranzitoriu. în realitate, lucrurile stau exact invers.
In lipsa credinţei, în aparenţa sa, aşa cum e definită de către percepţie, lumea pe care o credem reală dispare. Atunci când alegem sa fim una cu potenţialul interior omniprezent al bucuriei şi păcii, lumea se transformă într-un amuzant parc de distracţii, iar întreaga dramă încetează să mai fie considerată altceva.
Opţiunea pentru adevăr, pace şi bucurie ne stă întotdeauna la dispoziţie, deşi este aparent îngropată în spatele ignoranţei şi

inconştientei rezultate din obişnuinţa noastră de a alege alte opţiuni. Adevărul lăuntric se autoreveleazǎ atunci când toate celelalte opţiuni sunt refuzate, pentru a ne abandona lui Dumnezeu.

Condiţia umană ca „stare schimbată a conştiinţei"

Un fapt sau un adevăr nu este stabilit prin intermediul recunoaşterii sale de către mase, după cum o demonstrează în mod profund istoria. Falsitatea constituie o experienţă umană universală. Una dintre cele mai semnificative descoperiri în domeniul cercetării conştiinţei este aceea că tot ceea ce se înţelege de regulă prin „experienţă umană obişnuită" (în ceea ce priveşte gândirea, comportamentul sau sentimentele), nu este altceva decât o stare schimbată a conştiinţei, predominantă în straturi limitate ale societăţii şi pentru o durată limitată. Aceasta nu este adevărata stare a omului.
Omul este atât de obişnuit să se îngrijoreze, să se teamă, să încerce sentimentele remuşcării, vinovăţiei, conflictului şi tristeţii, încât aceste stări negative au devenit nu doar acceptate, ci şi asumate vieţii normale, laolaltă cu emoţiile, atitudinile şi sentimentele lor negative adiacente. Omenirea (pacientul) este sfătuită să caute un terapeut pentru a se „împăca cu aceste sentimente". Dar mult mai benefic decât a ne „împăca" cu aceste produse ale iluziei, ar fi să le lichidăm - prin simpla dezvăluire a faptului că sursa lor nu este alta decât percepţia.
O stare cu adevărat „normală" a conştiinţei este una liberă de orice negativitate, fiind plină de bucurie şi iubire. Orice altceva este fundamentat pe iluzie şi pe distorsiuni perceptuale. Faptul că boala predomină într-o societate nu înseamnă că boala constituie şi o condiţie normală. De-a lungul istoriei, asemenea lucruri au predominat în societate şi au cauzat dispariţia unei mari părţi a omenirii, dar acest lucru nu înseamnă că avem de-a face cu o condiţie normală. Chiar şi ciuma a dispărut în cele din urmă.
Prin mijloace simple se poate descoperi faptul că un procent de 78% din totalul populaţiei lumii reprezintă oameni situaţi la un nivel al conştiinţei inferior adevărului şi, prin urmare, tulburaţi. Acest lucru înseamnă că numai 15% din populaţia lumii se găseşte în afara zonei de un pericol extrem a nivelelor conştiinţei calibrate sub pragul 200 (nivelul adevărului).
Noi înclinăm să ne gândim la o stare schimbată a conştiinţei ca la o stare paranormală produsă artificial, la ceva asemănător

transei hipnotice, la a fi programaţi, ori la faptul că ni s-a spălat creierul. Dintr-un studiu referitor la influentele care acţionează prin antrenarea repetată a nivelelor conştiinţei omului, devine evident că mintea omenirii întruneşte toate criteriile pentru a fi controlată, influenţată şi manipulată într-o manieră sistematică şi continuă (în conformitate cu definiţia unor atare procese în cercetarea ştiinţifică).

Un copil se naşte cu inocenţa unei conştiinţe neprogramate, dar, apoi (aşa cum se petrec lucrurile şi în cazul componentei hardware a unui computer) este programat sistematic cu un soft, care reprezintă amprenta societăţii. Acest sistem are însă un defect major şi evident. Nu există vreun program disponibil pentru a certifica adevărul sau falsitatea noilor programe! (Se poate face o comparaţie foarte întemeiată cu un virus informatic). Copilul va crede cu inocenţă tot ce i se va spune. Apoi, conştiinţa neprotejată a copilului cade pradă ignoranţei colective, dezinformării şi falselor sisteme de credinţă (care au distrus în ultimile milenii capacitatea omului de a fi fericit).

In realitate, programarea rezultată astfel este necorectabilă, ca şi cum n-ar exista vreun mecanism disponibil pentru a testa autenticitatea materialului cu care este programată mintea copilului. La suprafaţă, ar părea că până la 78% dintre informaţii nu vor fi numai false, ci şi distructive. La acestea se mai adaugă şi faptul că mintea umană nu este prea bine dotată din punct de vedere genetic pentru a rezista la această programare. Mai mult de o treime din totalul populaţiei umane posedă un creier care nu furnizează suficientă serotonină pentru transmisia nervoasă, fapt ce atrage după sine incidenţa crescută a depresiilor şi dependenţei, supraalimentarea sau ieşirile de comportament. însăşi capacitatea de a raţiona poate fi distrusă complet într-o clipă de o izbucnire necontrolabilă a emoţiei.

Mai mult, capacitatea de raţionare este minată de realitatea biologică a prezenţei minţii animale (atât din punct de vedere anatomic, cât şi funcţional) şi de activitatea atavică a acesteia, care continuă să exercite un instinct animal universal si consolidează tendinţele prădătoare şi agresivitatea. Toate instinctele animale persistă în om şi influenţează (sau chiar domină) o mare parte a comportamentului şi a stărilor emoţionale. Emoţiile animalice sunt mereu prezente la suprafaţă. Aceste tendinţe sunt ele însele vulnerabile la antrenare şi ia manipulare prin programare socială şi propagandă. |

Prin urmare, omul porneşte la drum cu o minte nedezvoltată din punct de vedere biologic, cu instincte animalice, iar inteligenţa

şi informaţiile sale sunt programate sistematic cu date incorecte, false, negative şi distrugătoare cel puţin 78% din timp. Aceasta nu este decât o probabilitate statistică pentru omenirea în întregul ei, dar în cadrul societăţii există segmente largi de populaţie în rândul cărora procentul de materiale false se apropie bine de sută la sută -de exemplu, subculturile infracţionale ale bandelor de cartier etc. Adesea, cel mai distrugător aspect este acela că eroarea programării implică elemente foarte critice de comportament. Productivitatea totală a unor întregi naţiuni şi culturi poate fi deturnată spre finalităţi negative. întreaga economie a unor naţiuni - cum s-a întâmplat în cazul Germaniei şi Japoniei în timpul celui de-al doilea război mondial - a fost deturnată spre finalitatea distrugerii în masă nu numai a unor victime nevinovate, ci şi a propriei lor culturi. întregi state pot fi reduse la ruine printr-o propagandă atât de ignorantă şi de falsă, încât ne mirăm, apoi, retrospectiv, cum de a putut să fie cineva atât de naiv ca mă-car să o urmeze, nemaivorbind de faptul de a-şi da viaţa pentru ea. Prin intermediul unui simplu test kinesiologic putem afla adevărul. Dictatorii cauzează oricui o slăbire a tonusului muscular -Hirohito se dovedeşte astfel a nu fi divin, Cezar a nu fi Zeu etc. Societatea nu are nici o altă măsură de siguranţă în afară de a învăţa populaţia acest simplu test al adevărului, pe care-1 poate efectua oricine şi în orice moment. Dacă acest test simplu ar fi cunoscut pe scară largă, ar avea un efect total şi înălţător asupra întregii omeniri.

Simplitatea extremă a acestui test, alături de imensele sale beneficii şi aplicabilitatea sa generală, îl pune în rând cu invenţia roţii, electricităţii sau a cipului de siliciu din industria informatică. Umanitatea poate obţine beneficii nelimitate absolut pe gratis. Probabil că înţelegerea faptului că acest test poate irâice mari beneficii şi profituri semnificative va stimula şi inaeresul pentru el.

Aplicarea testării kinesiologice în lumea afacerilor şi în industrie garantează beneficiile potenţiale şi economii de miliarde de dolari. Pe de altă parte, există segmente largi ale populaţiei care sunt interesate să păstreze actualul status-quo. Deşi pare uluitor, trăim într-o societate în care procurorii ascund deliberat dovezile care ar proba nevinovăţia acuzaţilor pentru a obţine condamnarea, chiar dacă aceasta se soldează cu execuţia acuzatului. Aceste incidente nu constituie decât simptomele aptului că gradul de severitate al maladiei de care suferă conştiinţa omenirii este unul foarte serios.

Precum testul ADN, testul kinesiologic revelează

instantaneu vinovăţia sau inocenţa oricărui acuzat. El determină imediat adevărul sau falsitatea oricărei depoziţii a martorilor şi revelează numaidecât prezenţa sau identitatea trădătorilor, defectorilor, agenţilor străini, informatorilor, mincinoşilor şi a tuturor celorlalte forme de renegaţi.-

Testul dezvăluie în numai câteva minute - sau chiar secunde -identitatea spionilor industriali ori politici, a angajaţilor neloiali, a dealerilor de droguri, a persoanelor periculoase, pre-cum şi locaţia unde se ascund infractorii. Nu mai trebuie cheltuite sute sau mii de ore cu o investigaţie penală pentru a identifica un criminal în serie. Toate infracţiunile pot fi rezolvate uşor. Fiecare detaliu al unei infracţiuni (fie ea şi din trecut) poate fi trasat exact -inclusiv cu referiri la timpul, la data şi la motivele săvârşirii acesteia, identitatea făptaşilor etc. Putem primi uşor răspunsuri la întrebările de genul „unde este corpul victimei" sau „arma crimei" sau „care este motivul crimei".

Aşa cum busola permite navigaţia în siguranţă, telescopul ne facilitează studierea astronomiei, iar microscopul pe cea a biologiei, testarea kinesiologică ne permite să descoperim în numai câteva secunde orice fapt referitor la orice subiect, indiferent când sau unde anume s-a întâmplat în istorie. Testarea kinesiologică este un instrument extrem de adaptabil, a cărui valoare reală, cel puţin în prezent, este încă nedescoperită.

Perspectivă istorică

De-a lungul istoriei, a existat o plenitudine de învăţături spirituale şi de cai de a ajunge Ia Dumnezeu. Acestea sunt „yogas" sau căile care au fost descrise în mod tradiţional. Fiecare dintre ele şi-a dezvoltat propriile şcoli, religii, literaturi spirituale, scripturi, sfinţi, învăţători şi figuri istorice. De-a lungul istoriei, acestea au absorbit, de asemenea, diferite grade de etnicitate, precum şi rămăşiţe ale culturii din care au provenit. Cea mai mare parte a tradiţiilor spirituale importante ale lumii a devenit astfel identificată cu influenţele etnice şi obiceiurile care pot fi - şi adesea şi sunt - inhibitori ai învăţăturilor înseşi sau devieri de la puritatea interioară a acestora.

Acest lucru a condus la diviziuni între marile religii ale lumii şi a constituit chiar motivul unor războaie religioase teribile. Probabil că un nou studiu asupra adevărului spiritual va depăşi aceste diferenţe superficiale şi va reţine esenţa fundamentală a tuturor învăţăturilor spirituale importante, indiferent de originea sau eticheta lor.

Ce înseamnă un drum spiritual pur?

In realitate, până în prezent, nu a existat nici o cale de a diferenţia adevărul de falsitate în nici o învăţătură spirituală, respectiv învăţător spiritual. Astfel, un student spiritual se baza pe credinţa în integritatea spirituală a învăţătorului, fundamentată pe reputaţia acestuia. Singurul punct de sprijin real era acela că prin karma şi graţia sa interioară, cineva poate deveni, într-un caz fericit, implicat într-o strădanie spirituală integră şi valabilă.

Limitările căilor importante, create cu mii de ani în urmă, constau în principal în pierderea învăţăturilor originale. în plus, au mai existat şi unele scăpări în ceea ce priveşte acurateţea, datorată traducerilor dintr-o limbă în alta şi interpretărilor greşite ale ascultătorilor care nu erau iluminaţi.

Dacă folosim testarea kinesiologică pentru a calibra nivelul de adevăr al marilor religii ale lumii, vedem (aşa cum volumul Putere versus Forţă arată în mod detaliat) că, de-a lungul timpului, a existat un declin general al nivelului de adevăr al unora dintre religiile importante. Declinul Budismului a fost probabil ultimul şi relativ de o mai mică amploare, dar în cazul altor religii pierderile au fost considerabile. Putem face foarte uşor un studiu foarte instructiv în această direcţie, prin cercetarea şi calibrarea nivelului de adevăr al fiecărei religii, secol de secol, precum şi a diferitelor interpretări ale acestora survenite de-a lungul timpului. Este posibil chiar, procedând astfel, să indicăm în timpul cărui an şi prin acţiunile cui au avut loc declinurile sus-amintite. Aceste momente de declin pot fi adesea identificate cu anumite evenimente în care deciziile importante pentru respectivele religii au aparţinut autorităţilor religioase şi au rezultat în consecinţe teribile. De asemenea, poate fi clar definită şi înţeleasă natura exactă a erorii, prin elucidarea forţelor culturale şi politice ale diferitelor perioade. Compromisurile au fost făcute probabil pentru că păreau justificate în acele timpuri şi pentru că erau considerate temporare şi făcute din raţiuni de supravieţuire. Cu toate acestea, ele s-au dovedit a avea consecinţe din cele mai nefericite pe termen lung, dat fiind că n-au mai fost niciodată corectate.

Cel mai grav exemplu al celor de mai sus este declinul survenit în nivelul de adevăr al Creştinismului, care s-a petrecut în timpul Conciliului de la Nicea. Creştinismul, situat anterior acestui conciliu la nivelul 900, s-a prăbuşit cu peste 400 de puncte din cauza includerii Vechiului Testament alături de Noul Testament în ceea ce s-a numit „Biblia", pe lângă includerea în această carte a Apocalipsei (care are o origine astrală). Aceasta a

constituit o eroare foarte devastatoare, dat fiind că Vechiul Testament, cu excepţia cărţilor Genezei, Psalmilor şi Proverbelor, nu reuşeşte să treacă de proba testării kinesiologice, fapt care indică un nivel de adevăr situat sub pragul 200 (de unde rezultă că scrierile în cauză nu sunt adevărate). Această negativitate este datorată descrierilor antropomorfice ale unui Dumnezeu failibil şi subiect al emoţiilor umane de genul răzbunării, urii, parţialităţii, vulnerabilităţii, furiei, distrugerii, mândriei şi vanităţii. Acest Dumnezeu mânios şi răzbunător trebuie să fie împăcat, flatat şi liniştit, pentru a nu-şi vărsa mânia într-o formă distructivă, cauzând furtuni, inundaţii, incendii şi epidemii. Este exact opusul Dumnezeului adevărului, al milei şi al iertării reprezentat de Hristos. Hristos a spus că Dumnezeul răzbunării a fost înlocuit de Dumnezeul milei şi iertării. Conform învăţăturii Sale, trebuiau înălţate rugăciuni pentru duşmani, care aveau să fie iertaţi pentru ignoranţa lor. Această învăţătură a fost repudiată de tradiţia antică iudaică a unui Dumnezeu al Judecăţii, Răzbunării şi Favoritismului (vezi nota de la sfârşitul acestui capitol).
Zeii antici ai culturilor primitive provin din nivelele „astrale" ale conştiinţei, care constituie originea zeilor scandinavi, germani, greci, ebraici, romani, egipteni, incaşi şi mayaşi, cu toate limitele lor de sorginte umană exprimate în forma pasiunii, poziţionalităţii, geloziei, urii şi pretenţiei pentru sacrificii şi distrugere mânioasă. Adevăratul Dumnezeu are o putere infinită şi nu simte nevoia să recurgă la manipularea slabă a forţei. Ceea ce este cu adevărat de natură divină nu are vulnerabilităţi, nevoi ori interese personale. Emoţionalitatea, selectivitatea şi limitările pe care le revelează aceşti zei nu constituie atributele lui Dumnezeu, a cărui prezenţă este revelată nativ de Iubire şi Pace. Negativitatea provine din mintea omului, care fabrică nesfârşitul alai al falşilor zei ce pretind cu toţii adoraţie şi sacrificiu. Dumnezeul Realităţii nu are „nevoi" şi nu este subiect al mulţumirii, respectiv nemulţumirii, şi cu atât mai puţin nu trebuie „împăcat".
Măsura pierderii înţelegerii poate fi apreciată prin realizarea faptului că valorile calibrate numeric sunt logaritmice. O pierdere de 100 de puncte reprezintă o pierdere semnificativă a adevărului şi puterii. în unele religii, aceste erori au fost atât de severe, încât facţiunile fundamcntaliste ale acestora au căzut sub nivelul critic de 200. Falsurile rezultate, ce au fost interpretate drept adevăr, au avut consecinţe foarte grave, materializate în masivele suferinţe şi distrugeri ale omenirii. Nivelele inferioare pragului de 200 reprezintă suferinţa în toate formele ei.

Una dintre principalele pârghii care au atras lumea într-o direcţie negativă a fost arma conceptuală de autoapărare numită „dorinţa de a fi drept". Calibrată la nivelul 190, precum Mândria, aceasta a constituit principala forţă distructivă (adevărat călcâi al lui Ahile) pentru ultimele câteva mii de ani ai istoriei umane. Totodată, a constituit marea, cea mai mare scuză pentru toate formele imaginabile de sălbăticie şi barbarie.
Căile spirituale cu adevărat importante din cursul istoriei au provenit din avataruri, sau mari învăţători, pe care i-am identificat ca fiind aceia care calibrează la nivelul 1.000. (Acest nivel constituie posibilitatea maximă a domeniului uman). Cele mai cunoscute nume în lumea occidentală sunt cele ale lui Hristos, Buddha, Krishna şi Moise. Nivelul 1000 este legat de salvarea omenirii. Astfel, un învăţător spiritual care se adresează întregii omeniri, vorbeşte de la nivelul avatarului.
Marile avataruri au trăit înaintea inventării şi răspândirii tiparului şi culturii scrise. Prin urmare, există o lipsă a informaţiilor corecte cu privire la ce anume a constituit exact învăţătura lor şi la cum a fost ea interpretată. Deoarece există puţine explicaţii cu privire la ce s-a transmis original, au intervenit multe interpretări greşite pe măsură ce învăţătura originală a decăzut în nivelul de adevăr. Putem stabili fără greutate că eroarea s-a strecurat şi a distorsionat puritatea iniţială. Multe dintre aceste devieri sunt foarte flagrante şi evidente pentru oricine este dotat cu intuiţie spirituală (sau măcar cu un simţ primar al eticii). Distorsiunile par a se fi petrecut odată cu întemeierea religiilor, când instituţiile autoritare au luat numele fondatorilor acestora numai de ochii lumii, pentru a-şi aroga puterea şi autoritatea necesară atragerii adepţilor şi puterii lumeşti, precum şi pentru a căpăta control asupra celorlalţi. Spiritualitatea nu are nimic de împărţit cu nimeni, iar interpretările greşite care au generat scindări dogmatice şi eccleziastice au fost folosite pentru ca anumite grupuri (exploatând aceste interpretări eronate drept adevăr spiritual) să-şi aroge suficientă putere, în scopul obţinerii de avantaje lumeşti. Făcând astfel, aceşti oameni au abandonat puterea pentru forţă şi au subminat adevărul transmis de fondatorii respectivelor mişcări spirituale care, din punct de vedere istoric, au devenit fondatori numai cu numele.
Statutul şi prestigiul avatarului original, marele nume al acestuia, au fost furate şi apoi comercialazate pentru construirea unor vaste imperii. Din această scurtă privire în istorie se poate vedea că adevărul original a rămas până astăzi şi poate fi

redescoperit.
Termenul „spiritual", precum şi termenii „religie" şi „Dumnezeu", au devenit atât de invocaţi, încât aproape că s-au demonetizat. Un termen mai comprehensiv, care evită distorsiunile istorice şi cuprinde toate informaţiile posibile şi disponibile despre om şi Dumnezeu este cuvântul „conştiinţă". Spiritualitatea se referă în mod adecvat la aceste aspecte ale conştiinţei care implică deopotrivă conştienta adevărului şi divinităţii si includ toate referirile la Absolut si la Realitatea atotprezentă, care constituie sursa şi domeniul infinit a tot ceea ce există, precum şi al existenţei înseşi.
în această definiţie, conştiinţa include toate posibilităţile şi realităţile, în totalitatea lor, constituind spaţiul şi matricea în care conştienta progresează până la potenţialitatea sa ultimă. Putem valida drept sigură şi corectă această cale, cel puţin până la nivelul 1.000 al conştiinţei, punct în care căutătorul „se va dizolva ca o iluzie".
învăţătura fiecăruia dintre marii învăţători spirituali ce au trăit vreodată poate fi acum verificată şi calibrată în detaliu.
"Nivelul 600 al conştiinţei denotă pragul la care dualitatea dispare în nondualitate. In acest punct se poate dura deja un pod între cele văzute şi cele nevăzute, între cele cunoscute şi cele necunoscute, între cele obişnuite şi cele posibile. La nivelul 600, spiritul şi omul se întâlnesc. Cele vizibile se contopesc şi se dizolvă cu cele invizibile. Este un punct de referinţă care ne serveşte drept ghid. Este nivelul iluminării.
Destul de curios, testarea kinesiologica a Adevărului însuşi calibrează la nivelul 600 şi, prin urmare, constituie expresia fizică a întâlnirii dintre domeniul dualităţii şi domeniul non-dualităţii. Studierea naturii conştiinţei constituie probabil cel mai puternic şi mai pur dintre toate drumurile şi abordările spirituale, pentru că se autocorectează şi se autopropagă.
Literatura referitoare la conştiinţă şi spiritualitate poate să ne inducă uşor în eroare. Din acest motiv, astăzi, căutătorii serioşi ai iluminării exclud orice învăţătură al cărei adevăr nu poate fi verificat obiectiv. Nivelele conştientei situate între 500 şi 1.000, denotă ceea ce poate fi descris drept domenii sau dimensiuni diferite.
învăţătorii spirituali situaţi în marjele superioare ale nivelului 500 sunt cei care au cele mai multe contacte cu un număr semnificativ de oameni. Atunci când conştiinţa lor evoluată din punct de vedere spiritual atinge nivelul 700, ei devin mai puţin disponibili, intrând în tărâmul legendei, iar moştenirea

lor constă în înregistrarea învăţăturii lor.
Putem reprezenta viaţa umană ca pe diferite câmpuri şi nivele ale conştiinţei umane care comunică între ele, oamenii nefiind decât nişte purtători de cuvânt sau crainici impersonali ai acestora. Astfel, defăimarea religiei sau spiritualităţii de către savanţii materialişti nu constituie de fapt o viziune personală a acestora, ci doar o expresie a câmpurilor energetice de la nivelul 400, cu toate limitările şi capacităţile lor. în marjele inferioare ale nivelului 400 există în mod particular un egotism referitor la intelect, raţiune şi intelectualizare. Prin urmare, la nivelul 400, Dumnezeu este înlocuit de ştiinţă. Aceasta din urmă este considerată atât izvorul tuturor cunoştinţelor, cât şi al speranţei pentru viitor.
în cadrul nivelului 300, speranţa salvării omului se găseşte în politică; prin urmare, tot aici avem de-a face cu războaiele purtate în numele ideologilor politice, etichetelor şi sloganelor, precum şi cu toate degradările valorilor vieţii individului uman pe care le implică acestea. Oamenii „răi" sunt eliminaţi prin intermediul ghilotinei, scaunului electric sau sunt întemniţaţi. La acest nivel există o preocupare dualistă pentru domeniile limitate ale „binelui", respectiv „răului", cu toată orbirea firească a acestora cu privire la poziţionalitatea ce crează asemenea dihotomii.
Nivelele inferioare trăiesc într-o hune haotică, dat fiind că definiţiile binelui, respectiv răului, variază de la moment la moment, de la cultură la cultură, în funcţie de educaţie, coeficient de inteligenţă, ascendenţă socială sau localizare geografică. Acest nivel este foarte vulnerabil la ştirile din presă, care exploatează la maximum sentimentalismul şi emoţionalitatea publicului.
Nivelul 400 este marcat de dihotomia stiintific/nestiintific. Astfel, ştiinţa însăşi devine terenul unui reducţionism şi determinism mecanic, consolidat de o dogmă predominantă ce poate rivaliza cu dogmatismul Bisericii din perioada Evului Mediu.
Odată cu nivelul 500 al conştiinţei, tendinţa de a cădea în capcana limitelor şi în ignoranţa dihotomiilor se diminuează, iar aceste falsuri îşi slăbesc puterea asupra minţii. în cadrul nivelului 500, spiritul (în forma iubirii) începe să dizolve aceste extreme, iar umanismul şi etica situaţională, care ia în considerare contextul, începe să dea naştere unui echilibru etic, menit a contrabalansa extremismul.
Nivelul inimii (500) devine o punte de legătură de la secularism şi moralism vindicativ, deschizând uşa spre

considerarea altor viziuni alternative - bunăvoinţa, mila şi iertarea cu ajutorul înţelegerii. Marea putere a nivelului 500 constă în folosirea facultăţii înţelegerii, care este tocmai calitatea care permite trecerea la nivelul 540, cel al Iubirii Necondiţionate.
în cadrul acestor nivele există capacitatea de a diferenţia între acţiune şi autorul acesteia. Astfel, mama îşi vizitează fiul în închisoare şi continuă să-l iubească, în ciuda faptului că a comis o crimă oribilă. în cadrul nivelului 500 există, de asemenea, capacitatea de a înţelege atât limitele omului, cât şi faptul că acesta nu se poate ridica dincolo de ele. Capacitatea şi disponibilitatea de a-i ierta „pentru că nu ştiu ce fac" devine un obiectiv realizabil, pe măsură ce bunăvoinţa înlocuieşte dorinţa de răsplată, răzbunarea şi contra-agresiunca. Astfel, capacitatea de a ierta devine cheia de boltă.
în cadrul nivelului 500 devin evidente limitele capacităţii de alegere. Iese la iveală copilul din fiecare dintre noi, iar inocenţa primordială a acestuia devine mai vizibilă şi înclină să înlăture recursul la răzbunare care, în societatea noastră, ia adesea forma crimei sau chiar o formă mai rea.
Tot în cadrul nivelului 500 există şi capacitatea de a înţelege că toate acţiunile constituie rezultatul unei multitudini de factori, astfel încât responsabilitatea este văzută ca fiind prezentă şi posibilă numai în anumite grade, în funcţie de context şi de condiţii. Comportamentul îmbracă haina nuanţelor, iar simplificările nu mai sunt acceptate. Judecăţile radicale „în alb şi negru" încetează, iar diferitele paradoxuri sunt cântărite şi luate în considerare. Devine comprehensibil faptul că lucrurile nu se petrec împotriva voinţei noastre, ci numai prin concurenţa dintre poziţiile noastre spirituale actuale ori trecute şi alegerile pe care le facem. Viaţa, în toate expresiile sale, vede acest lucru ca pe o oportunitate pentru creşterea spirituală.
Viaţa umană, aşa cum este experimentată în mod obişnuit, constituie o epopee şi o dramatizare a tuturor posibilităţilor situate sub nivelul 600, punct în care contextul se schimbă în mod radical, iar ceea ce până acum păreau a fi obstacole, se prezintă ca principii şi provocări ale conştientei. La nivelul 600, percepţia este înlocuită de viziune. Ceea ce ar fi putut fi considerat a fi un ghinion în lumea percepţiei, poate fi văzut acum, în lumina mai avansată a conştientei viziunii, un dar.
Tot la nivelul 600, identificarea cu trupul fizic încetează. Astfel, cea mai mare frică dintre toate, moartea însăşi, dispare ca „realitate" posibilă. Asemenea unei omizi provenite din coconul său, noul spirit eliberat se bucură de non-materialitatea sa, de

vreme ce Sinele este complet invizibil.
Nivelele superioare valorii de 600 pot fi descrise cel mai corect ca o stare sau o condiţie total prezentă şi autoevidentă, de parcă n-ar exista nici subiect, nici obiect. Cunoscătorul şi obiectul cunoaşterii sale sunt identice în sine şi autoevidente, ca unul şi acelaşi lucru, farâ diviziuni. Nu există interior sau exterior, nici individ versus Dumnezeu, nici parte versus întreg, nu există nici o entitate absolut independentă. Toate dualităţile au fost depăşite. Conştienta e autoexistentă, astfel încât nu mai există nici o individualitate care s-o experimenteze.
Pentru un clipă, atunci când Sinele dispare în Sine, există un moment tranzitoriu de mirare si veneraţie, de o deosebită profunzime. Este experimentată moartea sinelui şi apoi totul devine linişte şi pace. Pare un fapt absurd că odată corpul fusese considerat în accepţia de „eu", fapt care este pus pe seama unei greşeli şi a uitării. E ca şi când cineva ar uita brusc şi în mod misterios cine este de fapt şi acum îşi aduce aminte plin de bucurie. Toate temerile şi vicisitudinile vieţii dispar şi, acum, liberi de sentimentul morţii înseşi, încercăm aducerea aminte a faptului că am existat dintotdeauna şi vom continua mereu să existăm, iar supravieţuirea nu a fost niciodată o problemă. Siguranţa noastră înnăscută a fost garantată de însăşi realitatea Sinelui, care este atotprezentă şi dincolo de spaţiu şi timp. Nu pot fi posibile nici un fel de începuturi sau sfârşituri, pentru că realitatea noastră a existat înaintea tuturor lumilor şi universurilor. Nu există nici măcar întrebări şi răspunsuri, pentru că în cadrul identităţii nu există nici o dihotomie.
îftaceastă stare, suntem dincolo de toate poziţionalităţile şi artefactele minţii. Ar fi mai corect să spunem că Sinele nostru constituie realitatea din care provine totul. Totul este complet, autonom şi lipsit de orice nevoie exterioară, de vreme ce însăşi ideea de „exterior" constituie o imposibilitate. Astfel, Sinele înseamnă „context", iar Sinele „conţinut".
Nu există nici o diviziune între Creator şi ceea ce este creat. Totul se crează de la sine, ca manifestare a minţii lui Dumnezeu. Această mare conştientă caracterizează nivelul 700 al conştiinţei, unde Sinele este Tot Ceea ce Este. Deoarece universul evoluează de la sine şi se autoîmplineşte, nu este necesară nici o intervenţie. Toate se află într-un echilibru şi o armonie perfectă.
Nivelele 800 şi 900 ale conştiinţei reprezintă cele mai înalte valori ale conştiinţei potenţiale a umanităţii. Un înţelept se poate întoarce ocazional în lume, dar lumea este transformată acum. Nu

mai este o lume de indivizi ce au nevoie de „salvare", ci de un câmp energetic care să-i ridice şi să-i întărească. Fiecare conştiinţă care se găseşte în lume şi care calibrează peste nivelul Integrităţii serveşte la contrabalansarea negativităţii celor 78 % din totalul populaţiei omenirii care reflectă negativitatea situată sub pragul nivelului 200.

Puterea nivelului 1.000 al conştiinţei contrabalansează totalul negativităţii întregii omeniri şi nu crează numai potenţialitatea, ci şi certitudinea salvării întregii umanităţi. Deşi acest lucru pare a se desfăşura lent în lumea timpului, el există deja în realitatea absolută aflată dincolo de timp.

Progresul spiritual se bazează pe o acceptare fundamentată pe alegere şi liber arbitru şi, astfel, cu toţii experimentăm numai lumea pe care noi înşine am ales-o. Universul nu are victime, iar toate eventualităţile constituie desfăşurarea deciziei şi alegerii interioare.

Oare cine (sau ce) este răspunzător pentru aparenta întârziere a acestui destin inevitabil? Se pare că este vorba despre câmpurile energetice de atracţie pe care le-am desemnat prin termeni ca „forţă", iluzie sau falsitate. Punctul central al acestei atracţii constă în identificarea sinelui cu corpul şi în temerile legate de supravieţuire ce apar de aici. Moartea este temută ca sfârşit al vieţii, fiind percepută ca o realitate autoexistentă, posibilă, ce are o existenţă teribilă.

Pentru Sinele superior, viaţa umană este compusă din jocuri şi şarade, deoarece, inconştient, toată lumea ştie că moartea nu este posibilă în realitate.

Cum altfel ar mai exista oameni care să-şi rişte „viaţa" pentru victorii politice sau bani? Chiar şi la o privire sumară, corpurile mutilate de pe câmpurile de luptă ar convinge orice aspirant la statutul de erou că gloria războiului este o totală absurditate. După un război în care au murit 70 de milioane de oameni, graniţele ţării rămân aceleaşi, afacerile revin la normal şi întreaga şaradă nu e decât o glumă trista. Foştii duşmani îşi strâng acum mâna, asistă reciproc la Ziua Memorială şi vizitează monumentele închinate victimelor războiului.

într-un joc de şah, piesele nu sunt distinse, ci numai eliminate de pe tablă. Eul se angajează în performanţe ce sunt deplin convingătoare pentru jucători şi spectatori. La un anumit nivel, fiecare jucător oferă un serviciu spiritual celorlalţi prin acţionarea lecţiilor ce trebuie să fie însuşite, spre binele tuturor. Actele de curaj trezesc sufletul la puterea sa înnăscută, de care va avea nevoie pentru a atinge conştienta ultimă.

Dincolo de nivelul 600, nu există nici un sine personal care

sa ia decizii. Progresia constituie o expresie a naturii conştiinţei înseşi. Prin urmare, angajarea într-un anumit obiectiv spiritual este cea care ţine corpul în stare de funcţionare în lumea materială până când proiectul e încheiat. în realitate există o singură viaţă, numai că aceasta are aparenţa unor capitole succesive.

Notă cu privire la Biblia creştină (versiunea Regelui James)

Vechiul Testament calibrează la nivelul 190. Cu toate acestea, Cartea Genezei se situază la nivelul 660, Psalmii la 650 şi Proverbele la 350. Dacă le-am exclude pe acestea, cărţile veterotestamentare rămase ar calibra numai la nivelul 125.
Noul Testament calibrează la nivelul 640. Cu toate acestea, dacă am exclude Cartea Revelaţiilor (Apocalipsa) - care se situază abia la nivelul 70 - atunci Noul Testament ar calibra Ia nivelul 790.
Biblia în forma sa actuală calibrează la nivelul 475. Dar, pentru a o face cu adevărat „sfântă" (aşa cum implică titlul ei de Sfânta Scriptură), ar trebui să excludem toate cărţile Vechiului Testament (cu excepţia Cărţii Genezei, Psalmilor şi Proverbelor) iar din Noul Testament, Apocalipsa. Dacă am face acest lucru, Biblia ar fi cu adevărat sfântă, deoarece ar calibra la nivelul 740.
Este important de notat că versiunea Lamsa a Bibliei (tradusă din limba aramaica) este mai corectă decât versiunea Regelui James (tradusă din greacă). Ea calibrează cu 20 de puncte mai mult. Versiunea Regelui James conţine erori serioase - de exemplu, în episodul de pe cruce, Iisus este citat greşit ca spunând „Doamne, pentru ce m-ai părăsit?", în versiunea aramaica citatul sunând „Doamne, pentru aceasta am fost trimis". Iisus vorbea aramaica, nu greaca vezi Introducere, Biblia, versiunea Lamsa, pg. xii.
Dacă versiunea Lamsa a Bibliei ar exclude Vechiul Testament (cu excepţia Cărţii Genezei, Psalmilor şi Proverbelor) şi Apocalipsa, ar calibra la nivelul 810. Dacă Apocalipsa ar fi înlăturată din Noul Testament, atunci Noul Testament al versiunii Lamsa ar calibra la nivelul 880.

CAPITOLUL V
Victoria asupra eului
Simplitatea

Esenţa tuturor învăţăturilor spirituale poate fi rezumată în câteva fraze simple. De fapt, punctul principal al acestora constă într-un avertisment - şi anume acela de a evita, pe de o parte, ceea ce generează un răspuns kinesiologic slab şi de a urma, pe de alta, impulsurile care ne fac puternici!
Alegeţi să fiţi binevoitori, iertători, plini de compasiune şi conduşi de iubire necondiţionată faţă de tot ceea ce înseamnă viaţă (în toate expresiile acesteia, fără excepţie, inclusiv faţă de cea proprie). Concentraţi-vă asupra servirii neegoiste şi oferiţi iubire, consideraţie şi respect tuturor creaturilor.
Evitaţi ceea ce este negativ, dorinţele lumeşti şi toată lăcomia de plăceri şi posesuni pe care le presupun acestea. Depăşiţi tendinţa de a face judecăţi de valoare (de genul este bine/rău), vanitatea de a fi „corecţi" cu orice preţ şi capcana de a-i judeca pe ceilalţi.
Căutaţi să înţelegeţi în loc să condamnaţi. Veneraţi învăţătorii care vă transmit aceste principii şi ignoraţi-i pe toţi ceilalţi. Aplicaţi aceste principii asupra modului în care priviţi viaţa - atât pe cea proprie, cât şi pe a celorlalţi. Aveţi încredere în iubirea, mila şi infinita înţelepciune a Divinităţii, care vede dincolo de eroarea umană şi mai departe de limitele şi slăbiciunile morale. Aduceţi în prim-planul vieţii voastre credinţa si încrederea în iubirea lui Dumnezeu care e a-toate-iertător şi înţelegeţi faptul că teama, condamnarea şi judecata nu sunt decât creaţii ale eului. Precum soarele, iubirea lui Dumnezeu străluceşte în mod egal pentru toţi. Evitaţi descrierile negative (provenite din erorile antropomorfîce) ale unui Dumnezeu gelos, mânios, distructiv, pǎrtinitor, favorizator, răzbunător, nesigur, vulnerabil etc.

Abandonare şi sacrificiu

Aceştia sunt termeni arbitrari care reflectă căutarea anumitor principii spirituale din perspectiva intereselor vexate ale eului şi a justificărilor pe care acesta le aduce în sprijinul negaţivităţii. Pentru că, în vreme ce spiritul consideră amintitele principii drept un câştig, eul le percepe ca pe o ameninţare la adresa poziţionalităţii.
Aceste abandonări şi sacrificii se leagă strâns de înlocuirea vanităţii cu smerenia. Practic, ceea ce trebuie să facem este să renunţăm la vanitatea de a-i judeca pe ceilalţi. Părăsirea poziţionalităţii are darul de a anula limitele induse de „eroarea polarizării contrariilor" (pentru că aceasta constituie consecinţa dualistă a percepţiei). Renunţarea la folosirea termenului „Eu"

generează o slăbire a influenţei miezului narcisist al eului. De aceea, înlocuiţi obiceiul de a vă exprima ideile prin pronumele subiectiv „eu" cu folosirea persoanei a treia. Mai mult, folosirea unor afirmaţii impersonale pentru a ne exprima pareririle are darul de a evita o implicare personală în probleme. Afirmaţiile neutre înclină să fie mai echilibrate şi mai obiective, deoarece includ mai multe părţi ale unui argument şi nu un punct de vedere unilateral.

Ceea ce observăm în lumea evenimentelor umane nu e nici bun, nici rău, ci reprezintă numai o expresie a câmpurilor energetice ale conştiinţei, care se exprimă prin intermediul anumitor indivizi în anumite condiţii de spaţiu şi timp. Dacă evităm poziţionalitatea ipotetică, după care oamenii „ar putea" fi diferiţi de cum sunt, vedem că, de fapt, oamenii nu pot defel să fie altfel, în ciuda oricâtor eforturi ar depune pentru aceasta. Pentru că, dacă ar fi avut posibilitatea de a fi diferiţi, ar fi fost aşa. Posibilităţile sunt definite de limite; astfel, ipoteticul nu există, pentru că nu constituie o realitate, ci o imaginaţie. Este iraţional, aşadar, să condamnăm comportamentul uman prin compararea sa cu un ideal ipotetic. Indignarea face loc compasiunii prin intermediul înţelegerii şi pune în lumină adevărul marilor formulări istorice: „Ei nu ştiu ce fac" sau „singurul păcat constă în lipsa înţelegerii".

Depăşirea negativităţii

Nu e deloc eficient să ne „luptăm cu păcatul" şi să intrăm într-o competiţie în care, folosindu-ne de „puterea voinţei", să ne depăşim defectele. Aceste atitudini nu constituie altceva decât nişte poziţionalităţi care orbesc mintea cu eroarea dualistă a „contrariilor".

Calea de a ieşi cu bine din acest conflict nu este aceea de a încerca să eliminăm ceea ce e negativ ci, dimpotrivă, de a alege şi a adopta pozitivul. Realizarea faptului că misiunea noastră în viaţă nu e aceea de a judeca, ci de a înţelege, are darul de a rezolva automat dilemele morale. De fapt, profesioniştii fac întodeauna acest lucru. Avocaţii şi medicii Ie vor spune chiar pacienţilor şi clienţilor lor că datoria lor constă din a-i apăra, respectiv vindeca, şi nicidecum din a-i judeca. Un mare chirurg operează cu acelaşi profesionalism şi un criminal şi un sfânt, dacă sănătatea acestora este în pericol. „Nu sunt în postura de a judeca aceste diferenţe" - iată o afirmaţie obişnuită în asemenea cazuri. Experimentăm o mare uşurare atunci când înţelegem că, prin adoptarea unei vieţi spirituale, putem depăşi starea de a condamna şi ura ce izvorăşte din procesul condamnării. Această

strădanie pentru „bunurile" spirituale vine în beneficiul întregii omeniri şi, prin urmare, putem afirma că este vocaţia cea mai vrednică de laudă dintre toate.

Angajarea spirituală defineşte un rol distinct, care diferă de cel al persoanei neangajate. Aceasta implică un set de standarde diferite şi o deplasare a concentrării energiei şi a atenţiei de la căutarea obişnuită a vanităţii eului si a realizărilor lumeşti. Câştigurile materiale sau egocentrice sunt sacrificate în favoarea progresului spiritual. Astfel, ceea ce e trecător devine subordonat permanentului, iar ceea ce are o valoare reală este ales în detrimentul iluziei. Un instrument foarte util în luarea oricărei decizii este acela de a ne proiecta asupra imaginii propriei noastre morţi, întrebându-ne pentru ce decizie am prefera să fim răspunzători atunci.

în urma cercetării spirituale (pe care oricine o poate verifica), ştim cu certitudine că niciodată conştiinţa nu uită şi nu omite nici măcar o iotă a vieţii; totul este numărat şi pentru totul trebuie să ne asumăm răspunderea. Nimic nu trece neobservat sau neînregistrat. Acest fapt este conform totalităţii experienţei umane şi înţelepciunii acumulate de-a lungul tuturor culturilor şi erelor; mai mult, el constituie o temă comună a tuturor religiilor şi învăţăturilor spirituale.

Apoi, în practică, negativitatea este depăşită, pur şi simplu, prin decizia de a alege opusul său. Graţie disciplinei interioare care provine din angajarea cu toată fiinţa, alegerile negative nu mai sunt considerate opţiuni valide. Acest lucru se petrece aproape automat, ca o consecinţă a alegerii obiectivelor spirituale, pe care le considerăm a fi superioare obiectivelor lumeşti.

Urmarea propriilor îndemnuri

în general, vederile spirituale nu sunt foarte populare în societate. Nu este necesar să impunem celorlalţi vederile noastre. Cel mai bun mod de prozelitism e cel fundamentat pe propriul exemplu şi nu cel exercitat prin constrângere. îi influenţăm pe ceilalţi mai degrabă prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem sau prin ceea ce avem. Exprimarea unor vederi contrare opiniei publice poate constitui un element de laudă dacă privim din perspectivă sociologică, dar, procedând astfel, vom conduce la conflicte şi discordie în lume. Rolul reformatorului social şi politic constă tocmai în căutarea „cauzelor", dar aceasta activitate este diferită de cea a căutătorului iluminării. Se poate considera adesea că aceste strădanii demne de toată lauda merită un suport simpatetic, dar nu trebuie uitat că ele constituie, de

asemenea, poziţionalităţi definite perceptual, cu programele şi limitele lor intrinseci. Implicarea în problemele societăţii este un lux pe care căutătorii iluminării spirituale trebuie sa-1 lase în urmă.

Fiecare persoană are de îndeplinit propria sa karmă şi propriul destin - şi ar fi foarte bine să nu se producă o confuzie între aceste două misiuni. Sfinţii din istoria umanităţii, motivaţi din punct de vedere spiritual, au ridicat cu adevărat omenirea; aceasta a fost natura misiunii lor şi meritul curajului spiritual - acest fapt implicând, adesea, chiar sacrificarea vieţii lor fizice. în mod colectiv, aceşti sfinţi sociali au inspirat naţiuni şi culturi întregi şi, astfel, prin intermediul vieţii lor publice, ei au servit în tăcere întreaga omenire, generaţii de-a rândul.

Chemarea pe care o urmează aspirantul spiritual îl îndreaptă spre smerenie în societate şi spre servirea întregii omeniri. Sfinţii sociali ridică nivelul conştiinţei celorlalţi prin acţiune exterioară şi puterea propriului exemplu, devotaţii spirituali prin creştere interioară. Fiecare creştere survenită în nivelul conştiinţei influenţează nivelul conştiinţei întregii omeniri într-o manieră tăcută, ce se poate discerne şi demonstrabilă prin intermediul cercetării spirituale. Nivelul calibrat al conştiinţei omenirii reprezintă un compus rezultat din stadiul de evoluţie al fiecărei persoane, iar nivelele care produc o calibrare înaltă sunt de o imensitate de ori mai puternice decât cele negative.

Puterea iubirii emanată de conştiinţa unei mici fracţiuni a umanităţii contrabalansează, de fapt, complet negativitatea imensei majorităţi a oamenilor. 78% din populaţia lumii se găseşte încă în limitele gamei negative, sub nivelul 200, şi un procent de numai 4% din totalul oamenilor ating nivelul iubirii necondiţionate, care calibrează la valoarea de 540. Prin urmare, orice gând de iubire şi compasiune contrabalansează multe gânduri negative ale altora. Noi nu schimbăm lumea prin ce facem sau spunem, ci ca o consecinţă a ceea ce devenim. Astfel, fiecare aspirant spiritual serveşte lumea..

Viaţa obişnuită

Semnificaţia este definită de context care, la rândul său, determină motivaţia. Motivaţia este aceea care determină valoarea spirituală. A dedica acţiunile noastre ca pe un serviciu adus vieţii din iubire înseamnă a Ie sanctifica si a le transforma din motivaţii egoiste în daruri lipsite de egoism. Definim

excelenţa ca pe o dedicare celor mai înalte standarde. Astfel, prin puritatea strădaniei, fiecare acţiune poate fi oferită glorificării lui Dumnezeu. Orice sarcină şi muncă poate constitui un ingredient al contribuţiei pe care o aducem lumii. Chiar şi cea mai minoră sarcină poate fi privită din perspectiva servirii binelui comun şi, astfel, orice muncă este înnobilată.
In funcţie de modul în care o contextual izăm, viaţa poate însemna bucurie sau resentiment. Invidia este înlocuită cu generozitatea. Dacă alţii beneficiază de eforturile noastre, cu atât mai bine. Fiecare dintre noi are oportunitatea de a-şi aduce contribuţia la armonie si frumuseţe prin amabilitatea fată de ceilalţi, sprijinind totodată spiritul uman. Ceea ce oferim gratuit vieţii se întoarce la noi, pentru că noi înşine suntem parte a vieţii. Fiecare dar se întoarce la cel care 1-a făcut. Ceea ce afirmăm în ceilalţi, afirmăm, de fapt, în noi înşine.

Viaţa excepţională
Pentru a fi realişti, trebuie să ţinem seama de faptul că, în societatea noastră, dedicarea vieţii atingerii iluminării este o alegere destul de puţin comună. în general, scopul pe care şi-1 propune societatea este succesul în lume, în timp ce scopul iluminării este tocmai acela de a transcede lumea. Este important să mai amintim şi faptul că lumea operează în cadrul paradigmei newtonienc limitate a cauzalităţii lineare, ce are percepţiile sale prevalente cu privire la ceea ce este „real".
Pe de altă parte, spiritualitatea se bazează pe realităţi invizibile şt pe domeniile non-dualităţii şi, prin urmare, poate părea ireală sau, în cel mai bun caz, o ciudăţenie pentru lumea obişnuită. Pentru realiştii care operează în marjele reducţionismului material şi al „rezultatelor" măsurabile şi concrete, valorile spirituale par vagi, efemere şi suspecte. Prin urmare, nivelele ştiinţei şi Logicii (care calibrează la nivelul 400 şi domină societatea noastră) percep valorile şi motivaţiile celor de la nivelul 500 cu scepticism şi continuă prin a nega orice realitate a nivelelor superioare valorii 600.
De obicei, înţelegerea majorităţii oamenilor cu privire la spiritualitate sau religie (pe care le confundă între ele), se leagă strâns de valorile de „bine" şi „rău". în general, societatea este dominată de antinomia morală între bine şi rău, fapt care generează întreaga panoplie a instituţiilor legii, închisorilor, reglementărilor guvernamentale, taxelor, completelor de judecată, poliţiei, armatei, politicii şi războiului.
Prin contrast, organizaţiile pure din punct de vedere spiritual

sunt lipsite de structuri autoritare, nu posedă sedii sau edificii, nu au un ştaif de oficiali, trezorieri, nici bani sau alte bunuri, evită să exprime vreo părere partizană şi rămân în afara oricăror probleme exterioare obiectivului lor. Prin însăşi natura lor, organizaţiile spirituale nu fac declaraţii publice, nu urmăresc atragerea de prozeliţi şi operează exclusiv prin intermediul aderării voluntare la principiile spirituale. Ele nu au angajaţi, nici datorii, obligaţii sau investiţii- Astfel, despre spiritualitatea adevărată se poate afirma că este „în lume", dar nu „din lume". Spiritualitatea nu caută laude sau reputaţie, dar nici nu acceptă învinovăţirea.
Cele mai bune exemple ale grupurilor spirituale din societatea noastră sunt aşa-numitele grupuri „bazate pe cele 12 etape". Puterea acestora derivă strict din puritatea lor spirituală, iar ele au evoluat într-o asemenea măsură, încât se pot adresa unei game largi de suferinţe umane. Aceste grupuri calibrează la nivelul 540, care corespunde iubirii necondiţionate.
„Viaţa excepţională" devine, astfel, în virtutea contextului şi a semnificaţiei; alegerile instituie o ierarhie a valorilor care motivează toate activităţile. Diferenţa dintre viata obişnuită si viata excepţională este în principal una ce ţine de context. A valoriza iubirea mai presus de acumulările materiale constituie deja o schimbare de atitudine atât de majoră, încât transformă viaţa.
Atunci când oamenii devin dedicaţi şi inspiraţi din punct de vedere spiritual, întreaga lor viaţă poate ajunge la o ruptură majoră. Multe asemenea persoane îşi părăsesc brusc serviciile, cariera, familia, prietenii şi poziţia, retrăgându-se adesea în locuri liniştite. Această schimbare majoră este privită de multe ori cu îngrijorare de familiile şi asociaţii lor, care caută explicaţii psihologice plauzibile. în lumea obişnuită, oamenii normali nu părăsesc tot ce au pentru a porni în căutarea lui Dumnezeu.
Aspiranţii spirituali confundă cele lumeşti cu disponibilitatea lor de a renunţa la tot, pentru a urma o chemare interioară invizibilă.
Deoarece scopurile persoanelor orientate spre spiritualitate sunt invizibile, lumii obişnuite îi pare că respectiva persoană a înnebunit sau că încearcă să „fugă de realitate".
Familiile şi prietenii pot fi supărate sau ofensate în faţa acestei evidente respingeri a obiectivelor pentru care toată lumea se străduieşte din greu. A părăsi privilegiile, banii, puterea şi poziţia pare chiar o atitudine insultătoare. Mulţi devotaţi adoptă un stil de viaţă simplu, non-material, care şi el poate părea în ochii foştilor apropiaţi drept o „dezertare din faţa responsabilităţii".
Grupuri Spirituale

Alăturarea la im grup sau organizaţie spirituală constituie o alegere personală determinată de mulţi factori, deopotrivă prezenţi şi trecuţi. Cel mai important factor este nivelul calibrat al conştiinţei grupului sau liderilor acestuia. în mod tradiţional, „graţia maestrului" constituie sursa interioară a puterii învăţăturilor spirituale, fapt ce este direct proporţional cu nivelele calibrate ale conştiinţei. Astfel, nivelul calibrat de adevăr al iniţiatorului unei învăţături, precum şi cel al învăţăturilor în sine, constituie un aspect crucial. Acest punct nu trebuie ignorat niciodată.

Entuziasmul şi zelul nu se substituie adevărului, după cum nici credinţa milioanelor de adepţi nu o poate face. Discernământul spiritual este un dar rar şi, vorbind din punct de vedere istoric, nu se petrece până ce al treilea ochi nu se deschide spre viziunea spirituală. Până să se întâmple acest lucru, orice căutător spiritual, indiferent cât de cinstit, poate fi cu uşurinţă indus în eroare. Dacă impostorii spirituali n-ar fi carismatici, demni de crezare şi convingători, n-ar mai avea adepţi. Pentru a putea sesiza adevărata natură a acestora este nevoie de o conştiinţă foarte avansată. Motivul acestei erori spirituale rezidă în faptul că eroarea falşilor guru este una ce ţine de context, iar contextul e dincolo de percepţia limitată a iniţiatului.

De asemenea, nici erudiţia nu constituie o garanţie a adevărului. Există învăţători străluciţi care (la o examinare mai atentă) se dovedesc a avea chakra inimii dezechilibrată. Prin contrast, acei învăţători foarte calzi şi iubitori, dar care nu au activat cel de-al treilea ochi - sau chakra coroanei - îşi pot conduce adepţii pe un drum greşit, spre cele mai dureroase experienţe umane, în care deziluzia spirituală conduce la depresii şi chiar la sinucidere.

Religiile Tradiţionale Majore

Dictonul caveat emptor (ai grijă ce cumperi) se aplică fără excepţie. Multe dintre marile religii ale lumii au provenit din culturi nomade şi triburi primitive. Ignoranţa era foarte pregnantă în acele timpuri. Oamenii ignoranţi înclină să gândească în termeni antropomorfici şi să fie uşor de impresionat şi de condus, în special prin frică şi superstiţie. In acele zile, cultele erau agresive. Ştiinţa lipsea şi, prin urmare, multe fenomene ale naturii erau atribuite unor puteri supranaturale. Şi pentru a influenţa aceste puteri supranaturale, au apărut tot soiul de amulete, oase, pietre, figuri cioplite, sunete magice şi simboluri. Erau incluse şi anumite locaţii şi fenomene ale naturii, munţi, vulcani, pământuri sacre, locuri şi mine sfinte.

„Zeii" erau responsabili pentru dezastrele majore.
Foametea, inundaţiile, cutremurele de pământ, eclipsele de soare şi poziţia astrelor erau investite cu semnificaţii supranaturale şi cu puteri magice. Oamenii adorau animalele şi spiritele animale.
Animismul era prevalent. Peste tot erau implicate „spiritele".
Prin urmare, manipularea spiritelor devenise o activitate de căpetenie. Foarte importante erau considerate stupefiantele sacre, farmecele, incantaţiile, transele şi sacrificiile. Zeii mânioşi trebuiau îmbunaţi prin autoînfometare, flagelare, sacrificii animale, mutilări, jocuri cu fiare periculoase şi cobre, aşezări pe paturi de cuie, mortificări ale cărnii, sărăcie „sfântă", torturi rituale, uciderea animalelor, păsărilor şi fecioarelor.
Această mlaştină de cruzime şi ignoranţă a constituit adesea contextul cultural din care au provenit religiile. De ce anume se considera că Dumnezeu este satisfăcut de curgerea sângelui animal sau de moartea fecioarelor - iată un fapt care nu poate fi înţeles până ce nu realizăm ca aceste culturi au zeificat exact opusul lui Dumnezeu. Aceste distorsiuni grosolane ale adevărului au provenit din proiecţiile părţii întunecate a eului, iar „zeii" negativităţii erau în realitate zei ai splinei, ai răzbunării, geloziei, invidiei, condamnării, furiei, distrugerii şi pedepsei; zei care condamnau sufletul la chinurile iadului şi distrugeau civilizaţii întregi prin foamete, epidemii, inundaţii, incendii şi furtuni.
Dat fiind faptul că religia a provenit din această mlaştină a negativităţii, ea a înclinat să se concentreze asupra celor negative: păcatul, iadul, pedeapsa Justificată", folosindu-le ca scuză pentru toate formele de cruzime, pentru războaie, mutilări, persecuţii pentru convingerile religioase, arderi pe rug, exilări şi alte atitudini deloc pioase.
Toate acestea erau considerate sfinte, de vreme ce suferinţa (în toate formele sale), era deificată. Prin urmare, uciderea necredincioşilor era lăudată, iar conflictul era considerat justificat.
Putea fi explicat întotdeauna prin invocarea nedreptăţilor trecute, ce păreau a justifica răzbunarea pentru multe generaţii şi secole.
Dată fiind toată această negativitate, religia a devenit cel mai mare opresor al societăţii şi un bastion al injustiţiei şi cruzimii. O cultură care trăieşte în veninul splinei are aşteptarea şi proiecţia unui Dumnezeu ameninţător, crud şi violent. Această identificare greşită a „zeilor Infernului" cu Dumnezeul Paradisului constituie o eroare spirituală uriaşă şi uluitoare, a căror consecinţe la scara omenirii sunt de o gravitate aproape incomprehensibilă.
Cândva, totalitatea suferinţelor umane mi-a fost revelată în conştiinţă, iar această revelaţie a fost şocantă. In acel moment,

ateismul a luat locul religiei. Credinţa în Dumnezeu, în condiţiile existenţei unei asemenea suferinţe, a depăşit puterea mea de înţelegere. După mai mulţi ani, am înţeles că eroarea provenea din faptul că-i atribuiam lui Dumnezeu însuşirile eului. Privind retrospectiv, este evident că ateismul nu constituia decât o formă de respingere a falşilor zei ai omenirii, pentru că exista intuiţia spirituală care afirma că adevăratul Dumnezeu ar fi fost exact opusul celor predicate de religie. Această intuiţie a fost confirmată mai târziu, când emergenţa şi radianţa Divinităţii a anulat rămăşiţele oricăror credinţe absurde de acest gen.
O simplă consultare a Scalei Conştiinţei relevă faptul că „zeii" tradiţionali, mânioşi, calibrează sub nivelul 200 şi, prin urmare, se situează în afara integrităţii; aceştia conduc în direcţia falsităţii si nu în cea a adevărului. Pe aceeaşi Scală se vede foarte clar că, văzut din perspectiva câmpurilor energetice negative, „Dumnezeu" este descris ca fiind indiferent, răzbunător, punitiv, vindicativ şi dispreţuitor. (Dumnezeu dispreţuieşte toţi păcătoşii). Aceştia sunt zeii urii, prin intermediul cărora omenirea şi-a justificat cruzimea şi barbaria de-a lungul secolelor.
Istoria civilizaţiei ultimilor cel puţin cinci mii de ani a fost una a unor orori repetate, care au culminat în ultimul secol cu măcelărirea a milioane de oameni. Identificarea greşită a demonilor cu zeii a avut consecinţe foarte grave pentru omenire. In această aşezare istorică au existat si oameni mai avansaţi din punct de vedere spiritual, care au protestat împotriva acestor atitudini distructive, dar societatea i-a etichetat repede drept duşmani ce trebuiau reduşi la tăcere. într-o societate a orbilor, un protestatar care vede lumina este considerat un non-patriot, un iconoclast sau un laş şi, cu certitudine, o ameninţare la adresa status quo-ului. A nu urma curentul dominant al societăţii - iată o atitudine considerată periculoasă şi subversivă.
De-a lungul istoriei, rarii devotaţi spirituali care au experimentat stările superioare ale conştiinţei - sau chiar iluminarea - erau numiţi mistici şi etichetaţi adesea drept eretici, fiind astfel persecutaţi, excomunicaţi şi arşi pe rug. învăţăturile lor constituiau ameninţări pentru structurile de putere fundamentate pe erorile spirituale. într-adevăr, domnia vinovăţiei, a păcatului şi a fricii era serios periclitată de un Dumnezeu infinit de milos, plin de compasiune şi iubitor.
Până acum, înţelegerea omului nu a cuprins faptul că adevărul aduce pacea, iar falsitatea - teama. Prin intermediul acestui semn, se poate observa diferenţa.
La sfârşitul anilor '80, nivelul conştiinţei omenirii a sărit de

la 190 (unde stagnase multe secole), depăşind şi pragul critic 200 (nivelul Integrităţii), pentru a ajunge, în cele din urmă, la actualul nivel de 207. Acest nivel superior al conştiinţei nu mai este defel propice cruzimii şi urii, lucru confirmat şi de faptul că o mare parte a societăţii - inclusiv bisericile - au renunţat să mai accentueze păcatul şi teama. Ele vorbesc acum despre Dumnnezeui iubirii. Actualul Papă se pronunţă împotriva uciderii, execuţiilor şi inchiziţiei, recunoscând totodată şi eşecul apărării nevinovaţilor. (Cartea a apărut in versiunea originală engleză în anul 2001, deci sub pontificatul lui Ioan Paul al II4ea. Ktn)
Este pe cale să se ivească promisiunea unei noi ere a înţelegerii umane cu privire la Dumnezeu. Nivelul conştiinţei omenirii este suficient de ridicat acum pentru ca, în locul adorării dumnezeului urii şi vinovăţiei, să poată fi recunoscut adevărul Dumnezeului Iubirii.
Omenirea se găseşte astăzi la marele prag al adevăratei treziri, care poate constitui adevărata natură a celei de-a Doua Veniri a lui Hristos de care vorbesc scripturile. După ce aproape a atins punctul autoexterminării nucleare, civilizaţia „s-a dat cu capul de prag" şi s-a reîntors spre Lumină. Subvergenţa adevărului spiritual în contrariul său se poate petrece numai dacă nivelul conştiinţei omenirii se găseşte sub pragul valorii de 200, dar începe să se corecteze atunci când nivelul predominant al conştiinţei umanităţii depăşeşte linia Adevărului şi Integrităţii (situată la acelaşi nivel 200).
Abia în anii din urmă, omenirea a acceptat graţia discernerii adevărului de eroare. Ghilotina nu mai semnifică legalitate, libertate ori fraternitate, ci poate fi văzută în adevărata sa lumină. Acum societatea se confruntă cu noi dileme morale, provenite din juxtapunerea rămăşiţelor vechilor zei cu noua paradigmă a realităţii. întâlnim, aşadar, situaţia paradoxală a ateilor care vin în faţa justiţiei pentru a le fi recunoscut dreptul la libertate - care, conform constituţiei le-a fost oferit de Dumnezeu. (Constituţia şi Declaraţia Drepturilor (Bill ofRighls) afirmă că libertăţile şi drepturile provin din faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni egali).
Imediat ce trecem de nivelul 200 al conştiinţei, Dumnezeu este văzut ca esenţă a dreptăţii, egalităţii şi libertăţii. El devine binevoitor şi prietenos. Paradisul poate fi atins - iată un fapt care devine o realitate plauzibila, pe măsură ce răsar noi speranţe din abisul de disperare al generaţiilor lipsite de speranţă ale omenirii. Umanitatea este într-un proces de renaştere, iar Dumnezeul bucuriei îl înlocuieşte pe cel al ororii şi al fricii.
Emergenţa noii paradigme a realităţii

Pe măsură ce nivelul conştiinţei omenirii avansează, au loc automat schimbări majore în atitudinile şi stilurile sociale predominante. Cele negative devin treptat mai puţin atractive, acceptabile şi persuasive. Ura, răzbunarea, mândria şi tendinţa de a judeca găsesc din ce în ce mai puţini entuziaşti. Acţiunile punitive sunt văzute acum ca având consecinţe foarte neplăcute; inegalitatea şi injustiţia devin tot mai greu de explicat. Credinţa în zeii negativi ai istoriei nu mai este nici la modă, nici convingătoare, iar extremele îşi pierd validitatea acceptabilă. Responsabilitatea înlocuieşte păcatul, etica înlocuieşte moralismul vindicativ, iar înţelegerea înlocuieşte condamnarea. Termenii de genul „bun" şi „rău" devin relativi şi, din ce în ce mai mult, contextul este definit şi apreciat drept un factor determinant. Sănătatea socială începe să înlocuiască isteria, iar populaţia nu mai înghite pe nemestecate propaganda urii.

Deşi acest progres al conştiinţei prevalează acum într-o mare parte a lumii occidentale, există încă zone pe glob aflate sub stăpânirea vechilor zei. Acolo, războaiele religioase şi adepţii politici ai acestora continua să distorsioneze adevărul spiritual şi să promoveze conflagraţiile şi războaiele.

E foarte interesant de notat faptul că vălul de ignoranţă ce orbeşte culturile este rupt de mijloacele de comunicare electronică, care depăşesc frontierele politice. Cine ar fi crezut că răul îşi va pierde o însemnată influenţă şi putere prin intermediul unui simplu cip de siliciu?

Mesajul adevărului şi libertăţii este acum la dispoziţia oricui. Tirania se prăbuşeşte în faţa ofensivei internetului. Informaţia este cel mai puternic instrument inventat de la Guteniberg încoace.

Prin intermediul liberei comunicaţii, întreaga omenire este unită.în jurul valorilor libertăţii şi fraternităţii. Diferitele „limbi" ce separaseră omenirea în atâtea diviziuni conflictuale sunt unite acum în forma uneia pe care o înţeleg cu mare uşurinţă chiar şi copiii.

De asemenea, emergenţa noii paradigme a realităţii s-a reflectat şi în recenta cădere spontană a totalitarismului comunist ateu din fosta Uniune Sovietică şi Europa de Est. Declinul acestuia în restul lumii este, de asemenea, inevitabil, fiind garantat atât prin intermediul libertăţii de comunicare, cât si de necesităţi economice. In Uniunea Sovietică, regimul comunist a căzut fără să fie tras un singur glonţ măcar. El nu a fost ‚înfrânt" de vreun „război împotriva răului", ci de emergenţa contrariului său. Evoluţia nu se petrece prin înfrângerea negativului, ci prin alegerea celor pozitive şi aderarea la acestea. Acest lucru a fost demonstrat încă o dată prin reconcilierea

paşnică a Coreei de Sud cu cea de Nord.
în ultimii ani ai secolului trecut s-a petrecut o schimbare majoră şi în lumea ştiinţei. Ştiinţa tradiţională era orbită de limitarea la materialismul determinist al paradigmei newtoniene a realităţii lineare, care condamna conştienta ştiinţifică şi constituia cauza principală a blocării ştiinţei la nivelul 499 al conştiinţei. Acesta este nivelul lui Newton, Einstein, Freud şi al tuturor celorlalţi mari gânditori şi savanţi. Informaţiile ce nu puteau fi explicate prin intermediul calculului integral au fost ignorate pe considerentul că ar fi „haotice" şi situate în afara domeniului investigaţiei ştiinţifice.
Dat fiind că tot ceea ce înseamnă viaţă (precum şi procesele acesteia) ţine de domeniul nonlinear, rezultă că toate aceste cunoştinţe şi realităţi se situau dincolo de paradigma ştiinţei clasice. Lucrurile au suferit o schimbare profundă odată cu descoperirea teoriei haosului sau a dinamicii nonlineare, care a dat cale liberă investigării vieţii şi proceselor acesteia. Astfel - prin intermediul Scalei Calibrate a Conştiinţei - a luat naştere un pod pentru a facilita înţelegerea între ştiinţă şi spiritualitate.
Ştiinţa decisese că tot ceea ce nu era definibil si măsurabil („realitatea înseamnă măsurabil") era ireal şi imaginar. în acest fel, ştiinţa invalida orice studiu sau cercetare serioasă îndreptată în direcţia valorilor umane, adică a iubirii, compasiunii, frumuseţii, iertării, inspiraţiei, credinţei, loialităţii, gratitudinii, speranţei şi fericirii. Cu alte cuvinte, tot ceea ce constituie miezul şi realitatea existenţei şi motivaţiei umane.
De asemenea, ştiinţa este incapabilă să înţeleagă semnificaţia subtilului şi intangibilului. Totuşi, ea este cel mai bun instrument pe care îl deţine omul pentru a evalua şi manipula lumea fizică. Faptul că are limite nu constituie un defect, ci doar îi defineşte marjele de utilitate. De fapt, a-ţi cunoaşte limitele este un punct tare, nu o dovadă de slăbiciune.
Un element important al teoriei haosului constă în descoperirea aşa-numitelor ‚câmpuri de atracţie". Acestea au arătat că în spatele a ceea ce par a fi evenimente inexplicabile, haotice şi aleatorii, există în realitate un câmp energetic ascuns, al cănii model influenţează aspectul datelor ‚stocastice" sau aleatorii. Aceste modele sunt discemibile în spatele fenomenelor şi întâmplărilor ce par a fi lipsite de înţeles. Ele includ atât explicaţiile schimbărilor globale de mediu şi climă, cât şi explicarea modului în care ne bate propria inimă.
Inexplicabilul rămâne nepredictibil, dar devine comprehen- sibil. Nivelele ierarhice ale realităţii spirituale pot fi verificate şi

înţelese. Graţie înţelegerii faptului că întregul comportament şi sistem de credinţă uman este dominat de anumite nivele ale conştiinţei de o putere crescătoare şi care au câmpurile lor de atracţie ascunse, sunt elucidate motivaţiile comportamentului omenirii de-a lungul istoriei.

Cunoaşterea nivelului calibrat al conştiinţei oricărei culturi, naţiuni, instituţii, grup sau persoane dezvăluie o gamă foarte predictibilă de atitudini, gânduri şi emoţii. Precum penele păsărilor, care urmează un model invizibil, modelele comportamentale ale multor segmente ale societăţii sunt disponibile pentru a fi studiate şi înţelese. O populaţie dată nu poate decât să accepte paradigma realităţii ce se găseşte în cadrul propriilor parametrii (sau cel puţin nu foarte departe de aceştia), determinaţi prin nivelul înnăscut al conştiinţei.

Aceste câmpuri energetice invizibile se extind dincolo de timp şi spaţiu şi sunt prezente de-a lungul întregii istorii, în toate timpurile şi pentru oricine. Precum un receptor radio, fiecare persoană intră pe frecvenţa câmpului de gânduri determinat de propriul nivel al conştiinţei. Cei din nivelul 300, de exemplu, reverberează foarte diferit de cei din nivelul 400. Fiecare nivel tinde să minimalizeze realitatea celorlalte nivele. De exemplu, la nivelul 190, mândria constituie o motivaţie foarte puternică - vezi Germania lui Hitler. Apoi, mândria devine justificarea, mijlocul şi finalitatea împlinirii de sine.

Prin contrast, la nivelul 400 predomină raţiunea, logica şi informaţia ştiinţifică. Abia atunci când conştiinţa ajunge la nivelul 500, iubirea şi compasiunea primesc o semnificaţie reală, devenind fundamentul comportamentului uman.

Conflictul dintre diferitele nivele ale câmpurilor energetice influenţează problemele şi conflictele sociale, cu toate poziţiile politice ale acestora. Opinia publică înclină să oscileze de la o extremă la alta, iar grupul dominant încearcă să elimine vederile celor care gândesc altfel decât în formele şi credinţele predominante. La nivelele superioare, conflictul e rezolvat prin intermediul înţelegerii şi compasiunii, în vreme ce, la cele inferioare, el e rezolvat prin persecuţii şi război.

Ieşirea omenirii din întunericul si ignoranta trecutului si intrarea acesteia în speranţa şi promisiunea Luminii nu a fost recunoscută la adevărata valoare a implicaţiilor sale majore. Această trecere majoră de la nivelul 190 la 207 constituie cel mai profund şi mai semnificativ eveniment al întregii istorii umane. In mod caracteristic, această trecere a fost liniştită, nespusă şi situată dincolo de percepţie. Posibilitatea ocurenţei acestui

eveniment în destinul omului a fost prezisă de apariţia în rândul omenirii a marilor avataruri.
Puterea infinită a Divinităţii radiază prin nivelele conştiinţei, aşa cum se întâmplă cu razele soarelui într-o pădure. Ea este cea care susţine orice fel de viaţă. Atunci când este privată de puterea Luminii, conştiinţa se întoarce la substitutul temporar şi iluzoriu al acesteia, forţa. Forţa e limitată, în vreme ce puterea e nelimitată. Prin urmare, sfârşitul e sigur - forţa nu poate sta în faţa puterii şi, în lipsa unei infuzii de putere, forţa, prin propria sa natură, se extenuează şi se stinge.
Odată cu extinderea cunoaşterii spre non-dualitatea non-lineară a realităţii, devine evident că cea mai profundă şi mai radicală afirmaţie ştiinţifică este,,Gloria in Excelsis Deo".

CAPITOLUL VI
Descompunerea Eului

Revelaţia se petrece atunci când sunt înlăturate obstacolele aflate în calea sa. Iar aceste obstacole dispar de la sine atunci când înlăturăm „proptelele" care le susţin. Una dintre aceste „proptele" este conceptul de ‚cauzâ". Putem vedea lesne cât de importantă este înţelegerea acestui lucru dacă luăm aminte la faptul că tocmai credinţa în existenţa unor cauze constituie principalul punct de sprijin al iluziei reflectate în concepţia conform căreia suntem un sine sau eu independent, separat şi autoexistent.
„Cauza" este implicit dualistă. Este un „ceva" care cauzează un „altceva". E, prin urmare, o necesitate logică prin care,,Eul" îşi oferă explicaţia acţiunilor. Astfel, este presupusă existenţa unui,gânditor" imaginar în spatele gândurilor, a unui 5faptaş" în spatele acţiunilor, a unui ‚inventator" în spatele invenţiilor şi a unui ‚ceva" nedefinit în spatele sentimentelor şi aşa mai departe.
Un alt aspect caracteristic constă în confuzia identităţii cu acţiunile, comportamentul, rolurile sau titlurile. Această confuzie provine atât din greşita identificare a sinelui cu autorul acţiunilor, cât si din corolarul acestei identificări, conform căruia noi suntem acţiunile, comportamentele, gândurile şi sentimentele noastre. Credinţa conform căreia suntem anumite calităţi - cum ar fi binele si răul - sau că suntem vocaţia noastră tinde să fundamenteze iluzia unui autor separat în spatele acţiunilor, posesor al unei nesfârşite liste de adjective descriptive.
Astfel, „Eul" este mascat, ascuns şi adus dincolo de înţelegere de această nesfârşită mlaştină a definiţiilor. Dacă este

vorba de nişte definiţii ‚bune", atunci suntem fericiţi; dacă, dimpotrivă, sunt ‚rele", atunci ne simţim deprimaţi ori vinovaţi. în realitate, toate încercările de a ne defini pe noi înşine sunt la fel de false şi echivalente cu o interpretare greşită.

Este foarte util să recunoaştem că iluzia unui sine separat sau a unei entităţi separate are darul de a crea o identitate falsă, a cărei tenacitate este în mod vizibil dificil de depăşit, cel puţin din câteva motive. Devenim îndrăgostiţi de acest „sine" preţios, care devine apoi o obsesie şi ne monopolizează gândirea şi limbajul. Sinele devine foarte valorizat, ca şi cum ci ar fi eroul sau eroina vieţii cuiva. El ia pe rând rolul de actor, victimă, cauză; este făcut responsabil de toate neîmplinirile, dar, în acelaşi timp, primeşte toate laudele; într-un cuvânt, este considerat actorul principal al melodramei vieţii. Acest lucru pretinde, de asemenea, ca Sinele să fie apărat, iar supravieţuirea sa devine cea mai importantă. De aici provine şi necesitatea de a fi „corect" cu orice preţ. Credinţa în realitatea sinelui devine echivalentă cu supravieţuirea şi continuitatea existenţei înseşi.

Prin urmare, depăşirea identificării cu Sinele reclamă abandonarea tuturor înclinaţiilor mentale amintite mai sus. Reclamă, totodată, disponibilitatea de a-i „sacrifica" Iui Dumnezeu toate aceste trăsături şi obiceiuri mentale, numai din iubire şi smerenie. Smerenia totală poate fi atinsă numai prin limitarea gândurilor şi opiniilor la validitatea lor verificabilă. Acest lucru nu înseamnă altceva decât disponibilitatea de a abandona toate prezumpţiile gândirii. Prin perseverenţă, vanitatea încetează a mai fi luată drept adevăr şi, mai mult, se ajunge la înţelegerea că tocmai în ea rezidă fundamentul erorii. Intr-un final glorios al acestei renunţări, înţelegem ca, în realitate, mintea nu cunoaşte „nimic" şi că tot ceea ce poate să facă ea este să cunoască „despre"; că nici măcar nu are capacitatea de a cunoaşte ceva cu adevărat, pentru că a cunoaşte cu adevărat înseamnă să Jti ceea ce cunoşti - de exemplu, faptul că am cunoaşte absolut totul despre China nu ne face chinezi.

A limita mintea strict la ceea ce ştie în mod dovedibil înseamnă a-i reduce volumul şi influenţa într-o asemenea măsură, încât să devină servitoarea şi nu stăpîna noastră. Astfel, devine evident că, în realitate, mintea se ocupă de presupuneri, aparenţe, concluzii nedemonstrabile şi artefacte ale gândirii pe care le identificăm în mod cât se poate de eronat cu realitatea. Nici o realitate de genul celei construite de minte nu există cu adevărat.

Mintea înclină să fie expansivă şi se creditează singură cu

gânduri şi opinii „corecte" şi demne de toată atenţia. Dar, la o examinare mai atentă, toate aceste opinii se dovedesc a fi lipsite de valoare. Toate constituie numai vanităţi, lipsindu-le orice importanţă sau merit intrinsec. Mintea oricăruia dintre noi este încărcată cu nesfârşite opinii. Insă, atunci când înţelegem ce sunt acestea cu adevărat, ele se dovedesc a fi în realitate numai artefacte ale minţii. Totuşi, aspectul cel mai important este că ele provin din poziţionalitate - pe care o şi consolidează - şi, mai mult, tocmai această poziţionalitate constituie izvorul nesfârşitelor suferinţe. Abandonarea poziţionalităţii înseamnă reducerea la tăcere a opiniilor, iar reducerea la tăcere a opiniilor înseamnă abandonarea poziţionalităţii.
De asemenea, valoarea memoriei este diminuată şi de înţelegerea faptului că mintea nu numai că percepe greşit prezentul, dar a făcut acelaşi lucru şi în trecut; ceea ce ne amintim nu constituie altceva decât o înregistrare a iluziilor trecute. Toate acţiunile trecute au fost fundamentate, de fapt, pe o iluzie: aceea că gândurile noastre dintr-un anumit moment s-ar fi suprapus perfect cu propria noastră fnnţă.„Părea o idee bună pe atunci" - iată o frază ce conţine multă înţelepciune.
Odată cu meditaţia şi contemplaţia, şi pe măsură ce înţelegem că toate fenomenele se petrec de la sine - şi nu ca o consecinţă a unui „Eu" interior voliţional - se diminuează şi credinţa că acest „Eu" imaginar ar constitui propriul nostru sine. Fenomenele vieţii nu sunt cauzate de nimeni şi nimic. Cel puţin la început, înţelegerea faptului că toate evenimentele vieţii constituie nişte interacţiuni impersonale şi autonome ale tuturor faţetelor condiţiilor predominante ale naturii şi universului este una deconcertantă. în rândurile acestor condiţii se numără funcţiile corpului, artefactele minţii, ca şi valoarea şi semnificaţia pe care mintea le proiectează asupra gândurilor şi evenimentelor. Aceste răspunsuri automate sunt consecinţele impersonale ale unei programări anterioare. Ascultându-ne gândurile, înţelegem că nu facem altceva decât să ascultăm de această programare. Nu există nici un „eu" interior care să dea naştere acestui curent al conştiinţei. Putem ajunge la această descoperire dacă recurgem la un exerciţiu simplu - acela de a ordona minţii să înceteze să mai gândească. Astfel, va deveni evident că mintea ignoră dorinţele noastre si face exact ceea ce vrea ea, întrucât nu acţionează deloc după alegerile noastre voliţionale. Ba, chiar dimpotrivă, foarte adesea, ea face exact invers decât vrem noi.
La baza permanenţei eului şi a capacităţii sale de a domina se găseşte pretenţia acestuia conform căreia el ar fi autorul

întregii experienţe subiective. Formularea „eu gândesc" interpune eul drept cauza presupusă a tuturor aspectelor vieţii. Acest lucru poate fi foarte dificil de detectat, dacă nu recurgem la o concentrare intensă a atenţiei - în timpul meditaţiei - asupra originii curentului de gânduri.

Timpul scurs între senzaţia interioară a ocurenţei şi pretenţia eului că el ar fi autorul respectivelor evenimente este de circa 1/10.000 secunde. Odată ce această pauză este descoperită, eul îşi pierde capacitatea de dominare. Devine evident că, de fapt, suntem numai martorii fenomenelor, nicidecum cauza sau autorii acestora. Modul în care acţionează eul este extrem de interesant. De fapt, ceea ce se întâmplă este că eul se interpune între realitate si minte. Funcţionarea sa este asemănătoare cu cea a unui monitor de mare fidelitate. Acesta derulează programul ce tocmai fusese înregistrat cu o fracţiune de secundă mai devreme. Prin urmare, ceea ce este experimentat de o persoană în viaţa obişnuită nu este altceva decât o reluare imediată a ceea ce a fost înregistrat anterior de către „eu". în această fracţiune de secundă, „eul" editează instantaneu materialul primit, în conformitate cu programarea sa anterioară. Astfel, distorsiunea este realizată automat.

Acest ecran întunecă realitatea şi o ascunde din faţa conştientei. Unul dintre primele lucruri care sunt observate atunci când depăşim eul este o copleşitoare transformare a întregii vieţi, care devine o vieţuire foarte intensă. Astfel, ajungem în stadiul de a experimenta realitatea înainte ca aceasta să fie distorsionată şi înnăbuşită de infatuare. Impactul pe care-1 are asupra noastră această primă experimentare a adevăratei vieţi este copleşitor. Şi, cu numai câteva clipe înaintea dispariţiei iluziei falsului sine, survine o întrezărire a realităţii într-un mod care depăşeşte orice imaginaţie posibilă. Decesul aparatului de percepţie al eului ne prilejuieşte revelaţia unei splendori minunate. In această fracţiune de secundă, moartea însăşi este percepută ca o simplă reminescenţă a structurii eului.

Rezumând, putem afirma că eul nu constituie altceva decât o sumă de poziţionalităţi ţinute laolaltă de vanitate şi teamă. El este îndepărtat prin smerenia radicală care îi subminează propagarea.

O altă sursă a puterii eului constă în credinţa că el ar constitui sursa înţelegerii şi supravieţuirii noastre. îl privim ca pe o interfaţă a noastră cu lumea, ca pe elementul de legătură care, asemenea unui ecran de televizor, ne aduce lumea si semnificaţia sa. Ne temem că fără el suntem pierduţi.

De-a lungul vieţii noastre, eul/sinele a constituit punctul central al atenţiei si strădaniei noastre. Prin urmare, investiţia emoţională în el a fost enormă. Eul constituie deopotrivă sursa şi obiectul strădaniei noastre; lui îi atribuim întreaga gamă a sentimentelor, pierderilor, acumulărilor, victoriilor sau tragediilor umane. Devenim obsedaţi de eu şi ne îndrăgostim de această entitate, de rolurile sau vicisitudinile sale. Volumul mare de investiţii pe care le facem în acest sine îl fac să pară prea valoros pentru a renunţa la el. Suntem ancoraţi în el prin toţi anii de familiaritate intimă, prin speranţele, aşteptările şi visele noastre. Ne ataşăm de acest „eu" pentru că îl considerăm a fi centrul experienţei vieţii înseşi.
Şi, după această enormă investiţie de-o viaţă în ceea ce credem că ar fi Sinele nostru real, apare la orizont spectrul morţii. Informaţia îngrozitoare că acest „eu" este destinat să se sfârşească pare incredibilă. Perspectiva morţii, care implică un sfârşit definitiv al acestui „eu" pare nedreaptă, bizară, ireală sau tragică. Ne face să fim serioşi sau înfricoşaţi. Suntem puşi în faţa situaţiei de a retrăi întreaga panoplie a emoţiilor încercate ca o consecinţă a vieţii - numai că, de data aceasta din perspectiva morţii.
Renunţarea la concentrarea exclusivă asupra eului/sinelui ca scop principal al nostru implică abandonarea tuturor ataşamentclor şi vanităţilor. Astfel, ajungem, în cele din urmă, faţă-n faţă cu principala funcţie de control a eului, cea de a-şi asigura continuitatea şi supravieţuirea. Prin urmare, eul se cramponează de toate facultăţile sale deoarece scopul lor principal, acela de a-i asigura supravieţuirea, constituie „raţiunea" fundamentală a obsesiei sale de a aduna, câştiga, învăţa, de a se alia şi a acumula posesiuni, informaţii şi aptitudini. Eul posedă un număr nesfârşit de scheme pentru a-şi mări şansele de supravieţuire - unde grosolane şi evidente, altele subtile si ascunse.
Pentru o persoană obişnuită, toate cele de mai sus par formidabile şi cam pesimiste. Totuşi, pentru cei implicaţi într-o lucrare spirituală avansată, veştile bune sunt evidente. în realitate, eul/sinele nu trebuie deloc să moară; viaţa nu se sfârşeşte, existenţa nu încetează; nu există nici vreun destin oribil sau tragic căruia să-i punem capăt. Aşa cum stau lucrurile şi în cazul eului însuşi, întreaga poveste este imaginară. Nu trebuie să distrugem eul şi nici măcar să încercăm acest lucru. Singurul lucru pe care trebuie într-adevăr să-l facem este să abandonăm identificarea cu cui ca si cum acesta ar fi Sinele nostru real!
Şi, în ciuda acestei renunţări, viaţa noastră în lume nu va fi

cu nimic afectată - râdem, umblăm şi mâncăm exact la fel. Singura diferenţă este că încetăm să ne mai considerăm corpul ca fiind „eu" - şi concomitent cu această înţelegere, începem să ne referim la acest corp ca la un terţ, un „acesta".

Aşadar, tot ceea ce avem de făcut este să abandonăm amăgirea că noi am inventat sau creat acest sine, să renunţăm la autoritatea şi posesia asupra sa şi să înţelegem că această abordare constituia o greşeală. Pe de altă parte, este evident faptul că această greşeală este una cât se poate de firească, inevitabilă chiar. Cu toţii o facem şi numai puţini descoperă eroarea şi sunt în stare - sau vor cu adevărat - să o corecteze.

Corectarea acestei erori de identificare constituie o transformare care nu poate fi realizată fără ajutorul lui Dumnezeu. A abandona ceea ce pare a fi însăşi esenţa existenţei noastre pare a fi un act ce reclamă multă determinare şi mult curaj. La început, această perspectivă pare fantastică şi implică teama de pierdere. Apare, astfel, teama de a „nu mai fi eu". La aceasta se adaugă şi o frică de pierdere a propriei siguranţe şi familiarităţi. Termenul familiaritate trebuie înţeles în sensul de confort, el presupunând existenţa ideii următoare: „Păi, tot ceea ce am stă în acest „eu". Abandonarea acestui „eu" familiar atrage după sine teama de vid, de neexistenţă sau de deşertăciune.

Pentru a ne uşura tranziţia spre identificarea sinelui cu Sinele, este de mare ajutor să înţelegem faptul că are loc o substituire - cele mici sunt înlocuite de cele mai mari. în acest fel, vom realiza că, în realitate, nu există nici o experienţă a vreunei pierderi. Confortul şi siguranţa oferite de identificarea cu micul sine sunt minuscule în comparaţie cu descoperirea adevăratului Sine. Sinele (scris cu majusculă) este mult mai aproape de sentimentul de „eu". Sinele este un „Eu", nu un „eu". Micul eu cunoaşte toate tipurile de neajunsuri, căderi, temeri şi suferinţe, dar adevăratul Eu este dincolo de aceste posibilităţi. Micul eu trebuie să poarte povara fricii de moarte, în vreme ce adevăratul Eu este nemuritor şi dincolo de orice spaţiu şi timp. Atunci când se săvârşeşte această tranziţie, mulţumirea este totală şi completă. Alinarea adusă de înţelegerea faptului că toate temerile de-o viaţă erau imaginare şi nefondate este atât de profundă, încât - cel puţin pentru o perioadă de timp - funcţionarea în viaţa de zi cu zi devine dificilă. Odată cu eliberarea de sentinţa morţii, minunatul dar al vieţii ţâşneşte în adevărata sa splendoare, neumbrit de anxietate sau de presiunea timpului.

Odată cu încetarea curgerii timpului, uşa se deschide spre o eternitate a bucuriei şi iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea

Prezentei. Cunoaşterea adevărului oricărei Vieţi si Existente radiază cu o uluitoare revelare de sine. Minunea lui Dumnezeu este atât de copleşitoare, încât depăşeşte orice imaginaţie. A fi, în cele din urmă, acasă şi în compania adevănilui este un sentiment profund în totalitatea completitudinii sale.
Ideea conform căreia omul se teme de Dumnezeu devine ridicolă şi absurdă, o nebunie tragică. în realitate, ceea ce constituie esenţa iubirii înseşi dizolvă pentru totdeauna orice teamă. Există, de asemenea, o glumă divină în absurditatea ignoranţei omenirii. în acelaşi timp, luptele şi suferinţele oarbe sunt văzute ca fiind lipsite de scop şi necesitate. Iubirea Divină este infinit de plină de Compasiune; faptul că oamenii cred într-un Dumnezeu care se trezeşte supărat şi mânios pe limitele oamenilor devine tot mai greu de crezut. Lumea oarbă a eului nu este decât un nesfârşit coşmar. Până şi darurile evidente ale acestuia sunt în realitate efemere şi golite de conţinut. Adevăratul destin al omului constă în înţelegerea adevărului divinităţii sursei şi creatorului, ce sunt întotdeauna prezente în cadrul a ceea ce a fost creat si a ceea ce este creatorul - Sinele.
Preţul amarnic pe care trebuie să-1 plătim pentru supunerea arătată eului este o viaţă limitată la acesta. Micile avantaje şi plăceri pe care ni le poate oferi eul sunt jalnice şi trecătoare.
Un alt motiv al tenacităţii eului este frica acestuia de Dumnezeu. Această frică este întreţinută de numeroasele dezinformări referitoare la natura lui Dumnezeu (asupra căruia sunt proiectate toate defectele antropomorfice). Fanteziile omului referitoare la Dumnezeu devin - aşa cum a spus-o foarte corect Freud - depozitarul ultim al tuturor temerilor şi deziluziilor omului. Cu toate acestea, poziţia exprimată de Freud trăda la rândul ei o limită - aceea că, deşi a intuit corect că nu există asemenea falşi zei, el nu a presupus că există totuşi şi un Dumnezeu adevărat (lucru de care este responsabil faptul că Freud calibra la nivelul 499). Cari Jung, unul din psihanaliştii contemporani cu Freud a depăşit însă perspectiva acestuia, proclamând adevărul spiritului uman şi validitatea valorilor spirituale, (astfel, Jung calibrează la nivelul 540). Din observaţiile de mai sus putem vedea limpede limitele raţiunii şi intelectului.
Pentru a înţelege natura lui Dumnezeu este suficient să cunoaştem natura iubirii înseşi. A înţelege cu adevărat iubirea înseamnă, de fapt, a-1 înţelege şi cunoaşte pe Dumnezeu, iar a-1 cunoaşte pe Dumnezeu, înseamnă a înţelege iubirea.
Pacea constituie conştienta ultimă şi cunoaşterea în prezenţa

lui Dumnezeu. Pacea proclamă siguranţa şi protecţia infinită. Nici o suferinţă nu mai este posibilă. Nu mai există un trecut de regretat şi nici vreun viitor de care sa ne temem. Deoarece totul este cunoscut şi dintotdeauna prezent, orice incertitudini ori posibile temeri în faţa necunoscutului sunt dizolvate pentru totdeauna. Garanţia supravieţuirii este absolută: nu există nori la orizont şi nici ceva de genul viitorului sau al următoarei secunde ce ar putea ascunde nefericirea noastră viitoare. Viaţa constituie un permanent „astăzi".
Starea de Realitate înlătură existenţa oricăror cauze. Nu este posibilă nici o relaţie între subiect şi obiect. Astfel, nu există substantive, pronume, adjective şi nimic „altceva". De fapt, nimic de genul relaţiei nu este posibil în Realitate. Nu este posibil nici un câştig şi nici o pierdere. Sinele este deja Tot Ceea ce Este, nimic nu e incomplet. Nu există nimic care să aibă nevoie să fie cunoscut, nici o întrebare nu mai rămâne. Toate obiectivele au fost atinse complet, toate dorinţele au fost satisfăcute. Sinele nu are nici un fel de dorinţe. El are deja totul în virtutea faptului că este totul. A fi Tot Ceea ce Este înlătură orice lipsă posibilă. Nu mai există gânduri la care să te gândeşti. Nu mai există o minte care să te preocupe. Sinele-Dumnezeu-Atman nu are nici o nevoie. El nu devine mulţumit ori nemulţumit. Nu are sentimente sau emoţii, nici credinţe ori atitudini. Existenta Sinelui e total lipsită de efort. Ceea ce constituie sursa existenţei este pentru totdeauna liber şi necondiţionat. Puterea plină de splendoare a lui Dumnezeu este autoluminoasă în lumina pură a conştiinţei înseşi, care nu are nevoie nici de corp, nici de vreo materialitate sau formă. Ceea ce este lipsit de formă constituie substratul formei. Sinele este non-critic, imparţial total disponibil şi prezent.:
Este complet sigur să abandonezi Sinele Sinelui. Iubirea necondiţionată a Sinelui pentru sine reprezintă garanţia milei. Emanaţia Sinelui spre sine este domeniul Duhului Sfanţ, care constituie legătura între spirit şi ego. Prin intermediul rugăciunii, noi cerem şi alegem (graţie liberului arbitru) sâ-i permitem Duhului Sfânt să ne călăuzească. Prin graţia lui Dumnezeu este făcută posibilă transformarea spre iluminare.
S-a spus că descompunerea eului este îngreunată de rezistentă. Eul nu vrea să se schimbe sau să fie schimbat în ciuda suferinţelor, temerilor şi regretelor sale. El se cramponează de ideea de a fi „drept" cu orice preţ, păzindu-şi gelos şi vigilent propriile-i convingeri. De fapt, el nu este un duşman ce trebuie nimicit, ci un pacient ce trebuie vindecat. De fapt, Eul este bolnav, el suferă de iluzii intrinseci în însăşi structura sa.

Revenirea la sănătate presupune doar umila disponibilitate. Adevărul devine autorevelat: nu e ceva ce trebuie atins ori dobândit, el stăluceşte de la sine. Pacea lui Dumnezeu e profundă şi absolută. Prezenţa sa este extrem de tandră şi de completă. Nimic nu e lăsat neatins si nevindecat. Aceasta e natura si calitatea iubirii. Sinele constituie mulţumirea supremă în manifestarea Creatorului ca existenta însăşi. Nimic din ceea ce se găseşte în afara iubirii lui Dumnezeu nu există.
Povestea Adevărului a fost spusă în repetate rânduri de-a lungul veacurilor, dar se impune rostită din nou. în spaţiul vid creat prin faptul că eul a înţeles, în sfârşit, că, în realitate, nu ştie nimic, curge pe neaşteptate iubirea lui Dumnezeu, asemeni unui dig ce se deschide. E ca şi cum Divinitatea a aşteptat toate aceste milenii pentru acest moment final. Intr-un moment de extaz senin, ajungem în sfârşit acasă. Realitatea este atât de copleşitoare, evidentă şi atotprezentă încât pare de necrezut că poate exista vreo credinţă şi în altă formă de „realitate". E ca o formă ciudată de uitare, precum în povestea zeului hindus care şi-a dorit să devină o vacă, apoi a uitat acest lucru şi a avut nevoie de ajutorul altui zeu pentru a fi salvat.
Uneori, eul se identifică greşit pe sine într-un mod mai specific, şi anume cu personalitatea. El crede despre sine: sunt o persoană „aşa şi aşa" şi mai spune „bine, deci asta sunt!" Din această iluzie provine frica că ne vom pierde personalitatea dacă renunţăm la eu. Ne temem de acest lucru ca de moartea „a ceea ce suntem".
Prin intermediul observaţiei interioare, putem distinge că personalitatea e un sistem de răspunsuri învăţate, iar persoana nu este adevăratul „Eu". Adevăratul Sine se găseşte în spatele acesteia şi dincolo de aceasta. Suntem martorii personalităţii noastre; nu există nici un motiv de a ne identifica cu aceasta. După emergenţa Sinelui real ca „Eu", personalitatea, după o anumită întârziere datorată ajustării, îşi continuă interacţiunea cu lumea, care nu pare a observa diferenţa. Personalitatea continuă să fie un fel de divertisment, chiar comic adesea, şi, precum corpul, devine un soi de noutate. In locul adevăratului nostru „Eu" a apărut un „terţ" autogenerat. Acesta are obiceiuri, stiluri, preferinţe şi antipatii, dar acestea nu mai au vreo importanţă ori semnificaţie reală, nici consecinţe de fericire/nefericire. Tot astfel, o reminiscenţă a emoţiilor umane obişnuite pare, de asemenea, să se îndepărteze şi să revină, dar acestea nu mai au nici o influenţă sau putere pentru că nu se mai identifică cu „Eul". Oamenii par a aştepta anumite răspunsuri şi se supără dacă

acestea nu apar. Odată ce renunţăm la identificarea Sinelui cu eul, devine dificil şi nenatural să ne implicăm în detaliile lumii, care au nevoie de o procesare lineară. Punctul de concentrare pare a se fi fixat acum asupra existenţei şi nu asupra detaliilor formei (care necesită un surplus de energie). Acest lucru se datorează în parte faptului că frecvenţele EEG ale creierului, care acompaniază stările avansate ale conştiinţei sau iluminarea, sunt nişte unde Theta lente (4-7 cicluri/secundă). Ele sunt mai lente decât undele Alpha (8-13 cicluri/secundă) care survin în timpul meditaţiei. Prin contrast, mintea obişnuită - care este o experimentare a eului - presupune preponderent unde beta, situate la peste 13 cicluri pe secundă. Lumea pare a acorda o nesfârşită atenţie celor irelevante, fiind astfel necesar să ne amintim că ea consideră aceste lucruri ca fiind importante, semnificative, demne chiar să-ţi dai viaţa pentru ele. Din respect pentru sentimentele oamenilor, unele aproximări cu răspunsuri sociale normale sunt reconfortante, altminteri oamenii se vor simţi respinşi sau neiubiţi. De exemplu, oamenii reacţionează prin fericire sau tristeţe la ceea ce percep a fi câştiguri, respectiv pierderi. în realitate, niciuna dintre acestea nu arc loc, dar este evident că sunt experimentate drept reale de către individ. între timp, mila a fost înlocuită cu compasiunea şi conştienta, mai degrabă decât cu o emoţie care i s-ar potrivi. De fapt, ceea ce îşi doresc oamenii este să fie recunoscuţi pentru ceea ce sunt, să înţeleagă faptul că înlăuntrul oricui radiază acelaşi Sine, că acest Sine le vindecă sentimentele de separare şi generează un sentiment de pace. A aduce pace şi bucurie celorlalţi constituie darul binefăcător al Prezenţei.

SECŢIUNEA A TREIA
Calea conştiinţei

CAPITOLUL VII
Mintea
Introducere

Căile tradiţionale către Dumnezeu au fost descrise, în general, ca fiind marile filozofii yoga: Raja Yoga, Karma Yoga şi, printre altele, Advaita. Acestea sunt căile prin inimă, renunţare, dragoste, servire, veneraţie, devotament şi, în fine, Advaita, calea prin minte. S-a mai spus că această cale ce trece prin minte nu ar fi potrivită pentru cea mai mare parte a aspiranţilor în decursul acestei perioade Kali Yuga (echivalentul unui eon sau a 58.000 de ani, cât durează o mişcare completă de revoluţie a zodiacului),

dat fiind că există prea multe distrageri lumeşti. Calea minţii reclamă capacitate de concentrare şi o minte centrată pe un singur scop. Cu toate acestea, se poate dovedi cea mai bună alegere pentru aceia care îşi canalizează energia mai degrabă spre gând şi judecată decât spre sentiment.

Redăm în rândurile de mai jos o orientare generală pentru a aborda şi a porni pe acest făgaş. Majoritatea aspiranţilor urmează în acelaşi timp şi calea inimii; este doar o chestiune de accentuare a uneia sau a celeilalte. Desigur, ele nu sunt exclusive, iar în final devin una şi aceeaşi. Expunerea noastră cu privire la acest subiect va implica şi o abordare a stilurilor de meditaţie.

Observaţia

La o primă observaţie, mintea pare a fi o maşină de vorbit cu program non-stop, cu un baraj constant de neîncetate gânduri, idei, concepte, înţelegeri, amintiri, planuri, rezolvări, îndoieli şi repetiţii fără înţeles. Apoi, apar fragmente de muzică, întâmplări din trecut, povestiri, scenarii, opinii, presupuneri, imagini ale unor obiecte şi oameni ce aparţin deopotrivă trecutului ori prezentului. Urmează închipuiri, fantezii, reverii, temeri, speculaţii şi multă fantasmagorie. Apoi, în toată această bolboroseală sunt întreţesute fragmente de ştiri, evenimente media, secvenţe din filme, showuri de televiziune şi conversaţii pe internet. In fruntea tuturor acestora sunt grijile financiare şi pentru afaceri, facturile ce trebuie plătite, planurile, familia, cultura, politica, neliniştile şi aşa mai departe, la infinit.

La o primă vedere, totul pare a fi o încurcătură copleşitoare şi de nerezolvat, asupra căreia avem foarte puţin control - dacă îl avem şi pe acesta. Prin intermediul atenţiei şi concentrării se pot cristaliza anumite succesiuni logice ale gândurilor dar, imediat după aceea, mintea cade iarăşi, mereu şi mereu, neîncetat, în noianul ei de gânduri, imagini şi fantezii.

Putem înţelege ceva din toate acestea? Există oare vreun loc din care să putem începe măcar să ne apropiem de acest balamuc total? Buddha spunea că în pauza dintre gânduri poate fi întrezărit adevăratul sine; cu toate acestea, nu pare a exista nici o întrerupere a nesfârşitelor activităţi ale mintii. Iar dacă totuşi intervine asa ceva, mintea dă impresia că se angajează într-o activitate interminabilă şi plină de frenezie, de parcă o clipă de linişte ar îngrozi-o mai mult decât orice altceva. Se teme, oare, că tăcerea va însemna propriul ei sfârşit? Oricum, pare să-şi lege speranţa de supravieţuire de o pălăvrăgeală interminabilă. De fapt, chiar şi cea mai mică posibilitate de linişte va fi umplută rapid de către minte cu rime de neînţeles sau cu sunete fără sens; ea va începe să cânte

cha-cha-cha, itty-bitty-boo sau bee-bop-a-boo - orice numai să nu fie linişte. Oare ce se întâmplă cu mintea?

Motivul

Prin observare se poate vedea că în spatele imaginilor şi a cuvintelor înseşi, se află o energie propulsoare, o dorinţă de a gândi, de a reflecta, de a se preocupa de orice impuls pe care mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Se poate detecta o „tendinţă spre a gândi „„ care este impersonală. Prin examinare, se poate constata faptul că nu există nici un „eu „care să reflecteze asupra gândurilor. De fapt, „eul" intervine numai rareori. „Eul" real întâmpină probleme serioase chiar când vine vorba de strângerea laolaltă a câtorva cuvinte sau gânduri logice. Când este capabil să o facă totuşi, numim această intervenţie „concentrare", dar este nevoie de efort şi energie pentru a înlătura bâlbâială şi distragerile şi pentru a putea să organizeze o succesiune de gânduri logice.

Prima parte a unui astfel de proces constă în concentrarea pe subiectul vizat si limitarea fluxului conţinutului la tema aleasă pentru contemplaţie şi studiu. în acest punct, psihologii presupun că fluxul gândirii este determinat de tendinţe instinctuale - sau conţinutul gândirii este organizat în funcţie de asocieri şi condiţionări. Toate teoriile şi speculaţiile cu privire la natura gândurilor pleacă de la premisa existenţei unui „gânditor4' intern, un homunculus invizibil care răspunde de acest set neîntrerupt de procese cu factori multipli, numit gândire.

Calculatoarele moderne studiază aceste fenomene şi se speră că ele, graţie unor programe extrem de complexe de inteligenţă artificială, le vor da de cap. Cu toate acestea, chiar şi în cel mai bun caz, acestea nu fac decât să imite anumite procese logice limitate. Procesele complexe şi multifaţetate ale întregii minţi sunt non-lineare şi, prin urmare, nu pot fi cuprinse în paradigma newtoniană. Acest lucru înseamnă că nu sunt potrivite computerizării. Conţinutul primar al minţii este descris cel mai bine prin termenii aleatoriu sau haotic, intersectând accidental traiectoriile logicii, raţiunii sau inteligenţei, după care, la fel de repede, se pierde din nou în zgomotul pălăvrăgelii nesfârşite. Perioadele în care survin totuşi succesiuni logice inteligente lasă impresia că apar haotic. Aşa cum procedează şi în cazul reveriilor, fanteziilor ori visării, mintea selectează la întâmplare scurte perioade de procesări secvenţiale concentrate pe realitate. Salturile intuitive apar pe neaşteptate. în aceeaşi măsură, pot apărea şi perioade de blocare a gândirii, lapsusuri, uitări, precum şi alte fragmente pierdute intr-un labirint nesfârşit.

Un singur lucru e clar - mintea este total imprevizibilă. Nu se poate pune o bază reală pe ea. Nu poate fi consecventă, iar performanţa ei este sporadică şi schimbătoare. Va uita să ia cheile de pe birou, nu-şi va aduce aminte unele numere de telefon şi adrese si va constitui o sursă de frustrare sau iritare. Mintea este contaminată de emoţii, sentimente, prejudecăţi, refuzuri, proiecţii, paranoia, fobii, frică, regrete, vini, griji, anxietate, precum şi de fantomele înfricoşătoare ale sărăciei, bătrâneţii, bolii, morţii, eşecului, respingerii, pierderii şi dezastrului. Pe lângă cele menţionate mai sus, mintea a fost programată de interminabile propagande, sloganuri politice, religioase şi dogme sociale, precum şi de continue denaturări ale faptelor, ca să nu mai vorbim de falsificări, greşeli, erori de judecată şi dezinformări.

Chiar şi în cazul în care sunt atent orchestrate şi stăpânite, instituţiile sociale tradiţionale precum dreptul, procedurile legale, procesele penale şi deciziile judecătoreşti abundă în erori (după cum o demonstrează în mod categoric testele ADN). Chiar şi martorii oculari pot greşi complet şi în mod repetat. Mai presus de toate acestea, principalul defect al minţii nu constă doar în conţinutul său (de obicei irelevant sau greşit), ci mai ales în faptul că mintea nu are nici un mijloc de a distinge adevărul de falsitate.

Cum să procedăm

Din cele afirmate mai sus se poate observa că este inutil să încercăm să găsim adevărul pe calea minţii. (Avantajul căii inimii sau Calea Iubirii Necondiţionate este că depăşeşte multe dintre capcanele şi încurcăturile aşa-numitei minţi). Chiar dacă am putea admite că mintea poate realiza un produs logic solid, ea nu poate sesiza semnificaţia contextului, interpretând sau aplicând greşit rezultatele. Un bun exemplu al acestora este actuala tendinţă spre „corectitudinea politică", care nu pare niciodată să anticipeze consecinţele neaşteptate.

Calea minţii este, de fapt, calea „lipsirii de minte", pentru că tehnicile sale sunt proiectate în aşa fel încât să evite întru totul mintea şi gândirea. Am putea compara mintea cu un acvariu cu peşti. Apa este conştiinţa însăşi. Peştii sunt gândurile şi conceptele. Dincolo de conţinutul minţii se află contextul sau spaţiul de unde apar gândurile. Apa rămâne mereu neschimbată - şi nu este afectată de gânduri. Tindem să ne agăţăm de gânduri pentru că eul, în vanitatea sa, îşi arogă paternitatea şi posesia acestora. Acesta este orgoliul posesiei, care adaugă automat valoare şi importanţă oricărui lucru (posesiuni, ţări, rude, opinii) de îndată ce privitor la acestea se instalează idea de „al meu/a

mea". Odată ce presupusa valoare a unui gând este prefaţată de prefixul „meu", acesta îşi va asuma un rol tiranic, tinzând să domine modelele de gândire şi denaturându-le automat. In realitate, majoritatea oamenilor se tem de propria minte, trăind cu această frică. Pe neaşteptate, fără a da vreun semn prealabil în acest sens, liniştea mentală a absolut oricui poate fi periclitată de accese de frica, temeri bruşte, regrete, sentimente de vinovăţie, remuşcări, amintiri etc.

Pentru a elimina dominaţia conţinutului mental este necesară înlăturarea iluziei că gândurile ne aparţin personal ori că sunt valoroase. Precum corpul, mintea şi conţinuturile sale constituie realmente un produs al lumii. Ne naştem cu un organ numit creier, care este predeterminat din punct de vedere genetic să aibă atât anumite structuri şi capacităţi, cât şi unele limitări, în funcţie de cromozomi, de combinaţiile genelor, de modelele ADN-ului etc.

Din toţi aceşti factori genetici apare un model fragil şi totodată complex de neuroni şi sinapse cerebrale, ce face apoi obiectul influenţelor intrauterine şi condiţiilor post-natale, precum nutriţia, creşterea şi climatul emoţional şi intelectual. Pe lângă acestea, mai există influenţa unui număr infinit de neurotransmiţători, hormoni cerebrali, riscuri de mediu şi programări accidentale. Coeficientul de inteligenţă este deja stabilit; convoluţiile sunt la locul lor, iar acum trebuie să scoatem tot ce-i mai bun din acestea, pentru că societatea (cu toată complexitatea şi greşelile ei), procedează apoi la programarea sistematică a acestui organ imperfect cu un soft de o acurateţe, utilitate şi veridicitate îndoielnice.

Precum corpul, mintea nu constituie Sinele nostru real şi, analog corpului, este esenţialmente impersonală. Dispune de gânduri, dar acestea nu sunt produse ale sinelui. Chiar daca o persoană nu-si doreşte o minte, are oricum una. Nu există posibilitate de alegere în această privinţă. Mintea ne este impusă şi băgată pe gât fără a ne fi întrebat cineva mai înainte. A avea o minte constituie o obligaţie nevoluntară, iar această înţelegere ajută la clarificarea faptului că în acest punct nu încape nici o alegere sau decizie personală.

Observaţii suplimentare

După ce am observat domeniul general al minţii, este evident că nici conţinutul specific al fluxului gândirii înseşi nu poate fi profitabil decât într-un caz foarte puţin probabil. Trebuie să-1 părăsim, să mergem mai departe, spre următorul nivel al conştiinţei şi să ne întrebăm cine anume este cel care veghează,

observă, este conştient şi înregistrează fluxul gândurilor. în aceeaşi măsură în care ochiul nu este afectat de ceea ce observă sau urechea de ceea ce aude, nici procesul continuu de observare nu este influenţat de obiectul observaţiei sale.
Tot astfel, nici în cazul de faţă nu există vreo entitate care să producă gândirea, ori vreun martor anume în spatele procesului observaţiei. Aceasta din urmă constituie un aspect impersonal, înnăscut şi caracteristic conştiinţei înseşi. Putem să încetăm a ne mai implica în conţinutul gândurilor, alegând perspectiva observatorului. Reuşita acestui lucru va necesita un oarecare exerciţiu. De exemplu, putem să exersăm privind prin parbrizul unei maşini şi fixându-ne privirea într-un anumit loc al geamului; atunci, concentrarea noastră nu se mai focalizează pe fiecare obiect în parte, ci pe o anumită fantă imaginară, prin care obiectele par să defileze. Acest exerciţiu are drept rezultat că nu mai putem identifica cu certitudine fiecare obiect în parte, deoarece nu ne mai concentrăm individual asupra acestora. Asistarea sau observarea nu se concentrează pe o idee sau o imagine, dar le permite acestora să curgă fără a ne implica în vreun fel. Atunci realizăm că imaginile gândirii apar spontan, iar gândurile nu constituie alegeri făcute prin decizie personală. înţelegem că fluxul gândirii este impersonal. Gândurile nu sunt „ale mele", pentru că nici un „eu" nu este implicat. Deşi ochiul anatomic vede anumite imagini, nu pretinde paternitatea lor, după cum nici urechea nu o pretinde pe cea a sunetului. Prin minare, cu ajutorul experienţei în acţiunea observaţiei pure, devine, de asemenea, evident că gândurile nu sunt create de un personaj unic numit „eu". Ele constituie rezultatul unor combinări şi permutări de programe ideatice şi emoţionale, care se derulează pe ecranul minţii. înţelegerea faptului că mintea nu este identică cu „eu" sau cu „mine" are darul de a elimina identificarea sinelui cu mintea. Această descoperire poate fi extrapolată şi asupra corpului, atunci când realizăm că suntem doar martori, experimentatori şi observatori ai senzaţiilor. De fapt, noi nici nu experimentăm cu corpul, ci doar cu simţurile.
In imediata apropiere a observaţiei se află acţiunea de a experimenta. Avem de-a face mai întâi cu observarea, iar apoi cu experimentarea a ceea ce este observat. Mutând unghiul de observare de la ceea ce este examinat asupra examinării înseşi, următorul pas în câmpul conştiinţei constă în conştienta experimentării. Oare mai sus invocata experimentare este realizată de „cineva" sau de „ceva"?
Prin observare, vom descoperi că mai degrabă „ceva" decât

cineva funcţionează în postura de experimentator şi observator impersonal. Acest „ceva" nu este modificat sau afectat în vreun fel de conţinutul observaţiei sau experimentării sale.
Un alt aspect demn de luat în seamă este acela că formele compun conţinutul minţii. Pentru ca forma să poată fi observată, ea trebuie să apară pe un fundal de non-formă. Prin analogie, obiectele sunt vizibile doar în spaţiu, pentru că spaţiul însuşi este gol şi fără formă. în mod similar, putem auzi un sunet doar pe un fundal de linişte. Folosirea sunetului pur pentru a da naştere vorbirii constituie un exemplu evident în acest sens. întrucât conştiinţa este lipsită de formă şi conţinut, ea este capabilă de a recunoaşte forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mişcă într-un câmp de non-gând. Prin urmare, fundalul minţii este liniştea câmpului conştientei. La rândul ei, conştiinţa (care este un câmp de energic potenţială) este detectabilă tocmai deoarece este iluminată de lumina conştientei (Sinele).
Meditaţia: Observarea fluxului
conştientei mentale
Intenţionalitate
Fluxul gândirii este propagat şi energizat de o serie de straturi de motive şi intenţii, pe care le putem identifica după cum urmează:
1.Dorinţa de a exprima emoţii. Aceasta ia forma reamintirii, repetiţiei şi unei procesări repetate de evenimente şi idei legate de emoţii. Uneori, la acest proces se face referire ca la acţiunea minţii de a-şi procesa neajunsurile.
2.Anticiparea. Elaborarea de planuri pentru unele aşteptate ori posibile evenimente viitoare sau pentru unele conversaţii ori întâlniri preconizate.
3.Transformarea trecutului.
4.Rescrierea de scenarii, reale sau imaginare.
5.Crearea de scenarii imaginare - reveriile.
6.Reamintirea - reluări si aduceri-aminte.
7.Rezolvarea de probleme.

Neintentionalitate
1.Repetiţii involuntare ale celor de mai sus.
2.Divagaţii, fraze fără sens, fragmente de gândire, voci şi muzică în fundal.
3.Comentarii.
4.Amintiri greu de suportat, momente dureroase, evenimente şi sentimente neplăcute.

Reducerea minţii la tăcere; depăşirea acesteia

Motive

Se poate observa că mintea obţine satisfacţii din procesele ei meditative şi de gândire. Plăcerea rezultă atât din gândirea însăşi, cât şi din funcţia de „a face ceva". (De exemplu: „Nu mă deranja. Acum gândesc".) O parte din plăcerea de a face ceva este iluzia că ne atingem un scop, creând soluţii prin repetiţii şi planuri, îndreptând rele imaginare sau, pur şi simplu, arătând altora de ce anume este în stare mintea noastră. Prin urmare, este vorba de motivaţia de a ne remodela viaţa şi istoria acesteia într-o imagine mai satisfăcătoare şi care se reflectă într-un mod mai favorabil. Este o încercare de a ne recupera respectul de sine şi de a ne creşte capacitatea de supravieţuire. Intenţiile fundamentale ale activităţii mentale obişnuite sunt: (1) să ne simţim mai bine şi (2) să supravieţuim.

Formarea gândurilor

Pentru îndeplinirea obiectivelor sale, se poate observa că mintea este preocupată în primul rând cu activitatea sa de fiecare clipă de a controla momentul imediat următor; ea anticipează neîncetat, dorindu-şi avantajul asupra următoarei fracţiuni de secundă şi încercând să monitorizeze fiecare clipă a experienţei. Această intenţie centrală stă la baza tuturor formelor pe care le poate lua procesarea mentală - şi este tot timpul prezentă. Este poziţionată exact sub suprafaţa conţinutului gândurilor înseşi. Mobilul său este supravieţuirea şi perpetuarea propriei funcţionări. Mintea pare a se teme că va dispărea dacă va exista chiar şi o singură clipă de linişte (majoritatea oamenilor alungă liniştea recurgând la muzică de fond sau conversaţie).

Pentru a determina mintea să tacă, trebuie să abandonăm anumite motivaţii, încredintându-i-le lui Dumnezeu. Acestea sunt:

1.Dorinţa de a gândi

2.Dorinţa plăcerii de a gândi

3.Confortul rezultat din garanţia privind continuarea existentei noastre.

Nu este recomandabil sa încercăm să stopăm gândirea printr-un act de voinţă, dat fiind că acest lucru nu ar face decât să perpetueze mintea, forţând-o să-şi dorească propria oprire. O tehnică mult mai eficientă este aceea de a renunţa la dorinţa de a gândi şi la recompensele sau beneficiile imaginare pe care presupunem că ni le aduce acţiunea de a gândi. De fapt, în spatele gândurilor nu există nici o entitate personală. Ele sunt

automotivate din obişnuinţă. Mai mult, gândurile reprezintă şi servesc doar un confort - ele nu au nimic de-a face cu supravieţuirea, pentru că şi atunci când mintea amuţeşte, viaţa continuă cu dinamism şi bucurie.
Pe când ne pregătim să abandonăm mintea, primul lucru care ne va atrage atenţia este că ea crează povestiri şi lungi scenarii. Dorinţa sa de a face acest lucru poate fi abandonată. Apoi, mintea va vorbi în fraze, sintagme şi grupări de cuvinte tot mai scurte. în spatele formei pe care o adoptă gândurile (indiferent care ar fi aceasta şi indiferent de conţinutul sau imaginile gândurilor), se află acelaşi motiv al dorinţei de autopropăşire orientată spre controlarea şi anticiparea experienţei momentului următor.
Gândurile iau diverse forme şi devin tot mai detaliate pe măsură ce apar dintr-un aspect mai difuz, care, la rândul său, ia naştere din câmpul energetic care sprijină şi propagă gândirea. Dacă ne concentrăm asupra faptului de a abandona motivele din spatele gândirii, este posibil să descoperim gândurile chiar pe când se află în plin proces de formare. Putem detecta această matriţă formatoare de gânduri chiar în fracţiunea de secundă ce precede formarea unui gând concret. Matriţa despre care vorbim constituie scena tensiunii imperceptibile ce stă în spatele „producţiei de gânduri". Abandonarea acestei intenţii duce la încetarea gândirii. în liniştea care urmează, tăcerea Prezenţei domneşte, fiind Tot ceea ce Există. Divinitatea Esenţei sale radiază în afară, ca fiind cele lipsite de formă din spatele oricărei forme, într-o perfecţiune desăvârşită, aflată dincolo de orice timp şi spaţiu.
Eliberarea de gândire este facilitată de conştienta şi perspectiva spirituală că toate gândurile sunt deşarte, lipsite de un adevăr sau valoare intrinsecă. Atracţia lor provine din valoarea exagerată pe care o dezvoltă faptul că le considerăm a fi „ale noastre" - şi deci speciale, demne de respect, admiraţie sau de o atentă conservare. Pentru a scăpa de sub dominaţia minţii este nevoie de smerenie radicală şi de o disponibilitate intensă de a abandona motivaţiile fundamentale. Această disponibilitate primeşte energie şi putere din voinţa ce ia naştere din iubirea de Dumnezeu şi pasiunea de a abandona iubirea gândirii pentru iubirea de Dumnezeu.
O altă ezitare în a ne elibera de gândire constă în identificarea iluzorie a gândurilor nu doar ca fiind „ale mele", ci chiar ca fiind „eu". Mintea tinde să fie mândră de gândurile sale, de parcă ar avea cine ştie ce comoară. Ne este util să realizăm că

Sinele se compară cu partea hardware (sau corpul principal al unui computer), iar gândurile apar, de fapt, doar în forma softului, ca programe de origine externă ce pot fi înlocuite. Dintre toate programele acestea, opiniile sunt deseori foarte bine apreciate deşi, la o privire critică, se dovedesc a nu avea nici o valoare. Fiecare minte are infinite opinii cu privire la orice, chiar şi în cazul în care nu ştie nimic despre subiectul în discuţie. Toate părerile nu sunt decât vanităţi, fără nici o valoare intrinsecă, fiind, de fapt, rezultatul ignoranţei. Opiniile sunt periculoase pentru cei ce le deţin pentru că au încărcătură emoţională şi declanşează dezacord, rivalitate, ceartă şi poziţionalitate. Nu putem susţine o opinie şi, în acelaşi timp, să depăşim contrariile. Desfiinţarea opiniilor este înlesnită de o atitudine umilă. Mai mult, atunci când mintea îşi învinge narcisismul, realizează că, de fapt, nu este capabilă să cunoască nimic în adevăratul sens al cuvântului. Mintea dispune doar de informaţii şi închipuiri despre ceva; ea nu poate „cunoaşte" cu adevărat, pentru că „a cunoaşte" înseamnă a fi ceea ce este cunoscut. Orice altceva este doar speculaţie şi ipoteză. Atunci când mintea este depăşită, nu mai rămâne nimic de aflat, pentru că, de fapt, Sinele este Tot Ceea ce Există. Nu rămâne nimic nici de lămurit. Celui ce este complet nu îi lipseşte nimic, iar această desăvârşire vorbeşte de la sine în Totalitatea sa.
Abandonarea tuturor pretenţiilor privind cunoaşterea constituie o mare uşurare si este resimţită ca un uriaş beneficiu - şi nicidecum ca pierderea de care ne temeam. Fără ca măcar s-o ştim, am fost în robia conţinutului şi, prin urmare, eliberarea de minte este însoţită de un intens simţământ de pace şi securitate absolută. Când se întâmplă acest lucra, înseamnă că am ajuns în sfârşit acasă, fără să mai avem vreun dubiu. Nu mai este nimic de câştigat, nici nu mai trebuie nimic îndeplinit sau gândit. Finalitatea este absolută, profundă, imobilă şi silenţioasă. Interminabila problemă a dorinţelor, pretenţiilor şi crizei de timp a ajuns în punctul final, iar lipsa lor de conţinut este revelată.

Poziţionalitatea

Când poziţionalitatea încetează, devenim conştienţi că ea a fost sursa tuturor supărărilor, fricilor şi nefericirilor anterioare. înţelegem, totodată, că fiecare poziţionalitate este inerent eronată. Toate atitudinile adoptate pot fi iertate. Datorită programării şi contextului au părut a fi o idee bună la acea vreme. Toate ideile de genul acesta se bazau pe aceeaşi noţiune greşită că, într-un fel, ele serveau la propagarea supravieţuirii unui eu - sau a unei identităţi de sine separate şi independente. In realitate,

atunci când aceasta dispare, nici o pierdere nu este posibilă şi nici o acumulare nu mai e necesară. însăşi iluzia a constituit cauza reală a durerii si suferinţelor nesfârşite.
Prin însăşi natura, structura şi calităţile sale, falsul eu/sine nu este capabil de a aduce pacea sau fericirea adevărată. In cel mai bun caz, el experimentează plăcerea, care se bazează pe condiţii a căror pierdere duce la tristeţe şi la întoarcerea nefericirii. La sfârşit, se va afla că presupusul sacrificiu al abandonării minţii constituie, de fapt, cel mai mare dar pe care îl poate primi cineva. Recompensa este atât de mare, încât depăşeşte orice aşteptări pe care le-am fi putut avea. Pe măsură ce eul se dezintegrează, iar mintea îşi pierde autoritatea insaţiabilă asupra identităţii noastre, apar alte noi temeri. Fără o minte care să asigure supravieţuirea, cum va supravieţui oare „eul" şi cum anume va merge viaţa mai departe? Cum va fi gătită masa, dacă nu o planificăm? Cum vor fi întâmpinate necesităţile vieţii? Oare eul nu este necesar pentru supravieţuire?
Toate aceste întrebări se bazează pe limitările conceptelor de cauzalitate ale eului/minţii. La rândul lor, acestea se bazează pe dualitatea imaginară că există o identitate între gândire şi sine care, prin gândurile şi dorinţele sale, face ca lucrurile să se întâmple prin intermediul acţiunilor. Astfel, se spune că se va întâmpla „acel" lucru ca urmare a „acestei cauze" din lume. Există, prin urmare, o separare iluzorie între cauză şi efect, între un „eu" izolat şi un eveniment din lume cauzat de aceste planuri şi idei ale „eului". Astfel, dacă se consideră că nu există gânduri ale eului care să determine ocurenţa a ceva, cum va fi susţinută oare supravieţuirea? Aceasta este sursa multor temeri, a insecurităţii şi furiei, atunci când apar blocaje ale planului şi acest mecanism imaginar de supravieţuire este ameninţat.
Intr-o activitate spirituală serioasă este necesar să avem câteva unelte simple, fundamantale, în totalitate demne de încredere şi pe care să ne putem baza pentru a depăşi frica si nesiguranţa. Un adevăr binecunoscut, care prezintă o inestimabilă valoare şi utilitate, constă în dictonul că orice frică este falsă şi nu se bazează pe adevăr. Frica este depăşită experimentând-o în mod direct, mergând drept spre ea, până când ajungem la bucuria de a constata că frica a încetat. Bucuria care urmează înfruntării oricărei frici spirituale provine din descoperirea faptului că aceasta a fost doar o iluzie, lipsită de orice bază sau realitate.
Eul/Mintea sunt limitate la paradigma newtoniană a realităţii, nefiind astfel capabile să înţeleagă cu adevărat natura

vieţii înseşi. In realitate, orice lucru îsi are sursa în sine însuşi, fără nici o cauză exterioară. Fiecare lucru şi fiecare eveniment constituie o manifestare a totalităţii a tot ce este, aşa cum se aflâ la un moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, tot ceea ce există este perfect dintotdeauna şi nimic nu necesită o cauză externă pentru a-l schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziţionali taţii eului şi al înţelegerii sale limitate, lumea pare să aibă nevoie de nesfârşite consolidări si corectări. Iluzia aceasta se prăbuşeşte, dovedindu-se a fi doar o vanitate inutilă.

In Realitate, orice lucru manifestă automat destinul inerent al esenţei sale, iar pentru aceasta nu are nevoie de nici un ajutor din afară. Cu o atitudine smerită, putem renunţa la rolul autoproclamat al eului că ar fi mântuitorul lumii, cedându-1 direct lui Dumnezeu. Lumea pe care eul o zugrăveşte constituie o proiecţie a propriilor iluzii şi poziţionalităţi arbitrare. O astfel de lume nu există.

în lucrarea spirituală, mai apare şi o altă sursă de ezitare, deoarece se pare că ar exista un conflict trecător între atitudinile sociale obişnuite şi lucrarea evoluţiei spirituale. Obişnuim să pretindem o serie de credinţe şi valori care provin din valorile, aşteptările şi planificările obişnuite. Acestea sunt considerate valoroase atât pentru noi, cât şi pentru societate. Astfel, putem încerca o oarecare şovăială atunci când trebuie să renunţăm la ele. De exemplu, ne putem simţi vinovaţi când vine vorba să abandonăm o serie de convingeri îndrăgite, mecaniciste sau religioase ori, altfel spus, rezultatele obişnuite ale programării. Pentru a depăşi aceste surse de conflict, este bine să ne amintim că drumul spiritual necesită abandonarea tuturor convingerilor şi atitudinilor, pentru a putea face loc „revelării Realităţii". Accentul eforturilor noastre, precum şi aşteptările pe care le avem de la acestea, se deplasează dinspre previzibil şi comun către ceva ce, la început, pare a fi excepţional şi neobişnuit. Este vorba de un abandon temporar a ceea ce se credea a fi de valoare pentru societate. Puncte de vedere considerate de o importanţă crucială sunt acum catalogate drept supoziţii irelevante şi discursuri pline de demagogie. Abandonarea lozincilor noastre favorite relevă faptul că ele, în realitate, nu sunt decât nişte forme incipiente de propagandă operaţională, având scopul ascuns de a-i controla pe alţii si de a le influenta gândirea.

Odată cu smerenia vine şi disponibilitatea de a înceta să mai încercăm să controlăm sau să schimbăm oamenii, situaţiile de viaţă ori evenimentele - sub pretextul că o facem „pentru binele lor". Pentru a deveni un căutător spiritual dedicat, trebuie să

abandonezi dorinţa de a fi „drept" sau de a avea o închipuită valoare pentru societate. De fapt, nici eul şi nici sistemul de convingeri al nimănui nu prezintă vreo importanţă pentru societate. Lumea nu este nici bună, nici rea, nici defectă, nici nu are nevoie de ajutor sau de schimbare - pentru că înfăţişarea ei este doar o proiecţie a propriei noastre minţi. Nu există o astfel de lume.

Un alt nărav al minţii, care crează probleme temporare, este folosirea frecventă a ipotezei drept sursă pentru dispute şi ezitări. întotdeauna intelectul poate construi un set imaginar de concepte în aşa fel, încât să combată orice altceva. Scopul inconştient al poziţiei ipotetice este întotdeauna orgoliul de a avea dreptate şi de a respinge orice alt punct de vedere. Ipoteza nu are nici o justificai'e şi nici o existenţă în realitate. „Ce-ar fi dacă..." nu trebuie să apară nici măcar o data în lucrarea spirituală, dat fiind că este un produs evident al imaginaţiei şi limbajului, a cărui raţiune de a fi este autojustificarea unei poziţionalităţi.

Nivelul conştiinţei intelectului calibrează în marjele valorii 400, ceea ce este util în universul fizic al eforturilor umane, dar constituie o limitare şi o barieră uriaşă în calea iluminării. însuşi intelectul este o mare limitare, şi cele mai mari genii ale ştiinţei şi strădaniei intelectuale calibrează cu aproximaţie la nivelul 499. Această cifră arată nivelul maxim la care poate accede intelectul, din cauza limitărilor impuse de contextul propriei sale realităţi. Pentru a merge dincolo de această limită este nevoie de un context mai mare, care implică non-cauzalitatea, non-dualitatea, precum şi dimensiunile non-lineare şi non-newtoniene ale gândirii şi înţelegerii.

Trebuie să înţelegem că totul este aşa cum este ca o consecinţă a faptului că universul este dintotdeauna ceea ce este, în totalitatea sa. Fiecare „lucru" pe care credem că îl vedem este, în el însuşi, perfect, total şi o expresie a întregului univers. Intelectul ar putea cel mult să înţeleagă acest lucru ca idee, dar nu va putea să experimenteze adevărul efectiv al acestuia. Chiar dacă eul ar putea cuprinde totalitatea, va continua să vorbească despre percepţia sa asupra unui eveniment şi nu îşi va înţelege propria existenţă. Este util să înţelegeţi că nimic nu poate fi descris sau experimentat decât din afară. Toate descrierile, oricât de bune ar fi, nu sunt altceva decât măsurători perceptuale şi definiţii ale unor presupuse calităţi, care nu au o existenţă în sine. Nimic nu este aşa cum poate fi descris ; prin urmare, toate descrierile arată ce nu este un lucru. înţelegerea realităţii şi adevărului absolut este cel mai mare dar pe care cineva îl poate

face lumii şi întregii umanităţi. Prin urmare, lucrarea spirituală este, în esenţa ei, un serviciu altruist şi o capitulare în faţa Voinţei lui Dumnezeu. Pe măsură ce creşte conştienta noastră, puterea acelui câmp al conştiinţei creşte logaritmic (atât în sine, cât şi prin sine), iar acest fapt realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a ameliora suferinţa lumii. Toate aceste eforturi sunt zadarnice pentru că, inevitabil, sunt orientate greşit de falsificările şi iluziile funcţiei perceptive ale eului însuşi.

Impersonalitatea eului

Atâta vreme cât există credinţa într-un „eu" singular, renunţarea la eu/minte este percepută ca un sacrificiu. Acest fapt este perceput astfel pentru că se crede ca eul ar fi ceva unic şi valoros, prin faptul că este personal. Este util să înţelegem că eul este impersonal, nefiind deloc unic. Eul înnăscut al fiecăruia dintre noi operează aproximativ la fel cu al oricărui altcuiva. în afară de cazul când sunt modificate de o evoluţie spirituală, toate eurile sunt orientate spre sine, egoiste, orgolioase, dezinformate şi dăruite unui şir nesfârşit de dorinţe de a obţine avantaje, în toate formele obişnuite ale acestora, precum superioritatea morală, posesiunile, faima, averea, adulaţia şi controlul.

Din cauza poziţionalităţii sale, eul fiecăruia dintre noi are drept consecinţe vina, ruşinea, lăcomia, mândria, supărarea, furia, invidia, gelozia, ura etc. Pentru că eul este alcătuit din poziţionalităţi, acesta nu are altă opţiune de a fi altceva decât este. Prin urmare, devine o sursă inevitabilă de infinită suferinţă şi pierdere. Mai presus de orice, se teme de viitor şi de fantoma morţii înseşi, care este intrinsecă structurii sale. Lucrul de care eul se agaţă în primul rând este convingerea că propria sa existenţă axe o realitate independentă. Pentru un timp, eul chiar recurge la căutarea iluminării ca la un mijloc secret de asigurare a supravieţuirii sale în Eternitate. Prin acest tertip, eul spiritual se angajează într-o formă de supravieţuire disperată, dar sofisticată. Fanteziile noastre despre propria noastră realitate ne sunt dragi şi ne opunem abandonării lor. Procesul necesită atât curaj, cât şi credinţă. Să laşi un lucru ştiut pentru altul necunoscut necesită un real angajament, voinţă şi devotament în abandonarea credinţelor noastre lui Dumnezeu.

Cauzalitatea

Anumite descoperiri aduc cu sine salturi importante ale conştiinţei şi, prin aceasta, merită să fie repetate - pentru că, adeseori, ele sunt înţelese în primul rând prin procesul familiarităţii, mai degrabă decât printr-o logică lineară şi secvenţială. Progresul este înlesnit prin abandonarea anumitor

sisteme de credinţă limitate, dar puternic înrădăcinate, care sunt prin ele însele poziţionalităţi.
în Realitate, nimic nu cauzează altceva. Totul este expresia propriei esenţe şi este autoexistent. Apariţia oricărui lucru depinde de tot ceea ce există în univers şi de punctul de vedere din care este observat. De fapt, orice lucru constituie o autoexistenţă, pentru că orice lucru este parte din Tot Ceea Ce Există, neavând părţi individuale, diviziuni sau o existenţă independentă.
Dat fiind că nu este separat de orice alt lucru din univers, existenţa sa nu necesită nici o cauză exterioară. Ceea ce apare ca manifestat provine direct din nemanifestat, prin procesul creaţiei. Nu apare ca efect al altui lucru. Nu există nici un „altul" şi doar în dualitate pare să existe necesitatea unei explicaţii de tipul cauzalităţii, pentru a explica ceea ce par a fi evenimente separate. De fapt, nu există evenimente separate, lucruri separate sau întâmplări ce trebuie explicate.
Paradigma newtoniană a cauzalităţii, care constituie principala limitare a nivelului calibrat la 400, postulează un proces misterios, denumit „cauzalitate". Dacă observăm şi examinăm atent succesiunea evenimentelor, observăm că ele sunt, de fapt, o succesiune de aparenţe. Ele sunt create printr-o selecţie arbitrară a unui început şi a unui sfârşit, survenite în timp sau spaţiu. Cauzalitatea este un concept abstract şi, ca toate abstracţiunile, nu are o realitate intrinsecă. Este totuşi un concept lingvistic util în lumea fizică a activităţii uzuale. Putem observa doar condiţiile. Un exemplu evident este acela că nu putem porni decât „de acolo de unde ne aflăm". Am putea afirma că premisele evenimentelor nu sunt cauze, ci anumite condiţii necesare ale acestora. Chiar modestia intelectuală necesită abandonul construcţiilor ipotetice, care au doar o valoare euristică, aceea de explicaţii lingvistice. Lucrul acesta este evident atunci când copilul întreabă: „de ce se întoarce floarea către soare?" I se explică faptul că acest lucru se petrece prin heliotropism. Explicaţia dată răspunde la întrebare, dar nu constituie de fapt un răspuns. O întrebare retorică nu poate produce decât un răspuns retoric.
Pentru că mintea care operează în cadrul paradigmei cauzalităţii newtoniene nu are nici un mijloc de a discerne adevărul de falsitate, lumea ştiinţifică îi substituie scepticismul - sau chiar cinismul - în încercarea de a se proteja din faţa posibilităţii de a fi indusă în eroare. Pentru a depăşi această limitare, se utilizează tot felul de mecanisme, incluzând statistici elaborate care sunt subcategorizate sub numele de „metoda

ştiinţifică". Aceasta are drept rezultat aşa-numitele experimente ale cercului vicios sau dependenţa de repetarea rezultatelor, implicând criterii statistice şi matematice care se susţin reciproc şi au drept fundament cauzalitatea. Totuşi, din dinamica nonlineară, observăm că diferenţele apar din uniformitate sau altminteri, întreaga Creaţie ar înceta. Doar la o sută de milione de generaţii de cărăbuşi negri se iveşte şi unul alb.
Blocajele cauzate de scepticismul faţă de ipotezele prezentate nu constituie decât întârzieri ale progresului spiritual. Credinţa implică o suspendare voluntară a neîncrederii. Acest fapt sprijină modestia care stă la baza întregului progres spiritual. Siguranţa apare mai târziu, pentru că adevărul iese singur la iveală, este autoevident şi apare ca o prezentare lipsită de efort şi autoîmplinitoare.
Dacă nu există cauzalitate şi nici un lucru nu cauzează un altul, atunci cum ne realizăm scopurile sau schimbările dorite? în realitate, este vorba de producerea condiţiilor necesare care, conform observaţiei istorice, au existat dintotdeauna. Ceea ce se doreşte este asistarea la o secvenţă; Şi tocmai aici este implicată cauzalitatea, pentru că ea operează în cadrul acelei secvenţe.
La o observare atentă, se va înţelege faptul că însăşi secvenţa, precum heliotropismul, este doar un construct intelectual. Nu este vorba de o secvenţă sau de o întâmplare, ci de puncte de observaţie succesive pe o scală imaginară a timpului. Cel mult, am putea observa că acestea ascund ceea ce pare a fi o schimbare a aparenţei.
Dacă renunţăm să ne asumăm un punct de vedere arbitrar şi artificial în timp, dispare şi iluzia schimbării. Presupunerea existenţei unui „aici" comparabil cu un „acolo" constituie un artefact al dualităţii şi un punct de vedere arbitrar.
în Realitate, nu există nici un „acesta" sau „acela", nici un „aici" sau „acolo", nici un „acum" sau „atunci". Acestea sunt doar mecanisme ale gândirii, după cum poziţia nu poate fi descrisă fără un punct de referinţă iniţial. în Realitate nu există un „aici" care să devină „acolo", nici vreun timp ori distanţă, altele decât iluziile create de selecţia arbitrară a unui punct de referinţă. Acest punct de referinţă selectat în mod arbitrar nu este nici posibil, nici descriptibil. Prin urmare, vorbim despre Realitate ca fiind nelocalizabilă, dincolo de spaţiu şi timp. Realitatea nu este descriptibilă în termeni, care nu sunt decât categorii ale gândirii şi abstracţiuni ale procesului de raţionare. Totuşi, chiar si acestea sunt utile la nivelele conştiinţei care caiibrează în marjele nivelului 400. La nivelul 500, avem deja de-a

face cu un salt paradigmatic major, astfel încât ceea ce era real acum pare ireal, iar ceea ce acum pare a fi ireal, devine însăşi „realitatea". Fiecare nivel al conştiinţei are propria înţelegere asupra adevărului, iar claritatea provine din înţelegerea acestei calităţi a nivelurilor conştiinţei.
Dacă ideea de cauzalitate nu are o existenţă reală, iar determinarea mecanicistă nu constituie explicaţia pentru ceea ce observăm, ce altă explicaţie putem folosi în perioada de timp până când se va revela o conştientă mai dezvoltată? Mintea este enigma vieţii, aşa că noi putem să răspundem întrebărilor acesteia cu explicaţia temporară, dar evident satisfăcătoare, a Creaţiei.
Dacă nemanifestatul devine manifestat prin intermediul creaţiei continue, atunci nu sunt necesare alte mijloace sau premise intelectuale în încercarea de a explica evidenţa. Am putea afirma că orice lucru este creat pentru a autoevolua, deoarece acest lucru este propriu existenţei sale şi naturii creaţiei înseşi. Dar această explicaţie acuză o altă dualitate, aceea a „creaţiei" versus „creatorului". Aceasta poate fi repede depăşită observând evidenta, si anume că actul Creaţiei si Creatorul sunt identice. In nondulitate nu există o delimitare între creator şi creaţia sa. Pe măsură ce înlăturăm limitările, universul se dovedeşte a nu fi deloc diferit de Divinitate. Când Sinele este înţeles, divinitatea întregii Creaţii, în toate expresiile acesteia, iese la iveală cu o remarcabilă putere şi siguranţă. Ea apare şi se evidenţiază de la sine, fiind identică sieşi şi completă, într-o unitate şi identitate absolută.
Absolutul este exact acest lucru. Prezenţa infinită a tuturor lucrurilor este dincolo de orice timp şi spaţiu, este întotdeauna completă, perfectă şi totală. Toate punctele de observaţie dispar şi se manifestă omniprezenţa aceluia care Cunoaşte Totul pentru că Este Tot ceea ce Există.
întrucât Realitatea străluceşte într-o uimitoare evidenţă de sine şi pace infinită, se pare că piedica din calea înţelegerii era mintea însăşi, nediferită de eu; ele sunt unul si acelaşi lucru. Starea de conştientă constituie nivelul „non-minţii", ceea ce nu este totuna cu „vidul" sau „nimicul". Aceşti termeni se referă la formă. Domeniul suprem este tărâmul non-formei, al nelimitării şi al nelocalizării şi, deci, al eternei prezenţe a totalităţii Absolute.
Există doar Existenţa. Existenţa nu necesită nici o cauză şi însăşi acţiunea de a gândi aceasta presupune elaborarea unui sofism logic. Când spunem Existenţa, înţelegem ceva perceptibil

prin observaţie, fapt care implică o schimbare ipotetica a condiţiilor, de la non-existent la existent. Oricum, ceea ce există a fost dintotdeauna în totalitatea sa, dincolo de orice timp. Căutarea unei cauze primordiale este un artefact ai gândirii, care apare odată cu conceptele de timp şi spaţiu. Dincolo de timp şi spaţiu nu există nici evenimente, nici începuturi sau sfârşituri.

CAPITOLUL VIII
Dincolo de Cauzalitate

Dacă vom observa atent modul în care funcţionează mintea, mecanismele acesteia vor deveni vizibile şi clare, tinzând apoi să se dizolve. Prezumţiile minţii sunt separaţia, credinţa sa în trecerea timpului (cu începutul şi sfârşitul pe care le presupune) şi categoriile gândirii, care îi alcătuiesc conţinutul şi îi asigură supravieţuirea. Pentru a supravieţui, eul trebuie să creadă în propria sa realitate, precum şi în faptul că posedă o existenţă separată şi independentă. Celălalt motiv al permanenţei sale rezidă în credinţa că tocmai eul si continua sa îmbunătăţire sunt factorii care asigura posibilitatea noastră de a atinge fericirea. Prin urmare, eul/mintea caută constant controlul şi câştigul în toate formele şi aparenţele variate ale acestora. Eul caută pretutindeni şi prin orice mijloace succesul. Fericirea este întotdeauna după colţ -îşi spune el - astfel încât se străduieşte intens să-şi atingă obiectivele.
La un moment dat, iluzia încetează şi survine o deschidere spre căutarea spirituală. Interesul se deplasează dinspre exterior spre interior şi începe căutarea răspunsurilor. Ajutaţi de şansă, putem ajunge la învăţătura adevăratei iluminări şi nu vom devia de la miezul acesteia. De-a lungul timpului, multe dintre explicaţiile şi înţelegerile prezentate alături de învăţăturile originale s-au pierdut şi au alunecat în înţelesuri greşite. Astfel, în decursul secolelor, multe dintre învăţăturile importante au fost distorsionate în aşa fel încât au ajuns, uluitor, exact la opusul lor. Acestea au devenit apoi baza conflictelor şi obstrucţiei adevărului.
Nu este numai util, ci şi esenţial să avem la dispoziţie nişte surse autorizate pentru a ne verifica orientarea şi direcţiile de urmat. Niciodată nu vom repeta îndeajuns faptul că este imperios necesară cunoaşterea si confirmarea nivelului calibrat de adevăr al oricărui învăţător, respectiv al oricărei învăţături, înainte de a le urma sau de a deveni ucenic al acestora sau, şi mai mult, iniţiat sau adept. Angajarea noastră trebuie să fie numai către Dumnezeu şi Adevăr. învăţătorii trebuie respectaţi, dar devoţiunea trebuie arătată numai Adevărului. După cum spunea

Buddha « Nu pune pe nimeni deasupra ta însuţi», referindu-se la faptul că singurul maestru adevărat al unui om e propriul lui Sine (natura Buddhică).
Sinele învăţătorului şi propriul Sine ale discipolului sunt unul şi acelaşi. învăţătorul devine o sursă de inspiraţie şi informaţie. Inspiraţia este cea care ajută căutarea.
Oare angajarea spirituală înseamnă că trebuie să renunţăm la lume? Nu, desigur că nu. înseamnă numai că viaţa lumească trebuie recontextualizată, restructurată şi înţeleasă într-un fel diferit. Nu lumea constituie o capcană, ci faptul că ne ataşăm de ea, alături de observaţiile personale care blochează şi înceţoşează drumul spre căutarea Adevărului. Astfel, în vreme ce unele atracţii nu sunt decât o pierdere de timp, altele constituie capcane serioase şi pot genera consecinţe nefericite. Pe de altă parte, ele pot constitui momente de trezire - când, după ce am dat cu capul de prag, ne orientăm spre alegeri mai benefice. Prin urmare, nimeni, niciodată, nu poate afirma că este rău să urmezi o anumită cale, pentru că aceasta - oricât de dureroasă ar fi - poate constitui tocmai mijlocul salvării supreme. Ceea ce putem spune cu certitudine este că orice direcţie care nu trece testul kinesiologic este una pe care cel aflat în căutarea spiritualităţii o va evita. Adesea, una dintre sursele erorii este aparent inofensiva capacitate umană pentru curiozitate. Momeala de la poarta dezastrului nu este ceva în mod evident negativ, ci o ispită mai sofisticată, care maschează lupul într-o blană de oaie. Prin urmare, e necesar să evităm acele lucruri care nu trec de proba testării kinesiologice, pentru că numai cele care reuşesc s-o facă aduc prinos vieţii şi conduc la Adevăr.
Oare putem explora domeniile care ne abat de la Adevăr şi să ne întoarcem totuşi nevătămaţi? Răspunsul, cel puţin în ceea ce priveşte prezentul, este că acest lucru e improbabil. Să observăm faptul că 78% din totalul populaţiei lumii se situează sub nivelul integrităţii (200). Există, de asemenea, o reacţie socială care trebuie luată în considerare şi care ar putea fi comparată cu aşa-numitul «fenomen al crabilor». într-o găleată cu crabi, atunci când unul încearcă să treacă de margine, spre libertate, ceilalţi îl trag înapoi; în mod asemănător, în unii oamenii există o reacţie contrară faţă de cei care caută lumina. într-adevăr, dacă un membru al unui cult religios care calibrează negativ începe să înţeleagă adevărul şi să întrezărească negativitatea din spatele faţadei sfinţeniei şi încearcă să plece, el este adesea denunţat şi chiar abuzat verbal sau fizic. Prin urmare, căile cele mai tradiţionale recomandă asocierea cu oamenii care

prezintă o dedicaţie spirituală similară. De asemenea, un fapt semnificativ este acela că nivelul conştiinţei omenirii în ansamblul ei, ce se situase la nivelul 190 pentru multe secole, a crescut recent la 207 şi, în consecinţă, marea conştiinţei umanităţii sprijină acum cele pozitive în locul celor negative.

Direcţia Spirituală

E util să reamintim faptul că nici Adevărul, nici Iluminarea, nu constituie ceva care poate fi căutat, găsit, realizat, acumulat sau posedat. Prezenţa Infinită este mereu prezentă şi înţelegerea sa se petrece de la sine atunci când obstacolele situate în calea acesteia sunt înlăturate. Prin urmare, nu este necesar să studiem adevărul, ci numai să eliminăm ceea ce este fals. îndepărtarea norilor nu va implica în mod necesar ca soarele să strălucească, ci va revela numai ceea ce era ascuns în spatele lor. Prin urmare, lucrarea spirituală constituie în primul rând o îndepărtare a celor pe care presupunem a le cunoaşte, pentru a ne îndrepta atenţia către cele necunoscute - având promisiunea celor care au făcut deja acest lucru că, la sfârşit, efortul este mai mult decât răsplătit. în termeni mai pământeşti, se poate spune că aurul nu este creat, ci doar scos la lumină prin îndepărtarea stratului care-l ascunde. Unul dintre principalele instrumente spirituale este intenţia, deoarece ea este cea care stabileşte priorităţile şi ierarhiile de valori care energizează eforturile noastre. Lucrarea spirituală constituie deopotrivă un angajament şi o explorare. Calea a fost deja deschisă de cei care au urmat-o mai înainte, stabilind în conştiinţă pentru ceilalţi posibilitatea de a o urma şi ei. Exact aşa cum Roger Bannister a depăşit «Câmpul M» al celor patru mile pe minut, la fel au lăsat unele semne şi fiinţele dotate cu o conştiinţă avansată, pentru ca şi alţii să le poată urma. La rândul său, fiecare progres al propriei noastre conştiente vine în beneficiul tuturor şi marchează următorul pas de urmat pentru ceilalţi. Fiecare act de bunătate este observat de univers şi păstrat pentru-totdeauna. Atunci când înţelegem realitatea, recunoştinţa înlocuieşte ambiţia spirituală. în Buddhismul tradiţional, iluminarea este căutată întru binele întregii omeniri; toate darurile se întorc la sursa lor.

După o perioadă necesară de timp, intenţia şi concentrarea spirituală vor înlocui ambiţiile si dorinţele lumeşti. Este ca si cum am fi atraşi progresiv în Sine, de parcă ar exista o gravitaţie spirituală ce acţionează prin intermediul atracţiei. Raţiunea şi logica sunt înlocuite de un alt stil de cunoaştere, iar conştienta intuitivă se concentrează mai degrabă asupra esenţei vieţii şi activităţilor acesteia, decât asupra obiectivelor şi detaliilor formei.

Percepţia începe să se schimbe şi frumuseţea creaţiei străluceşte din toate persoanele şi obiectele. O scenă simplă poate deveni pe neaşteptate copleşitor de frumoasă, ca şi cum s-ar revela tridimensional. Există momente când totul devine liniştit pe neaşteptate. Experienţa calităţii a Tot Ceea Ce Este se petrece în cadrul unei Prezenţe atotcuprinzătoare. Ochiul Sinelui este cel care dă sens realităţii vieţii. Iar ceea ce ne permite experimentarea aşa-numitului „sine individual" este de fapt „Sinele infinit". Radianta lui Dumnezeu este lumina conştiinţei ce revelează divinitatea a tot ceea ce există. In liniştea Prezentei Infinite, mintea este tăcută, ca şi când nu ar exista nimic care să poată fi spus; totul vorbeşte de la sine cu exactitate şi completitudine. Odată cu înţelegerea acestui fapt, se depăşeşte dualitatea ultimă a existenţei şi nonexistenţei, deoarece singura posibilă este existenţa. Opusul Adevărului nu există, pentru că Realitatea exclude irealitatea. In această înţelegere se găseşte Pacea lui Dumnezeu.

Evoluţie versus Creaţie

Aceasta este o sursă favorită de controverse pentru politicieni, consilii şcolare şi curţi de justiţie. In realitate, nu există nici un conflict. Evoluţia şi creaţia sunt unul şi acelaşi lucru. Creaţia este sursa şi esenţa evoluţiei. Evoluţia este procesul prin care Creaţia devine manifestată. Lumea fizică este o lume a efectelor şi nu conţine într-însa nici o putere a cauzalităţii.

Putem vedea, prin intermediul paleontologiei, că speciile şi formele de viaţă s-au schimbat în milioane de ani. La fel, studierea versiunilor şi formelor timpurii ale omenirii demonstrează o progresie a formei.

Evoluţia se petrece ca o progresie în cadrul conştiinţei înseşi, spre forme cu o tot mai mare adaptabilitate la mediu. Această evoluţie are loc în planul conştiinţei, care include inteligenţa, intenţia, precum şi conştienta estetică. Astfel, evoluţia are loc în cadrul domeniului invizibil al potenţialităţii infinite şi apoi devine manifestată, ca o consecinţă a creaţiei. Creaţia este continuă şi în plină desfăşurare, fiind intrinsecă în esenţa universului însuşi.

Daca actul creaţiei ar fi unul solitar, săvârşit de Dumnezeu într-un anumit moment dintr-un trecut îndepărtat, atunci toate flintele vii ar fi exact asa cum erau cu milioane de ani în urmă. Dat fiind, însă, că nici Dumnezeu, nici realitatea nu au început sau sfârşit, existând în afara timpului, nici măcar un singur act al

lui Dumnezeu nu poate fi raportat în timp şi spaţiu. Creaţia este o acţiune continuă a unui Dumnezeu dintotdeauna prezent. în mod fundamental, nu există vreun conflict între evoluţie si creaţie, de vreme ce prima nu este altceva decât expresia celeilalte în lumea vizibilă. Evoluţia nu-1 neagă pe Dumnezeu, ci reflectă faptul că Dumnezeu este întotdeauna prezent, în tot ceea ce există. Datorită creaţiei, tot ceea ce există se bucură de propria sa existenţă, în virtutea divinităţii sale înnăscute, care constituie conştiinţa lui Dumnezeu.

Conştiinţa: Calea spre Dumnezeu

Intelectul

Riscul transmiterii de informaţii este acela că eul ascultătorului va încerca să le asimileze ca date, cu ajutorul intelectului. Exista studenţi spirituali ce au luat parte la sute de seminarii si conferinţe si care au camerele ticsite de cărţi spirituale, dar care, cu toate acestea, n-au progresat deloc în conştientă; ei sunt într-un impas. Căutarea lor continuă de la o conferinţă la alta, la următoarea carte, la următorul guru şi aşa mai departe.
Lucrarea spirituală nu aparţine intelectului (deşi, cu ajutorul intelectului, putem să obţinem o licenţă sau un doctorat în teologia comparată). Adevărata metafizică nu este decât o abstracţiune, menită facilitării limbajului şi verbalizării pentru a putea comunica ceva care, de fapt, nu poate fi transmis în cuvinte. Cuvintele nu sunt lucrurile ce trebuie realizate. Pentru a fi eficiente, adevărurile învăţate trebuie transpuse în practica zilnică, deoarece ele există dincolo de cuvinte. Dacă acest lucru este făcut, schimbarea se petrece. Scopul informaţiei e acela de a fi absorbită şi apoi maturizată în înţelegere.

înţelegerea

în lucrarea spirituală, înţelegerea are în sine capacitatea de a da naştere la schimbări. Ea acţionează ca un catalizator si deschide noi căi de a privi lucrurile. Tot ea este cea care dă naştere la creştere şi dezvoltare spirituală. Pe măsură ce dezvoltarea spirituală continuă, vechile moduri de gândire şi contextualizare sunt abandonate în bucuria noilor descoperiri. Mânia pe care o încercam în faţa absurdităţii vieţii, acum este înlocuită de zâmbet, iar lucrurile pentru care majoritatea oamenilor se vaită şi pentru care fac o melodramă sunt văzute cu detaşare şi cu umor, părând chiar situaţii comice. învăţăturile spirituale trebuie acceptate pentru a fi integrate. Rezistenţa provine de la ego, căruia îi lipseşte smerenia şi care se opune din

mândrie. Este foarte util să înţelegem faptul că, în realitate, nu renunţăm la viziunile negative, ci Ic adoptăm pe cele benefice. Că pacea este mai bună decât războiul, iar iubirea este preferabilă urii, este un lucru pe care intelectul îl înţelege prea bine, însă eul poate opune rezistenţă, dacă este pus în faţa faptului de a renunţa la stările - atât de dragi lui - ale resentimentului şi urii.
Pentru multe milioane de oameni, precum şi pentru culturi şi societăţi întregi, unicul motiv de supravieţuire este ura. întreaga societate a acestora este bazată pe răzbunare şi pe dualitatea dintre victimă şi făptaş. Zone întregi ale lumii sunt devotate feluritelor expresii ale urii, care sunt justificate în mod constant prin intermediul recursului la un trecut îndepărtat. Fiecare dintre noi poate cita întotdeauna numele unor strămoşi îndepărtaţi pentru a-şi justifica ura faţă de duşmani. Acest lucru poate fi considerat chiar drept unul eroic, patriotic, lăudabil sau corect din punct de vedere politic.

Disponibilitatea

Abandonarea trecutului este facilitată de disponibilitate, curaj şi credinţă. Progresul spiritual aduce realmente prinos întregii omeniri, prin faptul că ridică nivelul general al conştiinţei. Chiar şi un progres cât de minuscul este important. Un alt obstacol în calea creşterii spirituale este nerăbdarea. Aceasta poate fi depăşită numai prin abandonare.

Meditaţia

Am descris deja unele aspecte şi tehnici generale referitoare la acest subiect. Putem crede că gândurile sunt interconectate prin asociaţii sau în alte asemenea explicaţii psihologice aparent plauzibile. Cu toate acestea, dacă privim chestiunea îndeaproape, vom observa că gândurile se petrec într-un mod aleatoriu şi lipsit de sens. Ele sar de la un subiect la altul, fără o legătură reală între ele. Curentul de gânduri este descris, de obicei, din perspectiva limitată a paradigmei lineare newtoniene, care aduce în discuţie cauzalitatea deşi, în realitate, nu există niciuna. Gândurile par a fi aleatorii, non-lineare şi haotice, tară o predictibilitate calculabilă. Ele par a fi absolut întâmplătoare. în ciuda eforturilor lăudabile îndreptate în această direcţie, nu există nici o explicaţie verificabilă a gândurilor, imaginilor, conceptelor, amintirilor, fanteziilor, sentimentelor, speranţelor sau temerilor, iar conţinutul minţii refuză să fie controlat. De fapt, matricea gândirii constituie produsul constant al activităţii mentale, care instituie o succesiune nesfârşită de gânduri. Acestea sunt generate intenţionat, pentru a preveni orice posibilitate de

apariţie a liniştii. Cu cât încercăm să ne controlăm mintea mai mult, cu atât ne joacă feste, devenind rebelă şi refuzând să fie controlată în vreun fel.
In meditaţie, putem vedea din perspectiva unui martor şi observator, că însuşi câmpul conştiinţei urmăreşte mintea şi că este zadarnic să ne luptăm cu el. Este foarte util să înţelegem faptul că „noi" nu suntem mintea noastră. Mintea este seducătoare, încearcă să ne convingă că ea este adevăratul nostru sine. Identificarea cu corpul nu este depăşită prin distrugerea corpului. La fel, nici identificarea cu mintea nu este depăşită prin distrugerea minţii. Dar, dacă înţelegem faptul că nici corpul, nici mintea nu constituie adevăratul nostru sine, încetează şi orice nevoie de a le distruge, de a le cuceri ori de a ne lupta cu ele. Gândurile se produc de la sine - şi nu pentru că ar fi cauzate de cineva sau de ceva.
Natura minţii este să gândească. Prin concentrare şi intenţie, putem s-o forţăm să intre în limitele unei gândiri logice şi secvenţiale pentru perioade scurte de timp. în acest fel, ea poate rezolva anumite „probleme1'. Mintea este rapidă şi eficientă. Ea îşi arogă paternitatea gândurilor. Trebuie să fim extrem de concentraţi şi intenşi pentru a putea surprinde momentul în care mintea îşi arogă paternitatea gândurilor, pentru că acesta se petrece la o fracţiune de nanosecundă după ce gândul a avut loc deja. Atunci când reuşim să surprindem acest moment, dispare şi iluzia centrată pe afirmaţia „eu gândesc".
Buddha a spus acelaşi lucru: mintea Buddhică este descoperită între gânduri. în realitate, gândurile nu înseamnă nimic şi nu sunt necesare pentru supravieţuire. Pretenţia eului conform căreia el ar fi adevăratul autor al gândurilor se petrece într-un interval de aproximativ 1/10.000 secunde. în realitate, totul se petrece de fapt de la sine. Viaţa noastră este un dar continuu, iar continuitatea sa, de la clipă la clipă, este susţinută de Dumnezeu şi nu de ego. Nu putem să ne blocăm gândurile în nici un fel; pur şi simplu, ele se reîntorc la noi. Oamenii se tem că dacă îşi scapă mintea de sub supraveghere sau dacă nu reuşesc s-o controleze, vor muri sau vor înnebuni.
Obiectivele eului/minţii nu pot fi atinse niciodată. Eforturile sale sunt zgomotoase şi supărătoare. In realitate, ne-ar fi mult mai bine fără ele. Din momentul în care observăm că obiectivele minţii nu pot fi realizate, putem începe să le abandonăm prin simplul fapt de a nu le mai acorda atenţie şi interes, reuşind astfel să ne debarasăm de fascinaţia hipnotică a eului pentru a ajunge în cele din urmă la conştienta care iluminează conştiinţa. Sinele

poate fi descris ca un spaţiu în mod fundamental lipsit de orice formă.
Mintea se află sub presiunea constantă a anticipaţiei de a încerca să controleze următoarea fracţiune de nanosecundă a experienţei. Ne putem concentra asupra sursei acestei voinţe de a gândi, pentru a o abandona la nivelul disponibilităţii, eliberându-ne astfel şi de dorinţa de a controla următorul moment al experienţei, Astfel, lucrarea spirituală constituie o nesfârşită abandonare a formei, retrăgându-ne din faţa a ceea ce este irelevant, pentru ca apoi să-1 ignorăm cu totul. Direcţia concentrării se mută apoi de pe conţinutul gândurilor asupra a ceea ce observă şi experimentează gândirea pentru ca, după aceea, să se focalizeze asupra descoperirii următorului fapt: conştienta este conştientă în virtutea unei calităţi înnăscute, nefiind deloc un act volitional al unui sine imaginar şi independent.
Conştienta transcede locaţia, corpul, spaţiul, timpul, mintea, gândurile şi sentimentele. Precum cerul, ea constituie fundalul pe care plutesc norii. Starea ultimă a conştiinţei nu este tulburată de nici un conţinut şi nici existenţa ei nu depinde de acesta.
Transcederea celor cunoscute reclamă curaj, credinţă şi convingere. Reclamă, de asemenea, putere spirituală şi energie, a căror sursă este înnăscută în câmpurile superioare ale conştiinţei, precum şi în marii învăţători şi învăţăturile lor. Iluminarea însăşi este realizată prin graţia lui Dumnezeu dar, pentru a se petrece, are nevoie, de asemenea, de propriul nostru acord şi alegere interioară.
Iertarea si inocenta constantei
Pentru mintea obişnuită, iertarea constituie un pas dificil, dată fiind poziţionalitatea arbitrară a acesteia, care crează o dualitate conflictuala a binelui şi răului, respectiv a ceea ce e drept versus ceea ce este nedrept. Aceasta e „problema contrariilor". Rezolvarea acestor opoziţii reclamă un anumit nivel de înţelegere cu privire la natura conştiinţei.
Compasiunea pentru slăbiciunea umană tempereazădorinţa de a judeca. Mintea umană plasează standarde ipotetice asupra comportamentului uman prin prisma unei atitudini moraliste. De exemplu, în cazul ţării noastre (cartea a apărut în versiune engleză în SUA, n. tr), ceea ce este denumit îndeobşte prin moralitate este mai exact o expresie a puritanismului. Şi aceste două noţiuni nu sunt deloc acelaşi lucru. Puritanismul înseamnă dorinţa de a-i judeca pe alţii. Este o atitudine dură, nemiloasă şi punitivă, căreia îi lipseşte compasiunea şi iertarea. Puritanul face apel la egotism pentru că se consideră drept şi virtuos. Operează

prin intermediul condamnării ruşinii, vinovăţiei şi fricii şi caută răsplata şi pedeapsa.

Prin contrast, conştiinţa însăşi este înnăscut inocentă. Ea devine programată în mod progresiv, adesea numai prin influenţe sociale accidentale. Acest lucru ia naştere în anumite subculturi. La nivelul cel mai de jos, ea se găseşte în zona găştilor de cartier sau a cultelor seculare, cu tot cortegiul de simboluri, secrete, iniţieri şi obedienţă faţă de grup şi liderii acestuia. La acest nivel al societăţii, consecinţele încălcării regulilor grupului pot merge chiar până la moarte. Există stiluri vestimentare specifice grupului (adesea adevărate uniforme) gesturi simbolice, expresii, precum şi un control strict asupra grupului. Membrilor acestuia li se spală creierul şi sunt intimidaţi, iar şansele lor de scăpare sunt mici. Dintr-un punct de vedere, aceste comportamente sunt antisociale, din alt punct de vedere ele nu sunt decât un mod de adaptare. Deşi aceste atitudini sunt disonante faţă de întregul societăţii, ele au o consistenţă interioară.

Esenţa subculturilor rezidă în programare. Conţinutul acesteia este exprimat în versurile melodiilor subculturilor. Normele sociale sunt ridiculizate şi nu li se dă nici o importanţă. La nivelele sociale mai ridicate are loc acelaşi tip de programare, numai că într-un mod mai puţin evident sau zgomotos. Şi aici este aşteptată o anumită loialitate de grup faţă de programele sociale. Variaţia este pedepsită prin mijloace mai subtile sau prin respingere.

Conştiinţa oamenilor de la fiecare nivel al societăţii este întreţinută de un nivel calibrat al conştiinţei predominant într-un „câmp de atracţie" ascuns. Câmpul de atracţie este un termen derivat din dinamicile nonlineare şi semnifică faptul că, în cadrul a ceea ce pare a fi aleatoriu, există, în realitate, un model invizibil şi organizator al unui câmp de influenţă care influenţează ocurenţa fenomenelor din cadrul fiecărui nivel al conştiinţei. Acesta stabileşte, de asemenea, parametrii care limitează înţelegerea şi conştienta. Dacă un concept se află dincolo de înţelegerea unui anumit nivel al conştiinţei, oamenii spun pur şi simplu „nu înţeleg".

Când analizăm natura conştiinţei, putem spune că mintea este înnăscut inocentă, dat fiind că nu are mijloacele de a împiedica programarea sa. Ea este un instrument care poate fi programat involuntar cu orice „software". Neajutată, conştiinţa umană nu poate diferenţia adevărul de falsitate. Minţii îi lipseşte un mecanism de protecţie, fiind astfel foarte uşor de influenţat. Mai mult, emoţiile scad capacitatea unei percepţii mature sau

echilibrate. Adiţional la acestea, mintea mai are un defect inerent, şi anume acela că operează prin intermediul percepţiei înseşi, care disociază automat realitatea într-o dualitate şi crează falsa pseudo-realitate a polarităţii aparente a contrariilor.

Conştiinţa este asemenea componentei hardware a unui computer, iar programarea socială este precum softul. Indiferent de conţinutul softului, hardul rămâne necontaminat şi inocent.

în trecut, progresul spiritual era limitat de dominaţia autorităţii religioase şi a dogmelor, fiind învăluit de teamă şi de ameninţarea persecuţiilor. Oricine depăşea sistemul de credinţă general acceptat, ca de exemplu misticii, era suspectat de erezie şi era tratat de parcă ar fi constituit o ameninţare la adresa ordinii ecclcziastice şi autorităţii acesteia. (Acest lucru mai este încă actual în anumite ţări.)

Iii lumea occidentală, acest lucru s-a schimbat şi continuă încă să se schimbe într-o direcţie favorabilă. Cruzimea nu mai este acceptată şi nici trecută cu vederea. Sfântul colegiu al Bisericii Catolice se pronunţă acum împotriva pedepsei capitale şi şi-a înnoit autoritatea spirituală şi puterea prin intermediul unei demonstraţii de modestie şi integritate spirituală. Greşeala nu se afla în cadrul religiei înseşi, ci în interpretarea eronată a acesteia de către aceia care nu-i înţelegeau pe deplin esenţa.

Deoarece conştiinţa umană obişnuită este orbită de însăşi natura percepţiei, ea este complet incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. în virtutea inocenţei sale înnăscute, ea poate fi uşor indusă în eroare. De asemenea, orice eroare denotă ignoranţa. De fapt, nivelul conştiinţei care predomina în rîndurile umanităţii în ultimele secole a fost prea puţin ospitalier pentru adevărul spiritual, dar acum, dat fiind că nivelul conştiinţei omenirii în ansamblul său se situează la valoarea 207, adevărul are un teren fertil în care se poate dezvolta.

Voinţa: înţelegere şi Comprehensiune

Voinţa este determinată de înţelegere şi comprehensiune care, la rândul lor, sunt influenţate de semnificaţie, care este apoi determinată de context. Din semnificaţie şi context provine valoarea şi, prin urmare, alegerea. Voinţa energizcază eforturile de a realiza ceea ce este valorizat în virtutea semnificaţiei sale. In termeni mai lumeşti, motivaţia se bazează pe dorinţe şi pe seducţia atracţiei. Aceste dorinţe îşi pierd forţa motivaţională atunci când devin surclasate de voinţă si decizie. Astfel, voinţa constituie fundamentul creşterii spirituale şi al evoluţiei conştiinţei. Mai degrabă de a fi respinşi de falsitate, suntem atraşi de adevăr. Evoluţia spirituală se aseamănă cu decolarea unei nave

spaţiale; la început, acesteia îi este greu sa învingă gravitaţia terestră, dar în cele din urmă reuşeşte s-o facă. Intenţionalitatea care consumă energia se dizolvă în cele din urmă în renunţarea lipsită de efort, omul devenind astfel recipientul conştientei ce se dezvăluie. Relevaţia ia locul descoperirii. Înţelegerea se dezvăluie şi devine autorevelatoare prin graţia lipsită de efort. Presiunea interioară de a realiza conştienta spirituală e înlocuită de dorinţa de a fi mai degrabă martorii Adevărului decât căutătorii acestuia. Efortul este înlocuit de descoperirea spontană şi lipsită de efort. Esenţa radiază progresiv prin forma care-şi pierde conturul. Atunci, chiar şi esenţa se pierde în domeniul conştientei existentei înseşi, cu divinitatea sa autorevelată.

Despre Natura Păcii

Pacea profundă predomină în Tăcerea care marchează sfârşitul experienţei timpului. Iluzia timpului împiedică Pacea prin faptul că ocazionează expectaţia unui sentiment al pierderii sau anticipării. La nivelele obişnuite ale conştiinţei, această presiune a timpului şi anxietatea care o însoţeşte se găsesc în afara conştientei şi trec neobservate. O putem compara cu oamenii care locuiesc în vecinătatea liniilor ferate şi care, în cele din urmă, devin imuni şi chiar indiferenţi la zgomot. Dar, dacă aceste trenuri se opresc, ei sunt copleşiţi de liniştea puternică şi neaşteptată.

Unii oameni care s-au obişnuit cu tumultul şi cu zgomotul sunt deranjaţi de linişte şi pace şi încearcă să se întoarcă la familiaritatea zgomotului. Mulţi oameni nu pot tolera liniştea de la ţară sau dintr-o cameră goală. Prin contrast, tăcerea Divinităţii este profund alinătoare şi dătătoare de împlinire.

CAPITOLUL IX

Conştienta Avansată

Natura drumului

Drumul direct spre conştienta avansată, prin intermediul conştiinţei, transcede forma, dualitatea şi percepţia. Conflictul şi eroarea provin din formă care, de asemenea, este şi sălaşul forţei. Puterea sălăşluieşte în cadrul domeniului celor „lipsite de formă". Se poate spune că lipsa formei apare într-o măsură însemnată la nivelul 500 al conştiinţei. (La nivelul 600 forma dispare în cele fără formă.) în cele din urmă, se atinge înţelegerea faptului că forma este constituită din cele lipsite de formă şi că, de fapt, acestea sunt una şi aceeaşi. Dar, până să survină această

înţelegere, forma însăşi constituie o distragere şi o întârziere, fiind recomandabil să fie evitată.

Evitarea distragerilor formei

Multe dintre învăţăturile spirituale care sunt exprimate într-o formă conduc în mod frecvent la ceea ce poate fi denumit în modul cel mai adecvat prin termenul de „câmpurile" astrale ale conştiinţei care, deşi pot fi în sine seducătoare, infinite, şi plăcute, nu conduc la iluminare.

Forma consolidează iluzia existenţei unui căutător aflat pe un fel de drum ce are indicatoare, borne şi chiar „ghizi spirituali" poziţionaţi de-a lungul acestuia.

„Planurile" astrale, asemenea învăţăturilor, pot fi calibrate. Există planuri inferioare (iaduri), planuri intermediare (purgatorii) şi planurile astrale superioare (celeste). Acestea sunt toate destinaţiile posibile ale sufletului sau ale corpului spiritual. Fiecare dintre aceste nivele are propriile sale ierarhii şi proprii „zei" - care sunt „reale" pentru locuitorii acestor planuri. Acestea pot fi încântătoare, chiar plăcute sau înspăimântătoare, dar nu înseamnă iluminare.

Realitatea este dincolo de orice formă şi totuşi intrinsecă în aceasta. Lăsaţi forma să-si dezvăluie adevărata natură. Nu trebuie s-o căutăm. De asemenea, trebuie să fim atenţi să nu fim prinşi în capcana acestor presupuse contrarii sau alternative ale formei versus lipsa formei, sau Totalitatăţii versus vidului, sau plinătăţii versus deşertăciunii. Acestea nu sunt altceva decât descrieri lingvistice, fără o realitate intrinsecă. Nu avem de ales între real si ireal, de vreme ce irealul nu există.

Direcţia explorărilor

Căutarea are loc progresiv „înlăuntru", pentru a descoperi sursa cunoaşterii semnificaţiei ideii de „cu". Oamenii spun, „mă cunosc". Dar ce înseamnă oare acest lucru? în termeni obişnuiţi. înseamnă să fii conştient de natura eului şi, prin urmare, implică conştienta propriei psihologii, propriului eu şi a formelor acestuia.

Conştienta Sinelui este o realitate care înlocuieşte cui. în procesul descoperirii spirituale, căutăm mai curând ce anume este conştient de existenţa „eului" şi nu un anumit „eu".

Observaţi că, atît Dumnezeu, cât şi orice referire la Divinitate este scrisă cu majuscule şi că, dintre toate pronumele posibile, numai „eu" este scris cu majuscule (în limba engleză, „I". n.tr.) „Eul" individual poate fi conştient numai de sine însuşi sau de existenţa sa, ca o consecinţă a unei Conştiente superioare.

Aceasta este calitatea înnăscută a „eului" divin, care constituie deopotrivă sursa şi punctul asupra căruia se focalizează căutarea spirituală. Ea este non-verbală şi constituie sursa experienţei, mărturiei si observaţiei.

Procesul fundamental

A privi în tine însuţi este mai curând o atitudine decât o tehnică sau o practică spirituală. Acest lucru înseamnă să părăseşti fascinaţia faţă de conţinutul minţii şi faţă de lumea pe care o reflectă aceasta. Această detaşare poate fi resimţită la început ca o posibilă pierdere, ca şi cum ne-am afla în faţa morţii lumii şi a tuturor promisiunilor acesteia. O asemenea moarte poate fi experimentată pasiv, dar nu este altceva decât trecerea unei iluzii. Sursa plăcerii nu a fost niciodată în exterior, ci întotdeauna înlăuntru. Lumea nu a fost niciodată cea care a făcut posibilă plăcerea, ci numai capacitatea noastră de a ne bucura de ea.

In realitate, nu de pierderea lumii ne temem, ci de plictiseală. Sentimentul plictisului trece atunci când recunoaştem faptul că el este numai o consecinţă a asocierii noastre cu trecutul sau viitorul; astfel, eul este singurul care se poate plictisi. Eul doreşte noutatea şi este complet dependent de ce se va întâmpla în „continuare". Prin urmare - în loc să experimenteze completivitatea absolută care poate fi găsită numai în acum - eul se dezvoltă şi trăieşte în anticiparea satisfacţiilor viitoare.

In apropierea fricii de plictiseală se găseşte iluzia subsidiară că plictisul este constituit din neant. Apare iluzia unui posibil vid, care pare o ameninţare. Astfel, drumul porneşte de la abandonarea iluziei singularităţii domeniului minţii/lumii, trece prin iluzia vidului/deşertăciunii şi se îndreaptă spre scopul conştientei Totalităţii, care înlocuieşte, deopotrivă, amândouă stările iluzorii anterioare. Este liniştitor să ne reamintim că toate stările sunt iluzii şi că le putem traversa prin voinţă spirituală şi conştientă progresivă.

Cine purcede la căutare?

Iluzia eului se dizolvă odată ce înlăturăm prefixul „eu" din faţa oricărei acţiuni. Ceea ce eul pretinde că ar fi acţiunile sale nu sunt decât nişte însuşiri autoexistente, ale căror funcţii sunt automate şi determinate de condiţiile locale, neavând deloc nevoie să fie activate de un „eu" imaginar. Noi nu gândim, simţim sau existăm în virtutea acţiunii sau deciziei unui „eu" interior şi invizibil. Gândirea şi simţirea se petrec fără să le cerem. Ceea ce se găseşte în căutarea unui adevăr mai înalt nu

este vreun „eu" personal, ci un aspect al conştiinţei înseşi care se exprimă pe sine ca inspiraţie, devoţiune, dedicare, şi perseverenţă, toate acestea fiind aspecte ale voinţei spirituale. Prin urmare, sursa căutărilor Sinelui este Sinele însuşi, care realizează procesele necesare în virtutea propriilor sale calităţi care sunt facilitate de Graţie.

Un alt exemplu. Curiozitatea este o calitate care există fără a fi activată de vreun sine personal sau de vreo decizie. Curiozitatea, am putea spune, este o calitate independentă şi impersonală a conştiinţei, universal prezentă în regnul animal. Nu e nevoie de un „eu" pentru a fi curios. Nu există nici vreun „eu" personal care să ia decizii; prefaţarea oricărui gând, oricărei acţiuni şi oricărui sentiment cu pronumele „eu" nu este decât o convenţie de limbaj. Ne putem referi la Sinele interior personal doar ca la un terţ. în cursul evoluţiei spirituale există stadii în care, atât mintea, cât şi corpul, par a fi asemenea „terţi" (pentru anumite perioade de timp). Corpul îşi vede de treburile sale de parcă ar juca într-o piesă; mintea vorbeşte celorlalţi lipsită de un sine interior personal care să o ghideze. Nu există vreun „autor" interior în spatele gândurilor, nici vreun „făptaş" în spatele acţiunilor, nici vreun „căutător" al iluminării. Atunci când i se împlineşte timpul, căutarea se petrece de la sine şi apare ca o focalizare a atenţiei. Toate aspectele şi calităţile conştiinţei acţionează de la sine şi se energizează una pe cealaltă sub direcţia generală a voinţei.

Voinţa ca instrument

Natura capricioasă a activităţilor minţii împiedică o focalizare fructuoasă pentru evoluţia spirituală. Putem ordona minţii noastre să facă un lucru sau altul, dar ea va refuza. A încerca să ne controlăm mintea este un deziderat inutil, care seamănă cu o pisică ce aleargă în jurul cozii. A încerca să ne controlăm mintea e o acţiune care deja implică, pe de o parte, dualitatea „celui ce controlează" şi a „ceea ce este controlat" şi, pe de alta, dualitatea între conţinutul a ceea ce trebuie controlat şi „cum" anume trebuie făcut acest lucru.

Singurul spaţiu din care ne putem adresa minţii este cel al calităţii numite voinţă. Putem localiza această zonă fără prea multe dificultăţi. în vreme ce gândurile, sentimentele şi imaginile trec încontinuu prin minte, voinţa este fixată şi relativ lipsită de mişcare. Ea înclină să persiste într-un fel mai stabil şi, prin urmare, mai abordabil. într-adevăr, voinţa poate fi fixată, determinată şi impasibilă, contrar minţii, care oscilează ca un fluture nervos. Prin urmare, cel mai profitabil punct din care

putem aborda mintea este obţinut prin concentrarea emanată din voinţă asupra sensului Sinelui. Voinţa este maleabilă, dar numai cu încetul şi în mod deliberat, prin intermediul reflexiei. Este un „loc" realist de la care putem începe explorarea. Voinţa este mai apropiată de adevăratul Sine decât mintea obişnuită, care e influenţată de toate gândurile, credinţele, conceptele, ideile şi emoţiile sale fluctuante.

Contemplaţia

Aceasta este activitatea cea mai fructuoasă şi mai plină de sens a lucrării spirituale. Cu puţin exerciţiu, putem atinge capacitatea de a funcţiona în lume numai cu întreruperi minore ale reflexiei şi contemplaţiei. Meditaţia, aşa cum este de obicei practicată, este totuşi limitată în timp şi spaţiu şi presupune adesea izolarea şi încetarea activităţii. Deşi contemplaţia şi reflexia par mai puţin intense, în realitate, ele înlătură obstacolele prin influenţa lor constantă. Prin urmare, contemplaţia este un mod de a medita cu nimic inferior meditaţiei în sensul tradiţional consacrat al termenului, întărirea voinţei spirituale

Voinţa este activată şi întărită de devoţiune şi răspunde la rândul ei cu inspiraţia care, prin graţies conduce la iluminare. Voinţa personală se dizolvă în Voinţa Divină. Scânteia care conduce la căutarea şi investigaţia spirituală este un dar divin. Disponibilitatea de a iniţia călătoria nu poate fi forţată, şi nici oamenii nu pot fi învinuiţi dacă acest lucru nu s-a petrecut încă în ei. Nivelul conştiinţei lor trebuie să avanseze până în stadiul în care o asemenea intenţie ar fi deopotrivă semnificativă şi atractivă. Cel inspirat va depăşi toate convenţiile obişnuite ale vieţii, sacrificând orice stă în calea sa.

Iluziile eului, deşi tenace, sunt relativ fragile atunci când sunt subordonate voinţei spirituale. Eul nu este un duşman care trebuie supus, ci numai un amalgam de obiceiuri ale percepţiei. Sinele care activează voinţa spirituală este sălaşul puterii infinite, împotriva căreia castelul din cărţi de joc al eului nu poate rezista. Acest Sine este asemenea unei magnet infinit de puternic care are capacitatea de a dizolva structura eului dacă voinţa spirituală îşi dă consimţământul. Nimeni nu poate fi creditat pentru progresul conştientei spirituale, după cum nimeni nu poate fi învinuit dacă acest lucru nu se petrece.

In lucrarea spirituală, termenii „este" sau „sunt" devin înlocuiţi treptat de termenul „pare că". Acest fapt ce se petrece datorită creşterii înţelegerii până la gradul în care realizăm că percepţia nu este decât o mască ce ascunde adevărul. Până în

momentul revelării realităţii absolute, este recomandabil să considerăm orice cunoştinţă ca fiind numai ipotetică. Această înţelegere este evidenţiată astăzi prin folosirea frecventă a termenului „a percepe". De exemplu: persoana X a reacţionat la o ameninţare „percepută".
Apariţia acestei înţelegeri constituie o dezvoltare foarte importantă. Este prima indicaţie reală a conştientei limitelor eului şi a failibilitaţii percepţiei. Creşterea incidenţei sociale a conştientei limitelor eului este consolidată de o serie de factori. Printre aceştia trebuie amintite descoperirile recente ale unor verdicte juridice false. (Acest fapt a reieşit clar în urma examinării probelor ADN şi a cercetărilor îndreptate spre probitatea martorilor. S-a observat aşadar că, în realitate, martorii sunt foarte inconstanţi în depoziţiile lor, fiind predispuşi la erori serioase.) De asemenea, psihologii au descoperit existenţa unor falsificări retroactive ale memoriei, ce implicau înlăturarea anumitor evenimente în timp şi spaţiu. Astfel, societatea se luptă să deosebească adevărul de falsitate, dar până acum nu este conştienta de cum anume să realizaze cu adevărat acest lucru.
Voinţa spirituală este consolidată şi activată de iubire, devoţiune şi de disponibilitatea acestora de a se abandona. Iubirea este lipsită de formă, fiind acea capacitate prin care devenim disponibili să ne abandonăm lui Dumnezeu. Calea tradiţională a sfinţilor din marile religii a fost aceea a adoraţiei, iubirii şi slujirii lui Dumnezeu, fie El nemanifestat sau manifestat (aşa cum au fost marii învăţători divini). Dedicarea şi devoţiunea profundă pot depăşi orice rezistenţă şi astfel, în cele din urma, calea inimii se va contopi cu cea a minţii sau conştiinţei.

Meditaţia

Este recomandabil să iniţiem procesul meditativ de la premisa că „eul" este localizat în cadrul voinţei spirituale. Deoarece voinţa este fennă şi neschimbătoare, ea devine locul de unde poate începe progresul. Acest progres înseamnă, de fapt, drumul, prin conştiinţă, spre conştienta transcendentă a sinelui, care este expresia lui Dumnezeu ca „eu" absolut, Ochiul Realităţii,
în realitate, cea care determină destinul sau karma e voinţa spirituală. Voinţa este locul puterii sinelui ce se extinde spre minte şi zona contactului direct cu Spiritul Sfânt. La nivelul voinţei, forma şi cele lipsite de formă se întâlnesc. Aici, calităţile lipsite de formă ale iubirii, recunoştinţei, devoţiunii, umilinţei, inspiraţiei şi credinţei se întâlnesc cu ideile, gândurile, amintirile,

conflictele, şi imaginile minţii. In cadrul voinţei spirituale, dorinţele sau obiectivele pe care le considerăm importante sunt expuse calităţilor lipsite de formă ale iubirii, iertării şi devoţiunii. Prin intermediul umilinţei, păcii şi iubirii putem abandona chiar şi cele mai bine ancorate sentimente negative, ca răzbunarea, ciuda sau ura.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui pentru sine se manifestă prin compasiune; iertăm prin capacitatea de a ierta. Această disponibilitate de a ne abandona, provenită din Graţia lui Dumnezeu, permite puterii lui Dumnezeu, ce se exprimă ca Spiritul Sfânt, să ne recontextualizeze înţelegerea şi, prin acest mijloc, sa anuleze domeniul percepţiei şi dualitatea sa subsidiară, care constituie sursa ?oricărei suferinţe. Disoluţia dualităţii constituie darul suprem al lui Dumnezeu, pentru că dizolvă sursa fundamentală a suferinţei şi, deopotrivă, însăşi capacitatea de a suferi. Suferinţa nu este posibilă în lumea non-dualităţii.

Dogma

Calea către Dumnezeu, prin non-dualitatea conştiinţei, nu implică nici o dogmă sau sistem de credinţă. Avem la dispoziţie suficiente informaţii utile, al căror adevăr poate fi verificat prin intermediul propriei noastre căutări interioare. Este crucial să progresăm, în special dacă suntem dedicaţi iluminării în această viaţă. Valoarea oricărei informaţii poate fi calibrată foarte uşor. De asemenea, vom descoperi că, ori de câte ori vom calibra o informaţie, vom învăţa ceva în plus.

Diete, ritualuri, exerciţii, tehnici de respiraţie,
mantre şi simboluri

Niciuna dintre acestea nu sunt obligatorii. Este util să recunoaştem faptul că religiile au propriile lor programe şi limitări. Calea spirituală către iluminare este unică. Nu este deloc acelaşi lucru cu a „practica o religie". Religiile înclină să exagereze importanţa evenimentelor istorice şi a aşezărilor geografice unde au avut loc acestea.

Iluminarea se petrece în momentul prezent, aflându-se în afara timpului, istoriei sau geografiei care, prin urmare, sunt irelevante. Teologia se ocupă de nivelul 400 al conştiinţei; iluminarea se adresează însă nivelului 600 sau nivelelor superioare acestuia.

Despre muzică, parfumuri sau frumuseţe arhitecturală

Acestea sunt inspiratoare şi ne ajută să intrăm într-o dispoziţie

spirituală şi într-o atitudine smerită. Ele ne ajută, de asemenea, să nu ne mai concentrăm atenţia asupra conţinutului gândurilor. Frumuseţea este înălţătoare şi calibrează în marjele superioare ale nivelului 500, adică la un nivel apropiat de perfecţiune.
Care este esenţa practicii spirituale?
Activarea - prin intermediul inspiraţiei, dedicaţiei şi deciziei voinţei -a acelor aspecte ale conştiinţei care dobândesc progresiv capacitatea de a se autoactualiza. Ele sunt consolidate de compasiune, devoţiune, umilinţă şi disponibilitatea de a ne abandona iubirii necondiţionate. Percepţia se transformă apoi în viziune spirituală. Această evoluţie evocă un răspuns ajutător din nivelele superioare ale conştiinţei, pentru că este necesară o mare putere pentru a depăşi „gravitatea" vieţii pământeşti şi obiceiurile perceptuale ale acesteia. Actul de adoraţie constituie deopotrivă o implorare şi o invitaţie adresată acestor energii superioare, pentru a ne ajuta în strădania noastră spirituală.
Ce se poate spune despre viaţa cotidiană?
Are loc o schimbare a valorilor, de la realizările lumeşti spre împliniri spirituale ce dau culoare tuturor activităţilor. O plasează într-un context diferit. Obiectivul fundamental al vieţii este schimbat; evenimentele vieţii primesc o semnificaţie diferită, ca şi cum ar fi plasate într-o altă dimensiune. în cele din urmă, concentrarea nu se mai axează asupra conţinutului trecător, ci asupra prezenţei Conştientei însăşi, care este interioara, liniştită şi lipsită de orice mişcare. Deodată, semnificaţia ideii de „eu" se deplasează de pe conţinut pe context, care constituie „eul" universal al Sinelui.
De ce este oare necesară „munca" în strădania spirituală?
Ne putem gândi la eu ca la un set de obiceiuri înrădăcinate ale gândirii ce sunt rezultatul antrenării câmpurilor energetice invizibile care domină conştiinţa umană. Ele devin consolidate prin repetiţie şi prin consensul societăţii. O altă consolidare a acestora provine chiar din folosirea limbajului. A gândi într-o limbă constituie o formă de autoprogramare. Folosirea prefixului „eu" ca subiect şi, prin urmare, drept cauză implicită a oricărei acţiuni constituie cea mai gravă eroare, care crează automat o dualitate: cea a subiectului si obiectului.
Pentru a depăşi gravitatea gândurilor şi credinţelor lumeşti e necesară lucrarea de a implementa decizia voinţei spirituale pentru a deprograma conştiinţa. Acest lucru include refuzul de a accepta prezumpţiile şi afirmaţiile eului/minţii ca pe o realitate şi deplasarea accentului asupra unei înţelegeri superioare. Familiaritatea cu viziuni mai pline de compasiune asupra vieţii înclină să le potenţeze; de aici sfatul spiritual tradiţional de

a „ne alătura companiei sfinte" şi de a evita companionii negativi. Acest lucru potenţează discernerea progresivă a unor atitudini şi obiceiuri ale gândirii mai potrivite.
La ce folosesc rugăciunile?
Rugăciunea este un act de umilinţă. Pentru nivelele inferioare ale conştiinţei, rugăciunea este o încercare de a „primi" ceva pentru sine sau pentru alţii, ca de exemplu o nouă maşină, un loc de muncă, vindecarea dintr-o boală sau alte favoruri speciale. Odată cu progresul pe scala conştiinţei, dispare şi această intenţie de a-1 controla pe Dumnezeu, iar actul rugăciunii devine o dedicare şi nu o cerere. In război, ambele tabere se roagă să învingă. Odată cu progresul conştiinţei şi, implicit, cu schimbarea accentului de pe egoism pe altruism, calitatea rugăciunii se modifică şi ea spre dorinţa de a deveni un servitor al Domnului şi un canal de transmitere al Voinţei Sale, fără a încerca să specificăm însă cum anume ar trebui făcut acest lucru. Mai curând decât cerere, rugăciunea devine abandonare.
Mulţi copii îşi pierd credinţa în Dumnezeu pentru că folosesc mgăciuni în care cer anumite lucruri şi apoi sunt dezamăgiţi când respectivele cerinţe nu se şi împlinesc.
Care este puterea vindecătoare a rugăciunii?
Tot ce înseamnă iubire provine de la Dumnezeu. Pe scala conştiinţei, Iubirea calibrează la nivelul 500 şi atunci când acest sentiment atinge perfecţiunea, intră în nivelul Iubirii Necondiţionate, ce calibrează la 540, care constituie în acelaşi timp nivelul vindecării. Puterea vindecătoare a rugăciunii constă în faptul că ea caută să înlocuiască negativitatea cu un câmp energetic situat la nivelul 540 sau la un nivel superior acestuia. Unele organizaţii spirituale calibrează cel puţin la nivelul 540 şi, prin urmare, oferă un câmp de energie vindecătoare ce este capabilă să realizeze „miracole".
Ce anume este un miracol?
Dacă un eveniment se petrece în afara domeniului explicabilului sau dincolo de expectaţiile cauzalităţii lineare şi ale paradigmei newtoniene, este numit miracol. Este o eventualitate realizată prin înlăturarea impedimentelor negativităţii. Acest lucru poate implica abandonarea sistemelor de credinţă limitate (de genul lui „este imposibil" sau „e nemeritat") sau a punctelor de vedere ale eului. Pentru cei ce au atins nivelele superioare ale conştiinţei, nu numai că miracolul este un loc comun, dar el constituie cursul firesc al evenimentelor si devine continuu. Miracolul provine din creaţie şi nu din cauzalitate.

Principiile spirituale

Atitudinea

"Calea" progresului spiritual prin conştiinţă este, de fapt, una simplă. Calitatea sa principală este una a atitudinii, anume aceea de a nu privi viaţa ca pe un loc în care putem acumula bunuri şi privilegii, ci ca pe unul în care avem ocazia de a învăţa ceva, chiar şi din cele mai mici detalii. O atitudine spirituală ne va face să fim prietenoşi, amabili şi bine intenţionaţi faţă de tot ce înseamnă viaţă. Ne vom surprinde că evităm să călcăm chiar peste o simplă furnică, şi asta nu dintr-o constrângere sau regulă religioasă, ci din conştienta superioară a valorii oricărei forme de viaţă. Vom descoperi că toate animalele sunt de fapt nişte individualităţi ce răspund la o atitudine de respect şi atenţie. Chiar şi plantele sunt conştiente de faptul că le iubim şi admirăm.

Smerenia

Aceasta este încă o atitudine, o conştientă a limitelor mintii şi aparenţelor. Există o conştientă crescută a faptului că viaţa este filtrată prin percepţii şi că ceea ce se întâmplă este în primul rând ceva ce ţine de atitudini şi percepţii decât o realitate exterioară şi autoexistentă.

Disponibilitatea de a trece cu vederea şi de a ierta

Dacă vrem să devenim nişte studenţi spirituali serioşi, va trebui să renunţăm la tendinţa de a fi cei ce judecă, corectează, controlează, conduc şi schimbă lumea, exprimându-şi opinia despre orice. Un student spiritual serios nu mai este obligat să continue aceste activităţi. Ci dimpotrivă, să se întoarcă spre justiţia divină. Dat fiind că mintea nu are nici o idee despre ce este de fapt realitatea, renunţarea la aceste activităţi va constitui o uşurare şi va aduce sfârşitul unei întregi serii de vinovăţii. Este, prin urmare, foarte util să renunţăm la ralierea la tot soiul de „cauze" sentimentale ale oprimaţilor şi victimelor. Fiecare persoană nu face altceva decât să-şi împlinească propriul destin; hai să permitem oricui să facă acest lucru. Privind cu puţină detaşare, vom observa că majoritatea oamenilor agreează melodrama propriei vieţi.

Observarea oamenilor

înfăţişarea fizică constituie o mare amăgire. Majoritatea oamenilor arată ca nişte adulţi, dar nu sunt deloc adulţi. Din punct de vedere emoţional, majoritatea oamenilor sunt încă nişte copii. Emoţiile şi atitudinile predominante la grădiniţă şi pe terenurile de joacă continuă şi în viaţa adultă, dar sunt ascunse sub masca unei terminologii mai pompoase. In majoritatea oamenilor se găseşte un copil care nu face decât să imite comportamentul şi rolul unui adult. „Copilul din interiorul

nostru", despre care auzim atât de des, nu este deloc numai în interiorul nostru, el este de fapt foarte vizibil.
Atunci când cresc, oamenii preiau diferite identificări şi copiază ceea ce consideră ei a fi potrivit din comportamentul şi stilul unui adult; cu toate acestea, cel care face aceste lucruri este copilul şi nu adultul. Prin urmare, ceea ce vedem noi în viaţa de zi cu zi sunt nişte oameni ce acţionează în baza unor programe şi scenarii cu care se identifică asemenea unor copii. Copilul mic, asemenea majorităţii animalelor, dă deja dovadă de curiozitate, autocompătimire, gelozie, invidie, competitivitate, izbucniri de mânie, izbucniri emoţionale, resentimente, ură, rivalităţi, dorinţa de a fi în centrul atenţiei şi a admiraţiei, suspiciune, învinovăţirea celorlalţi, refuzul responsabilităţii, căutarea favorurilor, colectarea unor „lucruri", infatuare şi aşa mai departe. Toate acestea sunt atribute ale copilului.
Dacă vom observa activităţile zilnice ale majorităţii adulţilor, vom înţelege că nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Această înţelegere slujeşte mai curând unei atitudini de toleranţă şi compasiune decât uneia de condamnare. încăpăţânarea şi opoziţia, care sunt caracteristice copilului de doi ani, continuă să domine personalitatea şi la o vârstă venerabilă. Ocazional - în ceea ce priveşte comportamentul lor - oamenii reuşesc să treacă de Ia copilărie la adolescenţă. Aceştia devin eternii căutători ai senzaţiilor tari şi cei ce-şi provoacă destinul, fiind preocupaţi de corpul lor, de muşchi, flirturi, popularitate şi cuceriri sexuale şi romantice. Există o tendinţă de a deveni atrăgători, seducători, strălucitori, eroici, tragici, teatrali, dramatici şi histrionici. Din nou, ceea ce este exteriorizat este o impresie a copilăriei, dar de data aceasta a unei copilării ce trece în adolescenţă. Copilul din noi este naiv şi impresionabil, uşor de programat şi uşor de sedus şi de manipulat.
Curiozitatea cu privire la natura conştiinţei
Dacă ne familiarizăm cu natura conştiinţei, este uşor să încetăm să reacţionăm faţă de alţi oameni, atât exterior, cât şi interior. Chiar şi în cele mai favorabile circumstanţe ale sale, viaţa omenească este foarte dificilă. Frustrări, întârzieri, pierderi de memorie, impulsuri, stressuri de toate felurile şi formele - toate acestea copleşesc individul. Adesea, cerinţele depăşesc capacităţile şi, în plus, viaţa se află sub presiunea timpului. Se va observa că oamenii sunt foarte asemănători din punct de vedere al eului lor.
Mintea este moştenită. Ea are un creier condus de gene, cromozomi şi un set de personalitate determinat din punct de

vedere genetic. Cercetările au arătat că multe dintre caracteristicile majore de personalitate sunt prezente deja de la naştere.
De fapt, puţini oameni ar putea fi diferiţi de cum sunt. E vorba de minoritatea oamenilor ce caută autoîmbunătăţirea sau creşterea spirituală. Acest lucru este astfel, indiferent de faptul că posedăm o mare capacitate autocritică sau o credinţă sinceră că suntem în regulă sau că nutrim idcea că suntem singurii care avem dreptate şi procedăm corect. Oamenii simt foarte bine aşa cum sunt şi toate problemele sunt cauzate de lumea exterioară, de egoismul şi nedreptatea celorlalţi.
Căutaţi să oferiţi iubire mai curând decât să primiţi
Majoritatea oamenilor cred că iubirea este ceva pe carc-I primeşti, că este o emoţie, că trebuie s-o meriţi şi că, cu cât dai mai mult, cu atât vei avea mai puţin. Adevărul este că lucrurile stau exact invers. A iubi este o atitudine care transformă experienţa noastră cu privire la lume. Devenim recunoscători pentru ceea ce avem şi nu îngâmfaţi. Ne exprimăm iubirea atunci când recunoaştem meritele celorlalţi şi contribuţia lor la viaţa şi confortul nostru. Iubirea nu este o emoţie, ci un fel de a fi şi de a ne raporta la lume.
Evitaţi să va creaţi duşmani
Oamenii cad în capcana de a dori să fie chit sau de a se răzbuna. Ei îşi crează duşmani şi animozităţi. Acestea împiedică o viaţă paşnică. Nimeni nu are nevoie de duşmani. Ei se pot răzbuna în moduri nebănuite, aducând astfel consecinţe nefericite. Nici un conflict nu este câştigat; ci persistă în ura celui care pierde.
Cea mai mare parte a violenţei domestice constituie un răspuns fizic la o provocare verbală. Cu toate acestea, în cadrul societăţii noastre, victimele iau rar asupra lor responsabilitatea provocării, tentaţiei sau proferării insultei.
A accepta întotdeauna responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă şi a evita să devii o victimă - iată o atitudine ce serveşte progresului spiritual. Dintr-un punct de vedere superior, nu există victime. Nimic din ce există în lumea aparenţelor nu are puterea de a cauza ceva.
Alegeţi roluri şi viziuni binevoitoare asupra vieţii
Poziţiile dure nu conduc la creştere spirituală. Chiar şi în cazul în care sunt „corecte*' sau Justificate", un căutător spiritual nu şi le poate permite. Trebuie să renunţăm la luxul răzbunării sau la sentimentul de mulţumire că „s-a făcut dreptate" atunci când un presupus criminal este executat. Nu putem viola principii

spirituale esenţiale fără să plătim nici un preţ. Căutătorul spiritual vede dincolo de iluzie şi, prin urmare, renunţă la rolul de judecător sau de jurat. Nimeni nu scapă complet nepedepsit, aşa cum protestează indignaţi oamenii.

Prin intermediul kinesiologiei, putem afirma că nici o fărâmă de univers nu este pierdută; în mod literal, fiecare fir de păr este numărat, fiecare vrabie căzută este observată. Totul este înregistrat pentru totdeauna în câmpul conştiinţei.

Renunţaţi la vinovăţie

Vinovăţia este o încercare de a tranzacţiona salvarea, de a-1 manipula pe Dumnezeu şi de a obţine iertarea prin suferinţă. Aceste atitudini provin din interpretarea greşită conform căreia Dumnezeu este un mare răzbunător care uzează de pedepse. Noi credem că vom potoli mânia sa justificată prin durerea, suferinţa şi penitenţa noastră. în realitate, există o singură „penitenţă" adecvată pentru greşelile noastre - şi aceasta este schimbarea. în loc să condamnăm ceea ce este negativ, să alegem ceea ce este pozitiv.

A progresa şi a face schimbări cere mai mult efort decât a te simţi vinovat, dar este un răspuns mult mai potrivit. Observăm, privind scala conştiinţei, că vinovăţia este plasată în josul acesteia, în timp ce Dumnezeu se află în vârf. în consecinţă, a ne complace în vinovăţie - situându-ne astfel la baza scării conştiinţei - nu e nicicum o atitudine care ne va duce în vârf.

Smerenia înseamnă să înţelegem faptul că propria noastră viaţă este o evoluţie a conştiinţei spirituale. învăţăm din greşeli. „Părea o idee bună pe atunci" - iată probabil citatul cel mai util pentru a corecta orice comportament din trecut. Desigur că, mai târziu. în retrospectiva, recontextualizăm şi respectivul comportament ni se pare o greşeală. Totuşi, daca alţi oameni sunt inocenţi intrinsec, pentru că aceasta este natura conştiinţei, atunci aşa este şi Sinele căutătorului spiritual.

Pe lângă renunţarea la vinovăţie este foarte util, de asemenea, să renunţăm Ia ideca că păcatul are o realitate. Eroarea este corigibilă, păcatul este o greşeală iertabilă. O mare parte din ceea ce oamenii numesc păcat este doar un ataşament pentru ceva, o manifestare emoţională a copilului din noi. Cel care minte, fura, înşeală, loveşte şi porecleşte alţi oameni nu este altcineva decât copilul. Prin urmare, păcatul nu este altceva decât imaturitatc şi ignorarea adevăratei naturi a conştiinţei.

Odată ce valorile spirituale le înlocuiesc pe cele lumeşti, tentaţiile se diminuează şi eroarea e mai puţin probabil să se întâmple.

Disponibilitatea

Aceasta este piatra de temelie a oricărui progres spiritual şi,

de asemenea, a succesului în lume. înseamnă să abandonăm orice rezistenţă şi să ne implicăm într-un procent de 100%. Neplăcerea este o consecinţă a rezistentei si, atunci când rezistenta e depăşită, ea este înlocuită de sentimentele puterii, încrederii şi bucuriei.
în orice încercare, există un punct al rezistenţei care devine un blocaj. Atunci când acesta este depăşit, strădania devine lipsită de efort. Atleţii ajung adesea la această descoperire şi la fel fac şi cei ce practică o muncă fizică. Există o eliberare bruscă şi neaşteptată a unei energii imense, o intrare într-o stare aproape iluminată, plină de pace şi linişte, în care totul se desfăşoară de la sine. O balerină extenuată sau un muncitor istovit sunt mai aproape de a-l descoperi pe Dumnezeu decât cred. Conştienta prezenţei lui Dumnezeu este precedată de abandonare.
In filosofia Zen se spune că raiul şi iadul sunt despărţite de un singur milimetru. Adesea, în abisul disperării, se întâmplă ca eul să se îndepărteze. Astfel, orice criză poate fi transformată într-o oportunitate pentru descoperirea spirituală.
înţelegeţi că „adevărul" depinde de context
Adevărul este relativ şi nu absolut. Orice adevăr îşi păstrează calitatea de adevăr numai în cadrul unui anumit nivel al conştiinţei. De exemplu, este recomandabil să iertăm dar, mai târziu, ajungem la un stadiu unde înţelegem că nu e nimic de iertat. Nu există un „altul" care trebuie iertat. Eul fiecăruia dintre noi este la fel de ireal. Percepţia nu este o realitate.

Non-atasarea
Aceasta este o atitudine de retragere din faţa încurcăturilor emoţionale din afacerile lumeşti. Ea conduce la liniştea şi pacea minţii. Este sprijinită prin refuzul seducţiei emoţionale exercitate de problemele şi supărările altor oameni. Implică, de asemenea, o disponibilitate de a permite lumii să-şi rezolve problemele şi să-şi împlinească destinul. Implicarea reactivă şi intervenţia ar trebui lăsată pe seama oamenilor^ce au o chemare diferită.
O „persoană bună" este un lucru; iluminarea este însă altceva. Noi suntem responsabili pentru efortul nostru şi nu pentru rezultatul acestuia, care ţine de Dumnezeu şi de univers.
Non-ataşarea nu este însă acelaşi lucru cu indiferenţa, respingerea sau detaşarea. Neînţelegerea conform căreia se presupune ca este necesară o cultivare a detaşării conduce adesea la platitudine sau apatie. Prin contrast, non-ataşarea permite o deplină participare la viaţă, fără a încerca, însă, să controlăm rezultatele acesteia.

Acceptarea
Acceptarea este marea vindecătoare a disputelor, conflictelor şi supărărilor. Ea corectează, de asemenea, dezechilibrele majore ale percepţiei şi înlătură dominaţia sentimentelor negative. Totul serveşte unui scop. Smerenia înseamnă că recunoaştem şi acceptăm faptul că nu vom înţelege toate evenimentele şi întâmplările. Acceptarea nu înseamnă pasivitate, ci non-poziţionalitate. Dezvoltarea unui eu spiritual poate fi evitată prin înţelegerea faptului că progresul spiritual este rezultatul graţiei divine şi nu al strădaniilor noastre personale.
Evitaţi falşii gurii
Acest lucru nu poate fi ignorat niciodată. Iniţiatul spiritual naiv este atras cu uşurinţă în capcană de reputaţia unor persoane spirituale sau de carisma celor ce au mulţi adepţi. în lipsa conştientei spirituale din stările avansate ale conştiinţei, căutătorul spiritual nu are nici un mijloc de ghidare şi astfel. popularitatea unor pretinşi iniţiaţi îi poate întuneca judecata. De fapt, în acest moment al istoriei umane, nu există nici măcar un singur instrument pe care să ne putem baza cu adevărat. Cu excepţia testării kinesiologice, care redă cu acurateţe adevăratele calibrări ale nivelului conştiinţei unui Învăţător, unei organizaţii sau ale unei învăţături. Naivii sunt impresionaţi de pretenţiile unora că ar poseda puteri supranaturale şi trăsături paranormale, de titulaturile şi hainele ieşite din comun.
Emblema adevăraţilor învăţători este smerenia, simplitatea, iubirea, compasiunea şi pacea. Nu există nici o obligaţie financiară în schimbul transmiterii adevărului de vreme ce - la acest nivel - banii, puterea sau acumulările materiale nu mai au nici o Importanţă.
Pentru adevăratul învăţător este irelevant dacă oamenii devin adepţii săi sau se alătură unui alt grup sau organizaţii spirituale. Toţi sunt complet liberi să părăsească grupul spiritual. Se evită dezvoltarea oricărui cult al personalităţii. Un adevărat învăţător nu are nici o dorinţă de a-i controla pe ceilalţi şi, prin urmare, nici vreo aplecare spre coerciţie sau persuasiune. Un adevărat învăţător va încerca cu atât mai puţin să transmită învăţătura sa cu forţa, dat fiind că ea a fost primită în mod liber. Prin urmare, adevăratul învăţător este elegant în maniere şi în spirit. El se adresează întregii omeniri.

Evitaţi învăţăturile false

De cele mai multe ori este recomandabil să recurgem la metoda kinesiologică pentru a tria cărţile dintr-o bibliotecă spirituală. Puneţi cărţile care induc slăbirea tonusului muscular într-o parte şi pe cele care vă întăresc în alta. Este un procedeu deosebit de instructiv.
Este foarte important să ne reamintim că gradul de conştientă al căutătorului şi capacitatea acestuia de a deosebi adevărul de falsitate constituie un fapt impersonal. Evitaţi-le pe cele .atractive, dar irelevante. Există nenumărate domenii şi universuri astrale, fiecare cu proprii săi învăţători, maeştri, ierarhii spirituale şi sisteme de credinţă. Multe sunt foarte stranii. Credulii pot fi cu uşurinţă prinşi în capcana acestor doctrine fascinante si esoterice; cu toate acestea, căutătorul iluminării îsi va reaminti că stadiul ultim nu poate fi atins prin intermediul nivelelor formei.
Mulţi oameni cred că ar trebui să se implice în strădania spirituală, dar sunt intimidaţi „ de toată panoplia de ritualuri, cerinţe, sacrificii, obligaţii, scrieri complicate, dogme şi contribuţii băneşti - toate acestea părânduli-se a fi prea complicate. Unele grupuri spirituale insistă chiar ca aplicantul să fie „iniţiat" şi să treacă prin ceremonii stranii sau să semneze angajamente şi contracte. Aceste grupuri au ceremonii cu asistenţă obligatorie, cursuri de pregătire şi multe taxe. în realitate, nu există nimic căruia să ne alăturăm, nimic de făcut sau de studiat. Nu există reguli, reglementări sau pretenţii; nu există nici ritualuri sau stiluri vestimentare stranii, nu sunt necesare nici exerciţii de respiraţie sau poziţii ciudate.
Multe grupuri new-age sună mai puţin pretenţios, dar se bazează pe surse greşite de informaţii. Există, şi în cazul acestora, un accent asupra stilurilor vestimentare stranii, dietelor ciudate, purtării a tot felul de lănţişoare şi simboluri, asupra cărţilor de ghicit, mediumilor, incantaţiilor şi mantreior. E foarte bine să ne ferim şi să evităm orice manipulare a energiei, câmpurilor de lumină, viziunilor mistice, culorilor, numerelor mistice, semnelor, şi a „învăţăturilor secrete străvechi". Unele figuri amăgitoare îşi arogă anumite instrucţiuni speciale primite de la Dumnezeu, autoproclamându-se profeţi şi vizionari. Putem vedea lesne adevărul tuturor acestora, recurgând la un simplu test kinesiologic.
Toate aceste distrageri se bazează pe formă şi pe neobişnuit. întregul domeniu pretins spiritual ia aerul unei atmosfere de carnaval, cu referiri la nave spaţiale, OZN-uri, extraterestri şi profeţii cu privire la ziua judecăţii de apoi. Toate aceste aspecte

sunt în mod eronat etichetate ca spirituale şi induc tendinţa de a Ie si considera astfel. Putem fi uşor induşi în eroare de acest circ astral pe care-1 credem „spiritual". întreaga comunitate new-age devine îndrăgostită de un nesfârşit alai de"maeştri" şi figuri legendare, majoritatea cărora, însă, n-ar reuşi să treacă testul kinesiologic. Cercetările au arătat că aceste persoane au renunţat la integritatea lor spirituală de dragul grandorii şi al puterii.

CAPITOLUL X
Despre natura lui Dumnezeu
Introducere

Deşi poate părea că punem carul înaintea boilor, aspirantului spiritual îi este de folos să ştie câte ceva despre destinaţia sa, pentru a evita să fie indus în eroare. Adesea, eroarea este agresivă şi se răspândeşte cu repeziciune în rândul maselor de oameni care, pe lângă faptul că urmează concepte eronate, le şi propăvăduiesc mai departe, abătând şi pe alţii de la drumul cel drept.

A-l cunoaşte pe Dumnezeu prin intermediul experienţei directe nu este o situaţie întâlnită prea des. Iluminarea este un proces extrem de rar - în cifre statistice, se poate spune că o atinge un singur om din zece milioane. Adevăraţii învăţători sunt puţini, dar lumea abundă de ipocriţi şi pretinşi iniţiaţi. Dacă masele ar fi conduse în direcţia corectă, sfinţenia şi iluminarea ar constitui locuri comune. Dar nu sunt. Buddha a spus: „Nu puneţi pe nimeni deasupra propriei voastre judecăţi. Urmaţi numai învăţăturile adevărate". Calea adevărată este simplă şi directă.

Calităţile divinităţii

Aceste informaţii sunt importante mai mult pentru a se înţelege ceea ce nu este Dumnezeu. In forma neînţelegerilor şi distorsiunilor la care e supus adevărul (din cauza greşitelor accepţiuni ale eului şi a proiectării percepţiilor antropomorfice ale acestuia), multe religii nu fac decât sa ne arate tocmai ceea ce nu este Dumnezeu. A şti într-adevăr ce este Dumnezeu şi a avea la dispoziţie un instrument care să poată calibra nivelele de adevăr înseamnă a fi foarte bine pregătit pentru ceea ce, uneori, poate fi o călătorie sau un proces dificil.

Dumnezeu este prezent pretutindeni, inclusiv aici şi acum. Dumnezeu nu se află în altă parte (cum ar fi im rai îndepărtat şi distant), nici în viitor, pentru a putea fi atins numai atunci când - şi dacă - mergem în ceruri. Astfel, Prezenţa lui Dumnezeu este -

în orice moment - la dispoziţia oricui. A înţelege acest lucru e un aspect ce ţine de conştientă. Se spune că, fără ajutorul unui guru, mântuitor sau avatar, această conştientă este puţin probabil să survină în timpul vieţii majorităţii oamenilor, ceea ce poate fi adevărat.

Dumnezeu este dincolo de percepţie, dualitate şi poziţionâlitate; Dumnezeu este unul şi unic, nu are părţi. Dumnezeu este mai presus de toate contrariile (de genul binelui/răului sau câştigului/pierderii). Asemeni Soarelui, Dumnezeu străluceşte în mod egal pentm toată lumea. Iubirea lui Dumnezeu nu e rezervată celor câţiva puţini. Şi, deşi numai puţini experimentează în mod direct iubirea Lui, ea străluceşte prin iubirea pe care o experimentăm alături de ceilalţi, inclusiv alături de natură sau de animalele noastre preferate. Gradul la care experimentăm prezenţa lui Dumnezeu variază de la o persoană la alta, în funcţie de nivelul conştientei fiecăruia.

Prezenţa lui Dumnezeu constituie chintesenţa păcii, liniştii şi iubirii profunde. Este copleşitoare prin profunzimea sa. Este total învăluitoare, iar iubirea Sa este atât de puternică, încât dizolvă orice „non-iubire" păstrată încă de eul rezidual.

Asemenea vidului, care este netulburat de conţinutul său, sau apei ce nu e afectată nicicum de peştii care înoată prin ea, mintea lui Dumnezeu este dincolo de orice formă. Şi, asemeni spaţiului, ea este în mod egal prezentă în toate obiectele.

Ceea ce este omnipotent, omniscient şi omniprezent nu poate fi vulnerabil la ameninţări sau la suferinţe emoţionale: astfel, Dumnezeu nu e defel înclinat spre răzbunare, gelozie, ură, violenţă, vanitate, egoism sau vreo nevoie de adulaţie sau complimente. Beneficiarul adoraţiei este cel care o săvârşeşte. Dumnezeu este total şi absolut complet şi nu are nici un fel de nevoi sau dorinţe.Dumnezeu nu e nici nefericit, nici supărat dacă n-am auzit niciodată de el sau dacă nu credem în el.

Multe dintre descrierile vechi ale lui Dumnezeu sunt reprobabile, nefiind în realitate altceva decât plăsmuiri ale proiecţiilor de teamă şi vinovăţie ale omului. Primitivii credeau că orice furtună însemna că Dumnezeu e mânios şi că trebuie să facă sacrificii pentru a-1 calma. De asemenea, erupţiile vulcanilor erau puse pe seama mâniei lui Dumnezeu. Eul pretinde explicaţii şi caută „cauzele". Prin urmare, Dumnezeu fusese redus la „cauza" evenimentelor terestre ce generau teamă (cum erau, de exemplu, cutremurele, foametea, inundaţiile, ciuma, furtunile, seceta sau bolile). Dumnezeu era considerat marele răzbunător, dar şi marele răsplătitor. Aşa au apărut numeroşii zei, cu toate

descrierile lor atât de diferite din tradiţiile culturilor din cadrul cărora au provenit aceste mituri. (Dezastre naturale s-au petrecut încă înainte ca omenirea să apară pe planetă).
Dumnezeul străvechi este o proiecţie a energiilor eului asociate în mod tradiţional cu chakra splinei. Zeii splinei constituie într-adevăr nişte concepţii foarte greşite, fiind responsabili, de asemenea, pentru faptul că multe religii străvechi - supuse fiind testării kinesiologice - generează slăbirea tonusului muscular al subiecţilor. Aceşti zei străvechi constituie reprezentări demonice ale fricii, urii, invidiei, geloziei şi răzbunării. Cu toate acestea, teama de „mânia justificată" a lui Dumnezeu a rămas până în ziua de azi un sentiment larg răspândit.
Pe de o parte, am putea observa faptul că ideea de justificare nu este decât o vanitate arbitrară a poziţionali taţii, iar pe de alta, că un Dumnezeu atotprezent şi atotputernic ar putea cu greu fi supus unei limitări emoţionale ca mânia.
Dumnezeu nu e vătămat de faptele noastre rele şi, prin urmare, nici nu e încercat de vreo dorinţă de răzbunare. Cu toate acestea, imaginea unui Dumnezeu crud, represiv şi care recurge adesea la pedepse este foarte greu de eradicat din gândirea noastră. Dumnezeu este învinuit pentru tot ceea ce, în realitate, nu este altceva decât un produs al eului însuşi. Eul - şi nu altcineva - constituie sursa vinovăţiei, păcatului, suferinţei, condamnării şi inventării tuturor infernclor. însă, eul caută să se salveze, transferând toată vinovăţia asupra lui Dumnezeu. Şi face acest lucru transformându-1 pe Dumnezeu în contrariul său. Zeii vechilor religii sunt adevăraţi demoni. în realitate, Dumnezeu n-ar putea fi manipulat într-o asemenea măsură încât să devină un criminal sau o victimă. Dumnezeu nu e co-dependent şi nici nevrotic şi nu suferă nici de grandomanie, nici de psihoză paronoidă.
Ceea ce este atotştiutor şi atotprezent înregistrează totul. Conştiinţa detectează şi înregistrează instantaneu fiecare eveniment, gând, simţământ şi întâmplare şi, astfel, ştie totul, pentru totdeauna. Putem verifica printr-un simplu test kinesiologic că fiecare fir de păr este cu adevărat numărat, observat şi clasificat de către Conştiinţa Infinită însăşi. Această condiţie este impersonală şi automată şi are loc graţie calităţilor înnăscute ale conştientei. Dumnezeu nu are o miză personală în toate acestea şi nici nu reacţionează. Dumnezeu nu se supără şi nici nu e ofensat de fiecare impertinenţă sau lipsă a bunului gust de care dam atât de des dovadă. Mila şi iertarea infinită a lui Dumnezeu e dincolo de

orice concepţie, fiind total neimplicată în trivialitatea evenimentelor lumeşti. Dumnezeu nu este jumătatea unei dualităţi. în infinitate nu există vreun „rău" la care să se reacţioneze. Dumnezeu nu e nici sadic, nici crud. El nu poate fi lezat şi, prin urmare, nu e încercat de nici un fel de dorinţă de răzbunare. Experienţa lui Dumnezeu e inaccesibilă eului, care e limitat de percepţii şi se ocupă de concepte, sentimente şi formă. Fiind non-material, Dumnezeu este nedetectabil de razele X, spectrometre sau peliculă fotografică, contoare Geiger, detectoare de metale sau detectoare cu ultraviolete sau infraroşu (care constituie instrumentele predilecte ale investigatorilor paranormali aflaţi în căutarea „spiritului").

Iubirea lui Dumnezeu este necondiţionată. Ea nu este nici arbitrară, nici efemeră, nici rezervată unui număr anume de drepţi care o merită. De altfel, înţelegerea adecvată a faptului că Dumnezeu este iubire înlătură toate aceste noţiuni şi credinţe. Dumnezeu nu ia decizii, nu are nevoie de ştiri sau de rapoarte favorabile pentru a funcţiona. Ceea ce este complet şi total o totalitate a iubirii nu are vreo capacitate de a înceta să fie ceea ce este.

Prin analogie, s-ar putea spune că spaţiul nu poate decide să devină brusc non-spaţiu. Totul este complet identic cu esenţa propriei sale existenţe. Iubirea nu se poate transforma în non-iubire, nici Dumnezeu nu poate deveni non-Dumnezeu mai mult decât poate o girafa să devină o non-girafa.

Dumnezeu nu este nici un copil tulburat, nici un părinte. El nici nu citeşte ştirile, nici nu-i pedepseşte pe cei neascultători. într-un univers care - prin natura sa - e just şi autoechilibrat, nici o judecată arbitrară nu este necesară. Fiecare entitate experimentează consecinţele propriilor sale acţiuni, alegeri, dorinţe şi sisteme de credinţă. Ceea ce este complet liniştit, paşnic şi plin de iubire respinge automat ceea ce e neiubitor, zgomotos şi împotriva păcii. Eul experimentează aceste stări negative în forma infernului. Prin urmare, infernul se vădeşte a fi o creaţie a eului.

Toate acţiunile, evenimentele, gândurile, ideile, conceptele şi deciziile sunt acompaniate de un câmp energetic ce poate fi calibrat. Astfel, prin propriile sale acţiuni, eul se aduce la propriul său nivel din marea conştiinţei. Asemeni forţei arhimedice, calitatea impersonală a mării conştiinţei determină în mod automat nivelul la care se ridică, respectiv se scufundă cineva. Faptul că un lucru este ceea ce este constituie însăşi natura universului. Explicaţia la care recurge atât eul, cât şi percepţia, pentru a descrie rezultatul automat al acţiunii este numită

Judecată", ceea ce constituie o iluzie, exact aşa cum explicarea evenimentelor ce se petrec în lumea materială este atribuită „cauzalităţii".
Dumnezeu nu e limitat de concepte, idei, gânduri sau limbi. Graţie omniprezenţei sale, Dumnezeu include Tot Ceea Ce Este, inclusiv gândirea omului, deşi nu se implică direct în aceasta. Dumnezeu nu se adresează nimănui. O voce tunătoare din ceruri este, în cel mai bun caz, o interpretare a unei experienţe interioare proiectată în lumea fizică. Sunetul este o vibraţie fizică. Dumnezeu este atotprezent în cadrul celor fizice. Ceea ce este fără formă nu manipulează unde sonore.
Fiinţele iluminate nu relatează nici o experienţă în care Dumnezeu le-ar fi vorbit sau li s-ar fi adresat verbal. Acest fapt ar presupune o dualitate - a lui Dumnezeu versus persoana căreia îi vorbeşte Dumnezeu. în realitate, Sinele, Dumnezeu şi Totalitatea sunt una. Nu există nici o separaţie între cel care vorbeşte şi cel căruia i se vorbeşte. Misticii „intră pe aceeaşi frecvenţă" cu Dumnezeu prin intermediul unei cunoaşteri nerostite. Mesajele presupuse a proveni de la Dumnezeu sunt de fapt de la eul spiritual care, devenind disociat, se proiectează ca o realitate „diferita". De cele mai multe ori, vocile divinităţii nu sunt* altceva decât halucinaţii. Ocazional, ele sunt datorate entităţilor astrale, dintre care unele îşi arogă atribute divine. Prezenţa Infinită nu are nici o intenţie, deoarece - repetăm încă o dată - într-un atare caz ar trebui să existe o dualitate între cel ce intenţionează si direcţia intenţiei sale. Toate aceste idei nu reprezintă decât conceptualizări bazate pe dualitatea percepţiei. Dumnezeu este nondualist, total şi complet, Unicitate şi Unitate. Interpretările greşite referitoare la Dumnezeu provin din faptul că eul se ocupă de percepţie şi de formă. De asemenea, acelaşi eu indentifîcă - tot în mod eronat - Forţa cu Puterea. Puterea este analoagă unui câmp gravitaţional sau magnetic, în cadrul căruia tot ceea ce se petrece constituie consecinţa implacabilă şi automată a naturii câmpului însuşi. Câmpul nu „alege" să atragă nimic şi nici nu are reguli diferite pentru obiecte diferite. Câmpul reprezintă egalitatea totală. In mod asemănător, într-un câmp spiritual de putere, tot ceea ce există este atras şi influenţat în virtutea propriei sale constituţii sau „greutăţi" spirituale, vibraţiei sau câmpului de atracţie.
Unele entităţi sau euri personale sunt respinse de un câmp pozitiv. Mulţi oameni sunt în mod sincer „izgoniţi" de orice este iubitor, spiritual sau binevoitor. O mare parte a oamenilor urăşte cu adevărat liniştea şi pacea; acestea îi înebunesc de-a dreptul.

Oare nu constituie izolarea şi tăcerea pedeapsa supremă?
Se pare că la nivelul 200 al conştiinţei are loc o schimbare de polaritate. E ca şi cum de la nivelul 200 în sus entitatea este încărcată pozitiv, în vreme ce sub nivelul 200 e încărcată negativ. Se poate vedea foarte clar în societate că aceia care inclină spre criminalitate sunt atraşi de aceasta şi de alţii de acelaşi soi, în vreme ce aceia care aleg pacea şi iubirea sunt atraşi de oamenii cu acelaşi înclinaţii.
Principiile care sunt evidente şi atractive peste nivelul 200 pot deveni nişte absurdităţi respingătoare în nivelele inferioare acestuia (fiind adesea chiar ridiculizate). Societăţile a căror putere derivă din păstrarea unui nivel de conştiinţă foarte scăzut în rândurile cetăţenilor (cum ar fi, pentru a da un exemplu din istoria recentă, societatea Cambodgiei), iau chiar poziţii politice oficiale împotriva iubirii sau a expresiilor acesteia.
Prin contrast, o persoană motivată din punct de vedere spiritual va considera pacea şi iubirea drept cele mai importante oportunităţi. Dumnezeu se află în vârful scalei conştiinţei şi nu la baza acesteia - iată un fapt care, deşi pare a fi absurd de simplu şi de evident, pentru cea mai marc parte a omenirii constituie, din nefericire, o necunoscută. De asemenea, un fapt evident pentru cei avansaţi din punct de vedere spiritual (dar nu şi pentru marca masă a oamenilor), e acela că puterea şi creaţia radiază de sus în jos şi nu invers. Puterea creaţiei îi aparţine numai lui Dumnezeu. Lumea fizică nu posedă puterea creaţiei sau a cauzalităţii; astfel. este imposibilă începerea creaţiei de la formă şi materialitate şi, trecând prin viaţă, sa ajungă în cele din unnă la non-formâ.
Oamenii nu sunt „co-autori" alături de Dumnezeu. Dumnezeu nu arc nevoie de ajutor. Şi, în definitiv, ce anume ar putea să creeze o flintă umană? Dumnezeu e dincolo de orice formă.
Oamenii obişnuiţi gândesc în termenii formei. De ce ar fi interesat de jocurile lumeşti ceea ce e omnipotent, omniprezent şi lipsit de formă? Nu există nimic care să aibă nevoie să fie creat. Efectele prezenţei lui Dumnezeu emană din Esenţa Divină însăşi. Neexistând. în realitate, nici întâmplări, nici evenimente, nu există nici nevoia vreunei corecţii sau intervenţii.
Intre Dumnezeu şi om există o ierarhic de nivele energetice spirituale şi câmpuri de putere graduală. Acestea sunt intuite şi ne referim la ele ca la Duhul Sfanţ Sinele superior, Graţia lui Dumnezeu. îngerii, arhangelii si cerurile. Nivelele de conştiinţă situate în ierarhia spirituală la valoarea 1000 şi chiar peste aceasta, reprezintă o putere dincolo de capacitatea imaginaţiei umane.
Atingerea unui arhanghel este atât de puternică şi

devastatoare, încât eul este ca paralizat, fiind redus la tăcere. Această putere este absolută şi totală. (Puterea unui arhanghel calibrează la un nivel de ordinul milioanelor). Dacă viaţa continuă în forma corpului fizic, poate dura ani pentru a putea funcţiona din nou în termeni lumeşti.

Mai mult, fiecare existenţă constituie o consecinţă a Prezenţei şi fiecăreia îi este dată capacitatea de a-şi împlini destinul. Puterea de a atinge experienţa iluminării (şi de a-i supravieţui) este oferita de Duhul Sfanţ, în forma energiei ce ajută împlinirii destinului. Şi tot prin intermediul Duhului Sfânt revenim la starea de a ne folosi capacităţile (deşi acestea, în urma experienţei amintite, sunt schimbate pentru totdeauna). Mulţi ani, nici măcar nu se poate vorbi despre aceasta „experienţă". Nu există nimeni care să o relateze şi nimic de raportai. Nu există vorbitor şi nimeni care să decidă să vorbească. Viaţa c direcţionată şi propulsată de Prezenţă. Iluzia unei voinţe independente şi personale a dispărut pentru totdeauna. Probabil ca acţiunile ulterioare sunt consecinţele sau implicaţiile unei convenţii sau unei angajări anterioare. Totul se petrece de la sine. Viaţa se autorealizează şi îndeplineşte de la sine. Nu există vreun sine personal care să facă ceva; nu există vreun gânditor care să gândească, vreun actor care să acţioneze şi nici vreun factor de decizie care să decidă. Toate verbele, adjectivele şi pronumele devin lipsite de semnificaţie.

Realitatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu provoacă inundaţii, conflagraţii, cutremure, erupţii vulcanice, furtuni, fulgere sau averse de ploaie. Acestea nu reprezintă decât efecte impersonale ale condiţiilor existente în cadrul lumii fizice si a universului acesteia. Dumnezeu nu-si iese din fire şi nici nu nimiceşte oraşe, civilizaţii, cetăţi sau grupuri etnice. Toate aceste lucruri s-au întâmplat pe planetă încă înainte de a exista societăţi. Dumnezeu nu se implică în conflictele umane, în luptele politice şi religioase sau în dezbinare. Dumnezeu nu are nici un interes pentru câmpurile de luptă. El nu are duşmani ce trebuie nimiciţi.

Necredincioşi, credincioşi şi alte catalogări de acest tip, nu reprezintă decât poziţionalităţi ale eului uman. Chiar şi oamenii sensibili sunt dincolo de asemenea micimi ale minţii şi ale judecăţilor acesteia. Dumnezeu nu e interesat deloc de credinţa noastră în „El"; cu toate acestea, consecinţele vor fi foarte diferite, în funcţie de atitudinea noastră cu privire la acest subiect. Iubirea gravitează spre ceruri în vreme ce ura e sortită să se scufunde în direcţia opusă. Dumnezeirea nu respinge niciuna

dintre acestea. Ce se aseamănă se adună: iubirea e atrasă de iubire. Dumnezeu nu întreprinde nici o acţiune împotriva nimănui şi împotriva a nimic. Unele suflete sunt atrase de lumină, altele de întuneric. Selecţia aceasta provine însă din cadrul eului şi nu e impusă din afară.

Dumnezeu e dincolo deforma

Este important să recunoaştem faptul că ceea ce este dincolo de formă nu poate fi atins sau manipulat din lumea formei. Prin urmare, implicarea în practici esoterice sau oculte constituie o capcană şi o întârziere. Aceste practici îi conduc pe entuziaşti şi prozelitiţi la planuri astrale. Nu există nici o putere în modelele geometrice, icoane, picturi, statui sau incantaţii. Orice valoare reală decurge prin intenţie, dedicaţie, credinţă, şi implicare a credinciosului. Lumea e plină de naivi (dar bine intenţionaţi) recitatori de mantre, adoratori ai obiectelor sacre, amuletelor, hrisoavelor, locurilor sfinte, ruinelor druizilor, amuletelor mistice şi locuri de pelerinaj de genul unor Machu Pichu, Stonehenge, piramidele, Gangele, templele antice, vârtejurile de energie şi toate celelalte. Am putea numi acest lucru „parcurgerea circuitului" dar, în cele din mină, tot va trebui să ne îndreptăm atenţia spre interiorul nostru. „împărăţia cerurilor este în voi" a spus domnul Iisus Hristos.

Dumnezeu se autoreveleazâ şi este dincolo de orice formă, deşi - în acelaşi timp - este prezent şi înnăscut în toate formele. Dumnezeu este liniştit, paşnic, tăcut, nemişcat, atotcuprinzător, pretutindeni prezent şi atoatecunoscâtor în virtutea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este. Dumnezeu este total, complet, iubitor, dincolo de timp şi spaţiu, fără părţi şi diviziuni, nondualistic, şi prezent în mod egal în Tot Ceea Ce Este, nediferit de Sine. Singura posibilă este existenţa. In ciuda greşelilor de traducere şi a neînţelegerilor, Dumnezeu nu este nici vid, nici o bagatelă. Non-existenţa, după cum se poate vedea din propria sa definiţie, nu constituie o posibilitate.

Prezenţa este dincolo de orice gând, stare de spirit, sau chiar observaţie. Conştienta reprezmtă conştienta de Sine, care provine din cunoaşterea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este; prin urmare, nu există nimic de cunoscut „despre" ceva. Nu există un cunoscut şi un cunoscător; acestea sunt în realitate unul şi acelaşi lucru. In starea de Unitate, obiectivul şi subiectivul se pierd unul în celălalt. Prezenţa este incredibil de liniştită, tandră, şi în acelaşi timp - paradoxal - dură ca o stâncă, imuabilă, atotputernică; o coeziune infinită ce ţine la un loc „toată realitatea" unui univers care constituie o Creaţie perpetuă. In prezenţa lui Dumnezeu.

dispar iluziile de cauză şi efect. Prezenţa nu cauzează nimic; dimpotrivă, tot ceea ce pare a se întâmpla este Prezenţa.

In Prezenţă, orice senzaţie de timp dispare, fapt care constituie un aspect crucial al păcii. Odată ce presiunea timpului încetează, timpul este recunoscut ca fiind unul dintre sursele principale ale tristeţii ce însoţeşte condiţia umană. Sentimentul curgerii timpului crează stress, presiune, anxietate şi teamă. Acest „stress al timpului" acompaniază toate activităţile şi căutările, şi tot el crează iluzia secvcnţialităţii şi cauzalităţii. Fiecare acţiune umană se exprimă într-o presiune a timpului imposibil de redat, mintea calculând constant „cât timp" poate fi „alocat" fiecărei activităţi. Acest fapt sfârşeşte prin a genera panică, teamă, îngrijorare, vinovăţie, ruşine şi mânie. „Prea mult timp cheltuit cu acest lucru". „Prea puţin timp alocat respectivei chestiuni". „Ar fi multe de făcut, dar nu avem timpul necesar pentru acest lucru". „Timpul va expira". Până ce senzaţia curgerii timpului nu va înceta, nu avem nici o posibilitate de a cunoaşte sentimentul păcii şi libertăţii adevărate.

Dumnezeu este Libertate, Bucurie, Cămin si Sursă

Orice suferinţă încetează în prezenţa lui Dumnezeu. Ne întoarcem la sursa noastră, care nu diferă cu nimic de propriul nostru Sine. Este ca si cum am fi uitat si ne-am fi trezit acum dintr-un vis. Toate temerile se dovedesc a fi nefundamentate; toate îngrijorările a fi doar imagini prosteşti. Nu există nici un viitor de care să ne temem şi nici un trecut pe care să-1 regretăm. Nu există nici vreun eu/sine rătăcitor pe care să-1 admonestăm sau să-1 corectăm. Nu există nimic care să necesite o schimbare sau o îmbunătăţire. Nu există nimic de care să ne simţim vinovaţi sau ruşinaţi. Nu există vreun „altul" de care să ne putem separa. Nici o pierdere nu este posibilă. Nimic nu trebuie făcut, nici un efort nu este necesar şi suntem liberi de eternul lanţ al dorinţei.

Dumnezeu este atoatemilostiv

Ceea ce este - în sine - o perfecţiune absolută nu arc nimic de iertat. Toate „întâmplările" nu constituie altceva decât percepţii ale eului şi nu au nici un fel de existenţă reală. Nu există evenimente de explicat sau pentru care ar trebui să dăm socoteală sau să aşteptăm recompense. Compasiunea constituie o calitate a iubirii necondiţionate. Perfecţiunea nu vede nici o imperfecţiune şi nici o lipsă,

Dumnezeu Poate fi Revelat ca o Prezenţă Neaşteptată

Diferenţa dintre starea obişnuită a conştiinţei si trezirea neaşteptată este una extremă. Nu există, într-adevăr nici o cale de a ne pregăti pentru ca. Ha se revelează rapid, fără vreo atenţionare

prealabilă. Este încercat sentimentul morţii carapacei rămase a eului sleit. Acum suntem într-un domeniu nou şi splendid, într-o dimensiune diferită şi în prezenţa unei stări (sau condiţii) diferite. Nu apare nici un ghid spiritual, nici un sfânt şi nici un înger. Nu există nici o fiinţă superioară cu care să ne întâlnim sau care să ne iasă în întâmpinare. Toate consideraţiile, aşteptările şi orice activitate mentală sau emoţională încetează si sunt înlocuite de o cunoaştere tăcută ce nu are formă ori conţinut. A fi Tot Ceea Ce Este nu lasă nici o întrebare fără răspuns şi nimic necunoscut. Ceea ce se considera înainte a fi un „eu4* a dispărut. Suntem invizibili în această stare.

E ca şi când ne-am strădui din greu să atingem un munte şi ne trezim deodată singuri în vârful Kilimanjaro, de unde se pot vedea.numai întinderile infinite ale munţilor înzăpeziţi. Ajunşi în vârf, observăm că, în acelaşi fel misterios, suntem una cu muntele, cu cerul şi cu îndepărtatele întinderi de zăpadă. Nimeni nu este acolo; chiar de corpul este prezent. 11 percepem ca pe ceva neimportant, ca de exemplu o sanie. Pare a fi o curiozitate a peisajului, ceva neesenţial. Ne uităm spre sanie şi ne minunăm că odată, cândva, am putut gândi că suntem o sanie.

Sinele este conştient de sine dincolo de simţuri. Divinitatea radiază o imensă revelaţie. Evidenţa sa este o radianţă puternică şi viguroasă. Esenţa sa constituie siguranţa şi finalitatea, totalitatea şi completitudinea. Toate căutările au încetat.

Unul dintre aspectele conştientei este calitatea de a fi tot ceea ce este, în contrast cu o conştiinţă obişnuită, care pare a trăi şi a percepe numai suprafaţa lucrurilor. Perspectiva Prezenţei constă în cunoaşterea interioară a Tot Ceea Ce Este. Sinele este în mod egal sania, muntele, zăpada, cerul, norii, şi vântul. Este Toate acestea simultan - şi în acelaşi timp niciuna dintre ele. Lumea pare a se fi transformat dintr-o peliculă alb-negru în echivalenta tridimensională şi color a acesteia. Totul are acum o adâncime şi o textură mai mare.

Toate lucrurile sunt în mod egal conştiente de Prezenţă şi împart bucuria şi înţelegerea atemporalităţii. Dacă aşa este destinat, desfăşurarea vieţii este autonomă şi se petrece de la sine. Corpul fizic se mişcă de la sine şi îşi vede de problemele sale. El chiar îşi poartă de grijă dacă este îndemnat astfel, dar daca nu ar fi îmboldit, nu ar face deloc aceste lucruri. Nu mai avem nevoie nici de o sanie, nici să fim o sanie, aşa că el, corpul nostru, face absolut ceea ce vrea să facă, lucru ce poate fi uneori chiar amuzant. Corpul devine asemenea unui animal de companie favorit care tocmai a fost descoperit - un animal adorabil.

CAPITOLUL XI
Drumul Spiritual

Oamenii cu care discut îşi pun anumite întrebări care nu se referă neapărat în mod precis la Sine sau la Realitate» dar exprimă unele preocupări ce apar mai timpuriu în cursul explorării spirituale.

întrebare: Am văzut un program de televiziune referitor la experienţe de decorporalizare şi de moarte clinică. Se părea că aceste două tipuri de experienţe sunt similare. Sunt ele diferite sau nu? '

Răspuns: Ele sunt în mod categoric şi total diferite. S-ar putea spune că una este transcendentă, iar cealaltă este considerată paranormală. O experienţă de decorporalizare poate surveni în orice moment, chiar şi în timpul somnului sau viselor. Adesea, ea este declanşată de o suferinţă fizică sau de o boală, cum ar fi un accident sau o operaţie. In cazul experienţelor de decorporalizare, exista întotdeauna o locaţie, o poziţie şi o durată. Un corp energetic aproape invizibil părăseşte corpul fizic şi se îndreaptă spre o locaţie diferită din respectiva încăpere sau chiar la distanţe mai mari. Conştienta senzitivă acompaniază corpul energetic încetând a mai fi asociată corpului fizic, care este experimentat ca fiind ceva separat. Percepţia propriei persoane, în sensul de „eu" este, de asemenea, asociată cu corpul energetic şi nu cu cel fizic. In cele din urmă, are loc o reîntoarcere în corpul fizic şi viaţa îşi urmează cursul obişnuit. Această aventură poate fi reamintită şi adesea chiar este împărtăşită altor persoane. Nivelul calibrat al conştiinţei individului nu se schimbă în mod semnificativ. Personalitatea nu se schimbă nici ea; cu toate acestea, poate exista o intuiţie sau o întrezărire a faptului că „eu" nu însemn numai corpul fizic.

Prin contrast, o experienţă de moarte clinică nu este localizată. Presupune intrarea într-un domeniu mult mai mare şi mai sublim. întotdeauna, în cazul unor asemenea experienţe este prezentă o iubire infinită si radiantă. Există, de asemenea, o conştientă distinctă a faptului că se petrece o stare de revelaţie, iar nivelele calibrate ale conştiinţei arată o creştere pronunţată. Un semn al acestei experienţe este că personalitatea suferă schimbări pentru ca, în cele din urmă, sa se transforme. Adesea, aceste schimbări sunt foarte evidente. Astfel, nu de puţine ori, există o schimbare majoră a atitudinii şi un interes mai scăzut pentru problemele

lumeşti. Teama de moarte dispare. Poate chiar să survină o schimbare a vocaţiei. în general, există o atracţie faţă de subiectele spirituale, dublată de o diminuare considerabilă a temerilor. Toate acestea sunt reflectate într-o mai mare dorinţă de pace şi graţie şi de înlocuirea atitudinilor negative cu cele pozitive. In unele cazuri, transformarea personalităţii poate fi extrem de profundă. In altele, aceasta ar putea fi descrisă în mod adecvat numai prin folosirea termenului „sfinţenie". Unii dintre oamenii care au trăit o asemenea experienţă pot deveni vindecători, fiind atraşi de profesiile sau misiunile din această arie.
I: Care dintre practicile spirituale sunt potrivite în condiţiile unei lumi ocupate? Majoritatea oamenilor au servicii, familii şi multe alte lucruri care îi distrag.
R: Căutarea conştientă a obiectivelor spirituale este rezultatul unei alegeri şi al unei decizii. Ea reclamă, de fapt, numai disponibilitate şi capacitatea de a merge mai departe. Chiar şi un concept spiritual simplu constituie un instrument puternic. Decizia de a fi bun, iertător şi de a avea o atitudine de compasiune faţă de toate expresiile vieţii, inclusiv faţă de sine, constituie o daltă capabilă să înlăture piedicile majore de pe drumul progresului spiritual.
Cu ajutorul smereniei putem realiza că mintea este limitată şi incapabilă de a înţelege circumstanţele din jurul unui eveniment. Din aceasta provine disponibilitatea de a abandona judecata şi condamnarea. Acest proces generează o disponibilitate de a abandona lui Dumnezeu experienţa lumii. Devine evident că lumea nu are deloc nevoie de opinii personale, cu privire la nimic. Dacă decidem să pornim pe drumul unei viziuni caritabile asupra evenimentelor vieţii, atunci se vor deschide şi celelalte căi alternative de a interpreta circumstanţele.
I: Bud dl ia a spus că dorinţa constituie sursa euluu Cum putem depăşi această dorinţă?
R: Există o meditaţie pe care am putea s-o intitulăm „La ce bun?" Atunci când observăm o dorinţă, ne putem întreba „La ce bun?". Răspunsul este întotdeauna,"...şi apoi voi fi mai fericit". Astfel, locul geometric al fericirii este întotdeauna ceva situat, pe de o parte în afara noastră şi, pe de alta, în viitor. Această abordare conduce Ia a ne privi pe noi înşine ca pe victimele unor circumstanţe exterioare. Aceasta este, de asemenea, o proiecţie a puterii noastre. în realitate, sursa posibilă a fericirii provine din interior. Nu există nici un timp, nici un loc al fericirii altele decât acest moment.
Adevărata sursă a bucuriei şi a fericirii este înţelegerea

existenţei noastre din acest moment. Sursa plăcerii provine întotdeauna din interior, chiar dacă este ocazionată de unele evenimente sau acumulări exterioare. în limitele momentului prezent, nu pot exista nici un fel probleme. Nefericirea provine din depăşirea realităţii momentului Acum şi din crearea unei poveşti a trecutului şi a viitorului care, deoarece nici nu există, nici nu au vreo realitate. l
I: Ce alte instrumente mai sunt folositoare?
R: Mai există o meditaţie pe care am putea s-o intitulam „Ce-ar fi dacă?". Acest exerciţiu se bazează pe disponibilitatea de a abandona iluziile eului realităţii lui Dumnezeu. începem prin a spune: „Ce-ar fi daca am renunţa la ceva ce ne dorim sau care arc preţ pentru noi?" şi apoi întrebăm „şi apoi?". Aceasta aduce în prim plan următorul obstacol. în cele din urmă, disponibilitatea de a abandona orice iluzie care transpune fericirea în exterior aduce cu sine o conştientă a faptului că existenţa noastră - clipă de clipă - se petrece exclusiv prin intermediul graţiei lui Dumnezeu. Viaţa noastră este susţinută ca o funcţie a prezenţei lui Dumnezeu şi materialitatea pe care o credeam susţinută este în sine o expresie a voinţei lui Dumnezeu pentru noi. Propriile noastre eforturi de a susţine viaţa sunt un „dat" şi nu o invenţie personală. Eul crede mai degrabă că noi supravieţuim în ciuda voinţei lui Dumnezeu, decât datorită acesteia.
î: Progresul spiritual este brusc ori treptat?
R: în realitate nu există nici o contradicţie în această întrebare, care implică o stare de dualitate. Ambele condiţii se petrec simultan. Paşii mici ai evoluţiei spirituale se petrec adesea aproape pe neobservate, dar tocmai acumularea unor asemenea paşi mici este ceea ce determină schimbările majore. Fără vreo înştiinţate prealabilă, pot surveni salturi neaşteptate în conştiinţă. Prin urmare, cel mai bine este să fim pregătiţi pentru o asemenea eventualitate.
I: Ce se poate spune cu privire la depăşirea marelui blocaj al intelectului?
R: Acest salt are loc, de asemenea, ca rezultat al disponibilităţii şi inspiraţiei. Numai 4% din totalul populaţiei lumii este în stare să depăşească nivelul 500 al conştiinţei (nivelul Iubirii). Acesta se apropie de nivelul Iubirii Necondiţionate, calibrat la 540, care constituie şi nivelul Vindecării. în cadrul acestor nivele, progresul devine clar şi evident. Obiectivul esenţial poate fi descris cel mai bine ca iubire faţă de tot ceea ce înseamnă viaţă şi dedicare pentru a o sprijini. Astfel, cel ajuns în zona nivelului 500 devine iertător, caritabil,

paşnic şi nepretenţios. Fericirea sa e independentă de circumstanţele sau evenimentele exterioare. Nevoia de a judeca dispare şi este înlocuită de dorinţa de înţelegere şi compasiune. începe să fie revelată frumuseţea şi perfecţiunea înnăscută a futuror lucrurilor. Nu este deloc neobişnuit să izbucnim în lacrimi în fata frumuseţii tuturor celor ce există. Recurenta oricăror gânduri sau sentimente inferioare iubirii este resimţită ca fiind dureroasă sau supărătoare.

I: Ce se poate spune despre resentimentele justificate?

R: Disponibilitatea de a abandona resentimentele relevă că toate aşa-numitele justificări nu sunt decât raţionalizări şi scuze. Ele sunt proiecţii ale vinovăţiei şi reprezintă o poziţionalitate narcisistă. Resentimentele sunt cu adevărat copilăreşti şi se bazează pe nişte noţiuni ale dreptăţii de grădiniţă. Nimic din univers n-are de-a face cu dreptatea. Dimpotrivă, totul reprezintă o justiţie universală exterioară momentului şi locului prezent. Toate resentimentele reprezintă o justificare a vinovăţiei şi o proiecţie a responsabilităţii. Pentru studentul spiritual, chiar dacă o altă persoană a fost „rea", ea tot trebuie iertată. Toate resentimentele calibrează sub nivelul 200 şi, prin urmare, nu se situează în limitele integrităţii.

Trendul modern al „corectitudinii politice" (calibrat la 190) constituie o mare sursa de conflict, dispute şi suferinţă. El se bazează pe nişte drepturi imaginare. In realitate, asemenea lucruri, cum sunt drepturile, nici măcar nu există. Toate acestea sunt imaginaţii sociale. Nimic din univers nu are vreun fel de „drepturi". întregul domeniu al „drepturilor" nu conduce decât la confruntare şi la conflict, la conceptele de făptaş şi victimă, la iluziile cauzalităţii şi la răzbunare. Toate acestea înlocuiesc asumarea propriei răspunderi pentru experienţele vieţii, care constituie tocmai nivelul pe care trebuie să-1 atingem, cel al integrităţii.

I: Cum anume poate anula smerenia influenţa foarte puternică a intelectului?

R: Explorând logica şi raţiunea, ştiinţa însăşi şi-a înţeles propriile limite. In cele din urmă, atât raţiunea, cât şi logica b iau pe căi ocolite. Astfel, prima sfârşeşte definind definiţii, categorii de gândire şi modele de descriere pentru puncte de observaţie preselectate. Logica, la rândul ei, are unele aplicaţii practice şi utile pentru lumea materială de zi cu zi. Insă, aceste aplicaţii practice (deşi salutare şi benefice), nu conduc la iluminare, care constituie o strădanie cu totul si cu totul diferită.

I: Dar ce s-ar putea spune despre moralitate? Oare nu cumva abandonarea noţiunilor de bine şi rău, ca şi a judecării critice a celorlalţi ar conduce la imoralitate?

R: Denominările de bine şi rău sunt ghiduri practice de comportament pentru oamenii ce nu sunt încă evoluaţi din punct de vedere spiritual. Ele sunt un substitut temporar al unei conştiente superioare. Astfel, învăţăm un copil că e „rău" să traverseze strada singur, pentru că acestuia îi lipseşte conştienta pericolului. La maturitate, o asemenea contextualizare a binelui şi răului, prin prisma traversării străzilor, nu mai este deloc semnificativă. Atunci când trecem o stradă ne uităm în stânga şi în dreapta, dar nu facem acest lucru din raţiuni de moralitate. Odată cu progresul spiritual, valorile etice iau locul dictonurilor moralei, exact aşa cum conştienta adevărului spiritual înlocuieşte dogma şi sistemele de credinţă coercitive. Comportamentele ce trebuie scoase în afara legii pentru a le suprima ocurenţa în rândurile populaţiei obişnuite şi-au pierdut orice semnificaţie pentru oamenii mai avansaţi din punct de vedere spiritual.
I: Dacă nu există un bine sau un rău „obiectiv", atunci ce anume conduce comportamentul?
R: Conştienta Realităţii recontextualizează orice semnificaţie şi orice aparenţă. Nu există nici vreo răsplată de dorit, nici rele de răzbunat, nici câştigători, nici pierzători, nici cauze pentru care să ne sacrificăm. Ghidul oricăror acţiuni devine o iubire, compasiune şi bunătate necondiţionată. Toate alegerile au consecinţe şi nu există nici o nedreptate, dată fiind viziunea nelimitată în spaţiu, timp şi percepţie.
I: Ce se întâmplă cu karma?
R: Putem evita controversele şi disputele nefolosind acest termen care, în lumea Occidentală, este asociat cu religiile şi tradiţiile spirituale orientale. Dimpotrivă, putem observa asocierile între acţiuni şi alegeri, deopotrivă mentale şi fizice, cu consecinţele. în realitate, acestea nu sunt secvenţiale, ci concordante şi vizibil separate de percepţie. Din afara dualităţii percepţiei, un „eveniment" şi „efectele" sale sunt unul şi acelaşi lucru. în realitate, nimic nu se mişcă cu excepţia punctului percepţiei însuşi. Toate religiile, fără excepţie, ne învaţă că deciziile, alegerile şi acţiunile sunt legate cu consecinţele care apar şi se petrec „mai târziu" în timp. Dacă viaţa e văzută ca un continuu de la un domeniu la următorul, atunci toate religiile sunt la fel, prin faptul că ele ne învaţă că acţiunile au consecinţe într-un alt domeniu sau într-o altă condiţie a cadrului secvenţial temporal. Toate religiile ne învaţă că va urma o viaţă non-fizică care o va surclasa pe cea fizica. Confuzia provine din identificarea eronată a vieţii ca fiind fizică si a celorlalte vieţi ca fiind non-fizice sau recurent fizice. Pentru a începe cu ea, această viaţă este

o experienţă interioară şi subiectivă, care include corpul fizic, dai este independentă de el. Astfel, în realitate, existenţa actuală nu este una fizică.
Această viată constituie aventura subiectivă a misterioasei entităţi pe care o numim „eu". Această experienţă actuală a „eului" se poate considera fizică, dar acest lucru este o iluzie. Dacă experienţele succesive ale vieţii includ această iluzie a fizicului sau nu, este irelevant pentru implicaţiile şi semnificaţia procesului secvenţial al condiţiilor. Toate „vieţile" sunt subiective, non-fizice, interconectate şi, în realitate, continue. Fiecare este condiţionată şi determinată de alegeri, poziţionalităţi şi de consecinţele acestora. Toate posibilităţile sunt incluse în evoluţia conştiinţei. Odată ce conştiinţa încetează să se identifice cu forma, ea transcede karma.
Este un lucru de un interes considerabil că nou-născuţii au deja un nivel calibrat al conştiinţei încă din momentul naşterii lor şi că acest nivel, în cazul majorităţii oamenilor, înclină să rămână acelaşi pe toată durata vieţii lor. Progresia obişnuită a conştiinţei fiinţei umane este de aproximativ cinci puncte în timpul unei vieţi. Cu toate acestea, în mod paradoxal, nivelul conştiinţei omenirii în ansamblul său a rămas Ia 190 multe secole şi abia recent a sărit la actualul nivel de 207. Rata de creştere a nivelului general al conştiinţei este trasă înapoi de uriaşul număr de oameni care continuă să ia decizii şi să facă alegeri negative.
I: Să fie atunci karma legată deforma?
R: Condiţiile preexistente ale conştiinţei constau în modele exprimate în forma unor câmpuri energetice de o putere relativă. Fiecare nivel conţine problemele nerezolvate şi limitele care-l caracterizează şi prin urmare, cu care se confruntă individul. îngăduiţi-ne să presupunem că, la naştere, câmpul energetic al unei persoane date calibrează la nivelul 150. Principala provocare căreia va trebui să-i facă faţă această persoană va fi cu certitudine mânia. Această persoană poate petrece o viaţă întreagă sau chiar mai multe având ca temă centrală mânia. Persoanele aflate în marjele câmpului energetic de 50 vor trebui să se confrunte cu o viaţă de sărăcie şi deprivare, putând să se nască în rândurile unei populaţii foarte sărace, decimată de molime si războaie.
I: Nu cumva condiţiile de la naştere ţin numai de şansă, în funcţie de gene, cromozomi şi de hazardul geografiei şi al momentului istoric?
R: Nimic nu se întâmplă în univers prin accident sau prin şansă. Universul este o unitate coerentă si o interacţiune a

inumerabile condiţii induse de numărul infinit al modelelor energetice. In starea de conştientă, toate acestea sunt evidente şi pot fi văzute şi cunoscute clar. în afara acestui nivel al conştientei, se pot lega nenumărate câmpuri magnetice invizibile ce fuzionează automat sau se resping şi care interacţionază în funcţie de poziţie şi de puterea şi polaritatea relativă. Totul influenţează tot ceea ce există şi totul se află într-un echilibru perfect.
In Conştientă, lucrările interioare subtile ale universului se revelează ca un dans magnific, cu o incredibilă complexitate a modelului şi a execuţiei. Devine clar faptul că ceea ce numeşte îndeobşte lumea a fi miraculos se petrece ca o consecinţă a schimbării energiei, asemeni aceleia create de iubire sau rugăciune. De asemenea, este posibil să alegem arbitrar orice aspect al activităţii şi interacţiunilor umane şi să calibrăm puterea energiilor implicate. Energiile intrinseci asociate cu tot ceea ce există determină destinul, în funcţie de condiţiile prevalente într-un întreg univers. în întregul univers, acestea sunt exprimate la nivel local prin termenul de condiţii prevalente. Nici un accident şi nici o nedreptate nu este posibilă. Fiecare acţiune, decizie, gând sau alegere schimbă echilibrul interacţiunilor şi are consecinţe.
l: Este atunci karma o condiţie generală?
R: întreaga desfăşurare şi interacţiune a tot ceea ce există în univers este karmică. Viaţa umană nu face excepţie. Mai mult, toate posibilităţile sunt determinate de univers şi de tot ceea ce se găseşte în el. O pisică nu se transformă brusc într-un câine. „Karma" este cea care determină selecţia genelor şi a cromozomilor cuiva, ca si locul si condiţiile generale ale naşterii acestuia. Un câmp energetic al unei potenţiale pisici nu e deloc atras să intre în corpul unui câine. Cu ajutorul kinesiologiei se poate trasa „karma" oricărei entităţi. în cadrul fiecărei entităţi, karma este atât un câmp de alegeri posibile, cât şi unul de consecinţe ale alegerilor trecute. în mod obişnuit, ne referim la aceste seturi predominante de condiţii folosind termeni ca destin, noroc etc.
î: Ce interacţiuni există între domeniul vizibil şi cel invizibil?
R: Orice separaţie între acestea două este arbitrară şi ţine exclusiv de percepţie. Atât manifestatul, cât şi nemanifestatul sunt un întreg integrat. Lumea fizică a percepţiei este o lume a efectelor. Lumea obişnuită nu are nici o putere de a cauza ceva. Puterea cauzalităţii exista numai în domeniul invizibil. Empire State Building a luat fiinţă întâi sub forma unui gând în cadrul

minţii creatorului său şi abia apoi în lumea vizibilă, ca o consecinţă a voinţei. Ca şi clădire fizică, nu are nici o putere de a cauza să se întâmple ceva. Prezenţa sa reprezintă o condiţie locală ce are consecinţe, asemeni curenţilor aerieni, vântului sau umbrelor, dar puterea cauzalităţii nu este intrinsecă structurii sau părţilor sale.

î: Ce anume este responsabil de orice existenţă?

R: Graţia Divină determină orice Creaţie, în toate expresiile şi aspectele acesteia. Spunem că nemanifestatul ia expresie prin intermediul Voinţei Divine. Acest lucru este făcut posibil şi activat de Prezenţă, a cărei calitate este de a potenţa evoluţia posibilităţilor în realitate. Putem spune, spre exemplu, că o sământă este latentă şi inactivă, dar începe să crească în Prezenţa Divină. Modelele potenţiale pentru emergenţa materialităţii se găsesc în cadrul domeniului invizibil ca modele energetice. Calitatea „realităţii" este numai radianţa Sinelui, care insuflă calitatea pe care o numim realitate. Mintea obişnuită atribuie această calitate a realităţii oricărei materii şi îşi imaginează că realitatea emană din materia însăşi. Singurul lucru real este Sinele care, prin natura divinităţii sale, radiază calităţile vieţii, realităţii şi existenţei. Viaţa este prezentă sau nu. Nu există o realitate autoexistentă a morţii, după cum nu există nimic „mort" într-un cablu electric prin care nu trece curent. Divinitatea se exprimă pe sine ca formă şi/sau viaţă, în funcţie, de condiţiile locale şi de potenţialităţi, In lipsa unor potenţialităţi anterioare („karma"), nimeni nu s-ar putea naşte, întregul univers şi tot ceea ce există în el este în realitate un model karmic sincronizat şi un singur eveniment.

I: Sună ca şi cum viaţa ar fi destul de predeterminată. Nu cumva e vorba de predestinare?

R: Nu. Predeterminarea este ceva diferit. Ca tennen, predestinarea implică limitare şi rezultate, în vreme ce karma instituie oportunităţi şi zone de libertate de alegere. Gama alegerilor disponibile este limitată de condiţiile prevalente care sunt atrase sau instituite prin modelele karmice ale câmpului nostru energetic. Alegerea ia locul karmei şi o poate anula sau schimba printr-un act al voinţei.

î: Ce se poate spune atunci despre liberul arbitru?

R: O parte a moştenirii noastre energetice de la naştere constă într-o capacitate nativă pentru alegere şi decizie. Acestea sunt disponibile în diferite calităţi şi cantităţi, în funcţie de câmpul nostru energetic calibrat. în cadrul moştenirii şi evoluţiei noastre în lume, noi experimentăm faptul că avem posibilitatea de a ierta sau de a urî şi condamna. S-ar putea afirma că dispoziţia noastră spirituală creşte dacă alegem să iertăm şi scade dacă alegem să urâm. Fiecare alegere

ne mută într-o altă „localizare"în cadrul câmpului energetic general al vieţii umane. Spunem că „Cine se aseamănă se adună", „Cine seamănă vânt culege furtună" şi „Culegem ceea ce am semănat". Buddha a spus că nu există nici o nevoie de a ne ataca sau de a ne pedepsi duşmanii, pentru că ci vor cădea singuri, ca rezultat al propriei lor naturi. Toate religiile ne învaţă că această viaţă o influenţează pe cea următoare; dacă următoarea este una fizică sau nu este, prin urmare, irelevant. Viaţa nu poate să fie non-viaţă; ea îşi poate numai schimba forma şi expresia.
î: Câmpul energetic al unei calibraţi superioare este „mai bun a decât cel al uneia inferioare?
R: Nu este „mai bun", ci numai diferit. Fiecare entitate are de adus întregului propriul aport. O cărămidă nu este mai bună decât alta numai pentru faptul că este mai mare sau că se găseşte mai sus în respectiva clădire. Termenii de „mai mare" „mai puţin", „mai bun „ ţin de judecată şi provin din poziţionalitate. Fiecare entitate care trăieşte ia la fel de multă bucurie din conştienta existentei. Prezenţa Divină în Tot ceea ce Este insuflă această calitate ca o consecinţă a Creaţiei. Animalul, planta sau omul sunt egali în bucuria pe care o încearcă în faţa existenţei. Mintea umană se poate gândi şi reflecta. O planta, dacă ar fi avut minte, ar fi considerat gândirea ca pe ceva stupid şi superfluu. Fiecare entitate care trăieşte îşi iubeşte existenţa, şi nu pentru că este dotată cu emoţii, ci pentru că bucuria conştientei este intrinsecă oricărei vieţi şi oricărei existenţe. Cunoaşterea nu reclamă nici gândire, nici sentimente, deoarece existenţa conţine calitatea conştientei divine. Viaţa însăşi ştie că există, dar cade în capcana de a se identifica cu forma sa actuală. De la nivelul Conştientei, Adevărului şi Realităţii moartea constituie o imposibilitate deoarece nu are o realitate, exact aşa cum absenţa nu este o stare a fiinţei, ci o descriere mentală. Pentru ca moartea să poată avea loc, ar trebui să fieparte a potenţialităţii karmice a universului. Ea nu este însă o asemenea potenţialitate posibilă şi, prin urmare, nici nu poate să se întâmple. Viaţa, asemeni existenţei, nu are vreun contrariu, exact aşa cum adevărul nu are un contrariu autoexistent (ca falsitatea). Adevărul este prezent sau nu. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unitatea şi Absolutul sunt Tot Ceea ce Există; astfel, nu poate exista nici un contrariu al lui Dumnezeu. Singurul adevărat este adevărul; nimic altceva nu există. Toate temerile provin, deci, de la ataşamentele noastre faţă de formă, datorate iluziei că forma constituie o cerinţă necesară pentru existenţă.

CAPITOLUL XII

Căutarea adevărului

întrebare: Unde să începem căutarea adevărului spiritual numit iluminare?

Răspuns: E simplu. începeţi cu cine şi ce sunteţi. Orice adevăr se găseşte în interior. Folosiţi tehnicile verificate ca pe un ghid.

I: Unde poate fi găsită realitatea adevărului etern?

R: începeţi prin a accepta afirmaţia extrem de importantă conform căreia orice adevăr este subiectiv. Nu irosiţi vieţi întregi în căutarea unui adevăr obiectiv, deoarece un asemenea lucru nu există. Şi chiar dacă ar exista, nu ar putea ii găsit, cu excepţia experienţei sale subiective. Orice cunoaştere şi înţelepciune este subiectivă. Nu putem afirma despre nimeni şi nimic că există, până nu experimentăm subiectiv respectivul lucru. Chiar şi dacă ar exivSta o presupusă lume materială pur obiectivă, s-ar putea afirma despre ea că există numai datorită experienţei sale subiective. Chiar şi cei mai înverşunaţi matcrialişti sunt marcaţi de faptul că, într-un final, singura care poate conferi autoritate şi credibilitate acestei lumi este numai propria lor conştientă subiectivă.

I: Nu există nici o diferenţă între o realitate subiectivă şi una obiectivă?

R: Orice realitate este subiectivă. Orice altă poziţie nu constituie decât o iluzie bazată pe dualitate. Subiectivul şi obiectivul sunt unul şi acelaşi lucru, adică nimic altceva decât nişte descrieri diferite provenite din diferite puncte de percepţie. Realitatea nu este bazată pe percepţie, durată, descriere, formă sau măsură. Toate aceste atribute şi altele asemenea lor aparţin percepţiei înseşi, care este, în însăşi natura sa intimă, tranzitorie, arbitrară, limitată, iluzorie şi dualistă.

I: Care este valoarea marilor învăţători si învăţăturilor lor?

R: Darul acestora nu este limitat la informaţii, fapte sau înţelepciune, ci include mai ales nivelul de putere al conştiinţei din care emană acestea. Marea putere este susţinută de puritatea contextului. Utilitatea multor învăţături a fost distrusă de erorile din contextul în care au fost prezentate şi, astfel, semnificaţia lor a fost umbrită sau distorsionată. Cum ar fi putut fi târâtă altminteri omenirea în actele oribile comise în numele unei religii sau a alteia, în numele unor dogme teologice sau poziţionalităţii? Fiecare crimă umană poate fi scuzată şi justificată (de către cei ce caută puterea, faima, bogăţia şi controlul asupra celorlalţi) printr-

o declaraţie distorsionată, care se pretinde a fi adevărată pentru că a fost luata „din Sfânta Scriptură". Mascarada dogmei învestmântate în haina adevărului a condus la distrugerea şi stingerea unor civilizaţii întregi; toate imperiile de acest fel au apus.
î: Care este diferenţa de semnificaţie între Dumnezeu, Buddha, Hristos, Avatar, Adevăr, Iluminare, Sine, Krishna, Realitate, Conştientă, Unitatate, Absolut, Totalitate, şi Divinitate?
R; Niciuna. Diferitele forme lingvistice reflectă numai cultura din care au provenit respectivele învăţături.
I: Dar oare nu există diferenţe între adevărurile acestor diferite învăţături?
R: în realitate, nici o diferenţă nu este posibilă. Toate presupusele diferenţe sunt datorate numai neînţelegerilor şi nu sunt altceva decât reflectări ale limitelor contextului. Diferentele pot exista între religii, dar nu între adevăratele învăţături spirituale. Spiritualitatea unifică; religiozitatea divizează.
I: Cum de poate fi posibil acest lucru?
R: Toate adevărurile sunt autoexistente, totale, complete şi atotcuprinzătoare, tară localizare, durată sau părţi. Deoarece adevărul este în sine autoexistent în totalitatea sa, Sinele autoevident şi subiectiv cuprinde Tot Ceea ce Există. Totalitatea nu permite existenţa niciunei divizări.
î: Ce este „eul"?
R: „Eul infinit" este acea realitate subiectivă ce fundamentează eul individual şi permite experimentarea fiinţării, în sensul de propria existenţă. Ceea ce permite exprimarea cuvântului „eu" este „Eul" Absolut. S-ar putea spune că Descartes a avut dreptate, dar a formulat maxima sa invers. Adevărul nu e că „gândesc, deci exist," ci că „exist, prin urmare gândesc". Conştiinţa, sau capacitatea de conştientă, este lipsită de formă şi constituie punctul de plecare de la care poate fi identificată forma. Forma poate fi percepută tocmai în virtutea aparentei lipse de formă din spaţiul vid. Putem vedea norii numai datorită clarităţii cerului.
I: Există cumva vreo scurtătură spre iluminare?
R: Da. Putem petrece o viaţă întreagă studiind toate învăţăturile spirituale şi filosofice ale lumii pentru a nu-ajunge în final decât la confuzie şi descurajare. Căutaţi să „cunoaşteţi" şi nu să „cunoaşteţi despre". „Cunoaşterea" implică o experienţă subiectivă; „a cunoaşte despre" nu înseamnă decât a acumula fapte şi informaţii. In final, toate aceste informaţii şi fapte dispar

şi nu mai există nimic de cunoscut. Dacă înţelegem că propriul nostru Sine este Tot ceea ce există, a existat şi va fi, ce altceva ar mai trebui să mai ştim? Completitudinea este - prin propria sa natură intimă - totală şi completă.
I: Cum este posibil acest lucru?
R: Deoarece odată ce ai devenit ceva, nu mai ai nimic de aflat despre acel lucru. Cunoaşterea implică ceva incomplet. Ceea ce sunt este Totul. înţelegerea faptului că suntem deja şi am fost întotdeauna Tot Ceea ce Este, nu mai are nevoie de nici o completare.
I: Acest lucru sună confuz
R: Numai din cauză ca falsul sine/eu se identifică pe sine însuşi cu limitele si cu forma.
I: Ce se poate spune despre „învăţare"?
R: Din momentul în care survine conştienta Realităţii, orice învăţare încetează. Mintea devine tăcută. In pace şi linişte, tot ceea ce există îşi radiază propria semnificaţie şi propriul adevăr, dezvăluind faptul că natura existenţei este copleşitor de divină. Totul îşi radiază propria esenţă divină ca Existenţa însăşi. Ceea ce Este şi ceea ce este Divin sunt unul şi acelaşi lucru. Manifestatul radiază din Nemanifestat. De asemenea, Manifestatul, în esenţa sa intimă este tot Nemanifestat. Nu există dualitatea manifestatului versus nernanifeslatuluL Toate diferenţele dispar atunci când depăşim percepţia, care nu constituie decât un punct de vedere arbitrar şi limitat. Percepţia este aceea care crează dualitatea. Acesta este un fapt experimental şi nu o concluzie filosofică. Filosofia poate fi folositoare, dar ca nu este decât o paralelă intelectuală la realitate, în care nici o filosofie nu este posibilă.
I: Atunci, despre ce anume discutăm de fapt?
R: Descriem unele aspecte, dar în spatele acestor descrieri se găseşte realitatea subiectivă a experienţei.
I: Ce valoare au învăţăturile şi descoperirile?
R: Fiecare informaţie contribuie la înţelegerea şi recunoaşterea intuitivă. Adevărul este recunoscut. EI se prezintă ca un câmp al conştientei ce a fost pregătit pentru a permite revelarea sa. Adevărul sau iluminarea nu sunt câştigate sau atinse. Sunt o stare sau o condiţie ce se prezintă atunci când împrejurările sunt potrivite pentru acest lucru.
I: Ce anume favorizează acest fapt?
R: Smerenia are o valoare mai mare decât toate acumulările factuale. Până ce nu am experimentat total şi complet prezenţa lui Dumnezeu, în totalitatea sa uluitoare şi absolută, este mai sigur să plecăm de la premisa că, în realitate, nu ştim nimic şi că toate

aşa-numitele cunoştinţe acumulate nu sunt altceva decât ignoranţă şi mândrie. Oricine afirmă „ştiu", prin însăşi această afirmaţie dă dovadă de falsitate, căci. altminteri, n-ar avea o asemenea pretenţie.
I: De ce constituie oare cunoaşterea o piedică în calea iluminării?
R: Gândul că „ştiu" împiedică conştienta ultimă a adevăratului „Eu sunt". Cuvântul „ştiu" este dualistic şi presupune o dihotomie între un subiect separat, „cunoscătorul" şi altceva, exterior acestuia, care urmează a fi cunoscut.
I: Aşadar, nu există nici o divizare între cunoscător şi cunoscut, nici o diferenţă între subiect şi obiect?
R: Aceasta este eroarea fundamentală a dualităţii, care presupune un punct de observaţie perceptual. în realitate, subiectivul şi obiectivul sunt unul şi acelaşi lucru. A spune altceva constituie numai o poziţie arbitrară.
I: Auzim că eul constituie de fapt blocajul în calea înţelegerii Puteţi explica aceasta?
R: In realitate, nu există nimic de genul eului; acesta este numai iluzoriu. Este format dintr-o compilaţie de puncte de vedere arbitrare, alimentate raţional si susţinute de sentimente si emoţii. Aceste dorinţe reprezintă ataşamentele despre care Buddha spunea că sunt lanţurile suferinţei. Eul se dizolvă prin intermediul smereniei absolute. El nu este decât o colecţie de artefacte arbitrare ale minţii, ce capătă forţă numai prin intermediul vanităţii şi obişnuinţei. Dacă abandonam vanitatea gândirii, ea se dizolvă. Plăcerea vanităţii constituie, prin urmare, fundamentul eului - anulaţi-o şi atunci şi eul va dispărea. în stările mai înalte ale conştiinţei, acesta devine tăcut în Prezenţă. in prezenţă, nici un gând nu mai este necesar - şi nici posibil.
I: Trebuie să existe unele instrumente care să ne ajute să slăbim forţa eului asupra noastră.
R: Procesul de formare al ideilor persistă pentru că este valorizat. Observaţi că toată lumea are o opinie, despre absolut orice. Observaţi că toate gândurile sunt numai nişte puncte de vedere. Cu toţii suntem îndrăgostiţi de propriile noastre gânduri şi idei, chiar dacă sunt lipsite de valoare.
I: Ce se poate spune despre valoarea educaţiei?
R: Educaţia dă validitate procesului gândirii şi, prin urmare, acţiunilor. Este importantă în lume, dar nu conduce la iluminare. A deveni educat este un obiectiv, a deveni iluminat este altul, mulţi1 sunt educaţi, dar puţini sunt iluminaţi.
I: Dar oare experimentarea a ceea ce suntem nu constituie

o realitate?
R: Orice separaţie nu este decât un artefact al gândirii. Este esenţial să înţelegem că mintea experimentează întotdeauna un punct de vedere.
î: Atunci, ce este iluzia despre care auzim atât de multe?
R: întreaga iluzie perceptuală pe care eul o consideră a fi realitatea, este în totalitate un produs al poziţionalităţii. E foarte important să înţelegem acest lucru în conştienta noastră care trăieşte experienţa. Dacă observaţi cu atenţie, veţi înţelege că atunci când mintea se aşează pe o poziţie, acea poziţie provine din alegere, antrenare, dorinţă, emoţie sau din puncte de vedere politice sau religioase. Din perspectiva poziţionalităţii moralismului, toate acţiunile şi evenimentele pot fi categorisite drept rele sau bune. Şi tocmai din poziţionalitate provin toate sacrificiile inutile si suferinţele lumii.
I: Care este cauza acestei erori?
R: Judecata. Aceasta este marea vanitate a eului. Scriptura spune „ Nu judeca, pentru a nu fi judecat". De asemenea „Judecata este a mea. Spune Domnul". Hristos ne-a spus să iertăm. Buddha a spus că nu exista nimic de judecat, deoarece percepţia nu poate vedea decât iluzia. Percepţia este întotdeauna parţială şi limitată de un context arbitrar. în realitate, nici o judecată nu este posibilă.
I: Este oare judecata justificabilă vreodată?
R: întotdeauna poate fi analizată raţional. Din etică, învăţăm axioma fundamentală că scopul nu scuză mijloacele. A eşua să înţelegem această maximă fundamentală înseamnă a fi un dictator, facînd obiectul unei serioase erori spirituale. Un rezultat „bun" poate fi invocat ca scuză a oricărui comportament barbar. Acest raţionament, care violează premisele spirituale, este intens folosit în societatea noastră pentru justificarea comportamentelor sancţionate din punct de vedere social. Aceste încălcări subminează însăşi textura societăţii si alimentează comportamentele greşite, infracţiunile şi toate formele suferinţei umane.
I: Cum se poate elibera omenirea din această condiţie mizeră?
R: Calea cea mai dreaptă constă în înţelegerea naturii conştiinţei înseşi. Conştienta cu privire la natura conştiinţei ne catapultează dincolo de toate problemele, limitările şi strădaniile umane. Iată cel mai important subiect dintre toate ce trebuie învăţate, pentru că stă la baza oricărei experienţe şi întreprinderi umane. Ştiinţa însăşi a progresat numai pînă în punctul din care nu mai poate merge mai departe tară a înţelege natura conştiinţei. Astfel, astăzi

există numeroase conferinţe internaţionale referitoare la ştiinţă si conştiinţă, evenimente ce se bucură de mare interes si audientă. Totuşi, aceste încercări au fost stânjenite de lipsa instrumentelor adecvate pentru explorarea culmilor inteligenţei umane.
I: Auzim că o piedică în calea conştiinţei este dualismul însuşi. Cum poate fi depăşită această problemă?
R: Dualitatea constituie baza artificială si arbitrară a iluziei separaţiei. Ea provine din poziţionalitatea ce izvorăşte din judecăţile noastre, cu miliardele de gânduri, valori, selectivităţi, prejudecăţi şi opinii ale acestora.
Acestea, la rîndul lor, provin din simbolism, din paradigme şi din contexte limitate. Numai printr-o limitare arbitrară a contextului se pot face judecăţi de valoare şi declaraţii despre absolut orice. Faptul că multe opinii sunt susţinute de mari mase de oameni este hipnotic. Şi puţine sunt minţile care pot scăpa de chemarea autorităţii consensului de masă. Oamenii, în loc să privească în interior, caută instrumente de ghidare în afara lor. Aşa cum a spus Freud, conştiinţa individuală se dizolvă în inconştienta acţiunii de masă. Moralitatea este redusă la tăcere de isteria maselor.
Puţini sunt aceia care pot rezista propagandei mass-media.
în cele din urmă, adevărul iese la iveală dar, de obicei, este prea târziu. Cât de adesea eroarea umană este ceea ce stă la baza tragediilor este revelat de frecventele cazuri în care, pe baza probei testelor ADN, se revine asupra justificării condamnării unor? acuzaţi, dintre care unii au fost condamnaţi chiar la pedeapsa capitală. Mărturia în instanţă ţine de percepţie şi, dat fiind că percepţia constituie principala sursă a erorii, este de înţeles că aşa-numitul sistem juridic este predispus la erori. Adevărul nu poate fi obţinut prin sufragii. Concluziile juriului nu sunt decât nişte opinii, nu fapte. Emoţiile orbesc percepţia şi garantează eroarea. Astfel, dualitatea este o separaţie a adevărului şi erorii, provenită din vanitatea percepţiei şi eului.
I: Cum anume rezultă percepţia în dualitate?
R: Selectivitatea arbitrară rezultă într-o poziţionalitate, care reprezintă un punct de vedere ce polarizează artificial unitatea Realităţii în nişte părţi aparent separate. Aceste părţi sunt numai aparente pentru că, în Realitate, nimic nu se separă. Separarea în părţi are loc exclusiv în minte - nu şi în Realitate. Astfel, sfârşim vorbind despre „aici" şi „acolo", sau despre „atunci" şi „acum", după cum ne selectăm în mod arbitrar anumite porţiuni din curgerea vieţii pe care le numim „evenimente" sau „întâmplări". O consecinţă serioasă a acestui proces mental este aceea a generării unei false înţelegeri a cauzalităţii. Şi tocmai această neînţelegere

conduce la nesfârşitele probleme şi tragedii umane.
I: Observ că insistaţi foarte mult asupra clarificării naturii cauzalităţii
R: într-o încercare de a reuni ceea ce a fost separat din punct de vedere conceptual în procesul elaborării şi dezvoltării artefactelor mentale, cauzalitatea este inventată pentru a explica ceea ce se înţelege azi prin „relaţie". In realitate, există numai identitatea; nu există nici o cauză a ceva şi nici nu este nevoie de paradigma newtoniană a cauzalităţii lineare (fundamentată tocmai pe ideea existenţei unor „cauze"). In realitate, totul este deja complet, iar unitatea totală este dincolo de timp, spaţiu, separaţie ori definire. Este evident ca nimic nu cauzează nimic, pentru că aceasta ar aduce în discuţie existenţa unei separaţii dualiste în timp şi spaţiu, care e imposibilă.
Manifestatul devine manifestat prin intermediul creaţiei.
Toate lucrurile suni în virtutea esenţei lor in expresia sa ca existenţă. Tot ceea ce putem observa noi sunt condiţii.
E relativ uşor să înţelegem următorul aspect: „cauza" a tot ceea ce există este totalitatea întregului univers, de-a lungul timpului, fiind ceea ce este în toate expresiile sale ca existenţă. Prin urmare, fiecare „lucru" exista ca o expresie a identităţii, iar esenţa tuturor lucrurilor radiază prin simpla prezenţă a acestora. Toate lucrurile sunt autocreate, prin expresia divină ca existenţă. Prin urmare, nici un lucru nu poate fi decât ceea ce este, graţie totalităţii întregului univers. Un fir de praf n-ar putea fi acolo unde este în lipsa curenţilor de aer, care presupun existenţa unei încăperi care, la rândul ei, presupune o clădire, un continent, o planetă, un sistem solar, o galaxie, un univers ş.a.m.d.
Toate afirmaţiile minţii sunt subiective. Nu există vreo progresie lineară a evenimentelor, succesiunilor sau cauzărilor. Totul radiază aşa cum este, ca expresie a existenţei. Totul e autoexistenţă şi, prin urmare, nu depinde de nimic altceva decât de sine însuşi.
I: Să fie oare eul„rău" ?
R: Problema eului nu e că ar II rău, ci numai că este limitat şi distorsionat. A privi eul ca pe un duşman înseamnă a deveni polarizat, a implica un conflict, vinovăţie, mânie şi ruşine. Poziţionalităţile vin în sprijinul eului. Prin lărgirea contextului, contrariile sunt depăşite şi problemele sunt dizolvate. Smerenia înlătură bastioanele eului formate din judecăţi, poziţionali taţi şi moralism. In Realitate, nu pot exista în nici un fel contrarii, după cum nu există nici câştigători sau perdanţi.
în cadrul lumii iluziilor, lucrurile (de exemplu, statisticile)

depind de cum anume sunt stabilite şi definite limitele. Prin schimbarea clasificărilor, şi statisticile se vor schimba. Astfel, rata presupusă a criminalităţii din Statele Unite poate fi făcută să pară ridicată sau scăzută, în funcţie de presiunile politice, prin includerea sau excluderea anumitor aspecte din respectivele statistici. Prin acest procedeu, orice fenomen social poate fi făcut să pară ridicat ori scăzut. Prin urmare, lumea descrisă de percepţie este arbitrară, iar realitatea socială devine orice dorim să poarte acest nume. Definiţia defineşte percepţia si corolarul este în aceeaşi măsură adevărat.

I: Ce efect a te gândirea asupra percepţiei?

R: De obicei, gândirea îmbracă forma limbajului. Limbajul este bazat pe etichetarea celor rezultate din separarea şi fragmentarea anterioară a întregului. Gândirea şi artefactele minţii sunt un dialog şi o expresie a dualităţii. Putem întreba cine sau ce anume gândeşte - şi în folosul cui. Cine anume e vorbitorul si cine ascultătorul?

I: Care este diferenţa între eu şi minte?

R: în realitate, sunt unul şi acelaşi lucru. Cu toate acestea, termenul „eu" este folosit în general pentru a descrie anumite aspecte ale minţii, dar poate fi definit într-un context mai general drept sursa şi procesul gândirii.

I: Ce relaţie există între minte si meditaţie?

R: Scopul meditaţiei este să depăşească mintea, artefactele şi percepţiile limitate ale acesteia, depăşind prin aceasta dualitatea şi devenind tot mai conştientă de întreg.

Gândirea porneşte de la o lipsă; scopul său este acumularea. In totalitate, nu lipseşte nimic. Totul este complet, total şi întreg. Nu există nimic la care să te gândeşti şi nici măcar im motiv pentru care s-o faci. Nu se ridică nici o întrebare, iar răspunsurile nu sunt nici de trebuinţă, nici căutate. Totalitatea este completă, satisfăcătoare, fără vreo incompletitudine.

I: Dacă gândurile reprezintă fragmente şi artefacte ale dualităţii, cum pot fi transpuse învăţăturile spirituale într-un limbaj, fără a le interpreta greşit prin acesta?

R: Conceptele au anumite nivele de putere ce pot fi calibrate. Cu cât este mai mare acest nivel de adevăr, cu atât mai mare este şi puterea. Energia conceptului provine din adevărul său, la care se adaugă nivelul conştiinţei celui care-1 enunţă. Neajutată de o energie superioară (cum ar fi cea a unui mare învăţător), eul/mintea nu se poate transcende singură.

î: Multe învăţături sună ambiguu, generând confuzii

R: Ambiguitatea însăşi este iluzorie. Toate ambiguităţile se dizolvă în prezenţa înţelegerii. In cadrul adevărului, nu sunt posibile controverse.
I: Cum se poate aşa ceva?
R: Pentru simplul fapt că numai ceea ce există are o realitate. Nu există „adevăr versus fals". Ceea ce numim „falsitate" nu are nici existenţă, nici realitate, doar ceea ce e adevărat are existentă. Orice altceva este o iluzie.
I: Puteţi să-mi mai daţi şi un alt exemplu?
R: Contrariile nu există în Realitate. Ele nu sunt decât concepte ale limbii şi ale minţii. Să luăm, de exemplu, contrariile evidente ale întunericului/luminii. In realitate, nici nu există întuneric, există numai lumină. Condiţiile ce pot fi descrise corect drept lumină pot fi sau nu prezente, sau lumina este prezentă în anumite grade, prin urmare orice lumină sau lipsă a acesteia poate fi definită numai în termeni de prezenţă într-un anumit grad sau altul al luminii (sau de absenţa a acesteia). Astfel, există o singură variabilă - şi anume prezenţa sau absenţa luminii.
Nu este posibil să împrăştiem întunericul. Este posibil însă ca, prin intermediul limbajului, să numim lipsa luminii întuneric, dar acesta din urmă nu are nici o existentă în Realitate.
Să mai dăm un exemplu - a avea sau nu bani. în acest caz, singura variabilă este prezenţa sau absenţa banilor. Termenul „sărăcie" implică această absenţă, dar nu reprezintă un lucru în sine. Sărăcia nu poate fi o „posesie".
Nu există suişuri sau coborâşuri în Realitate. Acestea sunt denominări ce provin dintr-o poziţionalitate arbitrară. Ele nu există în Realitate. Aşa s-a şi format, de altfel, întreaga lume iluzorie a eului - din poziţionalitate, alături de o naivitate ce presupune că aceste contrarii au o existenţă independentă. în realitate, nu trebuie să diferenţiem între „ce este" şi „ce nu este" - tot ce trebuie să facem e să afirmam că ceea ce este, este. Prin urmare, falsitatea nu trebuie negată, ci doar adevărul trebuie afirmat.
I: S-ar părea că trecerea de la percepţie şi dualitate la Realitate e una dificilă şi reclamă reprogramarea întregii minţi Este posibil acest Iu cru ?
R: O mişcare majoră în evoluţia conştiinţei, numită în mod tradiţional „depăşirea contrariilor" are darul de a induce un salt rapid al conştientei. Să examinăm mai multe exemple ce sunt uşor de înţeles. Presupusele contrarii ale căldurii şi frigului se dizolvă în recunoaşterea faptului că singurul lucru real este prezenţa sau absenţa căldurii. Nu spunem că a apărutfrigul', ci că

a dispărut căldura. Dacă ea este prezentă, numim această condiţie căldură. Frigul nu înseamnă decât absenţa căldurii; el nu există în sine. Nu putem spune că în cameră există non-căldură. Nu putem spune că o absenţă este prezentă, sau că lipsa există. îngăduiţi-ne să mai dăm un exemplu: acela al contrariilor vizibilului versus invizibilului. Este evident că invizibilul nu e ceva care există independent, aşa că se iveşte următoarea întrebare: prin ce mijloc vizibil?
Un alt exemplu ar fi acela al contrariilor evidente de prezent/absent. Prezenţa este o realitate ce poate fi confirmată, absenţa nu e o condiţie ori o stare în sine. Nu putem spune că absenta există.
1: Acestea par totuşi abstracte. N-aţi putea da un exemplu mai concret?
R: Electricitatea este sau nu pornită. Ea nu cunoaşte ideea de a nu exista. Inexistenta electricităţii nu este decât o convenţie de limbaj. Tot ceea ce poate face telegraful este să trimită „semnale", el nu poate transmite „lipsa acesora". La fel, viaţa poate fi sau nu prezentă - moartea nu are o existenţă independenta.
I: Ne-aţiputea da un exemplu experimental nonverbal?
R: Există o demonstraţie foarte simplă şi interesantă a acestui principiu, Cea mai mare parte a oamenilor sunt familiari într-o oarecare măsură cu ştiinţa kinesiologiei. O simplă demonstraţie arată că ceea ce este pozitiv ori adevărat induce o întărire a tonusului muscular al corpului, iar ceea ce nu e adevărat ori negativ, fals, induce o slăbire a tonusului muscular. Pentru mintea naivă, pare că răspunsul kinesiologic este pozitiv ori negativ, respectiv fals ori adevărat. In realitate, aşa cum se întâmplă şi cu electricitatea, ceea ce există sau este adevărat are putere, iar răspunsul kinesiologic e pozitiv. Ceea ce nu are existenţă sau e fals, nu are energie ori putere. Cu alte cuvinte, nu există nimic de genul falsităţii, care să genereze slăbirea subiecţilor. Ceea ce induce acest lucru este absenţa puterii sau energiei adevărului.
In mod similar, cea care face un motor „să meargă" este electricitatea. Atunci când aceasta e deconectată, motorul se opreşte. Nu există nimic de genul „non-electricităţii" care să inducă oprirea motorului. Tot ceea ce nu are o existenţă în Realitate nu este decât un produs iluzoriu al minţii şi nu are o existenţă independentă. Prin urmare, e inutil să căutăm un univers obiectiv şi independent, pentru că acest lucru nu e posibil. Tot ceea ce există, există numai ca experienţă subiectivă. O realitate independentă şi obiectivă nu poate fi nici confirmată,

nici negată. Oricare dintre aceste afirmaţii constituie doar o poziţionalitate. Nimeni nu se poate sustrage subiectivităţii pure a propriei experienţe.
I: Care este scopul euluil
R: Nu se poate spune care e scopul său, ar fi doar un raţionament teleologic. Cu toate acestea, funcţia sa principală e organizată spre autoperpetuare, pentru a se menţine iluzia unui „Eu" separat, dotat cu existenţă şi unicitate proprie. în consecinţă, el este subiectul durerii, suferinţei şi fricii de moarte. Astfel, eul transmite strategiile sale de supravieţuire în multiplele expresii ale acestora, de genul acumulării, fricii de a pierde şi anxietăţii referitoare la destinul său ultim.
I: Care este cea mai importantă consecinţă a funcţiei eulai?
R: Credinţa conform căreia există un „făptaş" în spatele acţiunilor, un „gânditor" în spatele gândurilor, o entitate care „simte" în spatele simţurilor. Toate acestea sunt iluzii şi consolidează credinţa că omul este o entitate separată şi distinctă, care face obiectul naşterii, morţii si karmei. Credinţa că suntem o entitate separată generează teama care, la rândul ei, consolidează toate tendinţele de supravieţuire, precum şi mecanismele fundamentale ale eului de lăcomie, dorinţă, invidie, mândrie, ură şi vinovăţie. A considera că suntem o entitate separata şi finită crează automat o dualitate bazată pe „eu" versus „non-eu", „aici" versus „acolo", „acum" versus „atunci", şamd.
I: Care este, atunci, modul fundamental de autopropagare a eului?
R: Având credinţa că este o entitate separată, eul rezistă acestei iluzii bazate pe teama sa de non-existenţă. Teama sa e aceea de a ajunge la un punct final şi de a nu supravieţui în timp. Noţiunea sa de realitate este foarte limitată, iar eul nu ştie ce se află dincolo de el. Eul nu poate experimenta Infinitul şi nici cunoaşte Prezenţa subtilă care îl va înlocui. Eul se cramponează de un „eu" mic, personal, pentru că nu are nici o cunoştinţă sau experienţă conştientă a păcii şi bucuriei infinite ale marelui „Eu", care intră în conştienta si îl înlocuieşte.
Eul nu poate fi învinuit pentru ignoranţa sa. EI nu are nici o idee asupra faptului că dincolo de parametrii săi limitaţi mai există ceva. Depăşirea propriilor limite şi graniţe autoimpuse nu reprezintă un scop care să provină de la eul însuşi. Neajutat, eul nu se poate transcede pe sine şi nici nu poate dizolva propriile limite şi reţineri. El este asemenea unui trib izolat, care nu este conştient de faptul că, dincolo de el, se găseşte o întreagă lume.

De obicei, membrii societăţilor primitive se referă la ei înşişi ca la „Oamenii Pământului". Eul nu este nici rău şi nici un duşman, ci doar o iluzie care trebuie abandonată pentru a fi înlocuită de ceva mult mai bun.
I: Dacă eul este aşa cum l-aţi descris, cum anume poate surveni iluminarea?
R: Aceasta este funcţia spiritualităţii, care informează, educă, inspiră, conduce şi ajută explorarea conştiinţei dincolo de restricţiile experienţei eului. Cei care au mers mai departe pe acest drum către conştienta superioară relatează lumii descoperirile lor şi-i invită pe cei interesaţi să-i urmeze.
Deşi, din punct de vedere statistic, iluminarea este destul de puţin frecventă, ea se petrece suficient de adesea pentru a exista un corp colectiv de învăţături cu o profundă influenţă asupra întregii omeniri. Fiecare fiinţă iluminată, prin propria sa radiaţie energetică recontextualizează şi extinde în linişte paradigma conştiinţei umane. Faptul că este posibilă atingerea nivelelor superioare ale conştiinţei inspiră orice cunoaştere, creând contextul general al experienţei umane. Dorinţa de progres este înăscută în toate societăţile şi culturile, atât la nivel individual, cât şi colectiv. Strădania umană e cea care crează istoria civilizaţiei, prin eforturile oamenilor de a deveni mai buni.
Strădania însăşi este prezentă chiar şi în frecventele erori comise.
I: S-a spus că lumea pe care o vedem şi experimentăm constituie o proiecţie a mintii si nu are o existentă independentă. Ea există numai ca percepţie. Cum poate fi explicat acest lucru?
R: Putem începe de la un exemplu simplu. Auzim că există o „problemă" în lume, ori că observatorul are o „problemă". Este relativ uşor să vedem că toate problemele există numai în mintea observatorului, ca rezultat al îmbrăţişării unui punct de vedere arbitrar. Toate „problemele" sunt produse ale minţii şi nu există în lume. Dorinţele şi alte pasiuni lumeşti, precum şi sistemele de credinţă rezultă din selectivitatea percepţiei. Examinaţi aşa-numitele „semne zodiacale" şi „constelaţii" care se presupune că există pe cer. Dacă fotografiaţi cerul înstelat din timpul nopţii şi-l priviţi fără idei preconcepute, devine evident că se pot trasa unele linii arbitrare între oricare grup de puncte luminoase, astfel încât să se producă o figură familiară sau o formă geometrică. Se poate trasa conturul unui câine, unei pisici şamd. In realitate acestea nu există în spaţiu; de fapt, nimic de genul constelaţiilor nu există decât în imaginaţia observatorului. Dintr-un punct de observaţie diferit, nici una dintre constelaţiile faimoase cu nume

fanteziste nu poate fi zărită.
I: De ce există atunci o asemenea pletoră de observaţii şi sisteme de credinţă eronate?
R: Limbajul crează şi defineşte modelele de gîndire şi formele care apoi sunt proiectate asupra lumii. El este un obicei antropomorfic. Vedem un copac înalt lângă unul
spunem: „copacul cel mare îl sufocă pe cel mic şi îi ia lumina soarelui". Sau spunem că a fost o furtună puternică, că respectivul copac e frumos în vreme ce acela mai mic decât el este deformat şi urât.
Afirmaţiile antropomorfîce naive sunt foarte răspândite. Atunci când spunem despre ceva că este bun, vrem să spunem de fapt că dorim respectivul lucru. Când spunem despre ceva că este rău, de fapt înseamnă că nu ne place.
în sine, lumea nu conţine obiecte, adverbe sau prepoziţii, nici secvenţialităţi, evenimente sau întâmplări. Chiar şi toate verbele sunt inadecvate. Nimic nu „face" o acţiune sau alta. Chiar şi substantivele sunt surse ale iluziei perceptuale, de vreme ce ele instituie o selecţie arbitrară a graniţelor şi calităţilor care au o existenţă exclusiv în mintea observatorului. Ceea ce este dificil de înţeles este că totul este total şi complet în sine şi există în propria sa identitate de sine. Nici un lucru nu există şi, chiar dacă ar putea exista, nu este numele care îi este atribuit. A spune: „acesta este un scaun" înseamnă a nega completitudinea, totalitatea si absoluta identitate de sine a tot ceea ce există. A spune: „acesta este un scaun" înseamnă a afirma că A este de fapt B. Numele, imaginea şi ideea unui scaun sunt ceva diferit de scaunul însuşi. Mintea este atrasă cu uşurinţă în capcana nominalizărilor şi convenţiilor de limbaj. Abstracţiunile reprezintă convenţii de limbaj, ele nu au o existenţă separată. Limbajul este o metaforă.
Cu toţii suntem familiarizaţi cu imaginile din spatele imaginilor. Copiii adoră sa găsească figurile ascunse într-o imagine mai mare. Mintea face acest lucru în mod constant, mereu şi mereu, din obişnuinţă. Lumea perceptuală este formată din forme şi imagini familiare, ţinute laolaltă de sisteme de gândire şi energizate de emoţii. Dacă obiectul sau situaţia sunt plăcute sau urâte, temute sau admirate, considerate frumoase sau inestetice, depinde în totalitate de observator. Aceste calităţi nu există în lume; adjectivele nu au o existenţă reală.
Pe măsură ce conştiinţa evoluează spre nivelele superioare, lumea îşi schimbă aparenţa şi comportamentul. Atunci când conştiinţa atinge nivelele calibrate în marjele superioare ale valorii

500, frumuseţea şi perfecţiunea lumii radiază şi devin evidente. Forma şi aparenta separaţie încep să dispară şi tot ceea ce există este văzut a fi interconectat şi continuu. Ajunşi aici, devenim martorii eternului miracol al creaţiei atemporale. Tot ceea ce există este văzut ca fiind întreg, perfect şi complet. Odată cu înţelegerea identităţii de sine, tot ceea ce există este văzut a fi de o perfecţiune absolută, în expresia esenţei sale divine. Imperfecţiunea există numai în minte. în lume nu există nici o imperfecţiune. ..
Pe măsură ce nivelul conştiinţei depăşeşte valoarea 600 şi atinge nivelul 700 şi chiar nivelele superioare acestuia, lumea însăşi dispare. Există numai nemanifestatul. Manifestatul există numai ca percepţie. Realitatea absolută este ea însăşi lipsită de formă şi, prin urmare, prezentă în toate formele.
î: Poate fi cineva antrenat să atingă aceste nivele ale conştientei?
R: Aceste înţelegeri nu sunt atinse, ele se autorevelează. învăţarea spirituală nu se petrece într-o progresie lineară şi logică. Cea care deschide conştiinţa şi autoînţelegerea este mai degrabă familiaritatea cu principiile şi disciplinele spirituale. Nimic „nou" nu este învăţat ci, ceea ce există deja se prezintă ca fiind complet evident.

CAPITOLUL XIII
Explicaţii

întrebare: Care este cea mai bună atitudine pentru lucrarea spirituală?
Răspuns: 0 poziţie de tip „Yinu persistentă şi neclintită. Lucrarea constă din a înţelege, precum şi dintr-o atitudine generală de a fi pcrmisiv şi nu de a primi. Fiţi conştienţi de faptul că orice aţi căuta este prezent şi înnăscut (invizibil şi liniştit) în Tot Ceea Ce Există. Aceasta este o condiţie indispensabilă a existenţei însăşi. Este calitatea cea mai importantă şi mai semnificativă, matricea absolută si ireductibilă a oricărei fiinţări.
Fiind luată ca atare, semnificaţia sa este scăpată din vedere. Pentru înţelegerea condiţiei existenţei înseşi, Conştienta constituie o premiză necesară. Divinitatea este calitatea intrinsecă şi înnăscută, precum şi esenţa conştientei/existenţei. Atunci când este descoperită, nu mai poate fi pierdută niciodată. Cunoaşterea este tăcută, lipsită de cuvinte şi radiază în forma revelaţiei. Ea se prezintă pe sine într-o completitudine şi finalitate totală. Nu este nici vagă, nici obscură, ci puternică şi copleşitoare. '::

Prezenţa dizolvă orice separaţie. Este experimentată ca şi cum am ieşit în afara timpului. Orice succesiune încetează, de parcă orice timp şi creaţie ar fi prezente total şi deopotrivă în momentul Acum. Tot ceea ce a fost sau ar fi putut să fie este deja total prezent şi complet. Tot ceea ce poate fi cunoscut este deja cunoscut. Potenţialitatea deja există. Orice gând încetează şi, prin urmare, toate categoriile gândirii (precum timpul, spaţiul, distanţa şi durata) încetează şi devin neaplicabile.

Lumea arată în mod literal diferit. Totul este văzut ca având o adâncime mult mai mare. în conştiinţă, torul este viu şi radiant. Tot ceea ce există este conştient de propria sa existenţă şi totodată de conştienta tuturor lucrurilor. Nimic nu este inert în mod înnăscut.

I: Care este concepţia spirituală care se potriveşte cel mai bine căutării sinelui?

R: Este o atitudine, chiar o „mudra", pentru că este poziţia conştientei sau a observării. Este pasivă în mod activ, întrucât atitudinea permisivâ Yin este consecventă şi de neclintit. Nu ar trebui să încercăm să „vedem" ceea ce este evident, ci numai să înlăturam orice obstacol cum ar fi opiniile, credinţele, categoriile mentale, comentariile, nerăbdarea, ori încercările minţii de a anticipa şi controla următoarea secundă a experienţei.

Pe când eram copii încercam cu toţii să „vedem imaginea ascunsă" dintr-o oarecare formă de artă pictorială - şi aceasta ne apărea exact atunci când încetam să mai încercăm. Tufişul se transforma într-un leu zâmbăreţ, de exemplu. A încerca înseamnă a-ţi îmbunătăţi percepţia, fapt care generază îngustarea viziunii şi, astfel, o limitare şi mai mare.

Este paradoxal să cauţi ceva invizibil. Este vorba mai mult de o identificare cu Tot Ceea ce Există, cu însuşi substratul existenţei. Prin observaţie, devine evident că toate fenomenele emoţionale, mentale şi conceptuale se întâmplă în mod spontan, nefiind cauzate de nici o persoană.

Sinele constituie câmpul total şi tot ceea ce este conţinut. Conştiinţa este calitatea prin care Sinele se face cunoscut, se lasă cunoscut şi se exprimă. Dumnezeu este Tot Ceea ce Există, fără nici o excepţie, fără dimensiune sau spaţiu, întotdeauna şi pretutindeni egal - imagine, sunet, spaţiu, obiecte, forme, cele fără formă, vizibilul, invizibilul, solidul, lichidul. Nu există nici un contrariu al lui Dumnezeu. Dumnezeu este deopotrivă Totul şi nimic, prezent în mod egal în forme şi în cele lipsite de formă.

I: Cum pot fi depăşite contrariile?

R: Aceasta este o întrebare frecventă. înţelegeţi că toate

contrariile nu sunt decât aspecte ale convenienţei şi nu au o existenţă proprie. Ele sunt o iluzie creată de adoptarea sau alegerea aleatorie a unui punct de observaţie. Singura lor valoare este operaţională pentru un punct de referinţă al intenţiei sau scopului acţiunii. Faptul că ar putea avea o anumită utilitate operaţională ne duce la falsa presupunere ca au şi o existenţă de sine stătătoare - şi nu doar una proprie unui punct de vedere descriptiv.
Toate poziţionalităţile depind de definiţie şi toate definiţiile nu constituie decât convenţii apărute de-a lungul timpului. Toate conflictele se nasc din poziţionalitate. Dintr-un punct de vedere superior, toate perechile alternative de pozitionalitati sunt irelevante. Toate se bazează pe presupoziţia unei acţiuni viitoare teoretic posibile. Cea mai evidentă este cea a posibilităţii alegerii. Dacă nu este dorită sau potrivită nici o valoare potenţială, nici o acţiune, calificare sau alegere, atunci contrariile încep să-şi piardă sensul.
Din raţiuni de uşurare a comunicării între entităţi separate sau puncte distincte, definiţiile uzează din plin de discriminare. în Realitate, unde nimic nu este separat de altceva, nu există nici o informaţie necesară şi nici spaţii sau goluri de acoperit. Nu există nici emiţător, nici receptor, după cum nu există nici fragmente sau porţiuni de informaţii care ar putea fi comunicate. Comunicarea este importantă numai în lumea percepţiei, unde totul pare a fi separat. In Realitate totul este deja cunoscut de către tot ceea ce posedă calitatea existenţei. Nu sunt deloc necesare mesaje, aşa cum oceanul nu are nici o nevoie de cunoaşterea conceptului de umiditate pentru a fi el însuşi.
î: Oare verbalizările sunt înşelătoare?
R: Dacă sunt clare, ele pot fi foarte folositoare ca punct de plecare pentru a delimita natura şi direcţia căutării. Verbalizarea ajută la stabilirea unui context, care apoi, treptat, devine non-verbal şi mai cuprinzător. Informaţia clară salvează din timp şi grăbeşte căutarea fructuoasă, indicând rutele a căror urmare ar risipi timpul. Atunci când ştii în ce dulap din casă sunt pantofii, nu mai pierzi vremea căutând în toate dulapurile. O busolă bună te poate salva de la rătăcire, după cum şi o hartă precisă are darul de a elimina multe căutări inutile şi frustrante.
I: Cum se poate vedea dincolo de contrariile dualităţii?
R: Omniprezenţa şi totalitatea lui Dumnezeu exclud orice altă alternativă şi constituie tot ceea ce este posibil. Dumnezeu ca „vid" este Dumnezeul nemanifestat al potenţialităţii infinite neexprimate, fără formă, invizibilă şi intangibilă. Este infinitul

Brahman, transcendentalul Krislina, mai presus de existenţă sau fiinţă. Este sursa nenăscută şi neexprimată. Din nemanifestat se naşte totalitatea, care este Dumnezeul exprimat în forma Creaţiei sau Totalităţii.
Dumnezeu este tot ceea ce este prezent - atât manifestat, cât şi nefoanifestat - vid şi totalitate, vizibil şi invizibil, potenţial şi actual, exprimat şi neexprimat.
Dansul lui Shiva constituie tocmai aparenta apariţie sau dispariţie a acestor contrarii aparente, care nu sunt decât alternativele unui punct de vedere. Ele se petrec şi se succed la fel cum apariţia hologramei este determinată de poziţia observatorului şi nu de o mişcare sau schimbare a hologramei înseşi. Să folosim ca exemplu conceptul de temperatură, care include în sine toate posibilităţile, în cadrul cărora nu este nici cald, nici frig; aceste denominări apărând numai prin folosirea definiţiilor şi a unei perspective arbitrare.
Odată cu această înţelegere, putem vedea limpede că toate aparentele alternative nu sunt decât nişte opţiuni ale punctului de vedere sau ale definiţiei. Orice definiţie este în mod fundamental subiectivă. Astfel, nu există nimic exterior pe care am putea arunca vina. Nu poţi fi victima unei furtuni sau a unei avalanşe; eşti observator şi participant al unui fenomen real. Nu poţi fi, prin urmare, victima vieţii. Tot ceea ce poţi face este să consideri că o anumită condiţie este favorabilă sau nu, dorită sau nu. Prin urmare, toată ura, răzbunarea, ciuda, resentimentul şi furia sunt, de fapt, lipsite de o bază reală, fiind prezente numai în imaginaţie.
Cu toţii suntem expuşi vieţii, în expresia acesteia de natură sau interacţiune umană, numită societate. Această interacţiune este impersonală, iar vicisitudinile vieţii sunt imposibil de evitat. Acest lucru poate fi deopotrivă motivant şi depresiv, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia. Fără poziţionalităţi, viaţa poate fi senină şi interesantă. Favorizează creşterea şi înţelepciunea şi nu autocompătimirea şi amărăciunea. Oricine este liber să facă o alegere. Ploaia nu poate determina fericirea sau dezamăgirea cuiva. Abandonarea poziţionalităţii şi dorinţelor are darul de a aduce pacea în orice împrejurări.
I: Dar oare opiniile şi poziţionalităţile raţiunii nu sunt considerate reale?
R: Ele sunt în primul rând convenienţe. în realitate, nu sunt decât indulgenţe de sine. De asemenea, toate resentimentele nu sunt altceva decât indulgenţe de sine ale sentimentalităţii, emoţionalităţii şi melodramei. Ajungem sâ fim victime sau martiri sau ne imaginăm a fi tragici sau eroici. Există nenumărate

explicaţii plauzibile sau scuze pentru a explica sau justifica absolut orice comportament sau răspuns uman. Reactivitatea este condiţionată şi în acelaşi timp selectivă. Aceste tentaţii de a fi copilăros trebuie depăşite de căutătorul spiritual serios, care le vede în adevărata lor lumină şi refuză să se lase atras de jocurile emoţionale. La un anumit nivel, se poate vedea că toate acestea sunt false. în realitate, ele nu sunt decât actele şi produsele noastre, deşi noi nu suntem conştienţi că sunt numai atât.
Pacea constituie în mod literal o alegere şi o decizie, deşi una nepopulară în societatea noastră, în ciuda retoricii abundente circumscrise acestui termen. Decizia de a trece peste aparentele inechităţi ale vieţii, în loc să reacţionăm la ele, constituie o alegere.
I: Ce se poate spune despre problemele sociale?
R: A fi un reformator social este o carieră total diferită de cea a căutării iluminării. Este bine să reamintim faptul că progresul spiritual influenţează din interior tot ceea ce există, în vreme ce forţa nu încearcă să schimbe decât exteriorul. Abandonarea unei ranchiuni sau doleanţe personale constituie o acţiune mult mai meritorie pentru societate decât toate marşurile şi sloganele. Persoanelor avansate din punct de vedere spiritual le este indiferent dacă oamenii sunt sau nu de acord cu ele, dat fiind că ele nu mai încearcă vreo nevoie de a căuta în afara lor validarea propriilor opinii.
î: Ce anume înseamnă intrarea într-o stare extatică? Ce se întâmplă atunci?
R: Sentimentul de a fi dizolvat într-o iubire intensă si infinită este copleşitor. Nu mai există nici dorinţa şi nici capacitatea de a ieşi din aceasta stare neajutat. Toate funcţiile corpului încetează, chiar şi respiraţia însăşi poate înceta, revenind numai ca răspuns la o stăruinţă a unei persoane foarte dragi. Cu toate acestea, nu este obligatoriu să faceţi astfel, deoarece părăsirea corpului constituie şi ea o opţiune.
în acest caz, întru recunoaşterea iubirii, respiraţia a reînceput. Probabil că a fost decis astfel din considerente karmice. Cu toate acestea, alegerea a fost făcută în cunoştinţă de cauză că orice reîntoarcere în lumea fizică era numai temporară, precum şi că disoluţia supremă în iubirea infinită era sigură şi inevitabilă. în comparaţie cu eternitatea acestei stări infinite, o scurtă întoarcere în domeniul formei şi materiei părea neînsemnată.
I: Şi ce s-ar întâmpla dacă nu este nimeni prin preajmă care să ne roage să neîntoarcem în viaţa pământească?

R: Dacă există sau nu o asemenea persoană este un fapt care depinde probabil de karmă, circumstanţe, condiţii, voinţa divină, precum şi de interacţiunea întregului univers. Dacă nu există nimeni care să ne recheme, atunci corpul moare, lucru care la acel moment este destul de agreabil. Atunci când Ramana Marharshi a intrat spontan în starea de extaz, el nu a fost descoperit o lungă perioadă, răstimp în care a fost muşcat grav de multe insecte, rămânând fără alimente multe zile. A fost rugat apoi stăruitor să mănânce şi să bea. El a răspuns încet şi, în cele din urmă, a reînceput să se mişte şi să funcţioneze. Cu toate acestea, el nu a vorbit pentru încă doi ani.
I: Există oare nivele diferite ale stării de înţelegere?
R: Există diferite nivele ale samadhi, care au fost descrise în mod tradiţional cu ajutorul unor termeni din limba sanscrită. Există o stare transcedentală, dar care durează numai atâta vreme cât ochii celui/celei care o experimentează sunt închişi, în meditaţie. Există şi o stare mai intensă a samadhi, care continuă să dureze în timpul stării meditative chiar şi după ce ochii au fost deschişi şi mai există încă o stare mai avansată, care persistă chiar şi atunci când devotatul se scoală şi poate umbla şi îndeplini funcţiile simple. Aceste stări se reflectă într-o electroence-falogramă ca unde „alfa", care sunt mult mai lente decît undele „beta" caracteristice conştiinţei obişnuite. Starea şi mai avansată constă într-o conştientă permanentă, care persistă continuu, astfel încât este posibila reîntoarcerea şi funţionarea în lume, după cum este determinat de karmă, decizie anterioară, alegere sau acord al voinţei. Cel care se întoarce apoi în lume este numit înţelept şi poate funcţiona în rolurile de vindecător, învăţător şi sursă de informaţie. Electroencefalograma înţelepţilor iluminaţi este dominată de unde „theta" lente (4-7 pe secundă), lucru care face ca funţionarea acestora în lumea obişnuită să fie destul de dificilă.
în această stare, alegerea de a părăsi lumea în orice moment persistă şi se constituie într-o opţiune permanentă şi deschisă, ca şi cum ar fi parte a unui acord tacit sau chiar a facultăţii cunoaşterii. Nu există nici o obligaţie de a persista sau de a continua.
î: Atunci, cum poate fi reluată viaţa pământească?
R: După un număr de ani, readaptarea survine prin reînvăţarea stilurilor de comunicare şi o adaptare suficientă la afacerile umane pentru a putea funcţiona. Istoria recentă trebuie recuperată. Acest lucru poate fi realizat cumpărând un televizor, urmărind ştirile şi citind ziarele. Există un dialog permanent în

cadrul câmpului general al conştiinţei umane (care pare a poseda calitatea transparenţei în chiar esenţa sa), iar prin recunoaştere, el oferă aspecte faţă de care avem posibilitatea de a răspunde.
î: Ce anume persistă?
R: Prezenţa şi conştienta sinelui sunt mereu prezente.
Personalitatea reziduală interacţionează cu aşteptările lumii pentru a rămâne „corespunzătoare" şi a nu genera comentarii în sensul unei ieşiri din sfera normalităţii. Deşi această normalitate este învăţată şi voluntară, ea necesită cheltuirea unei energii, precum şi focalizarea atenţiei asupra formei. Interacţiunea cu formele vieţii umane poate fi realizată numai pentru anumite perioade de timp, putând părea chiar extenuantă, dat fiind că nu mai constituie starea naturală.
Nu toate cerinţele sau dorinţele lumii pot fi îndeplinite, astfel încât se face simţită tendinţa de a conserva energia, în scopul de a veni în întâmpinarea nevoilor şi nu a dorinţelor. înţeleptul persistă numai ca un vehicul al cărui scop este trasat de către voinţa divină exprimată prin intermediul sinelui. Acesta, nu este decât un martor al acţiunii, care se petrece spontan. Corpul continuă să acţioneze ca o păpuşă vie care se comportă uman. Nevoile sale sunt îndeplinite automat, prin interacţiunea sa cu universul.
I: Există vreun regret?
R: Nu, regret nu, dar există conştienta faptului că, adesea, aşteptările şi dorinţele lumii nu pot fi îndeplinite.
I: Ce anume aţi specifica prin termenul „funcţia mea"?
R: A fi ceea ce sunt şi a explica acest lucru cât mai clar cu putinţă, pentru a facilita trezirea spirituală a lumii şi a contribui astfel la alinarea suferinţelor umanităţii. Câmpul energetic care acompaniază această funcţie contribuie în sine şi în tăcere la îmbunătăţirea vieţii umane şi la diminuarea suferinţelor omenirii, fapt care - prin el însuşi - constituie o satisfacţie şi o împlinire.
I: Care sunt rugăciunile cele mai folositoare?
R: Rugaţi-vă să fiţi servitorii Domnului, un vehicul al iubirii divine şi un canal de transmisie al voinţei lui Dumnezeu. Rugaţi-vă pentru îndrumare şi ajutor divin şi abandonaţi orice voinţă personală prin intermediul devoţiunii. Dedicaţi-vă viaţa servirii lui Dumnezeu. Alegeţi iubirea şi pacea mai presus decât toate celelalte opţiuni. Dedicaţi-vă scopului iubirii necondiţionate şi compasiunii pentru tot ceea ce înseamnă viaţă (în toate expresiile acesteia) şi abandonaţi orice tendinţă de a judeca lui Dumnezeu.
I: Cum îi putem ierta pe aceia care nu par a merita acest

lucru? Pare a fi o imposibilitate.
R: Prin înţelegerea cadrului de referinţă al celorlaţi, limitelor şi condiţionărilor umane, precum şi a programării genetice şi sociale. Graţie recunoaşterii şi acceptării limitelor umane, multe ranchiuni şi sentimente negative pot fi evitate. Aşteptările nerealiste ale naturii umane sunt preponderente şi se propagă prin intermediul negării şi folosirii argumentelor ipotetice. Ipotezele politice/sociologice se dovedesc în general peste timp a fi incorecte şi fundamentate pe presupuneri false cu privire la dorinţele, condiţiile şi limitele umane. De asemenea, ele sunt naive, deoarece atare formulări ignoră aproape complet contextul general şi enunţă false presupuneri cu privire la comportamentul uman, fără a da atenţie circumstanţelor.
De exemplu, onestitatea este posibilă, dar numai dacă sunt prezente anumite condiţii. Dacă nevoile, dorinţele sau foamea ating o anumită intensitate, atunci luxul onestităţii trebuie sacrificat. Sărăcia îşi are propriile reguli de supravieţuire. Insatisfacerea necesităţiilor biologice anulează idealurile ipotetice ale comportamentului. De exemplu, raţionalitatea cortextului prefrontal poate fi pusă în umbră prin trezirea minţii animale. Este o situaţie artificială care desfide milioane de ani de biologie, precum şi regulile de supravieţuire ale rasei.
Un alt factor trecut cu vederea de aşteptările umane este specificitatea individuală, defectele individuale în ceea ce priveşte controlul, condiţionarea şi obişnuinţa deviantă, precum şi funcţionarea defectuoasă a chimiei proceselor cerebrale. Indivizii marcaţi de aspectele enumerate mai sus sunt adesea împinşi de împrejurările vieţii dincolo de propriile lor limite. înţelegerea tuturor acestor aspecte înclină să ne tempereze aşteptările pentru perfecţiune într-o lume a limitelor.
Oamenii din societatea noastră nu sunt educaţi în spiritul limitelor şi specificităţii umane. Societatea noastră puritană înclină să se pretindă a fi infailibilă şi pune un accent considerabil pe facultăţi imaginare şi inexistente de genul puterii voinţei, care sunt folosite drept scuză de către moralişti, în principal pentru a justifica tendinţele vindicative. Că nu există nici o asemenea facultate precum „puterea voinţei" pe care să ne putem baza devine un fapt evident oricărui student al activităţii umane, care poate observa că amintita facultate lipseşte complet majorităţii oamenilor în cea mai marc parte a timpului, fiind operativă doar marginal, în câteva circumstanţe favorabile. în plus, tocmai această falsă idee de putere a voinţei stă la baza a numeroase probleme sociale nerezolvabile ale umanităţii.

Dacă vom privi spre omul obişnuit ca spre o fiinţă imperfectă, limitată şi incapabilă să fie altfel decât este în momente şi circumstanţe date, putem evita cele mai negative sentimente, precum şi dorinţa de a judeca. Oamenii vor fi văzuţi atunci a fi mai curând limitaţi decât răi sau egoişti, iar viaţa va fi în mod considerabil mai uşoară şi mai paşnică.
Experinţele individuale ale vieţii sunt în mod considerabil determinate atât de propriul nivel al conştiinţei, cât şi de cel al societăţii. Pe măsură ce ştiinţa avansează, se descoperă faptul că o parte tot mat mare a comportamentului uman (mai cu scamă în ceea ce priveşte comportamentele deviante şi anormale), precum şi trăsăturile de caracter, sunt moştenite. Multe dintre caracteristicile dominante sunt stabilite şi deja operaţionale încă din prima copilărie. Există, de exemplu, o tulburare depresivă numită „dysthymie", care debutează în copilărie şi se menţine pe toată durata vieţii. Este însoţită de o deficienţă a unui neurotrammiţător cerebral fundamental. Individul neajutat nu poate obţine multe îmbunătăţiri ale dispoziţiei şi comportamentului şi, adesea, situaţia nu poate fi rezolvată nici măcar prin asistenţă de specialitate.
1: Să înţelegem atunci, că rezolvarea majorităţii conflictelor este posibilă prin educaţie?
R: Este adevărat. Compasiunea şi înţelepciunea merg mână în mână. A te plânge de limitele şi defectele celorlaţi constituie o atitudine futilă si nerealistă.
I: Ce se poate spune despre idealuri?
R: Ele pot fi sperate, dar nu aşteptate. Obiectivele sunt construcţii intelectuale ipotetice şi pot constitui surse de inspiraţie, dar idealizările se referă adesea la vanităţi şi orgoliu, In mod convenţional, idealurile sunt aşteptate de la ceilalţi* dar nu şi de la noi înşine, pentru că întotdeauna vom găsi scuze cât se poate de plauzibile.
Este o atitudine foarte imatură să aşteptăm de la ceilalţi să se ridice la propriile noastre standarde şi idealuri. Să nu trecem prea uşor peste faptul că majoritatea oamenilor nu au altă raţiune decât să „ia ceea ce li se oferă". 78% din totalul populaţiei lumii calibrează sub nivelul Adevărului şi Integrităţii, situat la valoarea 200. Aceştia nu sunt dedicaţi adevărului spiritual, care nu înseamnă pentru ei decât o ficţiune şi o prostie idealistă. Dreptatea, consideraţia, cinstea şi etica nu sunt valori predominante sub nivelul 200 al conştiinţei. Ele pot apărea totuşi, dar numai ca excepţii.
In plus, trebuie să înţelegeţi că raţionalitatea şi inteligenţa nu constiuie fundamentele dominante ale comportamentului şi luării

deciziilor decât după ce conştiinţa atinge marjele nivelului 400. Majoritatea oamenilor nu sunt conduşi de logică, ci de dorinţe, emoţii, ignoranţă, mândrie şi tendinţa de a fi „drepţi" cu orice preţ. Sub nivelul 200 al conştiinţei, societatea se bazează pe forţă şi nu pe putere.
I: Ce poate face căutătorul spiritual pentru a fi de folos societăţii?
R: A te strădui să evoluezi din punct de vedere spiritual - iată cel mai mare dar ce poate fi oferit. El înalţă în realitate întreaga omenire din interior, graţie naturii puterii înseşi. Puterea radiază şi este împărtăşită, în vreme ce forţa e limitată, defensivă şi derizorie. întreaga societate este influenţată în mod subtil şi subliminal de fiecare gând, cuvânt sau act de iubire şi compasiune. Orice acţiune de a ierta vine în beneficiul tuturor. Universul observă şi înregistrează fiecare acţiune şi răspunde la acestea. In realitate, karma constituie însăşi natura universului, în virtutea structurii şi funcţiei înnăscute a universului însuşi. In cadrul universului, timpul se măsoară în eoni. Dincolo de aceasta, el nici nu există de fapt. Prin urmare, fiecare act de iubire persistă pentru totdeauna.

CAPITOLUL XIV
Corpul şi societatea

î: Cum putem supravieţui dacă încetează identificarea cu mintea şi corpul?
R: Există momente când este „permis" şi posibil să renunţăm la corp. Putem s-o numim destin, karmă, intenţie, dedicare sau în orice alt fel dorim. Continuarea vieţii în asociere cu acest corp poate continua, dacă este destinat astfel printr-o alegere anterioară. Corpul nu trebuie să-şi folosească mintea pentru a supravieţui. Universul se îngrijeşte de acest lucru. Chiar şi în acest moment, corpul nostru realizează mii de procese fiziologice care-i perpetuază viaţa tară a avea nevoie de nici un gând conştient. Nu e necesar sâ luăm o decizie cu privire la fiecare bătaie a inimii sau la fiecare enzimă digestivă. Fiecare dintre aceste funcţii face ceea ce trebuie să facă în virtutea faptului că este parte integrantă a unui întreg mai mare. Astfel, corpul nu este separat de întreg, ci parte a Universului. Supravieţuirea sa este, aşadar, o funcţie a întregului,
Corpul îşi primeşte informaţiile necesare atunci când este nevoie, iar acestea nu trebuie neapărat să provină de la minte. Sistemul nervos şi simţurile au răspunsuri automate.

Deşi corpul/mintea obişnuite sunt dominate de nesfârşite dorinţe şi temeri, atunci când acestea îşi pierd motivaţia subsidiară, se descoperă faptul că, în realitate, corpul are foarte puţine nevoi reale. Corpul însuşi nu mai este considerat o sursă de plăcere, deoarece sursa adevăratei plăceri rezidă în conştienta atotprezentă şi în bucuria existenţei din fiecare moment.
Astfel, continuitatea existenţei corpului este dependentă de condiţiile locale, aşa cum este prezenţa celorlalţi care veghează la supravieţuirea sa. Dacă aceste condiţii locale - cum este interesul altor persoane pentru supravieţuirea corpului - nu mai sunt prezente, este posibil ca acesta din urmă să-şi înceteze supravieţuirea. Dar, faptul că supravieţuieşte sau nu, este unul relativ neimportant.
I: Sunt sau nu sunt „necesare" unele funcţii ale corpului?
R: Ele apar deoarece aparţin naturii corpului, însă nu sunt cu adevărat „necesare". Ele au un scop; de exemplu, experienţele senzoriale repetitive ajută la păstrarea simţului de orientare.
Sinele este invizibil, nu are greutate şi este prezent pretutindeni, astfel încât nici sunetul nu mai constituie un indicator precis al poziţiei. Corpul este însoţit, însă nu în mod special. Dacă experienţele sale senzoriale repetitive sunt sistate, atunci timpul, locul şi prezenţa fizică se îndepărtează şi poate surveni chiar o pierderea simţului orientării. A rămâne „în cadrul lumii" sau a funcţiona „ca o parte din ea" constituie rezultatele concentrării intenţionale şi necesită consum de energie.
I: Pare derutantă afirmaţia că mintea constituie principalul blocaj pe drumul înţelegerii
R: Pentru o mai bună clarificare şi înţelegere, mintea ar putea fi „împărţită" în „mintea care gândeşte" şi „mintea conştientă". „Mintea conştientă" ştie, recunoaşte şi este avizată de existenţa multor lucruri, posedând abilităţi care nu depind de gândire, limbaj sau concepte. Ea recunoaşte elemente şi modele întregi şi esenţiale. Chiar dacă mintea încetează să secvenţializeze şi să-şi exprime gândurile prin intermediul limbajului, ea rămâne, totuşi, capabilă de înţelegere la nivel nonverbal. Până şi un câine ştie sau recunoaşte multe lucruri, fără să-i fie necesar limbajul.
Această „minte conştientă" este permanent prezentă, însă trecută cu vederea atunci când mintea este concentrată asupra raţiunii/iogicii/gândurilor/cuvintelor. Pentru a înţelege mai bine acest mecanism al minţii conştiente putem face o analogie cu vederea periferică, respectiv vederea centrală. De exemplu, deşi ochii se pot concentra asupra unui anumit obiect (cum ar fi un ceas), ei recepţionează, înregistrează şi recunosc întreaga cameră.

In cadrul lucrării spirituale, este necesar să ne retragem atenţia de la obiectivul central în favoarea unei priviri de ansamblu mai difuză şi mai cuprinzătoare. Concentrarea pe un obiectiv central este întotdeauna motivată de un interes al euluL Prin urmare, această concentrare constituie expresia dorinţei şi limitării. S-ar putea spune că trebuie să ne concentrăm pentru a putea funcţiona. Oricum, concentrarea se realizează prin excluderea întregului. Vederea periferică, difuză, precum „mintea conştientă", mai curând include decât exclude. O preocupă esenţa (nu detaliile), acţionează permanent fără efort şi este mereu prezentă..,
Supravieţuim cu ajutorul „minţii conştiente" şi obţinem realizări cu ajutorul minţii care „gândeşte focalizat". Am putea folosi chiar o formulă memo-tehnică. Focalizarea este potrivită pentru a funcţiona, iar mintea conştientă pentru atingerea stării de pace. In starea de iluminare, energia neobositei minţi care gândeşte „focalizat" este absorbită înapoi în mintea „conştientă", lipsită de gânduri şi efort, iar atunci când i se permite, singura prezenţă devine conştienta însăşi, care se situează în fundal şi iluminează „mintea conştientă".
în acelaşi fel, intenţia are ca rezultat focalizarea privirii asupra suprafeţei apropiate a unui obiect, în timp ce iubirea implică o dilatare a pupilelor şi o focalizare asupra planului îndepărtat al unei persoane, în scopul de a o cuprinde. Există o anecdotă celebră referitoare la acest fapt - majoritatea bărbaţilor nu pot spune prompt ce culoare au ochii soţiilor lor.
Mintea focalizată, lineară, verbală poate învăţa „despre" Dumnezeu însă, datorită faptului că Adevărul este total şi cuprinzător, ea nu este echipată adecvat şi nici capabilă de a-1 cunoaşte pe Dumnezeu în mod direct sau experimental. Se poate spune, astfel, că vederea centrală este „Yang", spre deosebire de vederea periferică, asociată cu „Yin". Intelectul este Yang, Sinele este mai asemănător cu Yin. (Deşi îl include şi pe Yang, o face într-o manieră Yin!)
Momentul iluminării sau înţelegerii este asemănător celei mai pure „experienţe" Yin-şi-Yang. Primirea iluminării constituie un dar. Renunţarea supremă deschide uşa Revelaţiei, care se înfăţişează pentru a fi primită. Aceasta este puterea finală a lui Yin. Prezenţa radiază cu o asemenea putere, încât pare a fi reprezentarea maximă a prezenţei lui Yang. Iluminarea este produsul acestei uniuni; astfel, ea este absolut completă şi definitivă. Apariţia ei este comparabilă cu naşterea unei noi nebuloase sau cu naşterea unei stele. Dacă nu survine înţelegerea

că nu eul local şi limitat face subiectul iluminării, aceste afirmaţii pot părea exagerate. Sinele constituie Totalitatea întregului Univers; prin urmare, cei care au ajuns Ia acest nivel l-au descris ca pe o „conştiinţă cosmică" dată fiind amploarea „evenimentului". Nu trebuie uitat că apariţia acestei stări are un impact milenii de-a rândul asupra conştiinţei totale a întregii umanităţi.

Dacă ar fi fost lipsită de conştiinţa apariţiei pe această planetă a avatarului, omenirea s-ar fi autodistrus cu milenii în urmă. Astfel, atunci când Buddha lauda virtuţile şi măreţia „învăţăturilor" sale, el este modest şi obiectiv. Afirmaţia sa nu are nimic în comun cu lauda de sine. înţelegerea lucrului care susţine toate formele de viaţă nu este defel o descoperire minoră. Toţi înţelepţii cunosc acelaşi lucru, însă îl exprimă în mod diferit sau, probabil, prin alte cuvinte.

I: De ce, oare, intelectul (folositor în abordarea problemelor materiale) este atât de inutil - constituind nu de puţine ori chiar un obstacol - atunci când căutăm să ajungem la iluminare?

R: Eul/mintea face obiectul unei multitudini de limitări: percepţii lineare, logică secvenţială, noţiuni abstracte şi folosirea cuvintelor, conceptelor şi simbolurilor. Matricea de înţelegere care poate fi atinsă prin intermediul intelectului nu constituie altceva decât o poziţie epistemologică care se bazează în primul rând pe definiţii. Prin urmare, definiţia constituie însăşi chintesenţa impedimentului. Definiţia este un artificiu, un simbolism asupra cam ia ne punem de acord şi pe care-1 exprimăm sub forma unei sintagme verbale sau auditive, astfel încât să capete un înţeles specific, limitat şi comunicabil. Limbajul este folositor în măsura în care este precis.

Pentru a defini ceva, trebuie să utilizăm categoriile abstracte ale gândirii. Noi specificăm clasa, genul şi specia. Astfel, verbalizarea şi idiomatizarea au ca rezultat o limitare progresivă de la clasă la gen, apoi la specie şi, în final, la un anumit individ. împlinirea acestui nivel al conştiinţei calibrează în marjele valorii de 400, iar nivelul 499 corespunde geniului intelectual. Acest nivel este foarte puternic. El crează şi susţine tot ceea ce înseamnă ştiinţă modernă, industrie, economie, precum şi explorarea spaţială şi cercetările în domeniul biologiei. Cu siguranţă, nivelul 400 este foarte, foarte departe de mentalitatea Omului de Neanderthal. Societatea modernă trăieşte în marjele acestui nivel (400) - în epoca universităţilor, internetului, presei, comunicaţiilor electronice. Cu toate acestea, conştiinţa de sine

constituie o stare ce aparţine unei dimensiuni diferite. Ea este nelimitată, dincolo de formă, atotcuprinzătoare.

Limba şi conceptele sunt alcătuite din şabloane distincte şi -foarte limitate. Deşi acest lucru este, în general, uşor de observat, esenţa lui este mult mai intangibilă şi mai subtilă, pentru a putea fi descrisă cu uşurinţă. La baza limitării gândirii/minţii/logicii stă faptul descris de către Korzypski, şi anume că, un simbol sau un cuvânt nu este identic cu obiectul reprezentării sale. (de exemplu, o hartă nu înseamnă teritoriul pe care-1 cartografiază.)

în Realitate, tot ceea ce există este autoexistent şi total şi complet identic cu sine însuşi. Este numai şi numai ceea ce este, într-o auto identitate radicală, care exclude toate adjectivele, adverbele, verbele, pronumele şi chiar substantivele. Din perspectiva adevărului radical, tot ceea ce se poate spune despre un lucru e că este el însuşi. Astfel, toate limbile simt fundamentate pe percepţie şi limitare. De exemplu, dacă spunem că afară este o zi superbă, în esenţă, faptele stau chiar invers. O zi este o zi, până la urmă nimic altceva decât o durată de timp precisă. Nu poate avea nici o culoare. Nu există nimic de genul unei „zile superbe". Recurgând la examinarea acestora, vom descoperi că toate definiţiile şi afirmaţiile - fără excepţie - sunt false, fiind restricţionate drastic si radical doar la identitatea de sine.

Un individ nu este o clasă, după cum nu este nici un gen ori o specie. Toate acestea nu sunt decât categorii ale gândirii. în realitate, fiecare lucru este perfect ca propria sa definiţie şi expresie a sinelui, graţie autorităţii şi emergenţei propriei existenţe. Iată de ce orice „etichetare" este lipsită de noimă. Un lucru nu este nici cuvânt, nici concept. La un nivel profund de înţelegeres toate limbajele şi simbolurile devin lipsite de sens. De exemplu, oamenii nu mor îngheţaţi din cauza faptului că termometrul arată 30 de grade sub zero. Ei mor îngheţaţi din cauza absenţei căldurii - pe care noi o denumim (în mod eronat) „frig". Chiar atunci când spunem că cineva „a murit îngheţat", greşim. De fapt, persoana în cauză a murit pentru că inima sa a încetat să mai bată. Dar nici această afirmaţie nu este adevărată. Persoana a murit pentru că, oprindu-se inima, creierul nu a mai fost oxigenat şi astfel respiraţia i s-a oprit. Putem merge şi mai departe, afirmând că nici acestea nu sunt pe deplin corecte, deoarece în lipsa oxigenului, a dispărut energia pfodusă în urma consumării reacţiilor chimice ale corpului (Adenozin Monofosfat Ciclic etc). Dar chiar şi această explicaţie suferă de un anumit neadevăr, deoarece atunci când enzimele devin inactive, procesele chimice pe care le catalizează se opresc. Nici această explicaţie nu poate fi considerată a fi cea corectă, şi aşa mai

departe. Până la urmă, descoperim că organismul respectivei persoane a murit din cauză că spiritul/energetic/vital/eteric care locuia în corpul ei a plecat.
Nici un lucru şi nici o persoană nu poate fi un adjectiv. Nu poate fi nici măcar un substantiv. De fapt, nici nu poate face nimic. Prin prisma limitărilor impuse de realitatea radicală, tot ceea ce poate face este să „fie". Şi nu numai atât, poate fi doar precis şi exact ceea ce este, fără a i se aplica vreun termen descriptiv. Abstracţiunile nu au nici existenţă, nici realitate. Ele nu au capacitatea de „a fi". Toate calificativele sunt artificii de percepţie; de fapt, nici unul nu există ca atare. Realitatea devine autoevidentă atunci când sunt îndepărtate obstrucţionările percepţiei şi minţii - inclusiv toate sistemele de credinţă.
I: Aşadar si credinţele constituie obstacole?
R: Da şi nu. O credinţă constituie un substitut operaţional pentru cunoştinţele care pot fi asimilate numai prin intermediul experienţei. De exemplu, pe baza unor informaţii, un călător crede în existenţa unei ţări numite China. Această credinţă constituie o bază suficient de solidă pentru acţiune. Călătorul aude mai întâi de China, apoi citeşte nişte informaţii despre aceasta. în acest moment, persoana în cauză „cunoaşte despre China". După ce amintitul călător ajunge efectiv în China, petrece un timp acolo şi întâlneşte oamenii, el ajunge „să cunoască efectiv China" în loc să „cunoască despre China". îndată ce se întâmplă acest lucru, călătorul nu mai are nevoie de vreo credinţă în existenţa Chinei. Astfel, o acţiune încununată de succes începe de la o credinţă plauzibilă. Cu toate acestea, credinţa-nu poate să înlocuiască experienţa trăită.
Majoritatea oamenilor au multe credinţe de natură religioasă care le servesc drept ghid şi în care îşi investesc încrederea. Totuşi, până nu sunt calibrate atent, spre aflarea nivelului lor real de adevăr, aceste credinţe pot fi greşite sau pot conţine doar jumătăţi de adevăr. Majoritatea erorilor spirituale conţin un grăunte de adevăr, care se pierde apoi în distorsiunile create de neînţelegeri sau manipulare. Lozincile de genul: „Omorâţi un comunist pentru Hristos", sau „Omorâţi un infidel pentru Allah" sunt foarte departe de adevărul spiritual, dar sunt acceptate mereu şi mereu de către milioane de oameni, de-a lungul a nenumărate generaţii.
Apoi, peste aceste credinţe false se suprapun sentimentalismul şi emoţiile, fapt care le conferă o putere de atracţie şi dominare sporită asupra gândirii oamenilor. Absurdităţile religioase sunt urmate numai în virtutea faptului că

sunt „religioase". De exemplu, în anul 1212, un băieţel din Europa a avut o viziune în care era chemat să conducă o nouă cruciadă pentru eliberarea Pământului Sfânt din mâinile necredincioşilor islamici - cruciada copiilor. (întrebarea de ce l-ar interesa pe Dumnezeu cine anume guvernează un ţinut sau altul al planetei nu a căpătat niciodată vreun răspuns). Impactul puternic pe care 1-a avut asupra populaţiei combinaţia unui „copil nevinovat" cu „viziunea religioasă" şi cu eroismul faptei de a „elibera Pământul Sfânt", a rezultat într-un val de entuziasm. Cruciada copiilor a fost îngrozitoare. Ei au murit cu miile din cauza condiţiilor improprii, epuizării, bolilor, malnutriţiei şi a altor dezastre. Din cele câteva mii care au mai rămas, nici unul nu a ajuns de fapt pe Pământul Sfânt, fiind capturaţi toţi până la urmă şi vânduţi ca sclavi. întregul dezastru s-a bazat pe convingeri, credinţă şi religiozitate. Totuşi, socotind la scară istorică, acest dezastru a fost unul de o amploare minoră. Istoria umanităţii cunoaşte din nefericire prea multe cazuri în care continente întregi, populaţii, civilizaţii şi segmente majore ale omenirii au fost rase de pe faţa pământului datorită fervorii religioase.

Aşadar, religia şi credinţa sunt necesare pentru a iniţia o călătorie, însă pentru a o duce la capăt este nevoie de cunoştinţe care ppţ fi verificate. Lipsit de ajutorul unei busole sau al unui sextant, un marinar va sfârşi pe fundul mării.

După cum spunea Buddha, „puţini sunt cei care se încumetă să plece în călătorie, dar şi mai puţini aceia care reuşesc să o ducă la capăt." (Krishna a spus acelaşi lucru în Bhagavad-Gita). Problema expusă aici se referă la succesul şi bunăstarea întregii omeniri, a cărei istorie, până recent, a fost destul de tragică.

I: Vorbiţi deseori despre omenire ca şi cum ar reprezenta preocuparea sau identitatea dumneavoastră. De ce?

R: Ca să cunoşti bine o persoană trebuie să cunoşti bine întreaga umanitate. Sinele este acelaşi pentru toţi oamenii, iar societatea reprezintă Eul colectiv. Privind omenirea în totalitatea ei, de-a lungul istoriei, ajungem la Scala Conştiinţei. Atunci când ne uităm la om, acesta ne sugerează durere, tristeţe, disperare, depresie, vină, regret sau remuşcări. Vedem omul ca fiind amărât, malefic, lipsit de speranţă, tragic şi înfricoşător. Iar faţă de trecut, încercăm adesea sentimente de furie.

Ajunşi la nivelul Curajului, vedem că schimbările în bine sunt posibile. încetăm să mai învinuim, să mai urâm şi să ne mai temem. Ne ridicăm din starea de victime, de slăbiciune şi de apatie şi ne dăm silinţa să facem lumea mai bună. Renunţăm să ne mai învinovăţim şi să încercăm sentimente de compasiune faţă

de noi înşine, recunoscând şi afirmând puterea din lăuntrul nostru. Pentru a ajunge Ia Adevăr, trebuie să acceptăm că omenirea a fost cufundata mult timp în neştiinţă şi că motivul acestui fapt a fost ignoranţa. Prin intermediul înţelegerii, putem învăţa să devenim fiinţe ce trăiesc în compasiune şi să recontextualizăm relaţia noastră cu întregul.
Privind în urmă, putem vedea că umanitatea a fost brutalizată şi ţinută în sclavie de ignoranţă. Această ignoranţă provenea din faptul că nivelul general al conştiinţei omenirii s-a situat, vreme de multe secole, doar la valoarea 190. Cu toate acestea, dat fiind faptul că în prezent nivelul conştiinţei omenirii se situează la valoarea 207, viitorul promite să fie foarte diferit. Fiecare dintre noi poate progresa în nivelul propriei sale conştiinţe, având posibilitatea de a ajunge la iubire şi la cele ce sprijină viaţa. De altfel, toţi marii lideri spirituali:şi sfinţi din trecut ne-au cerut numai acest lucru. Chiar şi Freud spunea că destinul omului este acela de a fi capabil să muncească şi să iubească. Cari Jung a adăugat apoi la acestea „şi să deţină adevărul spiritual ce corespunde realităţii lui".
Din'cauza limitelor percepţiei, omenirea nu înţelege că Evul întunecat s-a sfârşit abia în 1986, atunci când nivelul conştiinţei colective a umanităţii a depăşit - pentru prima oară în istorie - pragul nivelului 200, trecând astfel de la negativitate şi non-integritate la Integritate, Sinceritate şi Adevăr.
î: Deci, religia şi spiritualitatea nu au avut un impact major asupra societăţii?
R: Problema omului nu este că n-ar fi auzit de adevărul spiritual, ci că nu îl înţelege. Acesta este scopul clarificărilor şi al explicaţiilor. Este nevoie de un volum mare de cuvinte pentru a explica un lucru care este dincolo de cuvinte.
Valoarea unei hărţi a conştiinţei (calibrate numeric şi însoţită de termenii descriptivi asociaţi respectivelor valori) rezidă tocmai în faptul că transferă acele noţiuni care ar fi putut părea nişte generalităţi filosofice şi sociologice în valori concrete şi verificabile. Oricine poate înţelege numerele simple, însă puţini oameni, în ciuda pretinsei lor pietăţi, înţeleg chiar şi cele mai simple lucruri, cum ar fi diferenţa dintre pozitiv şi negativ, „bine" şi „rău" sau constructiv versus distructiv.
Lipsa integrităţii este atât de insinuată în (aproape) fiecare aspect al societăţii, încât a devenit invizibilă pentru o persoană obişnuită. Lupul se ascunde sub blana de oaie a patriotismului, dreptăţii şi a credinţei că „este vorba doar despre afaceri"; „scopul scuză mijloacele"; „societatea merită răzbunare"; „oamenii sunt controlaţi cel mai bine prin ameninţări şi frică"; „războiul

împotriva drogurilor"; „lăcomia este normală în afaceri"; „a minţi este un lucru normal în politica şi afaceri"; „mândria este un lucru bun"; „materialismul şi câştigurile justifică orice tip de comportament"; „este normal să distorsionezi adevărul, dacă astfel poţi convinge pe cineva"; „orice minciună este binevenita, dacă duce la câştigarea alegerilor"; „orice articol poate fi publicat, dacă duce la vânzarea publicaţiei"; „a avea dreptate este mai important decât a spune adevărul"; sau „profitul justifică orice comportament uman". Chiar şi spiritul legii este subminat prin folosirea literei legii pentru a-1 înfrânge.

I: De ce este atât de predominantă toată această negativitate?

R: Scopul enumerării de mai sus a fost acela de a depăşi negarea. In societatea de astăzi, mass-media, inclusiv unele tipuri de activităţi comerciale, au tendinţa de a susţine şi de a amplifica negativitatca. Obiectivul lor principal sunt oamenii tineri care sunt incitaţi să folosească drogurile, să aibă un comportament violent şi iresponsabil, să se sinucidă, să manifeste dispreţ pentru autorităţi, să se prefacă a fi victime, să atribuie altora vina ce le aparţine lor şi să îmbrăţişeze depravarea morală. Presa nu este sinceră atunci când declară că nu are nici o responsabilitate. De asemenea, rnass media neagă faptul că ar avea vreo influenţă negativă. Dacă presa nu ar avea nici o influentă, atunci oare de ce se cheltuiesc miliarde de dolari în fiecare an pentru reclame difuzate către populaţie? Aceleaşi circumstanţe derivă din antrenarea tinerilor în jocuri video groteşti şi extrem de violente, care induc minţii o stare hipnotică ce o programează inconştient. Acest fapt face ca adolescenţii să devină nişte roboţi ucigaşi care „acţionează iraţional". In unele state, există chiar un sezon de vânătoare special, în care tinerii vânează cu arme cu lunetă câini de preeric, guguştiuci şi veveriţe „în scop distractiv". Nu este deloc uşor, pentru nimeni, să fie uman; majoritatea oamenilor aleg să-şi poarte umanitatea punându-şi ochelari de cal pentru a evita confruntarea cu evidenţa. Reconstituirea integrităţii constituie primul pas peste pragul dintre Negativitate şi Adevăr. Pentru a face acest prim pas cu succes, trebuie sâ dezbrăcăm lupul de blana de oaie şi să înţelegem că nu este vorba doar despre „sport", „banale afaceri", sau „despre ceea ce vor oamenii". In toate acestea, societatea este deopotrivă agresorul şi victima.

î: Aţi acordat multă atenţie acestor probleme.

R: Aceasta se datorează unui aspect important tratat în „Putere versus forţă", şi anume „analiza factorului critic". In cadrul oricărui sistem foarte complex, există un punct bine delimitat în care, dacă se aplică o cantitate infimă de energie, se

produce o schimbare majoră. Un mecanism uriaş are un punct vulnerabil, în care aplicarea unei presiuni cât de uşoare are darul de a opri întregul angrenaj. O locomotivă imensă poate fi oprită dacă ştim exact unde să punem degetul. în acelaşi fel, marele mecanism al societăţii umane are şi el puncte asemănătoare, din care pot rezulta schimbări majore în urma aplicării unei presiuni minime.
Să mai dăm un exemplu. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă presa s-ar fi cramponat de picioarele oloage ale lui Franklin Delano Roosevelt sau de infirmităţile lui Harry Truman sau ale lui Winston Churchill în timpul celui de-al doilea război mondial! în acea perioadă, prestigiul acestor lideri de talie mondială a constituit punctul critic de coeziune care a salvat lumea liberă. în mai multe rânduri Hitler a fost la doar câteva luni de zile de câştigarea războiului.
I: De ce accentuaţi atât de mult problemele sociale?
R: Integritatea înseamnă putere. Pentru a putea refuza negativitatea, mai întâi trebuie să o expunem. Dacă presa, de exemplu, a posedat cândva integritatea, se poate reîntoarce pentru a şi-o recâştiga. Actualul papă (cartea a apărut în versiune engleză în 200], deci sub pontificatul lui loan Paul al II-lea. N. tr.) a constituit un exemplu uluitor pentru omenire prin faptul că, recunoscând erorile Bisericii, a restabilit integritatea spirituală şi a recâştigat adevărata putere. Astfel, Papa a reuşit - deopotrivă în mod simbolic şi literal - să reflecte adevărul către umanitate, transmiţând lumii că Evul întunecat a luat sfârşit.
î: De ce le este oamenilor atât de greu să se schimbe?
R: Ei se identifică cu personalitatea lor, ceea ce poate fi comparabil cu o dependenţă. Moda este în vogă, popularizată şi prezentată într-o manieră atrăgătoare. Fiecare are avantajele sale pe care le utilizează în scopul de a-i impresiona sau controla pe ceilalţi. Există o răsplată şi o satisfacţie secretă în a fi victima martiriului sau pierzătorul. Fiecare persoană în parte constituie o modalitate de a manipula un răspuns social specific. Imaginea socială este o modalitate de a influenţa opiniile şi de a reflecta poziţionalităţile acestora. Aceste imagini de sine mai au şi o componentă karmică puternică care, simultan, constituie un rol şi o dramatizare.
Aceste stiluri de personalitate sunt influenţate de mass-media şi fiecare arc şi avantaje şi un preţ de plătit. Ele sunt stereotipuri culturale încastrate într-o cultură dată. Aceste stereotipuri se schimbă cu timpul. „Tipul dur", sofisticatul, şarmantul, cel „cu picioarele pe pământ" sunt doar nişte roluri sociale. Tipul iscusit, rebelul, nelegiuitul, mafiotul etc, reflectaşi

ele identităţi de grup. Oamenii devin foarte dependenţi de un anumit stil, chiar până la moarte. Cei cu înclinaţii către pericol, cu aere de „macho" au deseori un sfârşit violent. Fanaticul sporturilor extreme aleargă din ce în ce mai repede, până când se izbeşte de parapet. Acestora le este înnăscută dorinţa de a fi eroi. Oamenii le venerează imaginea şi se rătăcesc în încercarea de a li se identifica. Aceste influenţe sunt inconştiente şi constituie deseori autodefiniri rezistente la schimbare.

CAPITOLUL XV
Clarificări

I: Care este relaţia dintre spiritualitate şi conştiinţă?

R: Domeniul spiritualităţii aparţine sferei conştiinţei. In consecinţă, dezvoltarea şi evoluţia spirituală sunt încurajate de înţelegerea naturii conştiinţei înseşi.

Progresul spiritual este realizat de aspecte ale conştiinţei care devin mai puternice atunci când este recunoscut faptul că acestea nu sunt atribute personale sau aspecte ale „eului" sau chiar ale des întâlnitului „eu însumi", ci calităţi specifice care au de-a face cu natura conştiinţei. Inspiraţia spirituală, înţelegerea, precum şi conştienta izvorâtă din compasiune nu constituie o scrie de calităţi personale, ci operează precum nişte catalizatori în virtutea calităţii înnăscute a propriei lor esenţe. Ele sunt activate de motivaţia spirituală şi intenţie. Ele sunt, de fapt, aspecte ale graţiei lui Dumnezeu, care devin funcţionale prin consimţământul voinţei căutătorului. Acestea sunt încurajate de smerenie şi de abandonarea vanităţii şi dominaţiei eului-minţii, precum şi a credinţei acestuia că „ştie".   " *

De fapt, tot ceea ce poate face eul-mintea este sa cunoască „despre"; în adevăratul sens al termenului, nu poate şti nimic. Pentru a „cunoaşte" cu adevărat, este necesar să ‚fii" acel „ceva cunoscut".

I: Ce se înţelege prin termenul „mistic"?

R: Toate stările de conştientă spirituală sunt de fapt mistice datorită faptului că sunt profund subiective şi transformative, dar nu pot fi transmise celorlalţi într-un mod obiectiv, raţional sau (dacă avem de-a face cu scepticii) convingător. Orice conştientă profundă, subtilă sau semnificativă apare în nivelele non-lincarc ale conştiinţei, care nu pot fi descrise prin intermediul obişnuitei paradigme newtoniene a realităţii, lineară şi limitată de conceptul de cauzalitate (care îşi încetează aplicabilitatea la nivelul calibrat al conştiinţei 499). Lumea convenţională se circumscrie nivelului limitai al formei, reflectat în limbaj şi determinare mecanică.

Lumile experienţei spirituale se află în afara paradigmei limitate a logicii; astfel, ele nu au capacitatea de a indica înţelesuri valabile sau semnificative pentru eul obişnuit.
De fapt, toate experienţele profunde şi semnificative din viaţă se petrec în domeniul non-linear. Forţa este lineară; puterea este non-lineară. Ceea ce energizează, dă putere şi schimbă viaţa oamenilor este semnificaţia; singura importanţă a faptelor/evenimentelor este ceea ce consideră oamenii ca fiind semnificativ. Fericirea nu arc nici o legătură cu faptele dar, în schimb, izvorăşte din atitudini.
I: Care este esenţa căutării spirituale?
R: Căutarea spirituală poate fi simplificată în forma sarcinii de a transcede limitele dualităţii lineare si secvenţiale create de percepţie pentru a dezvălui Realitatea, care e nelimitată şi non-lineară şi, prin aceasta, non-duală.
Pe o scară calibrată a conştiinţei, putem observa că nivelele cele mai slabe, situate sub pragul valorii 200, trebuie să se bazeze pe forţă ca pe un înlocuitor al puterii. Cu cât ne apropiem mai mult de Realitate, cu atât puterea creşte exponenţial, într-o progresie logaritmicâ rapidă. Valorile situate în marja nivelului 400 denotă cea mai înaltă sferă a paradigmei newtoniene şi indică excelenta domeniului material Lumea ştiinţei este de neîntrecut în ceea ce priveşte capacitatea de a înţelege şi manipula lumea materială. Ştiinţa ne poate ajuta să ajungem pe lună, însă conştiinţa omului este singura care poate da sens sau semnificaţie evenimentelor. De asemenea, bucuria nu provine din cifre sau statistici, ci din semnificaţia acestora.
î: Unde trebuie căutută Realitatea?
R: Viaţa este trăită exclusiv la nivelul experienţei şi nimic altceva. Toate experienţele sunt subiective şi non-lineare şi, prin urmare, chiar şi delimitarea lineară, perceptuală şi secvenţială a „realităţii" nu poate fi experimentată decât subiectiv. Orice „adevăr" nu este altceva decât o concluzie subiectivă.
Odată înţeles faptul că singura semnificaţie sau importanţă a lumii lineare şi perceptuale constă în cum anume este ea experimentată subiectiv, căutarea adevărului se transferă dinspre ..exterior" spre interior. Pentru lumea materială, succesul înseamnă ceva aflat în „afară", care poate fi posedat şi dobândit. Graţie înţelepciunii, celor mai experimentaţi şi sofisticaţi Ic devine evident faptul că sursa fericirii se găseşte înăuntrul lumii subiective a experienţei, care constituie rezultatul calităţilor interioare, semnificaţiei şi contextului.
!: Cum putem ajunge la semnificaţie?
R: Semnificaţia dă valoare vieţii, iar atunci când viaţa îşi pierde

semnificaţia, se poate ajunge la sinucidere. Semnificaţia se naşte din valoare. înţelegerea faptului că nu evenimentele sau realităţile vieţii, ci semnificaţia lor este cea care determină fericirea conduce la un interes crescut pentru subiectele filozofiei. Acesta este cel mai înalt domeniu spre care poate aspira intelectul; este domeniul examinării semnificaţiilor şi implicaţiilor subtile ale acestora. Filozofia încearcă atât să definească componentele semnificaţiei, precum şi să clarifice felul în care omul ajunge la înţelegerea acesteia. Această investigare conduce la epistemologie sau la ştiinţa care se ocupă de problema cunoaşterii. Aceasta, la rândul ei, ne duce mai departe, Ia cosmologic, care încearcă să definească ce anume poate fi potenţial cunoscut. Dincolo de epistemologie şi cosmologie se află teologia, care forţează intelectul linear în încercarea de a înţelege Realitatea non-lincară a Divinităţii însăşi.
Următorul pas către o abstractizare şi mai mare se constituie în trecerea la domeniul metafizicii, care se adresează non-dualităţii Realităţii şi scoate în evidenţă subiectivul ca domeniu al adevărului spiritual. Cuvântul „metafizică" înseamnă de fapt „dincolo de cele fizice". Dincolo de realităţile cărora li se adresează metafizica se află nivelele experienţei descrise în mod tradiţional prin termenul „mistice". Dincolo de aceste stări mistice se găseşte condiţia Conştientei numită în mod tradiţional Iluminare. Stările iluminate ajung de la conştienta prezenţei lui Dumnezeu până la împlinirea finală a evoluţiei spirituale, care presupune renunţarea la toate dualităţile unui sine separat de Dumnezeu. înţelegerea finală este aceea că există doar o Unitate totală şi că Sinele şi sursa Sinelui sunt unul şi acelaşi lucru. Potenţialitatea Infinită şi Supremă constituie Realitatea Existenţei. De aceea, „Tot ceea ce este" presupune prezenţa unei calităţi înnăscute a divinităţii, pentru că altminteri nu ar putea exista deloc. Expresia absolută a divinităţii este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci şi Dumnezeu Există.
Iluminarea nu înseamnă doar verificarea faptului că orice existenţă este rezultatul Creaţiei, ci şi că existenţa însăşi nu este deloc diferita de Creator. Creaţia si Creatorul sunt unul si acelaşi lucru. Odată ce este înlăturată falsa dihotomie creată de percepţie, natura exactă a Realităţii devine clară şi evidentă. Nu mai există nici un fals artefact al subiectului-obiectului care să separe Realitatea în Creator versus creaţia acestuia. In realitatea non-duală a subiectivităţii pure, toate iluziile dispar.
Starea de subiectivitate constituie substratul oricărei existenţe şi creaţii. Dumnezeu este tocmai esenţa subiectivităţii. Conştienta faptului că Dumnezeu este prezent în noi este aceea

care ne dă conştienta existentei. Prin intermediul acestei înţelegeri, rezolvăm labirintul spiritual pe care-1 presupune faptul că, acela care caută este unul şi acelaşi lucru cu obiectul căutării sale; în esenţă, este vorba despre căutarea subiectivă a subiectivului. Astfel, se dizolvă iluzia existenţei unui set dualist al contrariilor numit subiectiv versus obiectiv. Paradoxul uman suprem este acela că dependenţa de percepţie a omului este treapta preliminară cunoaşterii propriei sale identităţi.

In momentul instalării stării iluminate există un moment de fericire, asemănător cu experimentarea unei reveniri într-o stare de profundă familiaritate. Intervine un gând fulgerător şi tranzitoriu că am uitat cine eram înainte. Această uitare constituia o consecinţă a percepţiei înseşi. Acest fapt este prezentat alegoric în Cartea Genezei, în episodul în care Adam şi Eva muşcă din mărul aferent domeniului de percepţie a opoziţiei dintre bine şi rău. Inocenţa subiectivităţii a fost contaminată printr-o poziţionalitate care a condamnat omenirea la o nesfârşită suferinţă datorată erorii. în lipsa intervenţiei divine, reîntoarcerea ia Realitate este imposibilă şi, de aceea, singura soluţie a rezolvării problemei omenirii poate fi atinsă prin intermediul mărinimiei lui Dumnezeu.

I: Cunoaşterea lui Dumnezeu este „personală" sau „impersonală" ?

R: Deşi calea spre înţelegerea prezenţei lui Dumnezeu şi spre iluminare a fost descrisă în termenii unei evoluţii a conştientei prin nivelele conştiinţei, această descriere se datorează în mare parte limbajului şi a dorinţei de a face comprehensibilă traducerea unui concept non-linear în domeniul linear. Nivelele conştiinţei descriu calea ce trebuie parcursă, dar omit să amintească factorii esenţiali ai iubirii şi devotamentului, care motivează călătoria şi energizează strădania. Acestea constituie sursa energiei necesare creării şi susţinerii' efortului şi devotamentului pentru a persevera. Prin analogie, putem spune că, deşi avem o maşină şi o hartă, fără combustibilul necesar (sursa de energie şi putere), automobilul nu porneşte. Destinaţia este căutată deoai'ece suntem conduşi către ea şi atraşi de aceasta. Drumul este iluminat de Graţia lui Dumnezeu, în forma Duhului Sfanţ, care este Ghidul şi Susţinătorul.

In final. Dumnezeul Transcendentei si Dumnezeul Iubirii Divine se unesc în Suprem. Unificarea a tot ceea ce este iubit constituie împlinirea destinului divin şi scopul ultim al mântuirii. Prin urmare, iubirea este deopotrivă instrumentul şi scopul.

Dacă dinamica esenţială a căutării noastre spirituale nu constă în ambiţia spirituală (aceea de a ajunge undeva), ci în abandonarea progresivă a obstacolelor în faţa Iubirii, atunci, ceea

ce este numit „eul spiritual", nu va mai constitui im obstacol. Nici un nivel calibrat dat al conştiinţei nu este mai bun decât altul, ci reprezintă numai nivelul pe care lucrăm. Cu ajutorul unor blocuri de piatra putem ridica o structură, dar numai prin devotament putem duce până la sfârşit construirea unei catedrale.
I: Cum pot fi eliminate obstacolele?
R: Lucrarea spirituală care se prezintă în chipul cel mai evident pe drumul devoţiunii este eliminarea obstacolelor din calea Iubirii. Toate aceste obstacole provin din erorile de percepţie care, la rândul lor, provin din poziţionali tate. Aceasta din urmă este cea care dă naştere şi perpetuează „iluzia contrariilor'*. Acestea provin din vanitatea eului. Vanităţile eului sunt susţinute şi încurajate de înclinaţiile acestuia de a supraevalua şi îndrăgi tot ceea ce consideră a fi „al său". Odată ce un lucru este etichetat ca fiind „al meu", el devine o perspectivă importantă, pornind de la care, similar modului în care se refractă lumina printr-o prismă, realitatea începe să se împartă în diferenţe, diviziuni şi puncte de vedere contrare. Astfel, unicul devine iluzia „mai multora". Sensul conceptului de „eu" începe să se identifice cu aceste viziuni- şi să le apere ca. pe „propria"realitate. Odată prins în dualitatea polarităţii contrariilor, eul-mintea este blocat şi îşi proiectează viziunile pe care le consideră o realitate obiectivă. Negându-şi propria origine, eul-sinele devine acum victima propriilor proiecţii. Sentimentul realităţii care acompaniază conştienta existenţei este atribuit acum acestor proiecţii ca şi cum ar veni „din afara", iar imaginaţia produce o „realitate obiectivă" a cărei sursă originală a fost uitată. Această uitare este încurajată de binecunoscutele mecanisme psihologice ale negării, izolării, inhibiţiei şi proiecţiei.
Prin refuzul (la care tocmai ne-am referit) de a recunoaşte adevărata origine, survine o abandonare a puterii către o concepţie falsă - şi creată de percepţie - asupra realităţii, în care fenomenele sunt explicate prin intermediul „cauzelor". Deoarece imaginile duale percepute asupra realităţii constituie tocmai filtrul prin care se interpretează experienţele, simţurile reîmprospătează aceste imagini şi calităţi, care au fost proiectate în exterior. Se spune, atunci, că lumea fizică există separat de cel care o experimentează. Senzaţia reproduce credinţa şi este sortată şi interpretată în conformitate cu construcţia şi formele percepţiei, care a acordat obiectelor senzaţiei identităţi separate şi independente şi nominalizări unice. Apoi, limbajul este un alt element care susţine lumea percepută şi, într-un mod subtil, îi consolidează aparenţele. în cele din urmă, din punctele selectate

arbitrar, din distanţele imaginare dintre aceste puncte, din planurile şi dimensiunile imaginare precum şi din iluziile despre timp şi spaţiu, se naşte un univers „obiectiv".

Pentru a putea proiecta lumea iluziilor, eul-mintea se experimentează pe sine ca fiind separat de propria sa creaţie. Cu cât este mai mare sentimentul separaţiei de Dumnezeu, cu atât mai mare este şi suferinţa. Ca o consecinţă a acestui fapt, eui se teme acum de anihilare, moarte şi chiar mai rău - de posibilitatea unei nesfârşite suferinţe în mâinile unui Dumnezeu furios, răzbunător, care s-a supărat din cauza păcatelor. Nivelele inferioare ale percepţiei devin preocupate cu energiile negativităţii, care reprezintă concepţiile egoului despre sine la cele mai joase niveluri. Acesta se teme acum de cele mai înfiorătoare proiecţii ale sate şi se luptă cu dualismul dintre rai şi iad.

Prin urmare, omul nu este victima unui „ceva exterior" de care ar trebui sa se teamă ci, mai degrabă, cel care generează emergenţa acestui „ceva". Aceste imaginaţii nu sunt nici măcar personala, ci numai consecinţele interacţiunii dintre câmpurile conştiinţei cu propriile câmpuri interioare de atracţie ascunse ale acestora, care determină conţinutul fiecărui nivel al conştiinţei.

Victoria finală a eului constă în credinţa că realitatea iluzorie creată de propriile-i proiecţii a fost, de fapt, „creată de Dumnezeu". Astfel, adevărul religios este pus în umbră de superstiţia religioasă, interpretările greşite şi concepţiile false.

Este important să înţelegem faptul că tot ceea ce provine de la Dumnezeu aduce pace, iar ceea ce nu este de la Dumnezeu generează frică.

I: Cam poate fi evitată o asemenea eroare?

R: în lumea de astăzi, nivelul de adevăr al oricărei declaraţii sau învăţături poate fi repede calibrat. Eul a creat mulţi oratori impresionanţi. Este, de asemenea, folositor să ne amintim faptul că Realitatea este dincolo de orice formă şi nu poate fi definită.

I: Aţi menţionat mai devreme calea simplităţii Ce înţelegeţi prin acest lucru ?

R: Pentru o persoană obişnuită, care este prinsă în agitaţia lumii contemporane, cerinţele intense şi devotamentul pe care le presupune căutarea spirituală a iluminării constituie, de obicei, un deziderat destul de greu de pus în practică. Aceasta nu înseamnă că ar trebui căutată o altă ţintă, ci doar că mijloacele ar trebui adaptate la viaţa de zi cu zi.

Nu este deloc necesar să înţelegem conţinutul discuţiilor şi dialogurilor ce au fost descrise în primul rând pentru a arunca lumină asupra zonelor conştiinţei umane care nu sunt bine înţelese. Pentru o

dezvoltare spirituală semnificativă nu este necesar decât un singur instrument simplu. Nu trebuie decât să alegem un principiu spiritual simplu (absolut oricare, de preferinţă unul pe care îl considerăm a fi cât mai potrivit), iar apoi să îl aplicăm, fără excepţie, în fiecare domeniu al vieţii noastre. De exemplu, cineva poate să aleagă bunătatea, compasiunea, iertarea, înţelegerea sau acceptarea non-critică. Putem alege să dăm dovadă de iubire necondiţionată şi devoţiune pentru a vedea inocenţa vieţii. Orice principiu am alege, acesta trebuie apoi aplicat în relaţia cu toată lumea, inclusiv cu noi înşine, fără nici o excepţie şi cu o insistenţă absolută. Din acest proces va rezulta purificarea spirituală, pe măsură ce obstacolele aflate în calea acestor principii spirituale sunt examinate. Realizarea obiectivului spiritual va necesita schimbări ale percepţiei care, la rândul lor, presupun dezvoltarea înţelegerii şi reconceptualizării.

î: Ce obiectiv spiritual este realist pentru o persoană obişnuită?

R: Orice progres al nivelului de conştiinţă este semnificativ şi meritoriu. Un obiectiv practic care poate fi atins de orice persoană devotată serios celor spirituale este Iubirea Necondiţionată. Acesta este un nivel transformativ şi, de aici înainte, ne putem relaxa, deoarece întâiul obiectiv a fost atins. La acest nivel al Iubirii Necondiţionate este înnăscută dorinţa de a perfecţiona această condiţie. Odată atins acest nivel, chiar şi cea mai mică imperfecţiune a Iubirii devine inacceptabilă şi reclamă o corectare.

I: Care este cea mai eficientă metodă de purificare spirituală?

R: Concentraţi-vă asupra Iubirii înseşi. Aceasta este „calea regală" către Dumnezeu, una prezentă pretutindeni şi disponibilă oricui. La început, iubirea este considerată a fi duală, presupunând distincţia între cel care iubeşte şi ceea ce este iubit. Iubirea începe prin a fi condiţionată, o stare a sentimentelor, dar progresează. Devine evident ca iubirea este o modalitate de a înţelege, experimenta şi interpreta viaţa. Mai târziu, devine limpede că iubirea este, în realitate, o stare de a fi.

Viaţa însăşi devine expresia iubirii, iar iubirea modul de a înţelege că viaţa înseamnă iubire. Atunci când survine înţelegerea finală, divinitatea iubirii transformă percepţia în viziune spirituală, iar prezenţa lui Dumnezeu în Tot Ceea ce Este devine evidentă. Tot ceea ce există îşi radiază esenţa propriei divinităţi în forma creaţiei, care constituie manifestarea iubirii lui Dumnezeu.

î: Iubirea este calea către devoţiune. Prin urmare, din aceste considerente, nu este ea cea mai eficientă?

R: Iubirea transformă; puterea ei înlătură toate obstacolele. Este atât mijlocul, cât şi scopul. Scoate la suprafaţă disponibilitatea şi capacitatea de sacrificiu. Aduce la lumină compasiunea şi dorinţa de a înţelege. Prin înţelegere, obţinem şi iertarea, deoarece prin renunţarea Ia poziţionalitate înţelegem că nu este nimic de iertat. Judecata se dizolvă şi astfel, condamnarea şi ura nu mai sunt posibile. Ignoranţa născută din inocenţă este văzută ca fiind unicul „defect" ce trebuie depăşit. Se ajunge la înţelegerea faptului că natura Creaţiei este exact aşa cum este şi nu are nevoie de corecturi.

I: Iubirea nu este doar un sentiment comun? Se vorbeşte despre ea la nesfârşit

R: în mod categoric, Iubirea nu constituie cel mai răspândit nivel al conştiinţei umanităţii. 78% din populaţia lumii calibrează sub nivelul 200 (Integritatea fundamentală) şi, de aceea, se concentrează pe negativitate. Doar doi la sută din totalul populaţiei lumii a ajuns vreodată la nivelul Iubirii Necondiţionate (care poate fi numit „iubire adevărată").

Iubirea este o conştientă, o atitudine, un context pentru a înţelege viaţa. Iubirea este apogeul Realităţii, unitatea şi esenţa spiritului. A nega iubirea înseamnă a-L nega pe Dumnezeu. Iubirea este înăbuşită de poziţionalitate şi dorinţa de a judeca. Cea mai mare parte a societăţii invalidează iubirea, pornind de la o bază raţională a deciziei şi acţiunii. Există segmente întregi ale populaţiei care consideră că iubirea pentru o persoană este o slăbiciune. Omenirea îşi doreşte cu adevărat câştigul, mândria, posesia, puterea şi dreptul de a se răzbuna şi a pedepsi.

Statele Unite, sau ţara „libertăţii", are în închisoare mai mulţi oameni şi un procentaj mai mare din populaţie decât orice altă ţară, exceptând China. Societatea declară „război" problemelor sale care, bineînţeles, se multiplică. Forţa este ineficientă, un substitut slab al puterii. Astfel, oamenii ar face aproape orice din respect.şi iubire, dar foarte puţine lucruri din frică. Dacă nu există loialitatea născută din respect, nici măcar un general nu poate ordona trupelor să se supună, iar în lipsa acelui aspect al iubirii numit respect, apar insurecţii şi rebeliuni. Forţa poate acţiona doar ca un dig temporar. Toate imperiile care au fost conduse prin frică s-au destrămat. Religiile care se bazează pe frica de a nu păcătui şi nu pe dragostea lui Dumnezeu sunt inerent slabe.

Iubirea este un mod de a ne deschide faţă de lume. Este o generozitate a atitudinii care se exprimă în moduri aparent nesemnificative, dar puternice. Este dorinţa de a-i face pe alţii

fericiţi, de a le ilumina ziua şi de a le uşura povara. Simplul fapt de a fi prietenos şi dispus a-i ajuta pe toţi oamenii cu care te întâlneşti de-a lungul unei zile este suficient. Că această atitudine nu este deloc una comună, se vede limpede din reacţia pe care o au oamenii atunci când o întâlnesc. De multe ori, ei răspund surprinşi plăcut sau chiar şocaţi: „Nimeni, niciodată, nu laudă ceea ce fac; toţi se plâng numai". Se pare că majoritatea oamenilor, deoarece sunt atât de concentraţi asupra propriilor dorinţe şi atitudini critice, nici nu pot să vadă sau să reacţioneze la aspectele pozitive ale vieţii. Ei iau ca atare serviciile oferite de alte persoane, servindu-şi explicaţia, „Oricum sunt plătiţi pentru asta, nu?" (Lucru care chiar nu este relevant.)

Segmente majore ale societăţii operează la un nivel lipsit total de iubire. Corporaţiile gigantice şi agenţiile guvernamentale pot fi descrise numai ca funcţionând aspru şi neînduplecat. Gratitudinea nici nu apare şi nici măcar nu este considerată a fi o atitudine potrivită în societate. Iubirea este văzută drept ceva demodat, fiind redusă la o poveste romantică de tinereţe, la mama care-şi iubeşte copilul sau la iubirea pentru câinele de companie. Exprimarea ei în orice alte situaţii devine stânjenitoare. In lumea masculină, există foarte puţine domenii unde iubirea este acceptată, de exemplu familia, sportul, iubirea pentru ţară sau...maşina personală.

O mare parte a societăţii acceptă însă, sentimentul de „a ţine la". Această expresie constituie o modalitate de a exprima şi extinde iubirea. Oamenii spun că nu-şi pot găsi iubirea, de parcă ar fi ceva ce ai putea să deţii. Odată ce devenim dispuşi să dăruim iubire, descoperim că, în realitate, suntem înconjuraţi de iubire dai' că nu am ştiut cum să ajungem la ea. De fapt, iubirea este prezentă pretutindeni; tot ceea ce trebuie să facem este să o descoperim.

Universul răspunde iubirii prin dezvăluirea acesteia. Deşi este un fapt ascuns percepţiei obişnuite, conştienta poate fi îmbunătăţită prin intermediul iubirii înseşi. Conştienta constituie o calitate situată dincolo de simţuri si emoţii. Dacă înlăturăm proiecţiile şi limitările antropomorfice, ajungem la revelaţia faptului că tot ceea ce există este în mod înnăscut conştient şi emană iubire, ca o consecinţă al divinităţii Creaţiei.

Fiecare plantă este conştientă de mediul ei înconjurător, precum şi de admiraţia şi respectul care-i sunt arătate. Ea ni le returnează prin propria ei perfecţiune şi frumuseţe lăuntrică. Fiecare plantă este o sculptura creativă unică, fiind o expresie perfectă a propriei sale esenţe. Pentru cei care pot vedea, Divinitatea radiază din toată Creaţia. Natura devine precum cea

din desenele copiilor, unde copacii zâmbesc, animalele vorbesc, iar florile dansează bucuroase. Atunci când percepţia încetează, se revelează o lume a minunilor. Conştiinţa este prezentă în tot ceea ce există şi se manifestă ca Totalitatea Creaţiei.
I: Cum poate surveni o revelaţie atât de minunată?
R: Prin bunătate, respect şi consideraţie pentru Tot ceea ce există, pentru fiecare detaliu, fără excepţie, inclusiv pentru sine. Noi vedem ceea ce credem şi acceptăm că suntem. Calităţile gratitudinii, recunoştinţei, gentileţei şi aprecierii sunt prin ele înseşi transformative. Experienţele noastre despre lume şi viaţă sunt în totalitate rezultatul credinţelor interioare şi poziţionalităţii. Disponibilitatea de a abandona toate aceste prejudecăţi se naşte din iubirea şi respectul pentru Dumnezeu, iar smerenia generată astfel deschide uşile către splendoarea realităţii, care este revelaţia sinelui. Iubirea este un catalizator magic care generează conştienta. în final, credinţa este înlocuită de certitudine. De aceea se spune că Dumnezeu este găsit de cei care II caută.
î: Aţi menţionat foarte rar corpul fizic. Care este importanţa acestuia în lucrarea spirituală?
R: Corpul este un produs al naturii şi o parte a lumii animale. Se poate spune că aparţine naturii şi ne este închiriat provizoriu. Are doar o existenţă temporara şi, de aceea, nu justifică o atenţie sau o importanţă prea mare. Valoarea acestuia constă în capacitatea lui de a comunica, de. a transmite informaţii şi a împărtăşi cunoştinţe. Dacă este controlat în mod adecvat, poate fi o sursă a plăcerii, precum şi o modalitate de a realiza lucrarea şi a exprima afecţiunea. In esenţă, este un aspect al temporalităţii, o experienţă a percepţiei sau a poziţiei în spaţiu şi timp. Percepţia pretinde că reprezintă un „eu" sau, cel puţin, se referă la el ca la „al meu". Acesta reprezintă o mare restricţionare şi limitare - identificarea sinelui cu lumea fizică şi forma. Precum orice altă vieţuitoare a naturii, corpul răspunde la bunătate, respect, şi consideraţie. Se poate ţine la el şi poate fi iubit, precum un animal de casă îndrăgit, fără să intervină neapărat o identificare cu el sau o ataşare prea mare de acesta.
Una dintre cele mai grele zone menite clarificării diferenţei dintre sine şi coip este cea a funcţionării simţurilor. Acestea sunt experimentate şi considerate a fi funcţii ale corpului fizic însuşi. Oricât ar părea de ciudat, locul real al experienţelor senzoriale se găseşte în cadrul domeniului invizibil al corpului energetic interior, care activează corpul fizic. în sine, corpul fizic singur nu are nici o capacitate de a experimenta.
Experienţa simţurilor (precum şi cea a oricărui alt lucru)

constituie o calitate a conştiinţei asociată cu prezenţa noastră într-un corp energetic. Oricine a avut vreodată o experienţă de decorporalizare îşi aminteşte că toate manifestările simţurilor constituiau funcţii ale corpului eteric, care a fost asociat cu propria lor conştiinţa şi cu sentimentul prezenţei sinelui. Văzul şi auzul continuă chiar şi atunci când corpul fizic doarme sau este într-o stare de inconştienţă. Experienţa „sinelui" migrează în afara corpului împreună cu simţurile poziţionării şi mişcării. In această stare, senzaţia sinelui este localizată în cadrul corpului energetic, iar corpul fizic devine un terţ. îl vedem ca pe un simplu corp şi nu ca pe propriul corp.
Dacă un număr mare de oameni raportează experienţe identice, se poate ajunge la un acord cu privire la un anumit fenomen. In mod asemănător, experienţele de decorporalizare implică adesea călătoria sinelui de-a lungul tunelelor de lumină, întâlnirea unor oameni şi experimentarea a diferite culori - şi apoi refuzul de a se întoarce pentru a reocupa şi locui corpul fizic. Astfel, putem afirma că noi locuim un corp fizic, dar nu suntem un corp fizic. Este clar că spiritul, sufletul sau Sinele energetic este cel care locuieşte în corp şi tinde să se amestece cu acesta, pierzându-şi astfel identitatea sa unică. Unii oameni sunt predispuşi să-şi părăsească trupul, fie în mod accidental, fie intenţionat. De fapt, tehnica proiecţiei astrale poate fi învăţată, în aşa fel încât cel care şi-a însuşit-o îşi poate părăsi corpul când vrea, având chiar posibilitatea de a-şi aleage locurile pe care să le viziteze, (de exemplu, la Institutul Monroc).
Vederea la distanţă şi clarviziunea constituie proiecţii parţiale ale facultăţii senzitive ale corpului energetic. Cel care experimentează este prezenţa interioară din cadrul a ceea ce a fost numit corpul astral, eteric, spiritual - sau sufletul. Corpul spiritual nu este controlat de forţele fizice obişnuite, ci există într-un alt plan sau dimensiune.
Mintea călătoreşte şi ea alături de corpul spiritual, înţelegând faptul că, în realitate, este separată de creier. Conştiinţa nu depinde de cele fizice, ci există independent de acestea. Cu toate astea, atunci când este localizată, tinde să se identifice cu forma şi locaţia.
I: Atunci, ce se poate spune despre purificarea şi mortificarea corpului?
R: Nu există nimic de purificat cu excepţia iluziei.
Dorinţele sunt pentru anumite experienţe şi senzaţii care pot fi căutate prin intermediul corpului, însă problema nu este a corpului, ci a minţii. Mintea este cea care încearcă să anticipeze şi să controleze experienţa.

I: Oare experienţa corpului se schimbă odată cu progresul conştientei spirituale?
R: Există schimbări care se petrec în natura experienţei corpului. Senzaţia locaţiei este mai generală şi mai puţin specifiqă. In timpul lucrării spirituale, există perioade în care corpul pare chiar să dispară, de parcă am uita de el. Există, de asemenea, perioade când prin sistemul nervos curge o energie foarte intensă, când sunt experimentate diferinte senzaţii ardente, ca si cutfi sistemul nervos ar fi luat foc. Există si momente în care energia kundalini curge însoţită de o plăcere intensă de-a lungul şirei spinării, până în minte şi creier, pentru a ajunge apoi în inimă. Poate surveni o pierdere a dorinţelor trupeşti şi o scădere a interesului faţă de corp într-o asemenea măsură încât supravieţuirea fizică poate depinde de oamenii din jur. Se poate instaura o lipsă totală a poftei de mâncare şi a interesului faţă de senzaţiile corpului. Vederea se schimbă şi ea, astfel încât totul pare a se derula cu încetinitorul. Există o preponderenţă a vederii periferice şi o scădere a celei centrale. Timpul se opreşte, fapt care pare a se corela cu deja amintita pierdere a legăturii cu spaţiul. Există, de asemenea, o nesiguranţă a mişcării corporale. Atunci când survine înţelegerea sinelui, se întâmpină o oarecare dificultate în folosirea pronumelor, mai ales a pronumelui personal „eu". La început pare straniu să observi că oamenii vorbesc despre corpul lor fizic ca şi cum ai* fi propria lor identitate.
Survine o pierdere a fricii şi a reflexelor. Gândirea lineară devine mult mai dificil de procesat, ca şi descifrarea vorbirii obişnuite a oamenilor. Acest lucru rezultă într-o întârziere a răspunsului în comunicarea verbală. Această întârziere are de-a face cu procesele care se produc în conştiinţă în timpul traducerii procesării lineare a limbajului în semnificaţia esenţei. Insă, această întârziere nu se petrece în ceea ce priveşte înţelegerea limbajului animalelor sau a limbajului trupului. Pare a se petrece deoarece conştiinţa se focalizează asupra esenţei şi semnificaţiei şi nu asupra detaliilor formei. Mai mult, conştiinţa trebuie să realizeze translaţia de la liniştea ei naturală la sunet.
Nu există nici o separaţie între ceea ce pare a se petrece şi ..Sine". „Cauzele" nu mai sunt căutate în exterior, iar aşa-numitele evenimente se petrec ca rezultat al gândurilor. Nici o cauză nu mai este atribuită lumii însăşi, ci numai conştiinţei. Oamenii din jur par a fi conduşi de ceea ce este irelevant şi inconsecvent şi, în acelaşi timp, par că risipesc multă energie în zadar. Aceste aspecte ale conştiinţei sunt experimentate ca atare

de nişte indivizi separaţi, dar cel care experimentează cu adevărat este în mod fundamental acelaşi Sine, prezent în toţi aceşti indivizi. Corpul este precum un companion sau un animal de companie favorit, care ne urmează pretutindeni. Poate chiar să fie operat fără anestezie, fără a fi încercată vreo durere. Putem continua să ne posedăm corpul şi să fim responsabili pentru acesta fără a ne identifica în mod necesar cu el.

CAPITOLUL XVI
Karrnă, învăţători şi înţelepţi

î: Aţi putea să ne explicaţi cum înţelegeţi dumneavoastră karma?
R: Orice gând sau acţiune emite o vibraţie (sau o urmă), care reprezintă un model energetic cu frecvenţă înaltă asociat cu energia noastră corporală. Acesta interacţionează cu câmpul conştiinţei, care este umplut cu un număr infinit de astfel de modele de energie emanate din alte corpuri energetice. în cadrul acestui câmp energetic foarte complex au loc o serie de selecţii care influenţează deciziile şi direcţiile de viaţă. Modelele persistente sunt consolidate si devin astfel tot mai dominante. Interacţiunile care ar putea rezulta de aici pot fi comparate cu forma structurală a unei molecule, care determină cu ce alte molecule este aceasta capabilă să interacţioneze. Astfel, molecula în cauză poate fi compatibilă cu anumite forme moleculare, dar incompatibilă cu altele.
Corpul energetic al fiecărei persoane poartă cu sine o traiectorie istorică de modele, care persistă de-a lungul timpului şi influenţează deciziile, comportamentele şi sentimentele de atracţie ori repulsie. Acest coip energetic, care constituie locul geometric al sentimentului existenţei, este independent de corpul fizic, aşa cum poate să confirme oricine a trăit vreodată experienţe de decorporalizare. „Corpul karmic" este alcătuit din urmele de poziţional ităţi care au fost colectate de-a lungul timpului.
Câmpul conştiinţei se constituie dintr-o mare infinită de câmpuri energetice aflate în interacţiune, şi care posedă diferite nivele ce pot fi calibrate. Prin urmare, soarta corpului energetic al sufletului unui individ este similară cu aceea a unui obiect care pluteşte în spaţiu sau cu cea a unui dop de plută aflat pe mare, în sensul că nivelul la care se stabilizează sau la care pluteşte este determinat de flotabilitatea sa inerentă.
Sferele non-materiale ale existenţei sunt compuse din corpuri energetice aflate la diferite nivele în marea conştiinţei şi

care tind să se fixeze în anumite domenii. Fiecare dintre aceste sfere gravitează în jurul unui câmp de atracţie. Atunci când corpul energetic sau sufletul (împreuna cu toată colecţia sa de frecvenţe şi modele energetice) se separă de corpul fizic, el gravitează înspre un câmp sau domeniu compatibil. Acestea constituie potenţialităţile sau alegerile pentru viaţa post-fizică, opţiunea pentru diversele nivele, cum ar fi infernurile, purgatoriile sau paradisurile. Desigur că pentru unele suflete există şi posibilitatea, opţiunea sau predestinarea de a alege o altă viaţă fizică. Mai mult, în cazul în care vom recurge la ajutorul metodei testării kinesiologice pentru a întreba dacă această descriere a realităţii spirituale este una corectă, răspunsul pe care-l vom primi va fi afirmativ.

Oamenii au opinii categorice cu privire la aceste chestiuni, iar problematica ridicată de reîncarnare reprezintă o permanentă sursă de controverse. Cu toate acestea, toate religiile sunt de acord cu faptul că, după moartea fizică, trupul energetic îşi continuă destinul, în funcţie de acţiunile săvârşite în timpul vieţii fizice. Prin urmare, soarta este determinată în primul rând de deciziile şi acţiunile spirituale care au fost realizate, fiind acordată o mare importanţă intenţiei, responsabilităţii şi consimţământului Voinţei.

Vorbind din punct de vedere spiritual, nu este defel esenţial dacă are sau nu loc o reîncarnare fizică efectivă. Principiile şi destinul corpului energetic rămân aceleaşi, indiferent dacă acesta din urmă va continua sub forma unei existente fizice sau va merge mai departe pe un plan energetic. Astfel, destinul unui individ va fi orientat spre ceea ce e mai bine sau spre ceea ce e mai rău, în funcţie de alegerile făcute de către voinţa spirituală. Din studiile efectuate cu privire la natura spirituală a conştiinţei, se pare că alegerea de a reveni în viaţa fizică prin intermediul unei noi încarnări într-o fiinţă umană este o opţiune determinată de modelele inerente ale sufletului în cauză. Insă, aspectul care prezintă cea mai mare importanţă constă în interpretarea şi înţelegerea factorilor care determină soarta sufletului/corpului energetic după moartea fizică.

Din analizele si cercetările anterioare în domeniul spiritualităţii, transpare faptul că soarta ultimă a unei persoane constituie o consecinţă automată şi impersonala a modelelor energetice care au fost stabilite în aura corpului spiritual. Cu alte cuvinte, soarta cuiva după moartea fizică se constituie, pur şi simplu, într-o consecinţă inevitabilă a propriei opţiuni şi nicidecum o recompensă ori o pedeapsă aplicată în mod arbitrar

de către o anumită persoană, energic sau putere exterioară, Sinele gravitează în marca infinită a Sinelui (cu majusculă), către destinul său şi în virtutea propriei esenţe. Tocmai în aceasta constă dreptatea absolută a Dumnezeului Atotputernic, care garantează o corectitudine şi imparţialitate absolută. Astfel, judecata nu este altceva decât o invenţie semantică (asemenea heliotropismului sau cauzalităţii), care serveşte drept „explicaţie" plauzibilă, fiind derivată din presupoziţiile antropomorfice ale minţii umane. Aşadar, dat fiind că destinul nostru spiritual este determinat şi decis de propriile noastre acţiuni, rezultă că fiecare persoană îşi determină destinul cu o corectitudine absolută. In acest fel, dreptatea lui Dumnezeu se autoîndcplineşte perfect. Iată de ce omenirea are nevoie să îşi asume responsabilitatea propriului destin şi să înceteze să-1 mai învinuiască pe Dumnezeu (care, oricum, a fost mult prea adesea blamat - fără temei - pentru nefericirile lumii). în realitate, iubirea lui Dumnezeu, precum soarele, străluceşte în mod egal pentru toţi. Şi, graţie dobândirii înţelegerii, domeniul spiritual devine inteligibil şi capătă sens, fără a mai fi nevoie să recurgem la superstiţii, proiecţii antropomorfice şi fantezii pentru a-1 explica.

O marc parte din ceea ce am afirmat până aici se regăseşte şi în informaţiile şi experienţele spirituale pe care omenirea Ie-a acumulat dc-a lungul istoriei. Dacă înţelegem că din punct de vedere spiritual totul se petrece ca o consecinţă a Liberului Arbitru şi că nu există nici un fel de „forţe" care să „cauzeze" lucruri discordante, atunci toată problematica reîncarnării fizice este clarificată. Daca aceasta se petrece, înseamnă că alegerea şi consimţământul voinţei spirituale s-au îndreptat în această direcţie. Cât despre modalitatea în care respectiva reîncarnare va avea loc, aceasta va fi determinată de alegerile karmice.

Cu cât ne identificăm mai puternic cu corpul fizic şi cu viaţa pământească, cu atât vom fi mai atraşi de perspectiva unei noi vieţi pământeşti. Este la fel de adevărat şi că atracţia pentru reîncarnare poate fi datorată dorinţei de a repara sau ispăşi anumite greşeli spirituale din trecut. Astfel, multe suflete consideră că singura ispăşire adecvată este aceea de a suferi aceeaşi soartă pe care au cauzat-o altora. Vedem adesea cum milioane de suflete aleg vieţi care au un final dezastruos. Chiar si moartea este aleasă deseori într-un mod atât de specific, încât este de crezut că în alchimia respectivei alegeri sunt implicaţi o serie de factori karmici determinanţi. De asemenea, sinuciderile iau si ele adesea forme si stiluri foarte deosebite, cu semnificaţii foarte precise.

Aşadar, dat fiind ca vieţile sufletului pot fi trăite fie în cadrul

domeniului fizic, fie în afara acestuia, respectiv atât pe plan fizic, cât şi în plan energetic, putem trage concluzia că este foarte probabilă existenţa unei succesiuni aproape infinite de vieţi. Această idee este şi ea conformă înţelepţilor străvechi, Vedelor, precum şi învăţăturilor lui Buddha, Krishna, Hinduismului şi altor religii străvechi.
La nivele foarte avansate ale conştiinţei, înţelepţii iluminaţi sunt capabili să-şi amintească de vieţile anterioare (despre care spun că sunt foarte numeroase). De asemenea, în urma unor experienţe de decorporalizare, oamenii îşi amintesc cum corpul lor energetic a sălăşluit anterior în alte corpuri fizice. Copiii mici sunt şi ei predispuşi să-şi amintească vieţile anterioare, iar studiile efectuate în acest sens arată că aceste cazuri sunt destul de frecvente, Un înţelept a fost întrebat la un moment dat cât de reale sunt încarnările anterioare, iar el a răspuns că acestea sunt la fel de reale ca încarnarea actuală - nici mai mult, nici mai puţin.
Interesul manifestat faţă de existenţa (respectiv inexistenţa) unor vieţi anterioare constituie mai mult decât o simplă reflectare a vanităţii eului sau a interesului pentru propria persoana. Mult mai important este faptul că, odată cu înţelegerea modului în care lucrează justiţia divină, se clarifică şi orice neînţelegere referitoare la natura eului. Mai mult această înţelegere are darul de a clarifica şi învăţăturile creştine cuprinse în versetele: ..Culegi ceea ce ai semănat"; „Oamenii care trăiesc în casc de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre"; „Cine scoate sabia, de sabie va pieri"; „Toate firele de păr sunt numărate" etc.
Comentariile lui lisus despre reîncarnare sunt scurte şi apar în Evanghelia după Matei versetele 11:7-14 şi 17:10-13, unde El susţine că „Ilie s-a întors înapoi sub chipul lui loan Botezătorul". Dat fiind faptul că religia creştină este focalizată pe alegerea virtuţii în defavoarea păcatului, respectiv a binelui în detrimentul răului, importanţa destinului sufletului are prioritate în faţa subiectului reîncarnării.
î: Aşadar, destinul spiritual (sau karma) este stabilit prin alegere şi responsabilitate personală?
R: Cel mai puternic factor determinant este intenţia şi decizia voinţei spirituale. Ideea potrivit căreia contextualizarca, gândul sau acţiunea instituie un model energetic aflat la un anumit nivel de putere (care poate fi calibrat), stă la baza căii spirituale numită Karma Yoga, care înseamnă că toate acţiunile pot fi sacralizate prin dedicarea acestora lui Dumnezeu.
Chiar şi cele mai simple acţiuni, cum ar fi decojirea unui cartof, pot fi acompaniate de resentiment sau de devotament faţă

de viaţă. Adevăratul devotament provine din bucurie, cunoscut fiind faptul că viaţa este susţinută prin viaţă. Omul îşi dedică viaţa lui Dumnezeu, din recunoştinţă pentru darul vieţii, punându-se în mod dezinteresat în serviciul creaţiei Sale (deci în serviciul a a tot ce este viu). Prin această dedicare este validată sacralitatea a tot ceea ce înseamnă viaţă, orice formă a vieţii fiind tratată cu un respect deosebit. Atunci când ne oprim pentru a ajuta un gândăcel neputincios, răsturnat pe spate, întorcându-l pentru a-şi continua viaţa, întregul univers ştie acest lucru şi răspunde acestui gest.
Pentru a recunoaşte şi a sprijini valoarea a tot ceea ce înseamnă viaţă, nu trebuie s-o neglijăm nici pe cea proprie, care este parte a Vieţii. Ceea ce se înţelege în general prin teimenul „suflet" este capacitatea de a experimenta viaţa. Sinele radiază ca o conştientă a existenţei în tot ceea ce este viu. Căprioarele, precum şi toate animalele, se bucură de propria viaţă în aceeaşi măsură în care o fac şi oamenii. Ele obţin bucurie din existenţa lor şi din experimentarea acesteia.
Există un film documentar despre viaţa vidrelor-gigant care trăiesc în sălbăticiile din Peru. Ele sunt teritoriale. în documentar a fost filmat un mascul singur care avea pentru sine un lac întreg. A stat singur luni întregi, dar în final, când o altă vidră a apărut în lac, răbdarea realizatorului filmului a fost răsplătită. Filmul a arătat întâlnirea dintre cele două vidre singuratice şi bucuria de a se fi găsit, care era copleşitoare. Făceau împreună nesfârşite salturi şi dansuri datorită plăcerii şi bucuriei lor. Fericirea lor era uluior de evidentă, chiar şi pentru cea mai ignorantă persoană. Faptul că animalele sunt capabile sau nu de logică lineară este cu totul irelevant. Ceea ce este semnificativ este că la nivelul la care viaţa este efectiv trăită (nivelul subiectiv), experienţa animalelor şi bucuria lor de viaţă este egală cu cea a oamenilor.
î: Dacă recurgem la metoda testării kinesiologice, se dovedeşte oare adevărat că orice informaţie este disponibilă tuturor?
R: Este adevărat. Viaţa noastră interioară este de fapt un document public, care poate fi accesat de oricine, oriunde şi oricând. Nu este posibil nici un secret; totul este revelat. Acest lucru nu pare a fi chiar atât de surprinzător într-o eră în care există deja programe moderne de software care facilitează utilizatorului individual de internet accesul şi posibilitatea de a descărca orice document existent, de pe orice alt computer din lume. Toate informaţiile de pe internet sunt de domeniu public. Mai mult, majoritatea locaţiilor publice şi private (inclusiv străzile), se află sub o supraveghere video continuă. Supravegherea şi înregistrarea

tuturor activităţilor umane se desfăşoară în mod continuu prin satelit. Amprentele nu lasă doar un model unic de identificare, ci şi o structură ADN detectabilă. Computerele urmăresc şi analizează orice câştig sau tranzacţie. Birourile de credit înregistrează în detaliu toate fluxurile financiare. Se pare că intimitatea nu mai este decât o fantezie dintr-o eră demult apusă. O persoană onestă găseşte toate acestea mai degrabă reconfortante, deoarece onestitatea şi inocenţa nu au nimic de ascuns. In acelaşi timp, o persoană necinstită sau vinovată va reacţiona probabil cu teamă în faţa acestor realităţi. Este o certitudine că totul este revelat, atât în această lume, cât şi în următoarea. Fiind totul revelat, responsabilitatea fiecărei acţiuni ne revine în totalitate. Dacă lucrurile ar sta altfel, ar însemna că universul a fost creat injust, ceea ce este imposibil, dat fiind ca el nu este altceva decât o expresie a naturii Divinităţii.

I: Este oare necesar să avem un guru? Anumite tradiţii spirituale spun că da.

R: Cu toţii avem deja un guru - Sinele. Prezenţa lui Dumnezeu este perpetuă. Duhul Sfânt este acel aspect al conştiinţei divine care, prin mijlocirea Graţiei Divine, este accesibil tuturor. Deoarece eul blochează conştienta Sinelui aflat în interiorul nostru, ne putem reconecta la Adevăr prin contactul cu maestrul spiritual, Avatarul, sau cu învăţăturile spirituale. Graţie evoluţiei sale spirituale superiore, înţeleptul spiritual are un contact mai strâns cu Sinele şi, implicit, se identifică mai puternic cu acesta. Astfel, el este capabil să vorbeasă, să instruiască şi să fie de ajutor. Receptarea experienţei spirituale este inspiratoare pentru ceilalţi. Orice creştere spirituală se realizează prin consimţământul liberului arbitru. învăţătorul adevărat nu-şi impune niciodată voinţa asupra celorlalţi, dar face ca înţelesurile să fie disponibile tuturor. învăţătorul iluminat nu cere o taxă pentru informaţiile pe care le oferă, întrucât ceea ce a fost primit ca un dar este dat mai departe în fomia dezinteresată a darului. învăţătura împărtăşită şi altora generează o calibrare mai înaltă, având prin ea însăşi capacitatea de a cataliza progresul spiritual. Până şi simplul fapt de a auzi o învăţătură superioară constituie, în sine, o consecinţă a meritului spiritual. Iar a acţiona asupra acesteia este un beneficiu şi mai mare.

Se spune că Buddha a afirmat: „Este rar în univers să te naşti ca viată omenească; si mai rar este să auzi de dhanna; încă si mai rar este să accepţi învăţăturile; şi mai rar de atât este să acţionezi asupra acestora; şi cel mai rar lucru este să dobândeşti conştienta adevărului învăţăturilor". Astfel, simplul fapt de a auzi despre

iluminare constituie deja unul dintre cele mai rare daruri. Pentru ca oricine a auzit vreodată de iluminare nu va mai fi satisfăcut de nimic altceva.
Astfel, informaţia în sine devine învăţătorul dar, pentru a fi activată, ea necesită acordul voinţei spirituale a celui care-o primeşte. învăţătorul spiritual care a atins maturitatea spirituală îşi aminteşte că, deseori, adeptul este entuziast, dar naiv. Adeptul naiv este decepţionat cu uşurinţă de falşii învăţători sau de învăţăturile eronate ambalate într-o formă atractivă. Prin urmare, o valoare cardinală a maestrului constă în călăuzirea discipolului. Graţie acesteia, studentul spiritual va fi păzit de capcanele ispititoare ale seducţiei spirituale. Rolul învăţătorului este de a inspira,' instrui şi confirma prin mărturia personală adevărul învăţăturilor, precum şi de a-i încuraja pe studenţii care se străduiesc să continue pe calea aleasă.
Un alt serviciu important pe care învăţătorul îl furnizează discipolilor rezidă în explicaţie şi clarificare. Multe învăţături străvechi, deşi corecte şi adevărate, sunt pur şi simplu insuficiente, ceea ce poate conduce la interpretări eronate. De aceea, rolul învăţătorului nu este numai acela de a comunica adevărul şi de a lumina calea studenţilor, ci şi de a da explicaţiile necesare. Graţie iluminării, adevăratul învăţător este deja total şi complet; el nu mai are nevoie să fie căutat de studenţi şi nici ceva de câştigat de pe urma faptului că are discipoli. Adevăratul învăţător nu simte nici o dorinţă de a-i controla pe ceilalţi, după cum este indiferent la orice tip de putere sau simbol ce ar putea decurge de aici. Orice fast, bunăstare şi adoraţie devin lipsite de sens, pentru că înţeleptul nu este atras de strălucirile lumii şi de nimic iluzoriu şi efemer.
Pentru învăţător, corpul este relevant doar în măsura în care constituie un mijloc de comunicare cu ceilalţi în lumea obişnuită. De aceea, corpul este doar un mediu de comunicare.
este întotdeauna Sinele invizibil. Nu există nici o „persoană" prezentă şi prin urmare, Sinele este lipsit de trăsături antropomorfice. întru facilitarea interacţiunii şi comunicării cu lumea obişnuită, despre învăţător dăinuie vestigiile unor învăţături sociale. Nu există nici atracţie, nici aversiune faţă de lume si conţinuturile sau valorile acesteia.
învăţătorul matur a depăşit acea fază iniţială şi limitativă a beatitudinii; el există acum într-un domeniu al păcii infinite. Aceasta din urmă este o stare non-emoţională de fericire constituită din atotcunoastere si din certitudinea desăvârşirii absolutului. Lucrarea învăţătorului este aceea de a traduce

inefabilul în comprehesibit, lipsa de formă în formă şi de a încerca să anticipeze înţelesurile eronate care ar putea apărea. Această. capacitate de a traduce subiectivul infinit într-o Terminologie încărcată de sens este prezentă cu toate că învăţătorul nu mai „gândeşte" în termeni lumeşti; ea constituie un dar al său fiind, în realitate, o funcţie a Duhului Sfânt.
înţeleptul îşi serveşte discipolii şi într-o formă nonverbală. Astfel, conştiinţa sa iluminată transmite câmpului conştiinţei gândirii umane acea frecvenţă vibraţională superioară, care este un efect al respectivei conştiente. A-i învăţa pe alţii constituie deopotrivă o alegere şi rezultatul unui acord.
î; Aţi subliniat faptul că întotdeauna trebuie calibrat nivelul de adevăr al unui învăţător sau al unei învăţături Nu pot fi acceptaţi învăţătorii, pur şi simplu, prin intermediul credinţei sau pe baza reputaţiei lor?
R: în nici un caz. Mintea este foarte naivă şi extrem de uşor de păcălit. Este uşor impresionabilă şi, prin urmare, foarte vulnerabilă la persuasiune şi manipulare. Amintiţi-vă că majoritatea oamenilor de pe planetă calibrează mult sub nivelul 400 (nivelul Raţiunii şi Intelectului). Ei sunt cu uşurinţă încorsetaţi de sentimentalism logic, emoţionalitate absurdă şi slogane. Juraţii îl condamnă pe cel nevinovat, iar cei îndrituiţi votează legi absurde şi în mod flagrant neconstituţionale. Şi nu este vorba aici doar de erorile grave care apar în sfera chestiunilor obişnuite. Când vine vorba despre sfera spirituală, ne putem baza şi mai puţin pe mintea umană. Nu are absolut nici o evidenţă experienţială pe care să o folosească, aşa că urmează de obicei orbeşte nişte precedente sociale, etnice sau familiale. Astfel, credinţele spirituale şi religioase ale majorităţii oamenilor sunt determinate prin „accidentul" naşterii şi identificării culturale. Eul adoptă sistemele de credinţă ca pe „ale mele" şi începe apoi să le apere. Mintea umană nu poate verifica dacă aceste credinţe au sau nu validitate si astfel se vede silită sa le apere în totalitatea lor (uneori chiar la un nivel de fanatism). Principala cauză a acestei identificări fanatice cu anumite credinţe rezidă în faptul că ele sunt vulnerabile la atacuri. Adevărul nu trebuie apărat. El este, pur şi simplu, un fapt. Astfel, „credincioşii" sunt foarte gălăgioşi, angajaţi şi militanţi în exprimarea punctului lor de vedere. Prin urmare, adevăratul căutător al adevărului este prevenit să evite influenţa „credincioşilor", adepţilor prozelitismului agresiv şi a fanaticilor religioşi - din orice credinţă ar proveni aceştia.
Cunoaşterea bazată pe credinţă şi experienţă adevărată este

calmă. Mai degrabă decât să încerce să convingă, ca invită. Atrage în virtutea meritelor sale intrinseci şi a puterii adevărului însuşi. Adevărul nu se bazează pe vreo forţă de dezbatere ori persuasiune; el explică, dar nu încearcă să convingă.
Dată fiind, pe de o parte, naivitatea şi vulnerabilitatea minţii în faţa erorii, şi pe de alta existenţa unei societăţi dominate de „non-adevăr", descoperirea unei modalităţi verificabile pentru distingerea adevărului de falsitate (şi, mai mult, a nivelului efectiv de adevăr) constituie un progres uimitor şi o adevărată binecuvântare pentru căutătorul spiritual. Privind din acest punct de vedere, ne aflăm acum într-o perioadă a istoriei comparabilă cu descoperirea busolei sau a telescopului.
Evaluarea învăţăturilor spirituale reclamă practic doar două calibrări, una a învăţătorului şi alta a adevărului învăţăturilor sale. Aceste două valori furnizează apoi un ghid foarte valoros pe drumul înţelegerii, care nu a fost accesibil anterior nici învăţătorilor si nici studenţilor.
în trecut, nici măcar cei mai mari înţelepţi nu erau conştienţi de nivelul de adevăr pe care îl experimentau sau pe care îl transmiteau altora. Fiecare dintre ei era un explorator al unor sfere de conştientă mai înalte. Memoriile şi învăţăturile lor constituie rapoarte despre o serie de domenii de conştientă posibilă a realităţii, destul de rar experimentate şi nefamiliare. Pentru a atinge asemenea nivele a fost nevoie deopotrivă de un curaj ieşit din comun şi de determinarea de a explora stratosferele conştiinţei fără altimetru sau hartă. Dacă este adevărat că aceşti exploratori aveau o mare înţelepciune, totuşi ei nu aveau un instrument Ia care să se raporteze pentru a-şi certifica descoperirile. Un atare instrument este disponibil acum în forma hărţii conştiinţei si a testării kinesiologice.
în lume există mai multe feluri de învăţători. Sunt învăţătorii spirituali a căror cunoaştere provine din „experienţa lor spirituală" personală şi aşa-numiţii „învăţători despre", ale căror informaţii parvin pe căi academice sau intelectuale. Un preot sau un activist religios nu are deloc nevoie să fie personal iluminat, pentru că adevărul spiritual îi este transmis în forma educaţiei la un seminar teologic. Mai există apoi şi cei „realizaţi" spiritual, care nu sunt educaţi în mod formal în domeniul teologiei sau al religiei comparate şi care nu fac decât să ofere unele referinţe cu privire la învăţăturile consacrate, spre informarea şi orientarea studenţilor interesaţi.
Dintre toţi învăţătorii spirituali din lume care sunt consideraţi „guru", un procent de aproximativ 55% sunt legitimi.

Astfel, în practica efectivă, şansele de a găsi un învăţător adevărat din mulţimea celor existenţi sunt cam de50%.

CAPITOLUL XVII
Dialoguri

î: Care este cea mai buna cale de a trezi conştiinţa cuiva?
R: Prin interes, intenţie si studiu se dezvoltă o familiaritate faţă de subiecte şi învăţături spirituale. Deoarece învăţăturile însele calibrează la un nivel ridicat, ele au o putere dincolo de conştiinţa obişnuită, iar includerea lor în gândurile si reflecţiile cuiva energizează în mod automat o progresie a conştiinţei. Buddha a spus că din momentul în care o persoană a auzit despre iluminare şi primeşte învăţăturile, finalitatea sa este clară, deoarece ea nu va mai putea fi satisfăcută de nimic inferior. De asemenea, el a mai afirmat că, deşi acest proces poate continua de-a lungul mai multor vieţi, în cele din urmă iluminarea va deveni o certitudine, asemenea destinului. Este, deci, implicit faptul că oricine este interesat de materiale şi informaţii de acest gen este destinat pentru iluminare; altfel, de ce s-ar mai afla aici? De ce ar mai manifesta vreun interes pentru acest subiect?
I: Ce ne puteţi spune despre meditaţie?
R: Este în acelaşi timp un subiect foarte vast şi totuşi foarte simplu. Cele mai simple practici sunt şi cele mai bune şi pot fi împletite de-a lungul activităţilor zilnice. In mod formal, dacă stăm nemişcaţi, închidem ochii şi ne concentrăm asupra respiraţiei, putem privi modelele care apar în viziunea noastră în spatele pleoapelor închise. Se poate observa cu uşurinţă procesarea activităţilor minţii fără vreo interferenţă sau comentariu. De acolo, se merge apoi mai departe şi se focalizează atenţia asupra acelui ceva care observă procesarea. Apoi, identificarea observatorului conduce mai departe în interiorul mărturiei, care la rândul său duce la conştientizarea de către experimentator a faptului că acestea sunt calităţi ale conştiinţei. Individul este conştient de mărturie, experimentare şi observare, precum şi de faptul că acestea se întâmplă prin ele însele. Acestea sunt calităţi impersonale ale conştiinţei. Ele se petrec automat. In realitate, nu există nici o entitate personală care să „facă" observarea, mărturia, urmărirea. Este de asemenea important să menţionăm că această calitate impersonală nu este afectată de conţinutul a ceea ce este observat. „Eu-l" adevărat şi transcendent este treaz şi observă şi somnul.

î: Ce este satori?
R: Este o stare spirituală de conştientă avansată care apare de cele mai multe ori în timpul unui curs de meditaţie şi care poate persista pentru o perioadă variabilă. Poate apărea, dispărea, îşi poate schimba intensitatea şi nivelul, după cum poate avea reziduuri permanente sau poate deveni o stare permanentă de conştientă. Deoarece este o revelaţie, nu poate fi controlată. Chiar dacă starea dispare, ceea ce a fost văzut, conştientizat, şi înţeles rămâne pentru totdeauna.
Spre exemplu, cineva poate „transcede contrariile" subit, înţelegând că sursa tuturor experienţelor rezidă într-o poziţionalitate interioară. Aceasta poate conduce apoi la conştienta faptului că nu există interior sau exterior, întrucât sunt unul şi acelaşi lucru, şi că nu există nici o altă posibilitate în afara subiectivităţii.
î: Oare ambiţia spirituală nu conduce la a avea un eu spiritual?
R: Ba da, dacă rămâne doar la stadiul de ambiţie. Prin abandonare si smerenie, ambiţia este înlocuită de motivaţia iubirii, inspiraţiei şi devoţiunii.
Ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin termenul de „mândrie spirituală" este produsul iluziei că există un sine personal care desăvârşeşte lucrarea spirituală. Aceste tendinţe sunt inhibate prin smerenie, recunoştinţă şi gratitudine. Emanată din Sine, intenţia spirituală atrage câmpuri energetice superioare, care sunt experimentate ca graţie.
I: Cum poate dăinui meditaţia în viaţa noastră de zi cu zi?
R: Pur şi simplu prin acţiunea de a ne întreba în mod constant „cine (sau ce)" face acţiunea, vorbeşte, simte, gândeşte sau observă? Aceasta este o focalizare a atenţiei fără a recurge la folosirea limbajului. Învăţătorul spiritual Ramana Marharshi a denumit acest proces „investigare de sine" şi 1-a recomandat ca tehnică potrivită pentru orice moment şi activitate. Meditaţia continuă poate fi comparată cu o mudra sau cu o postură ori atitudine în care orice acţiune este sanctificată prin abandonarea sa în servire si adoraţie. Atunci când atitudinea cuiva fată de tot ceea ce există devine o devoţiune. Divinitatea se revelează pe sine.
I: Cum putem înceta să-i judecăm pe ceilalţi?
R: Prin compasiune se naşte dorinţa de a înţelege, mai degrabă decât de a condamna. Prin înţelegere, vedem că oamenii nu se pot abţine de a fi ceea ce sunt la un anumit moment dat. în general, oamenii nu sunt conştienţi de faptul că sunt conduşi de programe inerente în societate şi în câmpul energetic care le

domină conştiinţa. Mintea obişnuită este îndoctrinată Iară ca măcar să ştie acest lucru, iar oamenii sunt dominaţi de un câmp al conştiinţei care îi atrage.
Să dăm un exemplu deopotrivă grăitor şi concret. Cu toate că oricine este relativ avansat din punct de vedere spiritual deţine conştienta faptului că scopul nu scuză mijloacele, societatea noastră se ghidează după acest dicton. (Supusă fiind testării kinesiologice, propoziţia „scopul scuză mijloacele" induce întotdeauna un răspuns slab din partea subiecţilor.)
I: Ce se înţelege prin învăţătura Zen a „non-minţii"?
R: Unele învăţături spirituale din Orient folosesc termenul „minte", minte obişnuită sau eu — sau, prin opoziţie, „Minte" — care, în mod paradoxal, înseamnă lipsa minţii sau Sinele. Pentru a complica terminologia şi mai mult. alte învăţături utilizează termenul minte pentru a exprima Mintea Universală, care este acelaşi lucru cu Sinele, Unicitatea sau Totalitatea. Doctrina „non-minţii" susţine pur şi simplu că adevărul etern este conştienta de sine, care poate fi găsită în linişte şi dincolo de mintea obişnuită. Conştienta de Sine ca Minte este blocată de focalizarea asupra minţii obişnuite şi plină de conţinut a sinelui personal.
î: De ce nu a vorbit Buddha despre Dumnezeu?
R: Religiile au oferit atât de multe definiţii şi descrieri ale lui Dumnezeu, încât conceptele referitoare la El sunt, în mod paradoxal, blocate la conştienta realităţii lui Dumnezeu. Astfel, căutătorul va sfârşi prin a căuta un concept preconceput în loc să-l abandoneze, pentru ca realitatea să se poată prezenta pe sine.
î: Cum este starea de „non-minte"?
R: Iniţial, trezirea într-o sferă cu totul nouă este copleşitoare, Ceea ce rămâne din Sinele anterior este şocat de revelaţia masivă şi de măreţia condiţiei. Totul este izbitor de viu, totul este Una şi în acelaşi timp uluitor de divin. Există, de asemenea, o infinită linişte şi pace, un sentiment profund de întoarcere cu adevărat acasă. Nici o frică nu mai este posibilă. Ceea ce suntem în realitate este dincolo de orice formă - si dintotdeauna a fost dincolo de orice timp sau spaţiu. Aceste realităţi sunt autoevidente. Toate gândurile, ideile şi activităţile mentale încetează, iar liniştea este prezentă pretutindeni şi atotpătrunzătoare.
Sinele este înţeles acum ca fiind pretutindeni şi nu localizat. Toate activităţile şi atitudinile umane au încetat. Nu se manifestă nici o dorinţă. Totul este cunoscut şi deopotrivă prezent, astfel că nu a mai rămas nimic de cunoscut sau de aflat. Toate întrebările

au primit răspuns, aşa că nu mai există nici o interogaţie de formulat. Nu există nimic la care să reflectăm, după cum nu există nici măcar vreun scop sau motiv de gândire. Toate sentimentele dispar şi sunt înlocuite cu pacea absolută.
La începutul acestei stări, există o scurtă perioadă de agonie a morţii (moartea reminescenţelor eului). Cel care încearcă sentimentul morţii este „eul" personal. Voinţa personală se dizolvă în omniscienţa divină. Actul voinţei încetează. Totul se mişcă, acţionează şi se prezintă pe sine cu egală semnificaţie. Nimic nu este mai important sau mai puţin important decât altceva. Nu există nici cauză, nici schimbare, nici evenimente şi nici nu „se întâmplă" nimic. Totul este aşa cum este ca rezultat al procesului de continuă evoluţie a creaţiei.
Potenţialitatea este trăită ca realitate emergentă. Cea mai profundă esenţă a universului se revelează pe sine într-un nemaipomenit spectacol. Ea se prezintă pe sine ca un dar al iubirii şi încrederii, ca şi cum ar întâmpina pe cineva la sosirea acasă.
I: Cum se poate funcţiona într-o asemenea stare?
R: Intr-o primă fază, acest lucru este imposibil. Odată cu reluarea mişcării corporale, se naşte o senzaţie asemănătoare cu a păşi pe pământ după o lungă perioadă de navigat pe ape. Toate părţile corpului încearcă o problemă de echilibru. Nu există o identificare cu corpul şi nici un loc geometric în spaţiu. Sinele este invizibil şi non-local, astfel încât atunci când oamenii se adresează corpului crezând că eşti „tu", acest lucru presupune o adaptare. Vocea vorbeşte de la sine pentru a răspunde întrebărilor. Nu mai există nici mintea, nici activitatea acesteia care să se focalizeze sau să realizeze acţiuni lumeşti. Se manifestă o pierdere a simţului direcţiei. Corpul, precum şi acţiunile sau vorbele acestuia apar fără vreo direcţie sau intenţie lăuntrică. Totul se întâmplă spontan, ca răspuns la voinţa Prezenţei. Totul se petrece de la sine ca expresie a esenţei şi condiţiilor predominante. Corpul este o funcţie a universului şi o acomodare la felul în care funcţionează lumea.
Toate activităţile zilnice obişnuite sunt oprite pentru o perioadă îndelungată de timp. Vorbirea nu este necesară. Ceea ce oamenii intenţionează să comunice prin vorbele lor trebuie tradus pentru a putea fi înţeles. Ei vorbesc într-o succesiune de gândire lineară, iar un aspect al Sinelui/Divinităţii (în calitate de prezenţă a Duhului Sfânt) acţionează ca translator. Acest fapt rezultă într-o întârziere între vorbirea oamenilor şi capacitatea de a o înţelege. Această traducere îmbracă detaliile formei şi le transformă în esenţă inteligi-

bilă. Gândirea obişnuită nu mai este o stare naturală sau o activitate spontană. Este nevoie de voinţă penau ca să apară. Lumea pare preocupată de detalii şi de ceea ce este irelevant în loc de esenţial. Concentrarea asupra formei secvenţiale este obositoare. Deplasarea atenţiei cuiva de la esenţă înspre formă necesită timp şi energie.
I: Ce vă călăuzeşte viaţa de zi cu zi după atâţia ani?
R: Ea continuă în mod spontan. Locus-ul său este în interiorul câmpului conştiinţei. A fost o necesitate să-mi părăsesc stilul de viată anterior si să mă mut într-o locaţie liniştită, într-o aşezare simplă, unde să nu îndeplinesc nici un rol lumesc vreme de zece ani. Activarea intelectului şi a activităţii mentale a presupus (şi încă presupune) un mare efort. Mi-a luat luni întregi să-mi reeduc mintea să citească şi să reţină informaţiile. Facultatea numită îndeobşte minte obişnuită funcţionează numai când este solicitată să o facă. Nu este o stare naturală. Starea naturală este cea de linişte şi repaos. Chiar şî atunci când mintea este reactivată şi vine în contrast cu fundalul de linişte şi tăcere, nu îl înlocuieşte pe acesta din urmă. Am putea face o analogie cu liniştea pădurii care nu este perturbată de un zgomot oarecare care nu are nici un efect asupra ei sau cu o barcă traversând oceanul, care nu are nici un efect asupra oceanului.
I: Totuşi, pate a fi încă prezentă o formă de personalitate.
R: Aceasta este un produs automat al iubirii, care reprezintă interfaţa dintre Sine si oamenii din lume. Funcţia ei este de a înălţa, comunica şi vindeca şi, frecvent, pentru a interacţiona cu lumea, se serveşte de umor. Foloseşte râsul şi umorul pentru a recontextualiza punctele de vedere distorsionate ale oamenilor. Scopul său fundamental este de a vindeca prin recontextualizare. Sinele caută să stabilească un contact vindecător cu Sinele persoanei care suferă. Aceeaşi iubire, care constituie numitorul comun al Sinelui, caută să intre în contact cu Sinele tuturor celorlalţi oameni prin scrierea sau comunicarea verbală a informaţiilor care ar putea fi folositoare.
I: Cine este acela care scrie sau vorbeşte?
R: Corpul sau personalitatea sunt asemenea unor instrumente deopotrivă reziduale şi necesare. Capacitatea de a comunica este cu adevărat o funcţie a Duhului Sfânt, care - prin intermediul conştiinţei - este translatorul dintre Unitatea şi Totalitatea Sinelui, şi cei mulţi. Fără intervenţia Duhului Sfânt, corpul s-ar dezintegra din pură neglijenţă. Sinele nu este subiect al karmei, însă corpul (funcţionând pe cont propriu) da.
I: Oare progresul spiritual sau schimbarea încetează? Este completă sau finală?
R: Conştienta absolută este deja completă şi totală.

Capacitatea ei de expresie creşte şi continuă să crească chiar şi acum. In trecut, în timpul unor creşteri majore ale conştientei, sistemul nervos resimţea o arsură sau un bâzâit Acţiunea de a-i învăţa pe alţii are darul de a reactiva fluxul energiei spirituale în corp.
I: Există două stări diferite ale conştiinţei?
R: Nu. Singurul prezent cu adevărat este Sinele Infinit. Realitatea lui atotprezentă prevalează asupra tuturor aparenţelor. Ea se traduce prin intervenţia Duhului Sfânt asupra capacităţii de comunicare, prin intermediul corpului (care este servitorul acesteia). Nimic din ceea ce face corpul nu prezintă prea mult interes, nici măcar supravieţuirea acestuia. Cu toate că lumea percepută nu este reală într-un sens absolut, oamenii o consideră astfel. Prin urmare, aceasta este o cale de a le reaminti oamenilor de existenţa Sinelui şi Realităţii, care sunt dincolo de orice suferinţă si durere.
î: Cine (sau ce) este responsabil de funcţionarea corpului?
R: Conştiinţa însăşi este cea care activează corpul, precum şi activităţile şi răspunsurile acestuia. Persistenţa sa este spontană şi neintenţionată. Sinele nu are nevoie nici de cuvinte, nici de companie, nici de activităţi dar, cu toate acestea, el trăieşte bucuria în toate lucrurile. El se umple de iubire în toate expresiile sale ca existenţă. Deoarece tot ceea ce există posedă calitatea conştientei, iubirea este recunoscută de toată Natura, care răspunde în acelaşi fel. Esenţa Realităţii radiază ca o luminescenţă. Sinele iubeşte necondiţionat tot ceea ce există. Această iubire vine în sprijinul a tot ceea ce înseamnă viaţă, precum şi în sprijinul întregii omeniri. Simplul fapt de a-ţi iubi câinele de companie vine în sprijinul întregii omeniri şi este un fapt sesizat de întregul univers.
I: Să fie, oare, orice strădanie care nu e „spirituală" o pierdere de vreme?
R: Nu acţiunea în sine, ci contextul acţiunii este cel care determină daca acţiunea este spirituală sau nu. Contextul este stabilit de intenţie. Cu toate acestea, cea care face diferenţa este motivaţia. Cineva poate câştiga bani din dragoste pentru familia sa, compania, ţara ori întreaga omenire sau poate face bani din raţiuni de teamă, lăcomie sau egoism. Dacă ne privim munca ca pe o contribuţie adusă societăţii, atunci aceasta devine un dar - oricât de simplă ar putea fi în aparenţă. A curăţa cartofi din iubire pentru* familie sau pentru cei flămânzi este un fapt înălţător din punct de vedere spiritual, atât pentru Sine, cât şi pentru întreaga lume.

A ne oferi propria viaţă în dar presupune strădania de a o sanctifica prin iubire, devotament şi ajutor dezinteresat. Aceasta este calea inimii spre Dumnezeu. în acest fel, viaţa domestică devine o formă de veneraţie si o sursă de bucurie. Atunci când încercăm să-i înălţăm pe alţii, suntem înălţaţi şi noi prin acest proces. Astfel, actul de a dărui se întoarce spre cel care dăruieşte, deoarece nu există vreun „altul" căruia i se dăruieşte ceva. Orice gând sau surâs binevoitor constituie, deci, o acţiune spirituală şi vine atât în beneficiul propriei persoane, cât şi al întregii lumi.
I: Ce este iubirea? Deseori pare de neatins.
R: Iubirea este înţeleasă greşit ca fiind o emoţie; de fapt, este o stare de conştientă, un mod de a fi în lume si de a ne înţelege şi a ne privi atât pe noi înşine, cât şi pe ceilalţi. Iubirea pentru Dumnezeu, natură sau chiar pentru animalul nostru de companie deschide uşa inspiraţiei spirituale. Dorinţa de a-i face pe alţii fericiţi depăşeşte egoismul. Cu cât oferim mai multă iubire, cu atât sporeşte capacitatea noastră de a iubi. Pentru început, o practică foarte bună este să dorini binele celorlalţi pe parcursul unei zile. Iubirea înfloreşte din iubire care, în mod progresiv, devine tot mai intensă, mai neselectivă şi mai plină de bucurie. Vine o clipă când ne „îndrăgostim" de tot ceea ce există şi de toţi oamenii pe carc-i întâlnim. Această tendinţă trebuie însă oprită deoarece iubirea, în mod bizar, îi sperie pe mulţi oameni. Mulţi oameni nu pot privi direct în ochii unei alte persoane pentru mai mult de câteva secunde. Aceasta se întâmplă mai ales în cazul în care persoana care îi priveşte radiază de dragoste. Unii oameni chiar se panichează în faţa iubirii.
Unele tratate spirituale ne învaţă că, în realitate, nu există stadii ale iluminării, ca şi cum aceasta ar fi un fenomen de tipul „totul sau nimic". Această opinie reprezintă o perspectivă parţială, care a fost transmisă cu un anumit scop de un învăţător, unei anumite audienţe şi la un moment specific. Pentru a înţelege pe deplin orice afirmaţie, trebuie să cunoaştem contextul în care aceasta a fost făcută.
Studiile arată că sfinţenia este un termen descriptiv aplicabil persoanelor care au atins un nivel calibrat superior valorii de 500. La acest nivel, bucuria îi conduce pe mulţi să devină învăţători spirituali, vindecători, artişti de renume sau chiar mari arhitecţi şi vizionari, care proiectează marile catedrale, compun marca muzică inspiratoare şi realizează şi desăvârşesc frumuseţea în toate formele sale de expresie.
Iluminarea, care înseamnă de fapt înlocuirea dualităţii cu non-dualitatea. calibrează la nivelul 600 sau peste acesta. Am

putea spune că orice calibrare situată la nivelul 600 sau peste acesta denotă, în mod formal, iluminarea.
în apropierea nivelului calibrat de 600, intervine extazul şi activitatea lumească încetează, uneori pentru totdeauna. Dacă persoana este destinată rămânerii în lume, se spune că această stare se „desăvârşeşte", manifestându-se o revenire lentă a capacităţii de funcţionare. Uncie „persoane" iluminate se retrag în practica spirituală şi meditaţie, evoluând spre nivelul 700. La acel nivel, lumea (aşa cum este descrisă în mod obişnuit) nu mai constituie o realitate existentă în sine. Nu mai există persoane separate şi nici o lume care trebuie salvată. Totul evoluează după Voinţa Divină. Lumea este oferită lui Dumnezeu, iar destinul ei se autoîndeplineşte. Nici o intervenţie nu este necesară. întreaga viaţă reprezintă evoluţia conştiinţei şi dezvăluirea creaţiei. Aura emanată de persoanele ce calibrează la nivelul 700 are o atracţie şi un efect deosebit asupra vizitatorilor. Aceştia preferă apropierea prezenţei acesteia, unde resimt un profund sentiment de pace. în cadrul acestui câmp energetic, aşa-numitele probleme se rezolvă spontan şi seninătatea ia locul fricii şi anxietăţii. Acelaşi câmp energetic are darul de a grăbi realizările spirituale şi progresul vizitatorilor. Câmpul energetic calibrat la nivelul 600, precum şi cele superioare acestuia (în special cel de la valoarea 700), recontextualizează poziţionalităţile, fapt care rezolvă apoi conflictele imaginare.
La nivelul 700 are loc, de obicei, o retragere din lumea obişnuită. Există şi o tendinţă de a propovădui în mod spontan. Mulţi dintre cei ajunşi la acest nivel dezvoltă grupuri de studenţi spirituali şi căutători, creazâ ashramuri, centre yoga, mănăstiri şi ordine spirituale. Unii sunt numiţi maeştri, guru, înţelepţi - sau primesc alte titulaturi spirituale, în funcţie de cultura din care provin.
I: Ce se întâmplă la nivelul 800?
R: Acest lucru este mult mai puţin cunoscut. Dacă la nivelul 700 învăţătorii se adresează în primul rând indivizilor şi grupurilor, la nivelele 800 şi 900, preocuparea fundamentală se îndreaptă în direcţia salvării omenirii în ansamblul său. In Putere versus Forţă au fost raportate foarte puţine informaţii cu privire la nivelele 800 şi 900, cu toate că diversele capitole ale cărţii calibrează în jurul valorilor de 840 şi 850. La nivelele 800 şi 900 preocuparea de căpetenie se leagă de iluminarea şi inspirarea spirituală a întregii umanităţi, precum şi de creşterea nivelului conştiinţei omenirii în ansamblu. De asemenea, există si o capacitate de a înţelege natura conştiinţei însăşi şi de a comunica

respectivele informaţii într-o formă inteligibilă.
La nivelul 700, o afirmaţie tipică ar putea fi: „Nu există nici o lume care trebuie salvată; aceasta este o iluzie". Această informaţie nu este nici inteligibilă şi nici utilă celor mulţi. Cu toate acestea, la nivelul 800 pare să existe o preocupare pentru explicaţii şi comunicare efectivă. La nivelele 800 şi 900, limbajul pare a fi preocupat de realităţi, esenţe, înţelesuri şi clarificări spirituale. Forma şi detaliile sale sunt irelevante cu excepţia situaţiei când reprezintă un stil necesar pentru comunicare.
I: Nivelele calibrate par a avea o mare semnificaţie»
R: Ele sunt extrem de utile si de o mare valoare. Fiecare nivel denotă nu doar un nivel de putere ci şi unul de conţinut. Ele recontextualizează informaţiile cu scopul de a crea o hartă validă, care să faciliteze o abordare şi o înţelegere semnificativă a informaţiei spirituale.
Este util să se pătrundă faptul că adevărul constituie, pe de parte un continuum de înţelegeri şi, pe de alta, o capacitate de comprehensiune. O mare parte din confuzia existentă atât în societate, cât şi în filosofie provine din faptul că nu este înţeleasă importanţa definirii contextului acestor nivele. Fiecare nivel are un context al realităţii diferit. Ceea ce la un anumit nivel pare să merite sacrificiul suprem este considerat absurd sau lipsit de sens la un altul. Aceste nivele definesc diferite seturi de poziţionalităţi. La un anumit nivel, antinomia bine/rău constituie o preocupare principală şi chiar un fundament al războiului sau distrugerii. Din perspectiva altuia, toate discuţiile de acest gen sunt considerate a fi arbitrare, naive şi nimic mai mult decât o parte a condiţionării culturale sau a demagogiei moralizatoare.
Este evident că poziţionalităţile de tipul „bun'7"rău" au constituit, de-a lungul secolelor, fundamentul şi justificarea genocidelor şi masacrelor.
I: Prin urmare, toate aceste masacre n-au avut nici un motiv real
R: Putem calibra nivelul conştiinţei care stă la baza oricărui aspect al istoriei umane pentru a vedea care a fost fundamentul real atât în ceea ce priveşte conflictele şi eşecurile, cât şi în ceea ce priveşte succesele. Toate problemele sociale se bazează pe ignoranţă. Consecinţele neprevăzute sunt deseori mai rele decât tratamentul propus. O societate nu poate rezolva problema drogurilor dacă nu înţelege care este sursa acestei probleme.
Societatea este de departe mai eficientă în abordarea problemelor mecanice (pe care Ie poate rezolva prin intermediul ştiinţei) decât în abordarea problemelor sociale, a căror rezolvare necesită o

înţelegere mai profundă a naturii conştiinţei.
Masele sunt uşor de manipulat prin slogane religioase şi politice. Genocidul milioanelor de nevinovaţi este catalogat drept „necesar" pentru succesul revoluţiei.
I: Atunci care este răspunsul la problemele societăţii?
R: Alt răspuns în afara creşterii conştientei nu există.
Problemele nu pot fi rezolvate la propriul lor nivel calibrat al conştiinţei, ci doar prin accederea la următorul nivel. Fiecare soluţie cuprinde în ea însăşi un nou set de limitări şi probleme de rezolvat. Societatea noastră este una a excesului; se leagănă ca un pendul, mergând prea mult într-o direcţie, iar apoi prea departe în cealaltă,- deoarece rămâne prinsă în dualitatea ori/ori, albă ori neagră. Maturitatea generează o cale de mijloc, care permite abordarea ambelor direcţii ale comportamentului uman.
Dorinţa de a controla comportamentul altor oameni constituie un neajuns uman care implică o serie de costuri enorme. Credinţa oamenilor în coerciţie şi în abordările punitive este autojustificativă şi imună la logică şi flexibilitate.
I: Ar trebui, deci, sa fim pesimişti cu privire viitorul societăţii?
R: Nu. Cu toate că nivelul conştiinţei omenirii a stagnat la 190 (o condiţie negativă) secole de-a rândul, la sfârşitul anilor 1980 a depăşit dintr-o data pragul Adevărului (aflat la nivelul 200), iar în prezent se află la valoarea pozitivă de 207, deci în sfera Integrităţii.
I: Ce putem să facem pentru a fi cu adevărat de ajutor lumii?
R: Faceţi din viaţa voastră un dar şi înălţaţi întreaga omenire fiind generoşi, amabili, iertători şi plini de compasiune - în orice moment, în orice loc şi în orice condiţii - cu toată lumea şi chiar cu propria voastră persoană. Acesta este cel mai mare dar pe care îl puteţi face.
I: Care este esenţa fundamentală a căutării spirituale?
R: Conştiinţa avansează atunci când îi sunt oferite informaţii esenţiale, activate apoi prin intenţie. La rândul ei, aceasta impulsionează inspiraţia, smerenia şi abandonarea, iar aceste tendinţe devin în mod progresiv din ce în ce mai funcţionale. Atunci când ajung să fie dominante, ele conduc la dedicare şi perseverenţă. Pe lângă aceste aspecte ale conştiinţei, progresul este în mare măsură sprijinit prin îndrumarea oferită de maeştri şi învăţăturile lor, precum şi prin intermediul nivelelor calibrate ale conştiinţei acestora.
In. trecut, strădania spirituală avea o soartă destul de

nesigură, iar căutătorii erau predispuşi să cadă în capcana erorilor amăgitoare, fără a avea vreo şansă să înţeleagă ce anume s-a întâmplat sau de ce. Uneori, nivelele înalte de adevăr sunt amestecate cu erori spirituale grave şi astfel, ceea ce ar fi putut genera un real progres a condus, de fapt, la im dezastru spiritual. De foarte multe ori, eroarea se situează în afara contextului realităţii căutătorului, scăpând astfel oricărei încercări de a o detecta.

Prin intermediul mass-media, un număr mare de persoane cad pradă înşelăciunii şi decepţiei şi milioane de dolari se scurg către lideri spirituali aparent pioşi, cvasi-guru şi figuri publice ecleziastice. Comunicarea verbală are putere de convingere. Dacă sunetul televizorului este oprit, adevărul poate fi aflat printr-o simplă observaţie. Din fericire, Krishna spune în Bhagavad-Gita: „chiar şi în cazul în care un devotat este înşelat şi se află pe o cale greşită, atâta vreme cât inima iui îmi este devotată, îl voi trata cu bunăvoinţă, ca şi când s-ar afla pe drumul corect".

In momentul în care siluirea spirituală este descoperită, impactul asupra devotatului înşelat este sever. în aceste situaţii, deziluzia este chiar mai accentuată decât în cazul decepţiilor din viaţa personală sau falimentelor financiare. Unii devotaţi care au fost demoralizaţi astfel nu-şi mai revin niciodată, căzând într-o depresie severă care culminează cu un colaps total. Eroarea şi deziluzia spirituală sunt periculoase pentru că pot produce leziuni permanente; prin urmare, în acest domeniu trebuie urmat avertismentul caveat emptor (ai grijă ce cumperi).

Pierderea unei averi nici nu se compară cu o pierdere spirituală majoră, deoarece adesea maestrul este stimat, venerat şi adorat aproape ca un zeu. Şarlatanii profită tocmai de această tendinţă a adepţilor şi căutătorilor spirituali, uzând la maximum de o aparenţă seducătoare, credibilă şi experimentată. Nu de puţine ori, eroarea spirituală este atât de bine deghizată, încât nu poate fi nicicum descoperită. Chiar şi propăvăduitorul respectivei doctrine false poate să nu fie conştient de acest lucru.

Prin smerenie, vanitatea omului cu privire la alegerile spirituale este abandonată în favoarea unei examinări realiste şi lipsite de prejudecăţi. Dacă vrem să evaluăm corect preţul unei greşeli, trebuie să luăm în considerare şi timpul pierdut din cauza acesteia. Nu de puţine ori, sunt petrecuţi ani sau chiar vieţi întregi în erori spirituale şi false învăţături. Milioane de oameni îşi petrec viaţa urmând învăţaturi, texte, cărţi sfinte, scripturi şi scrieri presupuse că ar proveni de la Dumnezeu şi care, printr-un singur test al adevărului, se dovedesc a fi cu totul false. Deîndată

ce falsitatea acestora este observată, erorile implicite ale învăţăturilor devin evidente. Dar, înainte de observarea acestui fapt, eroarea nu poate fi detectată, deoarece este ascunsă de dorinţă, dragoste, moştenire culturală, familie, ţară etc. Eroarea se propagă şi supravieţuieşte de-a lungul secolelor tocmai prin intermediul acestei loialităţi si credinţe oarbe, în ciuda istoriei întunecate pe care a cauzat-o rasei umane.
I: Cum anume se petrece „cunoaşterea" spirituală?
R: Spiritul şi mintea se deosebesc şi în ceea ce priveşte „ruta" informaţiilor noi. Eul-mintea are un stil mai degrabă iscoditor şi agresiv. Acaparează datele şi caută să le încorporeze şi să le gestioneze. Categorizează, califică, evaluează, sortează, îndosariază, clasifică, judecă şi apoi, în încercarea de a asimila, adaugă la toate acestea sentimente şi înţelesuri abstracte. Toate datele noi sunt categorizate în funcţie de utilitatea lor potenţială. Mintea dă dovadă de o permanentă foame şi lăcomie de a „obţine". Oamenii îşi forţează mintea să se concentreze, să înveţe, memoreze, acumuleze şi gestioneze volume uriaşe de informaţie, cu cât mai multe detalii posibile (inclusiv analize statistice sofisticate şi detalii computerizate). Toate aceste nesfârşite detalii sunt considerate a fi chiar mai bune dacă pot fi reprezentate grafic şi ambalate atractiv.
La o examinare mai atentă se poate vedea că toate cele menţionate mai sus constituie o performanţă impresionantă, şi cu atât mai mult când toată această procesare complicată şi multifactorială se petrece într-o fracţiune de secundă. Şi nu e vorba doar de caracterul instantaneu al procesării, ci şi de faptul că mintea compară în mod simultan - în fiecare secundă - informaţiile primite şi procesate cu cele deja stocate în memorie. Cu alte cuvinte, o zebră pe care o vedem la un moment dat este comparată mental cu orice altă zebră despre care am citit vreodată, am auzit, am vorbit sau pe care am văzut-o la televizor sau despre care, cândva, am făcut o glumă, făcând trimitere chiar la teoria camuflajului cvoluţionar etc. Mintea tinde să facă în mod automat toate aceste operaţii complicate, multifactoriale, ca rezultat al propriei sale naturi.
Prin intermediul selecţiei, avem posibilitatea de a ne alege din opţiunile disponibile pe cea asupra căreia să ne focalizăm pentru a o explora. Cu toate că există o multitudine de funcţii posibile, numărul acestora nu e nelimitat. Pe scurt, mintea priveşte adevărul sau iluminarea ca pe ceva nou, care trebuie achiziţionat sau atins. In cel mai bun caz, acestea constituie o destinaţie dorită, la care se poate ajunge prin efort. Toate

strădaniile de acest gen pornesc de la premisa că funcţiile minţii servesc drept modele de învăţare şi că tot ceea ce trebuie făcut este ca procesele minţii să fie aplicate la acest nou subiect, precum în trecut, cu presupunerea că vor fi la fel de utile şi în cazul acestuia. Astfel, mintea presupune că aplicabilitatea proceselor dezvoltate pentru gestionarea dualităţii se răsfrânge şi asupra căutărilor îndreptate în direcţia non-dualităţii. Dar lucrurile nu stau deloc astfel; de fapt, tocmai ceea ce se considera a fi o metodă sigură şi verficată pentru generarea progresului, devine acum obstacolul din calea descoperirii.
In timp ce funcţionarea mentală obişnuită putea fi explicată drept un efort constant de a „obţine", realizarea spirituală este pasivă, spontană şi complet lipsită de efort. Este mai degrabă primită decât obţinută. Prin analogie, atunci când sunetul se opreşte, liniştea se revelează pe sine însăşi. Nu poate fi obţinută prin efort sau strădanie. Prin acţiunea mentală există capacitatea de a controla, însă revelaţia nu cunoaşte controlul. Nici un fel de control nu este posibil acolo unde nu există nimic de controlat şi - chiar dacă acesta ar fi posibil - nu există nici un mijloc de aplicare a sa. Ceea ce este lipsit de formă nu poate fi manipulat. Conştienta iluminată este descrisă cel mai bine ca stare, condiţie, sferă sau dimensiune. Ea se autorevelează şi este atotprezentă. Eclipsează şi înlocuieşte acţiunea mentală, care devine, inutilă - fiind percepută chiar ca o interferenţă şi o intruziune. Revelaţia este subtilă, puternică, fină, tandră, desăvârşită şi atotcuprinzătoare. Simţurile sunt depăşite şi toate percepţiile dualiste dispar. De asemenea, este evident că întregul conţinut'ăl revelaţiei a fost acolo dintotdeauna, dar pur şi simplu nu a fost experimentat sau observat. Viziunea a ceea ce „Există", în totalitatea sa, este întru totul „Cunoscută" în virtutea Sinelui, care deja este Tot Ceea Ce Este. Identitatea conferă cunoaşterii autoritatea absolută. Observatorul, ceea ce este observat, precum şi procesul observaţiei sunt unul şi acelaşi lucru, într-o identitate perfectă.
Copleşită de revelaţie, mintea este tăcută şi rămâne tară cuvinte în faţa minunii. Tăcerea sa este ca o profundă uşurare şi pace. Ceea ce fusese preţuit cândva este considerat acum un non-sens şi o distragere. Oamenii, precum şi gândurile şi cuvintele lor, sunt ca nişte cutii vocale conectate la diverse câmpuri energetice. Gurile şi minţile lor repetă papagaliceşte formele de gând predominante la un anumit nivel al conştiinţei. Pe când se întâmplă acestea, minţile oamenilor pretind drepturile de autor şi fiecare gând este precedat de prefixul „meu". Conţinutul reflectă

conceptul de sine al persoanei care vorbeşte. Există un câmp energetic al iubirii, care e invizibil, atotcuprinzător şi care înconjoară pe toată lumea. în cadrul acestuia sălăşluieşte Sinele sau spiritul superior, prin intermediul căruia indivizii, situaţi la diferitele grade de conştiinţă, contactează conştienta sau, la fel de bine, pot fi opriţi să ajungă la ea. Cel care nu este suficient de identificat cu Sinele poate fi speriat sau chiar dezgustat de iubire - văzută ca un ceva străin, o ameninţare, ceva căruia trebuie să-i opui rezistenţă. Tot ceea ce aminteşte de dragoste, precum şi orice referire la Dumnezeu trebuie îndepărtat din faţa conştientei şi recunoaşterii publice. Aceasta este o condiţie a succesului totalitarismului sau dictaturilor militare, în cadrul cărora singura permisă este „iubirea" pentru dictator. în societatea noastră, există forţe care tind să facă orice referire la „Dumnezeu" „incorectă din punct de vedere politic".

Adevărata strădanie spirituală nu implică nici un sacrificiu.

In terminologia obişnuită, sacrificiul înseamnă pierdere sau chiar pierderi dureroasă. Adevăratul sacrificiu înseamnă, de fapt, renunţarea la cele inferioare în favoarea celor măreţe, fiind astfel mai degrabă autorecompensaiit decât epuizant. „Renunţarea" de o manieră dureroasă şi fără tragere de inimă, nu constituie un adevărat sacrificiu, ci o încercare de a obţine o favoare religioasă.

In relaţia cu Dumnezeu, nu există cumpărare, vânzare, câştig, sacrificiu, profit, favoare ori pierdere.

In sfera divinului, nu există drepturi cu care să facem paradă sau pe care să le proclamăm. Lumea binelui/răului, a drepţilor/păcătoşilor, precum şi cea a drepturilor politice - toate acestea nu sunt decât invenţii ale eului, care le foloseşte ca piese de negociere pe tabla de joc a vieţii. Toate sunt bazate pe căutarea avantajului şi a câştigului. în Realitatea non-dualităţii, nu există nici privilegiu şi nici câştig, după cum nu există pierdere sau rang. Precum un dop de plută pe apa mării, fiecare spirit se ridică sau cade în marea conştiinţei la propriul său nivel, în virtutea propriilor opţiuni şi nu prin intermediul vreunei forţe sau favoruri exterioare. Unii sunt atraşi de lumină, iar unii caută întunericul, dar totul apare prin natura sa, în virtutea libertăţii şi egalităţii divine.

Intr-un univers complet integrat, nu este posibil nimic accidental, la nici un nivel. Pentru a fi cu adevărat accidental, un „eveniment" ar trebui să se situeze cu totul în afara universului, lucru care, chiar printr-o simplă observaţie, apare ca fiind imposibil. Haosul este doar un concept al percepţiei. în realitate, nimic de genul haosului nu este posibil. Până la umiă, mintea lui Dumnezeu constituie modelul de atracţie suprem, care guvernează

totalitatea a Tot Ceea Ce Există, până la cea mai mica părticică.
î: Buddha a spus că, în realitate, există un singur păcat, acela al ignoranţei. De asemenea, Hristos a spus să iertam oamenii, deoarece sunt ignoranţi („Nu ştiu ce fac"). Oare problema eului ţine numai de ignoranţă?
R: In contextul citatelor de mai sus, ignoranţa pare să semnifice absenţa evoluţiei spirituale sau a conştientei. Oamenilor le lipseşte înţelegerea atât în ceea ce priveşte consecinţele alegerilor lor, cât şi în ceea ce priveşte diferenţa dintre bunătate şi negativitate. Conştiinţa umană obişnuită nu poate face diferenţa între adevăr şi falsitate. Aceasta a fost şi problema Evei.
I: Cum înţelegeţi dumneavoastră esenţa eului?
R: Este mândrie înainte de toate. Mândria în forma vanităţii gândirii, acţiunii mentale, conceptelor şi opiniilor - toate acestea stau la baza ignoranţei. Antidotul este smerenia radicală, care anulează capacitatea de dominare a percepţiei. Cereţi ca adevărul să fie revelat în loc să presupuneţi că îl cunoaşteţi deja. în realitate, mintea nu este capabilă să cunoască nimic! Ea poate doar să presupună că ştie „despre". Prin însăşi structura sa, minţii îi lipsesc trăsăturile potrivite pentru a înţelege non-dualitatea. Mintea este exclusă din lata realităţii din cauza formei. A intra în domeniul realităţii este asemănător cu a trece printr-un filtru - doar apa pură poate trece prin el, iar toţi peştii, insectele şi sedimentele sunt lăsate afară. Doar conştiinţa pură, lipsită de conţinut, poate trece prin barierele percepţiei pentru a deveni apa clară din spatele sitei.
Atunci când se spune că nici o persoană nu poate fi iluminată, înseamnă că personalitatea nu poate trece dincolo de acest filtru. (Această afirmaţie calibrează la nivelul 600).
Conştiinţa pura este doar conştientă, astfel încât ea singură poate trece prin filtru şi tot ea singură ştie în mod absolut ce este starea sau condiţia iluminării.
Prin analogie, am putea spune că universalul poate înţelege particularul, dar reciproca nu este valabilă. Realitatea este infinită în timp ce gândirea este finita. Astfel, eul/mintca/sinele pot să ştie de Dumnezeu dar nu pot, din cauza structurii lor finite şi limitate, să-l înţeleagă pe Dumnezeu sau chiar propria esenţă, care este infinită şi lipsită de formă. Finitul se naşte din infinit şi nu este niciodată efectiv separat de el decât prin percepţie. Potenţialitatea infinită a nemanifestatului devine realitatea manifestatului prin voinţa lui Dumnezeu, în forma Creaţiei.
I: Există termeni şi concepte contrastante, cum ar fi forma versus absenţa formei, nemanifestat versus manifestat, linear

versus nelinear şi dualitate versus non-dualitate. Cum pot ţi rezolvate acestea?
R: Rezolvarea survine prin intermediul conştientizării naturii gândirii. Percepţia însăşi este o iluzie; este precum o cameră a oglinzilor, ca o oglindă reflectată într-o oglindă care, la rândul ei este reflectată într-o oglindă care reflectă o altă oglindă. Există termeni şi concepte contrastante. Dumnezeu este deopotrivă imanent şi transcendent, atât formă, cât şi lipsit de formă, deopotrivă dualitate şi non-dualitate? manifestat şi nemanifestat, linear si non-linear. Totul este Dumnezeu.
1: Care este diferenţa esenţială între învăţăturile lui Hristos si cele ale lui Buddha?
R: Buddha ne-a învăţat calea către Iluminare; Iisus ne-a învăţat calea către Mântuire.

CAPITOLUL XVIII
Adevăr si eroare

I: Cum apar „erorile" spirituale?
R: Ceea ce urmează ar putea părea abstract. Eroarea apare în interiorul conştiinţei înainte chiar de a fi implicată vreo „persoană". Conştiinţa se poate experimenta pe sine fie ca singularitate, fie ca unicitate. Cu toate acestea, conştienta sa este indusă în eroare prin credinţa în ideea că nu are decât opţiunea existenţei ca singularitate sau non-existenţei, ca vid. Eroarea rezidă tocmai în credinţa că există un opus al adevărului. Acest lucru ar putea părea dificil de înţeles până nu ne întoarcem la înţelegerea fundamentală a faptului că, unicele posibilităţi reale sunt Adevărul, Totalitatea, Dumnezeu şi Existenţa. Non-existenţa, nimicul, vidul şi falsitatea nu constituie posibilităţi în Realitate. Acestea nu există decât în calitate de concepte ale mintii.
In măsura în care conştiinţa crede, însă, că acestea constituie posibilităţi efective, se naşte teama de non-existenţă şi de vid. Eroarea constă tocmai în confuzia pe care o face conştiinţa între Totalitate şi vid. Această eroare nu este deloc una abstractă, dimpotrivă, pătrunde în orice gând al omului şi constituie însuşi fundamentul fricii de moarte. Ea există în limbajul nostru aşa cum există şi termenii „adevăr versus fals". O demonstraţie foarte bună a acestui fenomen ne-o oferă testarea kinesiologică. Atunci când braţul devine puternic, spunem că răspunsul este „pozitiv" „da" sau „adevărat".

Acum priviţi cu atenţie acest fapt. Verbalizăm un răspuns slab drept „negativ", „nu", respectiv „fals". Aceasta reprezintă perfect natura erorii. în realitate, amintitul răspuns slab nu provine dintr-o realitate numită „falsitate", ci reprezintă de fapt un non-răspuns. Am putea spune, pentru a clarifica problema, că singurul răspuns posibil este cel afirmativ. în acest punct se poate face o analogie cu electricitatea. într-un cablu, aceasta este fie prezentă, fie nu. Când este prezentă, spunem că lumina este „aprinsă". Când însă electricitatea nu este prezentă, spunem că este lumina este „stinsă". Am dat aceste exemple pentru a sublinia eroarea fundamentală - nimic de genul negativului, vidului ori nimicniciei nu există!
Este crucial să avem puterea de înţelegere a acestui fapt, deoarece eroarea amintită mai sus stă la baza tuturor iluziilor. Nu există un opus al lui Dumnezeu. Nici un opus al existenţei nu are o realitate posibilă. Doar adevărul are capacitatea de a exista. Doar Totalitatea este posibilă. Acest lucru este greu de înţeles, dar odată cuprins, rezolvă toate problemele şi erorile,
In.completarea înţelegerii acestei erori fundamentale vine ideea conform căreia credinţa poate crea experienţa. Ceea ce este considerat adevărat în interiorul minţii este perceput ca având totodată şi o existenţă exterioară, deoarece este proiectat, iar mintea nu este conştientă de mecanismul de proiecţie. Această percepţie se autoconsolideazâ. Astfel, imaginaţia devine atât produsul, cât şi sursa erorii.
Permiteţi-ne să comparăm acest lucru într-o schemă simplă:
Realitate - Imposibilitate
Viată - Moarte
Existenţă - Non-existentă
Totalitate - Vid
Adevăr - Falsitate
Bine - Rau
Inocentă - Păcat
Da - Nu
Orice experienţă a „realităţii" din dreapta listei de mai sus provine numai din sistemele de credinţă lipsite de o existenţă independentă şi efectivă în Realitate. Acestea nu au o existenţă autonomă şi independentă; toate depind doar de imaginaţie şi credinţă.
Toate aceste artefacte ale imaginaţiei constituie fantezii şi produse ale fricii şi distorsiunii. Ele nu sunt decât produse ale mintii. Mintea include forma, cu toate că, în mod bizar, chiar si vidul este imaginaţie. Dacă toate atributele reale ale adevărului sunt negate, mintea crede că experimentează vidul.

Vidul constituie o stare creată doar prin credinţa minţii; mintea crede în ea ca într-o posibilitate efectivă. In Realitate, singurele posibilităţi efective suni Existenţa, Totalitatea şi Fiinţarea. Este evident că opoziţiile teoretice la acestea ar fi concepute ca non-Dumnezeirc şi non-Totalitate, fiind conferită calitatea existenţei şi celor ce nici măcar nu pot fi posibile.
Dilema acestei aparente posibilităţi de a opta între existenţa sub forma unui corp versus iluzia non-existenţei este considerată a fi o posibilitate. De fapt, am experimentat-o puternic în această viaţă, la vârsta de trei ani. Dintr-o dată, din inconştienţă, am ajuns la conştientă şi la experimentarea prezenţei unui „eu" sub forma unui corp ce stă într-un mic vagon. Tnaintea acestui moment a existat doar uitare. Odată cu conştientizarea faptului că „Eu exist" a apărut imediat teama de non-existenţă; iar în mintea mea s-a născut ideca că „s-ar fi putut întâmpla să nu mă fi născut". Nu era vorba de o teamă de moarte, ci de posibilitatea (pentru imaginaţie) de a nu fi deloc, de vid.
Mintea a început apoi să se teamă cu adevărat de posibilitatea (aşa cum o vedea ea) ca vidul să fie o realitate. Teama de non-existenţa, ca opus al existenţei se afla în spatele experienţei reale. Nu era vorba de teama de a nu avea un corp, ci de aceea de a nu trăi experienţa unui „Eu".
Prin urmare, existenţa este experimentată ca sens al „Eului", a lui „eu sunt", Bineînţeles, dacă nu ar fi existat deja un „Eu14, acest fapt ar fi rămas necunoscut, deoarece n-ar fi fost nimeni care să-1 cunoască! La vârsta de trei ani, oricum, acest lucru nu era evident.
Starea anterioară conştientizării existenţei a fost de fapt una a uitării. Prin urmare, uitarea ar fi o existenţă lipsită de conştienta acelei existente. în viata obişnuită, numim această stare „inconştienţă" sau „somn". în somn „suntem", dar nu suntem conştienţi că suntem. Se pare totuşi că în această stare de uitare nu este posibilă vreo suferinţă. De fapt, în fiecare seară aşteptăm să ne cufundăm în ea, iar dacă pe timpul nopţii uitarea nu este deplină, ne plângem că n-am dormit bine   odihnit.
Conştiinţa pare fericită în perioadele în care nu-şi aminteşte nimic şi este pace. Posibilitatea de a suferi nu se naşte decât după revenirea identificării cu singularitatea (eu, corpul). Astfel, la baza tuturor suferinţelor stă credinţa în separare şi singularitate. In starea de Totalitate, nici o suferinţă nu este posibilă.
Astfel, reîncarnarea înseamnă renaşterea sentimentului de a fi „Eu" (ca singularitate separată). Aceasta este o recurenţă total independentă de a avea sau nu un corp fizic. în experienţele de

decorporalizare şi de moarte clinică, singurul lucru care persistă este acest sentiment de a fi „Eu", nu şi necesitatea unui corp fizic. Sentimentul vieţii, al fiinţării, precum şi conştienta existenţei sunt fenomene care apar în interiorul conştiinţei. Acest lucru este evident şi în stările meditative, în care dispare conştienta corpului si individul se dizolvă în conştiinţă, fără a încerca nici o senzaţie a locaţiei, timpului, spaţiului, dimensiunii sau duratei.
Iluminarea devine starea de înţelegere subiectivă a existenţei conştientei, fără identificări limitative. Subiectivitatea pură se autoîndeplineşte, totală şi completă, fiind absolut identică cu o cunoaştere a Totalităţii existenţei de dincolo de timp şi spaţiu. Este netulburată, permanentă, independentă, omniprezentă, omniscientă şi omnipotentă, complet îndeplinită şi fără nici o opoziţie. Ea împlineşte în absolut totalitatea tuturor posibilităţilor şi epuizează toate potenţialităţile posibile, până la cea ultimă.
Sinele este conştienta, sursa sa, desăvârşirea sa, împlinirea sa, totalitatea si esenţa sa. Este Realitatea Realităţii, Unicitatea si Totalitatea Identităţii. Este „Eu"-ul suprem al conştiinţei, în calitate de manifestare a nemanifestatului. Numai astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.
I: Iluminarea constituie o posibilitate reală în această viată?
R: Este posibilă, dacă informaţiile esenţiale sunt disponibile şi dacă sunt urmate cu stricteţe anumite linii călăuzitoare. Scopul capitolelor de faţă este de a oferi aceste informaţii necesare. Acest deziderat trebuie să înlăture orice altceva. Nu trebuie pierdut timpul cu investigarea tuturor diversiunilor astrale.
Studentul spiritual din ziua de azi are avantaje decisive şi fundamentale în comparaţie cu studenţii din trecut. Aşa cum înainte de a fi perfecţionate instrumentele de navigaţie, generaţii întregi de navigatori şi exploratori şi-au pierdut viaţa, la fel, o vastă majoritate a omenirii şi-a rătăcit calea de-a lungul veacurilor, din cauza faptului că a lipsit informaţia necesară unei dezvoltări spirituale majore.
După cum am văzut din studiile noastre, nivelul conştiinţei omehirii a stagnat multe secole de-a rândul la nivelul 190, iar în ultimul mileniu conştiinţa omenirii s-a aflat în sfera non-integrităţii. De-abia în ultima perioadă a fost depăşit pragul crucial al nivelului 200, conştiinţa omenirii ajungând astfel la nivelul 207. Acest fapt implică o eră cu totul nouă pentru viitorul omenirii.
în mod tradiţional, există două căi spirituale contrastante - cea a iluminării graduale şi cea a iluminării subite. Calea graduală este cea a religiei tradiţionale, prin care purificarea

spirituală este căutată alături de un maestru spiritual, mare învăţător sau avatar, în calitate de lumină călăuzitoare si mântuitor. Calea iluminării subite se împlineşte prin aderarea absolută la conştienta spirituală şi la specificităţile conştiinţei, astfel încât personalitatea (sau eul) este mai degrabă depăşită decât adusă la perfecţiune. în practica reală, calea perfecţionării graduale este cauzată de salturi subite în conştientă, iar calea către iluminarea subită (cum este Zen) e acompaniată de o perfecţionare progresivă a personalităţii.
I: în Asia şi India, iluminarea ca scop şi stare respectată are o istorie îndelungată. în Occident, recunoaşterea istorică este atribuită sfinţilor. Care este relaţia dintre cele două condiţii? Sunt ele diferite?
R: Cultura asiatică este mult mai veche decât cea a lumii occidentale. în culturile străvechi, se acorda o mare importanţă realizării spirituale, fiind disponibile încă din negura timpului cunoştinţe spirituale de mare autenticitate, aşa cum o evidenţiază Vedele şi Bhagavad-Gita. Astfel, investigarea adevărului spiritual a avut o lungă tradiţie. In culturile orientale, conştienta faptului că Divinitatea este prezentă în mod inerent în întreaga omenire este evidenţiată de obiceiul, prezent chiar şi astăzi, ca oamenii să-şi pună mâinile într-o poziţie de rugăciune atunci când se întâlnesc si să se încline unul în fata celuilalt.
In cadrul acestor culturi, tradiţiile şi învăţăturile spirituale au fost revalidate de-a lungul veacurilor printr-o succesiune de maeştri (sau guru), care au reafirmat făptui că împlinirea finală a potenţialului spiritual al omului este iluminarea. De asemenea, cultura a acceptat faptul că divinitatea era răspunzătoare pentru tot ceea ce înseamnă viată, fiind totodată si sursa acesteia.
In Orient, indivizii care aveau o deschidere spre dedicarea spirituală deţineau un rol tradiţional şi aveau de urmat un stil de viaţă. Astfel, se considera că eforturile lor împlinesc şi revitalizează adevărul conform căruia existenţa Sinelui (în calitatea sa de sursă divină şi în expresia sa infinită şi absolută) constituie Totalitatea întregii Creaţii. Prin urmare, scopurile devotatului spiritual şi cele ale societăţii nu se aflau în conflict; mai mult, cei care validau însuşi fundamentele culturii orientale erau tocmai aceşti maeştri iluminaţi. Societatea înclina să-i sprijine pe cei ce se bucurau de o conştientă spirituală avansată, acordându-le privilegiul de a fi scutiţi de îndatoririle obişnuite legate de supravieţuirea materială sau de succesul lumesc. Cei desemnaţi drept oameni sfinţi erau veneraţi, bucurându-se astfel de un statut special în societate, ca învăţători.

Când a apărat (în jurul anului 500 Î.Hr), Buddha a fost susţinut de o cultură capabilă să recunoască iluminarea, astfel încât el nu a venit în conflict cu civilizaţia existentă la momentul respectiv. Cu toate că a fost (probabil) considerat un nou mare învăţător, învăţăturile şi comorile de înţelepciune şi adevăr existau deja şi erau acceptate.
Prin contrast, lumea occidentală era mult în urmă în ceea ce priveşte progresele în domeniul conştiinţei. Avem de-a face în acest caz cu o cultură păgână, în cadrul căreia preocupările gravitau în jurul zeităţilor naturii, magici şi adorării naturii. Panteonul din tradiţiile greceşti, romane, germanice şi ebraice cuprindea zeităţi investite cu trăsături antropomorfice. In acest fel, se credea că zeii posedă aceleaşi sentimente ca oamenii, numai că la o scară mai mare. In toate aceste versiuni primitive, Dumnezeu era mereu văzut ca fiind „altundeva". Cu toate acestea, Dumnezeul antropomorfe era privit ca unul care se implică prin acţiuni directe în treburile omeneşti.
Dacă înaintea istoriei înregistrate a existat şi o înţelepciune mai înaltă, informaţiile referitoare la ea au fost pierdute probabil în marele incendiu care a mistuit biblioteca din Alexandria, care cuprindea întreaga înţelepciune a lumii vechi. Deşi în culturile indigene de pe glob spiritualismul a jucal un rol important, nu a existat totuşi o tradiţie a iluminării. A existat, cu toate acestea, adevărul împărtăşit al omniprezenţei şi divinităţii Marelului Spirit, Dumnezeu. Astfel, cultura indienilor americani, cea pre-sumeriană şi cea ebraică erau monoteiste, cum era şi credinţa în Mazda, zeul culturii mesopotamiene exprimat prin intermediul lui Zoroastru.
In cadrul acestei culturi preexistente din afara Orientului îndepărtat a apărut lisus Ilristos, a cărui venire a fost prezisă de profeţi. Spre deosebire de cazul lui Buddha sau Krishna, învăţăturile sale au venit în conflict cu civilizaţia prevalentă în acel moment. Din acest conflict cu instituţia religioasă a survenit moartea sa prematură.
Cu toate că nu au fost bine primite de către cultura existentă în ţara sa de baştină, învăţăturile lui lisus s-au răspândit rapid (prin intermediul ucenicilor şi al grecilor) în lumea greco-romană, iar apoi în culturile Europei. Puritatea învăţăturilor sale a rămas relativ nepângărită în primele patru sute de ani de Creştinism, dar apoi a cunoscut un declin progresiv. în special după Conciliul din Nicea.
între timp, lumea arabă a îmbrăţişat Islamul, născându-se astfel o puternică luptă de putere între Islam şi Creştinism, cu consecinţe politice majore pentru toate societăţile. Ţelul religiei organizate a

fost deviat astfel spre rivalitatea dintre diferitele culturi. Scopurile religioase ale individului erau focalizate în primul rând asupra evitării păcatului, penitenţei şi posibilităţii de a ajunge în Paradis după moarte. Aceste obiective se apropiau foarte mult de cele ale unei ramuri a Buddhismului (numită „Tărâmul Pur"), care îşi propunea, de asemenea, scopul mai modest de a ajunge în paradis după moarte şi mai puţin atingerea iluminării în decursul acestei vieţi. în Islam, Creştinism, precum şi în amintita ramură a Buddhismului, sfinţenia era atinsă prin purificarea personalităţii. Această perspectivă era în acord cu ideea conform căreia iluminarea în sine constituia o stare mai avansată, care putea fi atinsă numai de la nivele mai înalte de spiritualitate (cum ar fi cele care existau în paradis). A existat astfel un acord în privinţa faptului că viaţa lumească şi negativitatea sa intrinsecă exclud posibilitatea de a atinge iluminarea în timpul vieţii pământeşti.
Această apreciere este exprimată şi în Bhagavad-Gita unde Krishra-afirma că iluminarea este o condiţie foarte rară deoarece, pe de o parte, este aleasă drept ţel de către foarte puţini oameni şi, pe de alta, dintre aceia care o aleg drept ţel, puţini sunt cei care reuşesc s-o atingă. în consecinţă, religiile orientale afirmă că dobândirea iluminării reclamă multe cicluri ale vieţii şi că lucrul cel mai bun pe care îl poate realiza căutătorul obişnuit este să acumuleze o karmă bună pe care s-o desăvârşească în timpul ultimei vieţi pământeşti. Atunci va apărea iluminarea, ce va aduce cu sine finalitatea şi încetarea re-naşterii.
în toate religiile, căutătorii spirituali care făceau progrese majore în timpul acestei vieţi erau consideraţi sfinţi, iar în cadrul Creştinismului, aceia care posedau o conştiinţă avansată erau denumiţi mistici. Cu toate acestea, misticii erau deseori suspectaţi de către Biserică, fiind consideraţi chiar nişte potenţiali eretici. Această perspectivă mai predomină şi astăzi în anumite secte creştine fundamentaliste care, spre exemplu, îl consideră pe Buddha „posedat de un demon". (Toţi demonii calibrează sub nivelul 200 al conştiinţei, în timp ce Buddha, precum şi Krishna, Brahman, Hristos şi Mazda calibrează la nivelul de conştiinţă cel mai înalt cu putinţă, cel de 1.000).
î; Ce anume diferenţiază aceste ţeluri spirituale aparent diferite?
R: Diferenţa este fundamentală şi de o importanţă capitală pentru căutătorul iluminării. O religie se adresează în primul rând sferei dualităţii, în timp ce iluminarea se adresează non-dualităţii. Această cale strictă spre iluminare spune că, atâta vreme cât dualitatea este o iluzie, este lipsit de sens să încercăm să o

perfecţionăm. Prin urmare, eul trebuie depăşit şi considerat o iluzie (ceea ce şi este de fapt). „O personalitate bună" este lăudabilă, dar ea nu rezultă, prin ea însăşi, în iluminare. Posibilitatea de a ajunge Ia iluminare se bazează pe înţelegerea avansată a naturii conştiinţei înseşi.
I: Există vreo diferenţă observabilă între un sfânt şi un înţelept iluminat?
R: Da, ar putea fi. Calea purificării şi perfecţionării spirituale conduce la o personalitate care este privită ca fiind mai „sfântă" sau pură. Prin contrast, înţeleptul iluminat nu are nici un interes pentru corp sau personalitate şi astfel, poate părea ca fiind mai aspru sau chiar neglijent pentru o persoană obişnuită.
De exemplu, Nisargadatta Maharaj (posesor al unui nivel al conştiinţei de peste 700), fuma enorme ţigări indiene şi bătea în masă când devenea emoţionat, expunându-şi astfel personalitatea obişnuită. Un maestru Zen poate fi extrem de aspru şi tăios; cu toate acestea, dragostea este aceeaşi în toţi, doar se exprimă în mod diferit.
î: Atunci, acţiunea de a ne perfecţiona corpul şi personalitatea constituie doar o pierdere de vreme?
R: Nu este decât o diversiune şi o eroare de accentuare. Corpul este un produs al naturii şi ceea ce face el nu prezintă nici un interes. Mintea şi personalitatea sunt produsele mediului social, influenţei familiale şi programării culturale. O persoană rafinată şi cultă este un bun social agreabil şi valoros, dar nu este Sinele. Pe măsură ce ne apropiem de iluminare, devine evident faptul că Sinele nu este Sinele, cu toate că este inclus în acesta.
I: Care dintre căile spirituale este cea optimă?
R: Există două moduri de a călători - fie o rută directă către destinaţie, fie o excursie de relaxare în care se explorează peisajul şi se vizitează toate punctele de atracţie turistică. Majoritatea căutătorilor spirituali se află pe calea tihnită, chiar dacă ei nu realizează acest lucru. Aceasta reprezintă, fără îndoială, cea mai bună cale pentru mulţi oameni. Nu este nici greşită şi nici nu reprezintă o pierdere de vreme; ea este, pur şi simplu, calea care li se potriveşte cel mai bine.
în realitate, timpul este doar o iluzie şi o aparenţă. Din momentul în care ţelul spiritual este ales, nu mai există „timp" pierdut. De fapt, nici nu contează dacă iluminarea durează o mie de vieţi sau una singură. în final, este acelaşi lucru.
I: Deci, spuneţi că drumul prin religia tradiţională constituie calea mai lentă, iar cel prin înţelegerea conştiinţei este nim rapid?

R: încă o dată, este o problemă care ţine de opţiune, practică
şi inspiraţie.

CAPITOLUL XIX
Comentarii şi exemple

întrebare: Care sunt înţelegerile fundamentale ce fac posibilă iluminarea în această viată?
Răspuns: A înţelege natura conştiinţei face posibilă iluminarea. Acest lucru reclamă în mod esenţial înţelegerea diferenţei dintre dualitate şi non-dualitate şi a cum anume poate fi depăşit domeniul dualităţii.
I: Vorbind din punct de vedere practic, cum anume este posibil acest lucru?
R: Dualitatea este produsul percepţiei, care este limitată ea însăşi. Intelectul şi percepţia pot fi dezvoltate şi perfecţionate până la nivelul geniului, dar există totuşi o limită ce restricţionează nivelul conştiinţei la valoarea de 400. Nivelul 499 al conştiinţei aparţine genului ştiinţific, în vreme ce geniul spiritual devine evident la valoarea 600 şi merge până la nivelul 1000.
I: Cum potfi anulate limitele percepţiei?
R: Plin înţelegerea naturii acesteia. Percepţia este o aparenţă şi un artefact al minţii. Este folositor să ne preocupăm de lumea ideilor, conceptelor şi psihicului, dar acestea încetează atunci când obiectivul nostru este evoluţia spirituală.
I: Cum poate fi depăşită percepţia ?
R: De fapt, ea nu este depăşită, ci o transcendem. Acest lucru devine posibil prin înţelegerea structurii şi funcţionării sale. înţelegerea faptului - pentru a începe cu acest aspect - că percepţia are de-a face cu forma. Dualitatea este cuantificabilă. Să încercăm să dezvăluim funcţiile sale prin intermediul unor exemple.

Exemplul 1
Imaginaţi-vă un perete perfect alb (sau perferct negru, dacă doriţi). Alegeţi acum să vedeţi un punct imaginar pe acest perete. Acest punct va fi acum un punct de concentrare. Este evident că acest punct poate fi oriunde pe respectivul perete, în funcţie de alegerea noastră. Punctul ales de noi poate fi însemnat cu un marker sau cu cretă. Conform gândirii comune, (care, prin urmare, este dualistă) se va spune că punctul există sau, de fapt, că este exact acolo.
Cu o anumită reflexie, devine evident că, în realitate, nu

există nici un asemenea punct, nicăieri, cu atât mai puţin un punct poziţionat chiar aici. Această idee este numai în mintea noastră. Nu există nicăieri nici un punct, doar în imaginaţie. Punctul, prin urmare, nu are o identitate de sine şi definiţia sa e total dependentă de mintea umană. Dacă atenţia ni se abate de la stabilirea unui asemenea punct, el dispare instantaneu. Acest lucru este posibil pentru că el nici nu a existat ca atare în realitate.
Este evident că limbajul se referă la categorii ale minţii şi conduce, prin urmare, la confuzia existenţei unei opoziţii între minte şi realitatea exterioară.

Exemplul 2
Un „punct" a fost creat prin intermediul atenţiei selective a concentrării. Pentru eficienţă, acest fapt reclamă funcţia sa corolară de ignorare a orice altceva în afara punctului de concentrare. A „vedea" un punct înseamnă să excluzi conştienta a tot ceea ce „nu este un punct", adică a restului peretelui.

Exemplul 3
Imaginaţi-vă un al doilea punct pe perete, pe care-1 vom numi punctul 2. înţelegeţi acum faptul că amândouă punctele există numai în imaginaţia şi mintea observatorului. Imaginaţi-vă acum o linie trasată între cele două puncte, linie pe care unii ar putea s-o numească „distanţă". Putem vedea că, dat fiind că amândouă punctele sunt imaginare şi există numai în minte, acest lucru este valabil şi pentru distanţa imaginară dintre ele.

Exemplul 4
Ne putem imagina acum că există şi un al 3-lea punct al nostru, la o anumită distanţă în faţa peretelui. încă o dată, dacă legăm toate cele 3 puncte din imaginaţia noastră, vom crea un plan. Asemeni ceior 3 puncte, planul există numai în imaginaţia noastră. Nu există nici un plan „dincolo de noi1'. Reţineţi, de asemenea, că linile dintre amintitele puncte nu au o direcţie înnăscută.

Exemplul 5
Dacă adăugăm un al 4-lea punct imaginar, în opoziţie cu acest triunghi imaginar, vom avea o „tridimensionalitate" imaginară. Putem spune, de asemenea, că intervalul dintre punctele noastre constituie un „spaţiu". Totuşi, atunci când facem aceste lucruri înţelegem că ele există doar în imaginaţia noastră.

Exemplul 6
Ajunşi aici, înţelegem că punctul imaginar implică nişte locaţii, direcţii, planuri, spaţii şi dimensiuni - toate imaginare. Următoarea aşteptare a minţii ar fi descrierea duratei sau a „timpului" în care se parcurge distanţa între un punct şi altul. Puteţi vedea că timpul necesar traversării unei distanţe imaginare între 2 puncte imaginare poate exista doar în imaginaţie.

Exemplul 7
Privim cerul nopţii şi vedem inumerabile puncte de lumină.
Putem alege în mod arbitrar unele pentru a le lega sub forma unor imagini imaginare, creîndu-ne astfel propriile constelaţii. Precum un copil care se joacă cu un creion, putem crea constelaţiile unei pisici, câini, şoricei etc. Cu toate acestea, dacă am avea o navă spaţială şi am călători spre o constelaţie, am vedea că Orion sau toate celelalte nu au o asemenea existenţă.

Din cele de mai sus se poate înţelege cum anume percepe mintea o multitudine de lucruri, acolo unde nu există de fapt decât unul singur. A depăşi mintea înseamnă a înţelege că toată această multitudine de lucruri e una cu Unicul. Dacă nu ar exista termenii contrastanţi şi dualistici de „mulţi/multe şi unul(a)", ar exista numai înţelegerea că „totul există". Nu poate exista un subiect sau un obiect în această propoziţie: „Totul există". Realitatea este una singură, dincolo de orice descriere, dimensiune, timp, localitate, început ori sfârşit. Pentru a o descrie, până şi termenul acum sună fals, pentru că implică posibilitatea unui alt moment, diferit de acum. în Realitate nu poate exista nici o negaţie, pentru că Realitatea include totalitatea a tot ceea ce există. Toate erorile provin din negaţie şi, prin urmare, acestea nu au o realitate şi nici nu reclamă nevoia de a fi explicate. în ceea ce există în Realitate nu este posibilă nici o eroare.
I: Atunci, ce valoare are percepţia?
R: Percepţia este importantă pentru viaţa animală; ea are de-a face cu forma. Conştienta spirituală este dincolo de formă. Odată ce am atins nivelul 500 al conştiinţei, fonna începe să fie treptat tot mai inutilă. Calităţile spirituale ale iubirii, compasiunii, bucuriei şi frumuseţii sunt deja dincolo de lumea perceptuală a formei. Ele nu pot fi măsurate, cuantificate şi nici măcar descrise într-un mod adecvat, pentru că sunt realităţi subiective, experimentale, aflate dincolo de limbaj. Ele sunt stări subiective ale cunoaşterii, dincolo de percepţie.
Pentru a fi corecţi, iubirea începe cu adevărat la nivelul 200 al conştiinţei şi se intensifică până la nivelul 500, unde devine câmpul

energetic predominant. Pe măsură ce nivelele conştiinţei cresc, forma este depăşită progresiv.

Pe o scală calibrată a nivelelor conştiinţei, iubirea este predominantă la nivelul 500, dar încă nu devine necondiţionată până la nivelul 540. Acest lucru înseamnă că între nivelul 500 şi 540 mai există încă unele forme care fac ca iubirea să fie condiţionată. Iubirea înfloreşte pe deplin numai când este neselectivă. Este caracterizată de sentimentul iubirii, care e necondiţionat. Acest salt este realizat prin „abandonarea polarităţii contrariilor", care constituie o eroare intrinsecă a minţii. După ce se petrece acest lucru, nu mai există „buni" sau „răi". Totul este văzut petfect şi frumos, aşa cum şi este de altfel. Fiecare lucru viu este o sculptură perfectă în expresia esenţei sale.

î: Cum se face atunci că lumea o înţelege altfel?

R: Limitele percepţiei impun evenimentelor din lume o forţă invizibilă şi magică, numită „cauzalitate". Ea confundă condiţiile necesare cu cauzele. Ea confundă, de asemenea, succesiunea temporală cu cauzalitatea. în realitate, „evenimentele" nu se întâmplă. Acestea sunt abstracţiuni arbitrare, rezultate ale concentrării selective şi secvenţiale. Nici un eveniment nu „se petrece" în realitate; prin urmare, nu este nevoie de nici o explicaţie. In Realitate, creaţia este continuă. Nemanifestatul devine manifestat. Totuşi, orice observaţie este formulată în categoriile mentale ale timpului/spaţiului.

în exemplele pe care le-am oferit, am văzut cum iau naştere cele observabile. Ele sunt create din conştiinţă. Catedrala provine din mintea arhitectului. Nimic din lume nu poate cauza o catedrală. Sământa „nu cauzează" naşterea plantei. Prin intermediul unor condiţii favorabile, planta îşi asumă existenţa vizibilă în virtutea esenţei sale ce-şî manifestă potenţialitatea.

Nimic din lume nu poate cauza altceva. Tot ceea ce există este întreţesut într-un dans holografic, în care fiecare clement le influenţează pe toate celelalte, dar nu le cauzează. „Cauza" este o invenţie epistemologică şi ţine doar de minte. Artefactele minţii reclamă explicaţii formulate în termenii cauzalităţii. în realitate, absolutul şi totalitatea creaţiei nu lasă nici un gol pentru a fi umplut cu vreun gând explicativ de genul cauzei. Totalitatea este completă şi nu are nevoie de nici o cauză. Cauza înseamnă forţa, creaţia putere.

I: Ce să spunem atunci despre ideea conform căreia karma este presupusa cauză a destinului?

R: în univers, fiecare lucru devine poziţionat prin calităţile sale esenţiale, ce devin manifestate. Se poate face o comparaţie în acest punct cu un dop de plută aflat în apă ce se ridică în funcţie de flotabilitatea sa înnăscută. „Universurile conştiinţei" pot fi descrise

în termenii nivelelor calibrate de putere. Orice entitate se ridică din marea conştiinţei la propriul său nivel - fie în această viaţă, fie după ea. Sufletul se înalţă sau cade, în funcţie de propria sa natură şi nu pentru că ar fi cauzat astfel de o „forţă exterioară".
Dumnezeu este putere, nu forţă. Dumnezeu nu forţează pe nimeni, nicăieri. Un balon cu aer cald se înalţă şi coboară pe cer în funcţie de vânt, vreme, temperatură şi umiditate, precum şi în funcţie de alegerile operatorului de a-1 alimenta sau nu cu aer cald. Abandonarea ataşamentelor eului este asemănătoare cu aruncarea balastului.
Credinţa în „cauză" ca într-o realitate obiectivă are consecinţe profund limitative şi negative. Ea divide tot ceea ce înseamnă viaţă în noţiunile antagonice de victimă şi făptaş. Aceasta este soarta a 78% din totalul populaţiei lumii, care calibrează sub nivelul Integrităţii (200). Ideea responsabilităţii personale decurge în mintea celor care cred în cauze. Explicaţiile plauzibile de genul „cauzei" pot fi fabricate pentru a explica sau scuza orice eveniment sau acţiune umană. In societatea noastră, tribunalele şi avocaţii au dus acest concept până la limita absurdului. Chiar dacă cineva se arde atingând ceva ce poartă un semn clar „nu atinge", inventivitatea juriştilor poate găsi un făptaş imaginar, cu buzunare largi, spunându-se că atenţionarea era scrisă prea mic sau într-o limbă străină, că nu era luminată pe timp de noapte - sau alte asemenea scuze.
De vreme ce cauzele există numai în imaginaţie, ele pot fi fabricate după bunul nostru plac. Aduse la extremele lor, conceptele de făptaş şi victimă se întrepătrund. Criminalul devine victimă, poliţia făptaşul. Putem vedea dacă analizăm atent că întrebarea „cine e victima" şi „cine e făptaşul" e numai o chestiune ce ţine de arbitrarul poziţionalităţii. Victima seduce făptaşul să acţioneze în consecinţă, sub resortul instinctului de prădător. Poliţistul şi paznicul închisorii sunt forţaţi de comportamentul extremist al victimei să folosească forţa sau măsurile extreme - iată cum rolurile victimei şi făptaşului încep să se confunde.
î: De ce acţiunile au consecinţe?
R: Ele sunt legate, dar nu prin intermediul cauzei şi efectului. Condiţiile afectează evenimentele, dar nu ie cauzează. Toate potenţialităţile sunt limitate prin esenţe. O albină nu poate deveni o floare. Coconul nu cauzează apariţia fluturelelui, ci este o condiţie preliminară necesară acestuia.
I: Cum se aplică acestea în viaţa spirituală?
R: Esenţa omului include potenţialitatea iluminării. A fi gata pentru iluminare înseamnă că am evoluat peste nivelurile inferioare ale conştiinţei. Inspiraţia spirituală devine scânteia ce aprinde

căutarea.
I: Atunci percepţia nu este decât o aparenţă senzitivă?
R: Da, creaţia însăşi nu e decât o aparenţă. „Creaţia" sau „distrugerea" nu fac decât să descrie un punct de vedere. Materia se transformă în altă formă. Dacă forma e dezirabilă, o numim creaţie. Dacă nu este dezirabilă o numim distrugere. Transformarea unui copac într-o scândură cu dimensiunile de 4 x 2 metri este o activitate „creativă" pentru tâmplar, dar „distructivă" pentru un ecologist Clasicul „dans al lui Shiva" reprezintă trecerea între creaţie şi distrugere. în realitate, nimic nu se petrece; în mod similar, răspunsul la întrebarea dacă o cină la care se serveşte friptură de curcan e bună sau rea -respectiv dacă e o acţiune creativă ori distructivă - depinde de punctul în care ne situăm, anume dacă suntem curcanul sau persoana care ia masa.

Recontextualizarea

I: Ce se poate spune despre unele consideraţii practice, de genul presiunilor financiare? Cum anume ne poate fi de ajutor recontextualizarea?
R: Percepţia „presiunilor financiare" este datorată ritmului prea rapid al vieţii noastre. Acest lucru crează iluzia unei crize financiare. Răspunsul nu ţine de soluţii financiare, ci de răbdare. Oare sunt prea multe oi pe păşune? Ori avem dc-a face cu o penurie de iarbă? A dori cu nerăbdare unele lucruri ne face să mergem prea repede. învăţaţi să diferenţiaţi nevoile de dorinţe. învăţaţi să puneţi mai mult preţ pe a avea credit decât pe a avea bani peşin. Averile, fie ele cât de mari, pot dispărea peste noapte, dar creditul durează o viaţă întreagă. Costul vieţii pe credit este dobânda, cel al vieţii cu bani peşin sunt principiile. Cash-ul este comoditate, creditul înseamnă siguranţă.
1: Ce putem spune atunci despre aşa-numitele probleme?
R: Pozitionalitătilc parţiale si limitate sunt cele care crează iluzi-ile pe care le numim „probleme". în realitate, nimic de genul prob-lemelor nu poate exista, e vorba numai de ceea ce dorim şi de ceea ce nu dorim. Suferinţa este datorată rezistenţei. Acest lucru se aplică şi durerii fizice. De exemplu, concentrându-se intens asupra durerii, fără a-i opune rezistenţă, durerea dispare. Durerea şi suferinţa sunt două lucruri diferite. Mintea presupune că simt inseparabile, dar nu sunt. Este posibil să experimentăm durerea, dar nu şi să suferim din cauza acesteia. Suferinţa provine din rezistenţa în faţa durerii. Dacă suntem dispuşi să ne abandonam ei, s-o acceptăm şi să încetăm să-i opunem rezistenţă, atunci suferinţa şi, adesea, durerea vor înceta.
Folosind această tehnică, scriitorul acestei cărţi a putut trece prin două intervenţii chirurgicale importante fără anestezie. De

asemenea, vindecarea survine mult mai rapid. E posibil, de exemplu, să umblaţi cu glezna luxată minute în şir. Alinarea este foarte asemănătoare cu efectul unui narcotic care elimină suferinţa. Durerea însăşi poate persista, dar suntem indiferenţi la ea.
I: Ce se poate spune despre mânie?
R: Pe măsură ce progresăm din punct de vedere spiritual, mânia devine tot mai puţin frecventă, iar atunci când are loc este foarte nedorită. Cel mai adesea, e mai degrabă vorba despre nerăbdare. Prin urmare, ea poate fi rezolvată prin înţelegerea faptului că nu suntem propriu-zis mânioşi, ci grăbiţi. A cunoaşte acest lucru ne eliberează de vinovăţie. Mânia provine din poziţionalitate; ea poate fi rezolvată plin acceptarea unui alt punct de vedere.
E util să înţelegem că mânia nu este ceva, ci o lipsă. Sutcm mânioşi nu pentru că cineva e egoist, avar ori obraznic, aşa cum credem, ci pentru că nu este atent, iubitor şi generos. Dacă recontextualizarea e tăcută în acest fel, atunci oamenii sunt văzuţi a fi limitaţi şi nu răi/buni. Fiecare persoană s-a dezvoltat numai până la un anumit punct al evoluţiei şi, prin urmare, e mai uşor să înţelegem şi să acceptăm limitarea decât vina.
O altă cauză predominantă a mâniei este dorinţa, mai exact a nu obţine ceea ce dorim. Este mânia copilului care persistă şi în adult, în forma egoismului. Eul confundă nevoile cu dorinţele şi este nerăbdător. El doreşte în mod constant câte ceva. In acest punct, abandonarea dorinţelor şi străduinţelor lui Dumnezeu aduce după sine un progres spiritual rapid şi semnificativ.
Abandonarea acestui punct central al eului implică un avans spiritual rapid. Acesta este punctul focal şi sursa eului, care se concentrează asupra supravieţuirii. Dorinţele sale se pretind esenţiale tocmai din cauza credinţelor referitoare la supravieţuire ale eului. Prin urmare, cui trebuie să primească, pentru că arc concepţia că c separat şi, prin aceasta, dependent de surse exterioare (energic, atenţie, posesiuni, statut, securitate, protecţie, imagine, bani, avantaje, acumulări şi putere). Are mereu în vedere lipsa şi, implicit, :eama, nevoia, lăcomia si chiar trădarea si furia criminală. Frica este motorul său.
Din punct de vedere al conştiinţei şi al iluminării, domnia fricii nu încetează până nu îi abandonăm lui Dumnezeu dorinţa pentru existenţa însăşi. în liniştea survenită apare măreaţa înţelegere a faptului că existenţa noastră s-a datorat întotdeauna prezenţei Sinelui, care a atras din Univers tot ceea ce era necesar pentru supravieţuire. Destinaţia karmică spre supravieţuire ne asigură apoi că această supravieţuire este oferită în virtutea puterii Sinelui de a asigura necesităţile de genul respiraţiei, puterii, foamei, curiozităţii şi inteligenţei.

Eul este făptaşul imaginar din spatele gândurilor şi acţiunii. Prezenţa sa este considerată a fi necesară şi esenţială pentru supravieţuire. Motivul este acela că principala calitate a eului este percepţia, care e limitată de paradigma cauzalităţii. In această paradigmă limitată a dualităţii, eul se percepe pe sine ca pe o cauză, iar acţiunea şi evenimentele ca pe nişte efecte. în realitate, acţiunile şi supravieţuirea au loc automat şi sunt autonome. Ele sunt activate de energia vieţii care emană din Sine, iar calităţile Universului alimentează formele. Observaţi, de exemplu, că în stările clinice de amnezie viata umană continuă chiar atunci când sursa identităţii imaginate s-a pierdut. Mai observaţi că orice frică are la bază frica de pierdere a identităţii, a existenţei şi a supravieţuirii.
Acest lucru este legat de identificarea sinelui şi sursei existenţei vieţii în lumea formei (gânduri, sentimente, corp). Depăşirea fricii constă, prin urmare, în disponibilitatea de a ne abandona existenţa (cu toate expresiile acesteia) lui Dumnezeu. Cu această renunţare totală se naşte conştienta că Sinele este lipsit de formă şi ca nu forma, ci cele lipsite de formă constituie sursa vieţii. Devine, apoi, evident că moartea, în accepţia sa tradiţională, nu poate constitui nici măcar o posibilitate.
Nu există ceva contrar sau o alternativă Ia Dumnezeu. Cel ce spune „eu sunt" e spiritul din cadrul corpului. Corpul însuşi nici măcar nu ştie că există.
I: Ce este simplitatea?
R: Fiecare concept spiritual conţine tot adevărul spiritual.
Deci, este necesar să înţelegem complet şi total un singur concept pentru a le înţelege pe toate - şi a înţelege totodată Realitatea. Secretul succesului este să alegem un concept spiritual drept instrument şi să ne ocupăm de el intens, necontenit, până la final. Poate fi vorba de ducerea la absolut a iertării sau bunătăţii - sau de al treilea pas din programul bazat pe cele 12 etape. Insă, acestea trebuie aplicate la fiecare gând, sentiment, acţiune ori comportament - fără excepţie. E nevoie de un singur bisturiu pentru a diseca întregul corp uman şi tot un singur bisturiu (dar spiritual, de data aceasta) este necesar pentru a ne separa şi elibera de „eu". La început, acest lucru cere efort din cauza rezistenţei, dar atunci când disponibilitatea a fost perfecţionată datorită abandonării treptate, instrumentul nostru prinde o viaţă proprie. Nu mai există un „eu" care să facă acţiunea. înţelegem în cele din urmă că instrumentul în cauză este ghidat de altceva/altcineva decât Sinele personal. Noi nu „găsim" adevărul, aşa că e futil să-1 „căutăm". Divinitatea se revelează singură şi tară efort.
Există şi agonia bruscă a morţii, apoi survine un profund

sentiment de revelaţie, pe măsură ce revelează Adevărul Întregii Creaţii drept Sinele suprem, dincolo de orice timp şi cuvinte, dincolo de toate universurile, în perfecţiunea şi frumuseţea sa absolută în care şi prin care orice formă nu e decât o percepţie, fără o existenţă independentă. Totul este Una, nu există aici sau acolo, nici subiect sau obiect, nici eu sau tu. Mintea este liniştită pentru totdeauna. Nu mai există nici un sine individual. Totul există în virtutea propriei sale esenţe, care străluceşte în mod spontan, în perfecţiune absolută. Nu există cauzalitate, totul există deja. Corpul este mai mult un terţ, o jucărie aflată în bătaia vântului karmei, care îşi împlineşte destinul de la sine. De fapt, el niciodată nu a avut nevoie de un „eu" pentru a funcţiona. Oare cum de a putut apărea şi persista un astfel de gând? Nu e nimic mai minunat decât să te întorci acasă, la propria Sursă.

I: Cum putem rezolva problema identificării cu mintea şi corpul?

R: Eul se identifică pe sine în calitate de autor al experienţelor şi acţiunii şi, prin urmare, cu esenţa corpului şi minţii. Acest lucru este consolidat constant de gândire şi limbaj, dat fiind că toate acţiunile sunt precedate de prefixul „eu". Prin exerciţiu, se poate atinge un punct în care mintea să gândească într-un limbaj conform Realităţii. Acest lucru este realizat prin folosirea unui termen neutru în locul pronumelui personal „cu". Astfel, în realitate este vorba de corp sau minte şi nu de corpul meu, respectiv mintea mea. Cea care are gânduri şi sentimente este mintea, iar cel care acţionează este corpul. Ne putem referi la diferitele posesiuni folosind sintagme de genul: maşina, casa - şi nu maşina mea, casa mea. Deşi formele corpului/minţii/eului sunt în realitate incluse în cadrul Totalităţii Sinelui, eul foloseşte termenul „eu" într-un sens iluzoriu. în realitate, atât corpul, cât şi mintea, nu sunt decât nişte terţi şi este mai corect să fie desemnate prin folosirea pronumelor la persoana a treiea.

î: Cum ne putem detaşa de posesiuni?

R: însuşi cuvântul „posesiune" constituie o iluzie. Relaţia este exprimată în lumea formei prin cuvinte şi concepte, dar existenţa acestora este doar operaţională şi lingvistică. Din cauza tendinţei eului spre concret, ajungem să credem că respectivul termen trebuie să aibă o existenţă independentă şi obiectivă. Toate relaţiile sunt numai nişte convenţii şi înţelegeri sociale. Deoarece nu au o realitate independentă, ele pot fi, de asemenea, anulate în urma schimbării amintitelor convenţii. Spre exemplu, a „poseda" ceva este de fapt o imposibilitate. Ceea ce vrem să spunem este că avem un drept legal de a folosi sau

poseda ceva, dar acest aspect este exterior adevăratei relaţii dintre respectivul obiect şi presupusul lui posesor. „Dreptul" de posesiune nu este decât un contract social. Putem apuca un obiect, îl putem folosi sau păstra undeva în siguranţă, dar a-1 poseda înseamnă un concept abstract. în realitatea radicală, a poseda un obiect înseamnă a deveni una cu el, a te contopi perfect cu acesta.
în culturile native, pământul aparţine tuturor şi nimeni nu pretinde că ar poseda vreo parte din el. Pământurile tribale sunt deţinute de trib, iar folosirea unor porţiuni survine prin acord mutual. A avea posibilitatea de a poseda cu adevărat ceva presupune să avem un control absolut şi necondiţionat, în vreme ce, în realitate, noi avem numai unul temporar.
Aceleaşi condiţii se aplică şi în domeniul aşa-numitelor „drepturi". Ele sunt doar înţelegeri politice, contractuale sau juridice şi se bazează pe nisipurile mişcătoare ale opiniei publice şi deciziilor judecătoreşti. Multe aşa-numite drepturi nu sunt decât nişte convenţii arbitrare si vremelnice. In cel mai bun caz, societatea le poate garanta numai temporar.
î: Ce anume înţelegeţi prin „momentul radical Acum"?
R: Precum notele muzicale care dispar imediat ce sunt cântate, experienţele vieţii sunt curgătoare şi efemere. Fiecare moment se află deja în procesul încetării încă din secunda în care ia fiinţă. Focalizarea conştientei se aseamănă cu raza unei lanterne într-o noapte întunecată, ce iluminează fiecare obiect şi apoi trece imediat spre altul. Ele apar şi dispar. Prin urmare, pentru observator, viaţa este doar o procesiune de apariţii şi dispariţii. Astfel, nu se poate spune despre nimic că se întâmplă, din cauza acestei fragmentări constante a atenţiei. Prin urmare, focalizarea constituie o poziţionalitate arbitrară şi este responsabilă în acelaşi timp pentru aşa-numitul dans al lui Shiva.
Precum orice alt moment temporal, chiar şi momentul Acum nu este altceva decât o iluzie. Simpla acţiune de a observa ceva nu crează o realitate obiectivă si autoexistentă numită Acum. Nu există nici acum, nici atunci după cum nu există nici trecut sau viitor. Spre exemplu, un drum este deja complet de la început la sfârşit. Călătorul nu creazâ nici un loc special în spaţiul pe care-l numeşte „aici".
I: Dacă momentul „acum" dispare, atunci el este înlocuit de infinitatea eternităţii. Daca momentul „acum" este o iluzie, atunci cum poate exista existenţa?
R: Chiar şi gândul presupus de „a exista" înseamnă a tăia o

fracţiune de secundă din conştiinţa. Realitatea absolută este dincolo de existenţa însăşi. „A exista" nu este decât o noţiune trecătoare. Ea presupune descrierea unei anumite realităţi independente şi obiective. Toate aceste afirmaţii nu sunt decât produse ale conştiinţei. Realiatea este dincolo de existenta însăşi. Existenţa este posibilă doar ca experienţă a conştiinţei, în cadrul conştiinţei însăşi, dar fără o fiinţare sau realitate independentă.
I: Dacă nu există nici „momentul acum", nici „trecut" sau „prezent", iar Realitatea se găseşte complet în afara timpului, atunci când anume există „Sinele"?
R:.. Răspunsul este evident; el nu există. Realitatea absolută este pentru totdeauna. Observaţi că termenii „este", „era", „există" şi „fiinţare" constituie denotaţii temporale. Toate aceste afirmaţii sunt doar nişte categorii mentale ale gândirii.
I: Puteţi explica, vă rog, mai multe cu privire la identitate?
R: Eul se teme de disoluţie şi, prin urmare, opune rezistenţă la a renunţa la iluzia unei existenţe separate într-un „aici" şi „acum" imaginare. El se teme că va fi dizolvat, devenind vid şi, prin urmare, va înceta şi conştienta sa conştientă. Cu ajutorul examinării, va deveni evident că realitatea noastră este, de fapt, o Totalitate intens iubitoare, mult mai apropiată, alinâtoare şi dătătoare de împlinire decât sentimentul anterior al eului.
In evoluţia conştiinţei, sentimentul micului „eu" este înlocuit de un sentiment mai profund, invulnerabil şi netrecător al unei prezenţe universale. Sentimentul „sinelui" este acum infinit, mai măreţ, mai subtil, mai puternic şi mai conştient decât cel care aparţinea „micului sine". Micul sine este precum un biet şuierat în comparaţie cu simfonia completă a Sinelui.
I: Ce sentiment induce Sinele?
R: Este realizarea supremă de a te reîntoarce şi a fi acasă. Există o conştientizare a finalităţii, concluziei, împlinirii satisfacţiei, perfecţiunii şi frumuseţii. Calitatea Iubirii dizolvă orice posibilitate de a suferi sau dori. Nici un gând sau proces mental nu se mai petrece şi nici nu este necesar. Un profund sentiment de siguranţă predomină. Divinitatea este evidentă.
Nu există nimic în cadrul experienţei umane obişnuite care să poată fi comparat cu bucuria prezenţei Iubirii lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu nu e prea mare şi nici un efort nu e suficient pentru a înfăptui această Prezenţă.
î: Care este adevărul ultim al realităţii noastre?
R: Realitatea noastră absolută este dincolo de conştiinţa însăşi. Ea este substratul conştiinţei, fiind dincolo de Totalitate sau Vid. Este anterioară Creaţiei, dincolo de manifestat si

nemanifestat. Este anterioară existenţei şi fiinţării. Este dincolo de identitate, deşi din ea provine Sinele. Nu este nici Transcendentă, nici imanentă, ci amândouă deopotrivă. Constituie potenţialitatea infinită din care provine atât Totalitatea, cât şi Unicitatea. Sinele constituie Prezenţa exprimată ca Existenţă - şi tocmai din această conştientă provine sensul Existenţei.
t: Când şi unde se poate petrece iluminarea? Dacă nu există nici timp, nici spaţiu şi nici un sine real care să fie iluminat, cum de este totuşi posibilă?
R: Dacă ar fi un fenomen ce s-ar petrece într-un anumit moment sau loc, într-adevăr nu ar putea constitui o posibilitate. Singura explicaţie posibilă este că această stare sau condiţie numită iluminare constituie într-adevăr o realitate şi, prin urmare, pentru a putea fi realizată nu trebuie decât să-i fie permisă ocurenţa. Ceea ce este deja nu are nevoie de nici un viitor. Acceptarea constituie o opţiune dintotdeauna prezentă. Abandonarea completă lui Dumnezeu dezvăluie Adevărul. Nimic nu este ascuns; numai eul este orb. Realitatea se află dincolo de minte.
Adevărul devine predominant atunci când falsitatea este abandonată. Cu toate acestea, a face acest lucru reclamă o mare dedicare, curaj şi credinţă - care sunt oferite prin inspiraţia divină ca răspuns la această renunţare. Declanşatorul acestora este consimţământul Voinţei.
î: Puteţi să spuneţi mai multe despre când şi unde poate surveni înţelegerea lui Dumnezeu?
R: Poarta spre Dumnezeu ne stă la dispoziţie ca o experienţă directă. în fracţiunea de secundă a momentului acum (care este discernibilă între două gânduri). Penlru minte, acest moment apare şi trece. Intre aceste momente ale apariţiei şi trecerii se găseşte deschiderea care-i permite conştiinţei să devină conştientă de aceasta Realitate mereu prezentă, infinită şi atemporală. Apariţia acestui moment constituie desfăşurarea lui Dumnezeu în forma Creaţiei. Universul constituie înregistrarea istorică a creaţiei lui Dumnezeu. Amintiţi-vă faptul că timpul prezent ai momentului prezent devine după numai o secundă un timp trecut al unui moment trecut.
Nu există nici o separaţie între Creator şi Creaţia Sa. nici între subiect sau obiect; toate acestea sunt unul sau acelaşi lucru. Termenii de genul „nou" sau „vechi" nu sunt decât nişte puncte de vedere lipsite de o existenţă reală. Suntem în fiecare moment al creaţiei martorii constanţi ai acesteia. Ceea ce observăm noi este experimentarea Mâinii lui Dumnezeu. Conştienta este „ochiul" sau martorul, iar creaţia constituie lucrarea Sinelui infinit.

Adevărul desfăşurării creaţiei este ascuns în spatele credinţelor, percepţiilor şi iluziilor cauzalităţii. Miracolul creaţiei este continuu.
1: Ce se poate spune despre dualitatea dintre eu şi spirit?
R: Acesta este unul dintre primele seturi de contrarii ce trebuie depăşite. Este util să privim cele două concepte operaţional. In starea de a fi Una cu Spiritul, Sinele, în virtutea calităţilor noastre înnăscute, cunoaşte întotdeauna totul. în lumea formei, eul este programat să divizeze această performanţă instantanee şi lipsită de efort şi. astfel, peste timp, a evoluai un set de operaţii extrem de complexe. Eul poate fi numit centrul esenţial al procesării şi planificării, focalizarea integrativă, executivă şi strategică (care orchestrează, sortează şi stochează). Pe lângă aceasta, el alege între diferitele opţiuni şi evaluează, cântăreşte, compară şi împarte pe categorii aceste opţiuni. Pentru a face aceasta, el are nevoie de abstractizări, simboluri, ierarhii ale semnificaţiilor şi valorilor, ordine de priorităţi şi selecţie.
Acest lucru este elicientizat prin constanta achiziţie de fapte şi realinierea acestora în straturile modificate ale semnificaţiei, pentru a cauza nesfârşite detalii şi, în acelaşi timp, a căuta plăcerea şi supravieţuirea şi a evita acele lucruri lipsite de plăcere sau dureroase. Această performanţă complexă necesită un grad extrem de înalt al educaţiei, pregătirii şi dezvoltării instrumentelor mentale şi cognitive numite inteligenţă şi logică. O altă funcţie esenţială a eului este aceea de a analiza, corela, integra, sintetiza, memora, subordona, aranja şi dezvolta programe complexe ale facultăţiilor, aptitudinilor şi modelelor comportamentale.
In spatele acestei uimitoare performanţe se ascunde „marele vrăjitor din Oz" numit „Eul". Existenţa acestui „sine" este presupusă,, deoarece performanţele eului au de-a face cu forma, iar acesta integrează întreaga sa experienţă în sistemul de credinţă numit „cauzalitate". Prin urmare, marele vrăjitor din Oz constituie centrul acestei cauzalităţi şi, aşa cum se întâmplă în structura sintactică a unei propoziţii, „eul" devine subiectul acţiunilor şi experienţelor.
I: Pe măsură ce avansăm pe drumul conştiinţei se naşte următoarea întrebare: Cine este oare marele vrăjitor din Oz? „Eul" sau un terţ?
R: Deoarece eul operează prin forme şi definiţii, el nu poate cuprinde Sinele, care este dincolo de orice formă - deşi, în lipsa sa, nici o formă nu ar părea că există. în Realitate, nu există nici subiect, nici obiect; prin urmare, nu există nici vreo relaţie de explicat. Nici o cauzalitate nu este necesară, pentru că aceasta ar sta

sub semnul timpului şi spaţiului sau al dihotomiei dintre subiect şi obiect.
într-un fel particular, eul este prins în faimoasa diadă a făptaşului versus victimei. Eul se gândeşte: „dacă nu voi cauza ceva, atunci ceva exterior îmi va cauza mie însumi ceva". Acesta este conceptul fundamental pe care se bazează construcţia interacţiunii sociale contemporane, în care societatea este văzută drept o alternare a rolurilor victimei şi făptaşului.
I: Cum putem scăpa din această capcană?
R: Deşi a fost descrisă o mare varietate de metode, una foarte utilă este de a înceta să avem şi să emitem opinii despre orice. Deoarece toate opiniile nu sunt decât vanităţi, ele sunt fundamentate pe dualitate şi tind să o consolideze. De exemplu, se poate observa faptul că organizaţiile spirituale care posedă un nivel calibrat foarte înalt „evită să emită opinii asupra chestiunilor exterioare".
I: După apariţia a ceea ce a fost numit iluminare, ce anume mai rămâne din fostul sine personal?
R: Starea interioară este similară somnului, prin faptul că presupune tăcere, pace şi linişte. Nu există voinţă, mişcare sau formă. Se manifestă o totală absenţă a gândurilor sau a activităţii mentale. Este nevoie de energie şi voinţă pentru a deplasa atenţia de la Sinele lipsit de formă spre procesarea informaţiilor. în stările superioare, conştiinţa observă numai interacţiunea esenţelor, prezenţelor şi semnificaţiilor. A da atenţie detaliilor şi formei presupune mai multă energie şi constituie o acţiune ce poate fi realizată numai printr-un act de voinţă, ca răspuns la valoarea vieţii. Ceea ce rămâne din Sinele personal este o umbră a fostei persoane, dar aceasta nu are dorinţe sau nevoi. Nu încearcă nici vreo nevoie de a controla evenimentele, împrejurările sau oamenii. Nu-i lipseşte nimic, prin urmare nu caută nici o acumulare, deoarece este totală şi completă în fiecare moment. Nu are nici măcar dorinţa de a se perpetua, după cum îi lipseşte orice nevoie sau dorinţă a experimentării.
Prezenţa este atotîmplinitoare. Deoarece deja suntem una cu Totalitatea, nu mai există nimic de dorit şi nici o separaţie. Nu mai există nici un viitor de anticipat. Nu se manifestă nici un interes spre achiziţie sau materialitate. Alimentarea sau îngrijirea corpului provin în pricipal din partea celorlaţi, a căror iubire susţine fenomenele fizice. Se manifestă o întârziere în procesarea vorbirii, evenimentelor sau detaliilor formei într-un nivel mult mai semnificativ şi mai lipsit de formă. Această traducere este efectuată de un aspect al Sinelui numit Duhul Sfanţ, care înlocuieşte ceea ce fusese înainte voinţa, selecţia sau procesele mentale. Activarea Duhului Sfânt pare a se petrece ca rezultat al voinţei şi este asociată cu alegerea.

Focalizarea centrală a eului (care a fost abandonat) este înlocuită de un efect mai puternic al prezenţei Duhului Sfânt, care orchestrează fără efort simultaneitatea şi sincronicitatea pe măsură ce sortează automat ceea ce este relevant de cele irelevante, deoarece interacţionează exclusiv cu Realitatea. Astfel, ceea ce pare a fi miraculos nu este decât acţiunea Duhului Sfanţ, care sortează adevărul de falsitate. în acest fel, ceea ce părea imperfect se revelează a fi perfect. Pentru eu, care acţionează numai în cadrul cauzalităţii, nici o asemenea ocurenţă nu este logică sau posibilă, dar pentru Spirit, această calitate este automată şi inerentă în Realitate.
I: Auzim adesea ideea că o persoană are nevoie de o anumită formă a eului pentru a putea supravieţui Care este adevărul cu privire la acest lucru?
R:.Este o întrebare care poate fi înţeleasă şi care provine din credinţa în cauzalitate. Aşa cum îl cunoaştem noi, eul posedă un număr mare de operaţii complexe. El îşi închipuie că există un „Eu" în spatele acestora. în realitate, aceste operaţii sunt autonome şi nu necesită existenţa unui asemenea eu. Tranziţia principală se petrece în momentul în care nu ne mai identificăm cu aceste operaţii şi nu ne le mai considerăm a fi efectele unei entităţi volitionale si independente.
Acest lucru este lesne de înţeles dacă privim spre relaţia cu propriul nostru corp. Deşi oamenii îl numesc în mod eronat „eu", ei nu se referă la genunchiul lor ca la propria lor persoană, ci-1 numesc pe acesta din urmă „al meu". Genunchiul constituie o parte fizică ce operează tară facultatea gândirii. Operaţiunile corpului sunt extrem de complexe, similare cu cele ale eului şi se petrec în mod autonom. Atunci când încetăm să ne mai identificăm fie cu mintea, fie cu trupul nostru, funcţiile acestora continuă în mod autonom, numai că fără identificarea cu propria noastră persoană. Sentimentul conform căruia am fi autorii acţiunilor dispare. Permanenţa supravieţuirii este autonomă, iar continuitatea constituie o expresie a conştiinţei aliate cu Duhul Sfânt. Condiţiile predominante se leagă de karmă şi operează impersonal. Astfel karma devine parte a acestor condiţii impersonale.
Prin analogic, ne poate plăcea foarte mult o anumită melodie fără ca eul să pretindă că el este autorul partiturii. Muzica ne place în mod spontan. Dacă pretindem că suntem autorii acesteia, generăm multe sentimente de anxietate - ce au de a face cu sistemele de credinţă referitoare la perfecţiune, aprobare, dezirabilitate şi acceptare.

CAPITOLUL XX

Dualitate versus non-dualitate, ştiinţă versus Spirit

întrebare: Cum putem clarifica legătura existentă între ştiinţă şi spiritualitate?
Răspuns: Tot ceea ce este necesar să ştim este că tot ceea ce înseamnă viaţă poate fi descris din două perspective sau categorii de gândire diferite: linear versus nonlinear.
Domeniul conştientei obişnuite (lineare) se ocupă de forme, succesiuni logice şi percepţii - care separă, definesc şi împart pe categorii. Astfel, lumea ştiinţifică este conţinută de paradigma newtoniană a realităţii - cu toate limbajele şi expresiile acesteia precum matematica, ştiinţa şi tehnologia. Explicaţiile paradigmei Newtoniene sunt bazate pe prezumţia existenţei unui proces numit „cauzalitate". Ea lucrează cu forţe şi mărimi precum, timpul, durata, distanţa, viteza, greutatea şi dimensiunea. Acest mod de percepţie, precum şi limbajul său aferent, îngăduie preziceri relativ exacte. Atunci când evenimentele alunecă în afara sferei de predicţie şi înţelegere, sau când nu pot fi explicate prin intermediul calculelor diferenţiale sau unităţilor de măsură, informaţiile aferente lor au fost, în mod obişnuit, ignorate pe considerentul că nu ar fi decât zgomot sau haos. Prin urmare, universul newtonian este dcfmibil, logic, predictibil şi coincide cu limbajul convenţional şi cu explicaţiile motivate de cauzalitate.
Acesta este, de asemenea, tărâmul eului, unde percepţia generează categoriile „contrariilor". Slăbiciunea fundamentală a acestei paradigme este aceea că proiectează mecanismul cognitiv pe un presupus univers „obiectiv" şi dotat cu o existenţă independentă de observator. Această paradigmă eşuează în recunoaşterea substratului esenţial şi dintotdeauna prezent al subiectivităţii, care reprezintă baza tuturor experienţelor şi observaţiilor sau al asa-numitor descrieri ştiinţifice. Prin urmare, această deficientă revelează un neajuns epistemologic inerent, dat fiind că orice obiectivitate se bazează exclusiv pe subiectivitate, care este prezentă ca un substrat al oricărei obiectivităţi.
Până şi simpla afirmaţie că obiectivitatea există, nu constituie decât o poziţie subiectivă. Toate informaţiile, cunoştinţele şi totalitatea întregii experienţe constituie produsul subiectivităţii, care este o necesitate intrinsecă a vieţii, conştientei, existenţei şi gândirii.
Nu este posibil să facem o afirmaţie ce nu este în mod natural subiectivă în substratul său. Lumea animală, senzaţiile, emoţiile, precum şi motivaţiile umane ale afinităţii/respingerii,

plăcerii/neplăcerii - toate acestea se bazează pe percepţie. Acestea se transformă în mecanisme psihologice, atitudini şi individualitate. în lumea percepţiei, diferenţele sunt extrem de importante şi definitorii, ele exprimând valori, dorinţe şi toată gama contrariilor bazate pe opoziţia dintre atracţie şi respingere. Acest fapt conduce la căutarea anumitor lucruri şi respingerea/evitarea altora, determinând valorile şi gradul de dezirabilitate care, apoi, trasează resortul principal al societăţii.
în antiteză cu lumea lineară, tangibilă, vizibilă şi secvenţială a cauzei, efectului şi formei (bazată pe percepţie) se găseşte domeniul infinit şi atotcuprinzător descris prin termenul nonlinear. Acest domeniu infinit al non-linearului a fost abordat de lumea ştiinţifică abia recent, prin descoperirea „teoriei haosului" şi a „dinamicii nonlineare". Studiile asupra dinamicii nonlineare au fost prilejuite de dezvoltarea rapidă a informaticii şi a calculatoarelor moderne, ce pot detecta evenimente şi procese ultra-minuscule, care până acum au fost ignorate pe considerentul că nu ar reprezenta decât date stocastice, nedefinibile şi situate în afara lumii ordonate şi predictibile.
Din dorinţa de a fi „obiectivă", ştiinţa a exclus din fata experienţei elementele esenţial umane, cu excepţia celor provenite din intelect. Prin contrast, psihiatria şi psihanaliza au abordat şi tărâmul nevăzut al sentimentelor, preferinţelor, înţelegerii, valorilor, semnificaţiilor - şi chiar al esenţei vieţii înseşi. Tot ceea ce înseamnă viată este nonlinear. nemăsurabil si nedefmibil; esenţa vieţii înseşi este pur subiectivă.
Tot ceea ce este cu adevărat semnificativ în viaţa umană este nonlinear, invizibil şi de nemăsurat. Este domeniul spiritualităţii, al vieţii, conştiinţei, conştientei si existentei înseşi. Este domeniul subiectivităţii şi al capacităţii de a experimenta, fără de care cunoştinţele nu ar avea vreo valoare. Si tocmai acest substrat profund a fost ignorat de ştiinţă, care 1-a transferat domeniilor „mai puţin semnificative sau importante" ale filosofiei, metafizicii si misticismului.
Calităţile experienţelor cruciale din punct de vedere al importătiţei pentru fiinţa umană, precum dragostea, inspiraţia, respectul, bucuria, fericirea, pacea, satisfacţia şi împlinirea, au fost asumate de către ştiinţă domeniului realităţilor alunecoase si îndoielnice. Prin urmare, subiectele de acest gen au fost considerate a fi nestiintifîce, fiind atribuite filosofiei si literaturii. Chiar şi psihologia a fost redusă strict la datele experimentale şi la teoriile pavloviene, în care observarea comportamentului cobailor albi putea genera date statistice de o anumită importanţă

cu privire la răspunsul la stimuli.
Domeniul nonlinear este invizibil, lipsit de formă şi dincolo de timp, dimensiuni şi limitele arbitrare ale unităţilor de măsură. El include calităţi şi semnificaţii, iar puterea sa emană din însăşi esenţa sa intrinsecă. Sursa puterii şi creaţiei se găseşte în domeniul invizibil şi nonlinear şi poate prinde formă prin intermediul exerciţiului voinţei. De aceea, lumea vizibilă este lumea efectelor şi a interacţiunii forţelor. Acţiunea se petrece prin intermediul inspiraţiei şi voinţei, care are capacitatea de a activa posibilităţile şi opţiunile.
Pentru a simplifica, redăm în cele de mai jos o enumerare comparativă a caracteristicilor domeniilor linear, respectiv nonlinear. Cu toate acestea, trebuie înţeles faptul că aceste două domenii nu sunt separate, ci se includ unul pe celălalt, că domeniul nonlinear îl conţine pe cel linear, întocmai cum tot ceea ce înseamnă formă este inclus în lumea celor lipsite de formă. Prin urmare, nu avem de a face cu două „tărâmuri" diferite, ci cu unul singur, privit, însă, din două perspective diferite. In limbaj comun, pentru a sugera existenţa acestor două abordări diferite şi contrastante asupra realităţii, vorbim despre digital versus analog, emisferă cerebrală stângă versus emisferă cerebrală dreaptă, holistic versus specific sau limitat versus nelimitat.
Newtonian-linear - Non-lmear
Dualitate - Non-dualitate
Formă - Lipsit de formă
Eu - Spirit
Material - Non- material
Vizibil - Invizibil
Forţă - Putere
Timp - Dincolo de timp
Locaţie - Non-local
Limitat - Nelimitat
Durată - Eternitate
Percepţie - Viziune
Calitate - Esenţă
A şti despre - A fi
Dimensiune - Incomesurabil
Tangibil - Intangibil
A dori - A inspira
Material - Spiritual
Local - Difuz
Mişcare - Nemişcare
Audibil - Tăcut

Matematic - Nepredictibil
A călători - A staţiona
Eveniment - Semnificaţie
Diferenţă - Acelaşi lucru
Separat - Unitate
Distinct - Difuz
început/sfârşit - Continuu
Finit - Infinit
Structură - Calitate
Efect - Sursă
Secvenţial - Simultan
Precis - General
Controlabil - Folosibil
Exhaustiv - Neexhaustiv
Golit/Epuizat - Mereu prezent
A observa - A sti
Conţinut - Context
Materie - Viaţă
Obiect - Subiect
Lipsit de - în cadrul a
Exclusiv - Inclusiv
Fizic - Metafizic
Lucru - Martor
Obiect - Observator
Sau/sau - Amândouă
Aici/acolo - Pretutindeni
Divizat - Unit
Parte - Întreg
A forţa - A facilita
Andrenalină - Endorfină
Dorinţă - împlinire
Tensiune - Relaxare
Incomplet - Complet
Cezar - Dumnezeu
Cost - Valoare
In afara sinelui - Sine
Dependent - Independent
Iluzie - Realitate
Temporal - Infinit
Secular - Spiritual
Descriptibil - Inefabil
A epuiza - A susţine
Observare - Conştientă

Dorinţă - Motivaţie
Schimbare - Neschimbător
Vulnerabil - Invulnerabil
Gândire - Conştiinţa
Dorinţă - Satisfacţie
Conflict - Pace
Stress - Uşurare
Dovadă - Evidentă de sine
Preţ - Valoare
Impulsiv - Spontan
Relativ - Absolut
Trecut/viitor - Prezent/acum
Limitat - Transcendent
Ştiinţific - Mistic
Obiect - Domeniu
A primi - A dărui
Definiţie - Semnificaţie

î: Cum putem depăşi contrariile?
R: Conştiinţa le depăşeşte automat atunci când, prin intermediul reflecţiei, familiarităţii, rugăciunii, meditaţiei sau inspiraţiei survine înţelegerea. Depăşirea contrariilor este facilitată, de asemenea, de cuvintele rostite de maestru sau de nivelul conştiinţei acestuia. Ceea ce la un anumit nivel al conştiinţei este imposibil, devine evident şi uşor la un nivel mai înalt. Fiinţa umană este deopotrivă spirit şi trup, motiv pentru care, în realitate, ea trăieşte dintotdeauna atât în domeniul linear, cât si în cel nonlinear. Până nu este „îmbibat" cu o conştiinţă si o conştientă subiectivă, corpul nu poate fi conştient de propria sa existenţă. El nu acţionează decât atunci când este motivat de o anumită valoare, precum dorinţa de plăcere ce survine din experimentarea vieţii.
Atunci când o persoană sau un animal este „despiritualizat(ă)", moare. Când forţa vieţii sau spiritul nu mai energizează corpul, spiritul pleacă şi merge într-o altă dimensiune. Deşi se află într-o altă dimensiune, nivelul conştiinţei spiritului poate fi calibrat printr-un simplu test kinesiologic. Unele spirite părăsesc trupul într-o stare de bucurie, extaz sau fericire. Altele o fac în cele mai joase stări ale deznădejdei, precum furia, vinovăţia sau ura. De bună scamă că aceste stări vor influenţa mai apoi destinaţia spiritului - care a fost numit în mod tradiţional suflet sau aspectul non-material al vieţii. Când spiritul părăseşte corpul, destinaţia lui se corelează

cu nivelul specific al conştiinţei sale, determinat de frecvenţa calibrată a acesteia. Putem presupune aşadar că sufletul se îndreaptă spre diferitele nivele ale iadului, purgatoriului, cerurilor, precum şi spre domeniile celeste sau nivelele astrale („planurile interioare") ori stările discarnate.
Precum un dop de plută aliat în apă sau un balon ailal în aer, fiecare spirit se ridică în domeniile infinite ale câmpurilor energetice ale conştiinţei până la propriul său nivel de flotabilitate. In acest proces nu este implicată nici o „judecată" externă sau constrângere divină. Fiecare fiinţa îşi radiază esenţa şi astfel îşi determină propriul destin. Prin urmare, justiţia divină este perfectă. Prin intermediul liberului arbitru, fiecare spirit devine ceea ce el însuşi a ales să fie. In cadrul tuturor tărâmurilor şi în fiecare moment există alegeri ale realităţii absolute - mereu prezentă şi a cărei alegere absolută rezultă în eliberare.
Prin analogie, putem spune că sufletul, unit sau nu cu un corp fizic, este într-o oarecare măsură asemănător unei mici particule aflate într-un câmp electromagnetic. Atracţia sau respingerea particulei depinde de mărimea. încărcătura, polaritatea şi poziţia acesteia într-un câmp mai larg. care include gradaţii ale energici şi puterii, precum şi diferite calităţi faţa de care particula va fi atrasă ori respinsă. Prin urmare, toate posibilităţile şi eventualităţile constituie o reflecţie a stării conştiinţei sau a nivelului de evoluţie al individului în cadrul întregului. Acest fapt este inevitabil, dat fiind că individul reprezintă „o parte" esenţială a întregului. S-ar putea spune că fiecare nivel al conştiinţei este reprezentat în cadrul câmpului amintit ca un atraetor, precum în teoria haosului.
In viaţa de zi cu zi, acest model poate li observat în interacţiunea oamenilor cu cele plăcute, respectiv neplăcute lor, cu toate atracţiile şi repulsiile aferente, exprimate în stiluri de viaţă, alegeri profesionale, comportamente sociale, obiceiuri, slăbiciuni, puncte tari şi identificări de grup.
î: Există oare unele tehnici simple menite a facilita această progresie?
R: Faceţi diferenţa între „acesta" şi „acela", între „cineva" şi „ceva", între „voliţional" şi „automat", între „observator" şi „ceea ce este observat". Puntea este durată prin delimitarea conştiinţei de observator/martor/conştienţă. Este precum delimitarea capacităţii de a vedea şi auzi de ceea ce vedem sau auzim propriu-zis.
Ochiul Sinelui este Sinele care dă sinelui capacitatea conştientei. Dacă soarele nu ar lumina, nimic nu ar fi vizibil. în

lipsa luminii Sinelui, Sinele nu şi-ar cunoaşte nici măcar propria existenţă. Dacă nu ar exista conştienta conştiinţei, nici corpul, nici eul nu ar sti unul de existenta celuilalt. Sfinţenia reflectă faptul că Divinitatea constituie sursa existenţei a tot ceea ce există, inclusiv a Sinelui.
Sinele infinit, atemporal şi nondualistic străluceşte în lumea dualităţii şi percepţiei ca sine. O caracteristică a sinelui (cu minusculă) este aceea de a nu fi conştient de adevărata sa sursă. De fapt, eul îşi reneagă în primul rând sursa, pretinzându-se a fi separat, autonom, autoactivat şi independent. Odată ajuns la nivelul raţiunii şi al capacităţii intelectuale, eul îşi atinge propriile limite şi începe să caute răspunsuri dincolo de eL Cu toate acestea, la nivelele mai scăzute ale evoluţiei intelectuale, intelectul tinde să fie plin de mândrie şi sa pretindă credit pentru toate capacităţile sau acţiunile, asumându-şi paternitatea acestora şi considerându-se apogeul evoluţiei.
La un moment dat, intelectul matur începe să discearnă informaţii spirituale, pe care apoi le urmează. Dar, şi de această dată, poate fi orbit de mândrie şi poziţionalităţi. Cu ajutorul experienţei de mai târziu şi al lucrării spirituale intense, smerenia poate slăbi puterea eului intelectual, permiţând prin aceasta o experimentare progresivă mai profundă a stărilor superioare ale conştiinţei spirituale. Acest prag constituie un dar ce însoţeşte disponibilitatea de a iubi, iar inspiraţia generată astfel conduce către domeniile păcii şi fericirii. Apoi, compasiunea devine o calitate dominantă şi transformă percepţia în viziune.
Desăvârşirea acestui proces presupune descompunerea sinelelui în Sine. Acest nivel, calibrat la valoarea 600, marchează acel nivel al conştiinţei numit în mod tradiţional iluminare. In acest punct, extazul poate genera deopotrivă incapacitatea de a funcţiona în lume si funcţionarea continuă în aceasta. Cu toate acestea, dacă extazul însuşi este abandonat apoi lui Dumnezeu, se instalează starea de înţelept. Pe măsură ce acest stadiu se maturizează, este posibilă sau nu o întoarcere către lumea în care Dorinţa lui Dumnezeu determină tot ceea ce urmează.
I: Oare dispare sensul sinelui? La urma urmei, eul se teme de moarte.
R: Când Sinele se dizolvă în Sine, acest proces este experimentat ca o mare expansiune de la ceea ce este limitat, trecător şi vulnerabil către Totalitatea nemuritoare şi infinită, care transcede toate lumile şi universurile. Astfel, Sinele nu este nicidecum subiect al morţii sau naşterii, deoarece el există dincolo de temporali ta te. Obscuritatea Sinelui a fost doar

rezultatul identificării greşite a percepţiei cu totalitatea Realităţii.
I: Ce se poate spune despre moartea fizică?
R: Poate suna surprinzător, dar nimeni nu-şi experimentează, de fapt, propria moarte. Desigur, există experienţa condiţiilor care preced moartea, dar în momentul în care survine „moartea" fizică, sufletul părăseşte corpul fără nici un efort şi, pur şi simplu, asistă la moartea corpului. Prin separarea de corp, fostul locatar al acestuia devine conştient de faptul că, în realitate, este un spirit. Uneori, acesta este momentul în care apare negarea. Spiritul este apoi atras spre destinaţia lui prin intermediul acţiunilor de atracţie/repulsie, care constituie consecinţele automate ale evoluţiei sufletului.
Şi de această dată este prezentă libertatea de alegere.
Salvarea este ajutată de devoţiunea pentru adevărul spiritual şi învăţătorii acestuia. Mila lui Dumnezeu este infinită si necondiţionată. Sufletul însuşi are puterea de a-şi determina propria soartă. Fiecare suflet este atras către nivelul potrivit cu o precizie absolută. Ceea ce este omniscient este incapabil de nedreptate sau capricii. Astfel, „fiecare fir de păr de pe capul omului este numărat" graţie cunoaşterii infinite a câmpului energetic. Nimic nu poate scăpa nici detectării, nici consecinţelor.
I: încotro se îndreaptă ştiinţa?
R: înţelegerea structurilor fundamentale ale lumii materiale a atins un stadiu major de dezvoltare graţie demonstraţiei şi descoperirii ultimului „tau neutrino" insesizabil. Ştiinţa îşi va deplasa probabil interesul către epistemologie, de vreme ce o continuare a funcţiei ştiinţei ar fi studiul conştiinţei înseşi. Pentru acest lucru, se va impune clarificarea procesului cunoaşterii şi a cum anume ne conştientizăm propria cunoaştere.
Se va descoperi astfel, că universul este o extrapolare a diferitelor categorii umane de fonnare şi procesare a conceptelor, In cele din urmă, vor fi depăşite limitele paradigmei newtoniene a realităţii (un nivel al conştiinţei de 499), fapt care va deschide calea studierii proceselor naturii şi vieţii înseşi, toate acestea fiind situate dincolo de logică, formă, percepţie şi dualitate.
Cercetarea spirituală va fi legitimată, iar investigaţia îşi va îndrepta atenţia înspre interior şi nu în afară. Se va descoperi că acţiunea de a căuta o realitate obiectivă constituie, de fapt, un act pur subiectiv, descoperire care, în sine, figurează drumul către iluminare. Omenirea va fi înălţată către înălţimi tot mai mari pentru ca, în cele din urmă, să atingă stadiul unităţii în care fiecare trăieşte pentru Totalitate.

Această evoluţie a devenit o posibilitate reală în ultimii ani. Câmpul total al conştiinţei umanităţii este în creştere. Un fapt de o importanţă majoră este acela că amintitul nivel al conştiinţei omenirii a depăşit, în sfârşit, pragul critic al Integrităţii (Adevărului), situat la valoarea 200, şi a ajuns la actualul nivel de 207. Orice act de bunătate, consideraţie, iertare sau iubire influenţează pe toată lumea. Chiar şi în lumea fizică, mai sunt încă multe dimensiuni de descoperit. Viteza luminii poate fi depăşită/accelerată (după cum susţine Lijun Wang în Nature, 20 Iulie 2000). Universul se dezvoltă şi se extinde cu o rată veşnic crescătoare. Cunoaşterea naturii conştiinţei are darul de a catapulta înţelegerea spre capacităţi şi descoperiri tot mai mari. Călătoria presupune trecerea de la cunoaştere la Cunoaştere, de la percepţie Ia omniscienţă. Adevăraţii oameni de ştiinţă considera că totul are o importanţă egală. Dat fiind acest fapt, adevăraţii oameni de ştiinţă din zilele noastre vor deveni misticii viitorului, Singura cerinţa este aceea de a fi dedicaţi adevărului.
Dezvoltările geneticii şi bionicii vor face ca etica şi conştiinţa să devină din ce în ce mai importante. Vom simţi cu adevărat nevoia de a cunoaşte ce anume face ca fiinţa umana să fie o fiinţă umană.
I: Cum anume se corelează depăşirea acestor contrarii aparente cu înţelegerea de sine sau cu iluminarea?
R: Pe scurt, înţelegerea sau iluminarea constituie condiţia în care sensul sinelui se transferă de la cele limitate, lineare şi materiale, către domeniul nonlinear, infinit şi lipsit de formă. „Eul" se mută din lumea vizibilă în cea invizibilă. Acest fenomen se petrece ca o schimbare a conştientei, ca o trecere de la identificarea percepţiei formei ca fiind obiectivă şi reală la conştientizarea faptului că subiectivitatea constituie realitatea ultimă.
Ceea ce este ultim şi etern transcende deopotrivă obiectivitatea şi subiectivitatea, fiind dincolo de conştientă. Este ceea ce în literatura spirituală antică se numeşte Spiritul Suprem. Din acest Suprem provine tot ceea ce este manifestat şi nemanifestat, orice conştiinţă si conştientă, orice existentă. Tot ceea ce Este, fie că are formă, fie că este lipsit de formă, tot ceea ce este linear şi tot ceea ce este non-linear, tot ceea ce apare prin creaţie, toate posibilităţile şi toate realităţile. Supremul este dincolo de existenţă şi nonexistenţă, dincolo de fiinţare, dincolo de toţi zeii, dincolo de toate cerurile şi formele spirituale, dincolo de toate denumirile si definiţiile, dincolo de toate divinităţile si denotaţiile spirituale. Divinitatea însăşi se naşte din Suprem.

CAPITOLUL XXI
Genezei: creaţie şi evoluţie

întrebare: Cum anume a apărut viaţa, aşa cum o cunoaştem noi?
Răspuns: Este evident că viaţa a provenit din potenţialitatea infinită a Nemanifestatului, care este singurul dotat cu suficientă putere pentru a o crea. Lumea materială a formei nu este decât un efect, lipsit de putere intrinsecă - şi cu atât mai puţin de puterea Creaţiei. Puterea emana din Realitatea Supremă care, deşi ea însăşi este lipsită de forma, este intrinsecă în aceasta.
Atunci când Radianţa Spiritului Infinit/a lui Dumnezeu/Luminii se revarsă asupra materiei inerte, se generează în cadrul respectivei substanţe o influenţă organizatoare şi o potenţialitate care constituie un efect al câmpului de atracţie al vieţii situat în cadrul conştiinţei. Astfel, viaţa este creată prin intermediul luminii Divinităţii, care constituie sursa fundamentală a întregii existenţe. In acest proces conştiinţa este agentul.
în aparenţă, forma apare ca o calitate a substanţei/materiei. Cu toate acestea, viaţa nu este diadică, ci triadică, deoarece între calităţile substanţei se impune necesitatea existenţei unui agent menit dezvoltării şi acţiunii. Acest al treilea aspect apare în conştiinţă ca model de atracţie şi se manifestă ca protoplasma originară.
Viaţa nu poate apărea numai din substanţă, deoarece emergenţa sa presupune tocmai prezenţa Radianţei Divinităţii. Pentru ca viaţa să continue, sunt necesare propagarea şi susţinerea acesteia. Modelele de atracţie ale creaţiei sunt nişte structuri triunitare în care prezenţa lui Dumnezeu activează potenţialitaţile oriunde există condiţii favorabile.
La început exista Dumnezeu ca lumină, care constituie energia creaţiei şi a întregii vieţi. La început exista numai o energie şi un potenţial infinit, şi apoi aceasta enegie s-a manifestat ca materialitate si substanţă. Activarea bazei diadice a structurii materiei a fost făcută posibilă de intervenţia unui agent care a însufleţit-o, astfel încât viaţa s-a putut desfăşura.
Primele forme de viaţă erau extrem de simple şi primare şi principala lor sarcină era aceea a supravieţuirii şi înmulţirii. Conştiinţa constituia asentul de activare a evoluţiei si, în cadrul acesteia, câmpurile de atracţie au dat formei modele, făcând astfel posibile- feed-backul şi învăţarea. Evoluţia s-a petrecut în cadrul câmpurilor de atracţie ale conştiinţei, care au manifestat forme de

viaţă tot mai complexe, dotate cu inteligenţă intrinsecă primară şi cu capacitatea de reţinere a informaţiilor. Motilitatea a apărut împreună'cu alte învăţări adaptative. Necesitatea stocării informaţiilor şi comunicării a generat crearea sistemului nervos şi, în cele din urmă, a creierului.
Creaţia include estetica inteligenţei şi emergenţa vieţii în nesfârşita etalare a frumuseţii şi graţiei. Prin urmare, evoluţia constituie manifestarea graţiei lui Dumnezeu ca o creaţie continuă modelată de inteligenta conştiinţei însăşi,
Viaţa este manifestarea radianţei lui Dumnezeu, exprimată de evoluţia universului. Noi suntem deopotrivă produsele şi martorii procesului etern şi continuu al creaţiei.
Ştiinţa se adresează exclusiv mecanismelor formei, dar viata este comprehensibilă numai din perspectiva domeniilor non-lineare ale conştiinţei. Acesta este motivul pentru care acum ştiinţa manifestă un mare interes pentru studierea conştiinţei înseşi. S-a ajuns, în fine, la înţelegerea faptului că ştiinţa conştiinţei constituie cea mai fructuoasă zonă de investigaţie pentru evoluţia viitoare a omenirii.
I: De ce anume este atât de importantă evoluţia conştiinţei?
R: Creşterea conştientei este crucială pentru omenire pentru că, în lipsa ei, umanitatea se găseşte într-un impas. Domeniul principal în care a evoluat omul în ultimii 1.000 de ani ai istoriei sale este cel tehnologic. Calitatea vieţii s-a îmbunătăţit, dar pentru majoritatea populaţiei lumii a rămas într-un impas. Cele mai mari probleme ale umanităţii - precum sărăcia, crima, dependenţa, dezordinile emoţionale şi psihiatrice, conflictele şi războiul - au rămas aceleaşi timp de mii de ani. Pentru a ne opri doar la un singur exemplu, în acest secol au existat două războaie mondiale, marea criză economică mondială, epidemii, tot mai multe probleme cauzate de infracţionalitate, droguri şi sărăcie. Progrese reale au fost făcute în special în domeniul medicinii, o dată cu eradicarea anumitor boli şi cu alinarea deficienţelor mentale.
Până în 1986, nivelul conştiinţei omenirii (aşa cum am mai arătat); a rămas în marjele negative şi distructive ale gamei inferioare pragului 200. Câtă vreme acesta a stagnat la nivelul 190, umanitatea era prinsă într-un nivel al suferinţei. Soluţiile populare propuse pentru rezolvarea problemelor sociale - precum fascismul, comunismul, dictaturile şi schemele utopice -au sfârşit prin a genera condiţii mai rele chiar decât cele de la care au pornit şi pe care îşi propuneau să le rezolve. Chiar şi religia a devenit un mare opresor, implicându-se în masacre şi cruzimi de proporţii uriaşe. Corupţia puterii a invadat fiecare zonă a activităţii umane.

Progresul care s-a petrecut în societate a provenit (şi a fost susţinut) de o minoritate a populaţiei lumii, care calibra peste nivelul 200. Astfel, putem presupune că medicina şi ştiinţa (care se găsesc amândouă în marjele nivelului 400) au fost contribuitorii majori ai amintitelor beneficii, in marjele valorii de 300 se găseşte un alt factor benefic al societăţii - industria. Prin contrast, este semnificativ faptul că şi în prezent majoritatea populaţiei lumii calibrează sub nivelul integrităţii, situat la valoarea 200.
Această negativitate de masă a continuat să fie contrabalansa-tă de o mică minoritate a populaţiei lumii, situată în marja pozitivă la un nivel foarte înalt. Acest număr mic de oameni situaţi la nivele superioare este suficient pentru a contrabalansa negativitatea marii mase. Dacă negativitatea nu ar putea fi contrabalansată, ea ar culmina în cele din urmă cu distrugerea omenirii.
La un nivel general al conştiinţei de 190, anihilarea nucleară a omenirii nu a constituit numai o posibilitate, ci chiar o probabilitate. Bombele care puteau anihila orice formă de viaţă de pe planetă fuseseră luate în calcul şi planificate de către naţiunile militariste, pentru a fi folosite ca mijloc de răzbunare în cazul unei înfrângeri militare. Apocalipsa profeţită a fost doar la un singur pas de manifestarea sa deplină. Semnalul profeţiei punea întrebarea dacă marele urs din nord, adică Rusia (URSS), avea să rămână atee sau avea să se întoarcă la Dumnezeu. Căderea comunismului ateu a semnificat o schimbare a echilibrului pentru întreaga omenire, nivelul de conştiinţă al acesteia crescând de Ia 190 la 207, fapt care a evitat distrugerea umanităţii.
Deşi din punct de vedere istoric există tendinţa de a arunca vina pentru orice catrastrofa asupra anumitor lideri, în realitate, aceştia nu ar fi putut avea succes fără sprijinul maselor. Acestea, dacă au un nivel general al conştiinţei situat sub valoarea 200, sunt vulnerabile la concepte distorsionate, slogane, propagandă şi programare în masă prin ură, răzbunare, mândrie, mânie, şi lăcomie..Prin urmare, este crucial pentru evoluţia omenirii ca nivelul general al conştiinţei acesteia să fie păstrat peste valoarea
Prin contrast, într-un recent sondaj de opinie efectuat în Statele Unite ale Americii, 79% dintre respondenţi s-au pronunţat în favoarea pedepsei capitale, deşi pedeapsa cu moartea constituie o violare evidentă a tuturor învăţăturilor spirituale majore. In plus, studii date de curând publicităţii arată că incidenţa criminalităţii este foarte ridicată în statele care recurg încă la pedeapsa capitală şi foarte redusă în statele în care pedeapsa cu moartea a fost abrogată. Toate aceste opinii survin într-o societate care a fost tot mai mult conştientizată de frecventa mare de cazuri în care

persoane nevinovate au fost condamnate la moarte - într-o asemenea măsură încât guvernatorii au declarat un moratoriu cu privire la pedeapsa cu moartea. In prezent, nivelul conştiinţei Statelor Unite ale Americii este situat la valoarea 425.
Nivelul de conştiinţă care sprijină pedeapsa cu moartea se găseşte sub valoarea 200 şi este în mod tradiţional asociat cu „splina". în acelaşi timp, este considerat sămânţa urii, cruzimii şi răzbunării si - într-un mod foarte interesant - constituie exact nivelul crimei înseşi. Prin urmare, consecinţele crimei, în ceea ce priveşte conştiinţa, par să fie aceleaşi, indiferent dacă acuzatul este vinovat sau nu.
î: De ce anume există o înţelegere atât de limitată (şi chiar o confuzie) cu privire la creaţie?
R: Problema ţine exclusiv de paradigmă. în dimensiunea newtoniană lineară (cu toate limitările inerente ale acesteia, generate de credinţa în cauzalitatea lineară), cauza universului este căutată în timp şi spaţiu. Această abordare aduce desigur în discuţie, ca pe o problemă insolvabilă, întrebarea referitoare la „cauza primă". Orice cauză am indentifica, se va putea pune la fel de întemeiat problema cauzei acesteia - şi tot aşa, într-o regresie infinită.
înţelegerea totalităţii reclamă înţelegerea deopotrivă a dimensiunilor lineară şi non-lineară. Creaţia provine din sursa non-lineară infinită a Creaţiei, ca un proces continuu, aflat dincolo de timp şi spaţiu. în această desfăşurare, transcendentul nemanifestat devine imanentul manifestat. Imanentul energizează apoi transformarea prin intermediul evoluţiei, lucru care nu înseamnă altceva decât dezvăluirea formelor creaţiei. Astfel, universul nu are o cauză, ci o sursă, în nemanifestat.
Cu puţină reflecţie, va deveni evident următorul fapt: creaţia nu poate constitui un eveniment staţionar în timp pentru că, dacă ar fi astfel, Creatorul însuşi ar trebui să fie limitat în timp şi în spaţiu. Fie şi numai prin această limitare, Creatorul ar fi pus în situaţia imposibilităţii de a crea. Puterea infinită este dincolo de formă. Numai ceea ce este lipsit de formă are puterea de a crea forma.
Mintea umană neiluminată este incapabilă să înţeleagă puterea infinită. Ea încearcă să prindă o înţelegere, dar foloseşte instrumentele neadecvate pentru aceasta. Răspunsurile nu pot fi găsite în paradigma cauzalităţii lineare, care este o paradigmă a foiţei şi se bazează pe noţiunea de cauzalitate.
î: Atunci înseamnă că în nesfârşitele neînţelegeri dintre evoluţionişti şi creaţioniştii religioşi greşesc ambele părţi?
R: Se pare că tocmai acesta este motivul pentru care conflictul

nu-şi găseşte rezolvarea. Creaţioniştii fac aceeaşi eroare ca scepticii şi adepţii teoriei ştiinţifice - şi anume prin faptul că presupun existenţa unui „creator" care a creat întregul univers în timp şi spaţiu şi apoi s-a retres undeva în ceruri. Evoluţioniştilor le scapă şi lor din vedere esenţialul. Creaţia este continuă şi în desfăşurare datorită omniprezentei lui Dumnezeu. Evoluţia nu este decât un mod de a exprima şi dezvălui desfăşurarea continuă a creaţiei.
Este evident că un Dumnezeu infinit nu are nici început, nici sfârşit Ceea ce este dincolo de toate dimensiunile nu poate face subiectul limitării.
In conformitate cu ştiinţa actuală, energia potenţială dintr-un centimetru cub de spaţiu vid este mai mare decât masa întregului univers. Ceea ce încă nu a fost observat este că energia potenţială din fiecare centimetru cub de spaţiu creşte continuu, cu o rată infinită (puterea nemanifestatului este mai mare sau egală cu cea a manifestatului).
Gloria, măreţia şi puterea infinită a lui Dumnezeu au fost foarte mult subestimate şi neînţelese de om. Odată cu înlocuirea sinelui cu Sinele, puterea omnipotenţei este făcută cunoscută în virtutea faptului că sursa şi realitatea omului rezidă în infinit. Dumnezeu nu are nici o limită.
O aproximare alegorică a realităţii ar fi să afirmăm că durata totală a întregului timp al infinitului este mai mică de o secundă. In acest punct, devine evident că o paradigmă nu poate fi întinsă pentru a include alta.
I: Care este adevărul inerent în Cartea Genezei?
R: Intr-un mod foarte interesant, cartea Genezei este una dintre cele trei cărţi ale Vechiului Testament (alături de Psalmi şi Proverbe) care, supuse fiind testării kinesiologice, generează un răspuns pozitiv. în ea se afirmă faptul că actul creaţiei a luat naştere din întunericul şi vidul nemanifestatului, luând forma luminii prin mijlocirea Duhului lui Dumnezeu. Lumina a creat materia sau forma şi apoi a dat naştere vieţii, în formele progresive ale vegetaţiei peştilor, păsărilor şi celorlalte animale.
A fost reiterat faptul ca sursa puterii Creaţiei a fost „lumina". Fiecare apariţie animală este afirmată ca o expresie a esenţei acesteia în lumea formei. In cele din urmă, omul a fost creat în aşa fel încât să aibă o putere mai mare decât celelalte creaturi însufleţite. Apoi a venit avertismentul de a evita dualitatea, precum şi cel referitor la irealitatea binelui şi răului, care sunt legate de percepţie şi dau naştere credinţei în irealitate. Această precizare era necesară deoarece omul era o creatură limitată şi, spre deosebire de o zeitate iluminată, nu putea face deosebirea între adevăr şi falsitate.

Omul a intrat în existenţa formei şi a numit toate animalele pământului. Cu toate acestea, conştiinţa sa avea suficientă putere pentru a da naştere credinţei. După căderea în capcana dualităţii, mintea umană a început să creadă în realitatea şi existenţa independentă a falsităţii. Creându-şi această credinţă în pseudorealitatea falsităţii, omul a devenit subiect al suferinţei în toate formele variate ale acesteia: ruşinea, mândria, vinovăţia, fratricidul şi ameninţarea pedepsei şi fricii. Dată fiind această condiţie, s-a impus necesitatea apariţiei din ceruri a unor Avataruri şi Buddha ai iluminării, care au arătat limpede faptul că numai prin intermediul depăşirii dualităţii (în acest caz, cea a binelui şi răului) se poate reveni la inocenţa primordială.
Limitarea conştiinţei umane ia un nivel vulnerabil în faţa erorii este atribuită din punct de vedere istoric dorinţei de putere şi cunoaştere. Astfel, omul, la scurtă vreme după creaţia sa, a decăzut din starea iluminată, devenind subiect al erorii.
Acţiunile provenite din nivelele conştiinţei situate sub valoarea 200 sunt etichetate în mod tradiţional ca păcate. Toţi marii învăţători spirituali au prevenit mulţimile să evite păcatul din cauza consecinţelor karmice ale acestuia, materializate în forma iadului. Se părea însă, că omul nu putea depăşi nivelul 200 al conştiinţei neajutat. Astfel, s-a impus nevoia intervenţiei salvatorilor, al căror nivel al conştiinţei era atât de înalt, încât simpla aliniere cu aceştia putea determina creşterea nivelului de conştiinţă al oamenilor peste pragul 200.
Nivelelor conştiinţei situate sub valoarea 200 Ic lipseşte puterea şi, prin urmare, o substituie cu forţa. Dar înălţarea spirituală necesită putere, iar aceasta se găseşte în nivelele invizibile ale spiritului. Salvatorii au ajutat depăşirea nivelelor inferioare în virtutea puterii care radia precum un câmp energetic. Astfel, valoarea dedicaţiei religioase sau spirituale - în forma rugăciunii, devoţiunii sau adoraţiei - rezidă în faptul că aceasta îl califică pe credincios să beneficieze de graţia lui Dumnezeu, care radiază prin învăţătorii divini.
Toate afirmaţiile de mai sus pot fi verificate prin intermediul testării kinesiologice. Simplul fapt de a-şi imagina sau de a se gândi la un personaj divin induce un răspuns puternic al subiectului. Prin urmare, rugăciunea şi devoţiunea religioasă sau spirituală au un efect pozitiv ce poate fi demonstrat imediat. In realitate, toţi oamenii care calibrează sub nivelul 600 au nevoie de un salvator, lucru care înseamnă că omenirea în ansamblul ei are nevoie de contribuţia marilor învăţători spirituali.
Putem face câteva observaţii în legătură cu cele de mai sus.

O observaţie universală, făcută de mii de clinicieni de-a lungul anilor,? este că există anumiţi stimuli care generează slăbirea tuturor subiecţilor în timpul testării kinesiologice. In acest sens, pentru a demonstra unei audienţe largi viabilitatea metodei kinesiologice, se obişnuieşte următorul procedeu: subiecţilor le este cerut să privească o lampă fluorescentă sau să ţină deasupra plexului solar un plic în care se află pesticide. Aceşti stimuli induc slăbirea generală a întregii audienţe. Simpla acţiune de a privi un măr contaminat cu pesticide poate induce slăbirea unei audienţe de sute de persoane. (Prin contrast, dacă audienţa îşi imaginează o figură divină, generează invariabil un răspuns puternic.)
Odată, s-a prezentat la clinică un grup de oameni pentru a învăţa despre kinesiologie şi, în mod suiprinzător, niciunul dintre stimulii negativi nu avea efect asupra lor. Erau pur şi simplu imuni la negativitatea externă. Discutând ulterior cu ei, s-a dovedit că erau cu toţii studenţi sau aspiranţi spirituali, care urmaseră un curs spiritual numit Un curs în miracole. Această descoperire a fost una foarte importantă şi a condus la o serie de investigaţii ulterioare, în care studenţii care doreau să urmeze vreme de un an seminarul Un curs în miracole erau testaţi înaintea începerii acestuia şi apoi periodic, pe parcursul său. în preajma lecţiei 75, ei şi-au pierdut vulnerabilitatea în faţa stimulilor negativi (seminarul Un curs în miracole are la bază puterea iertării). Aceasta face posibilă înlocuirea percepţiilor eului şi a poziţionalităţii dualiste aferente acestuia cu adevărul care înlocuieşte falsitatea. Lecţia esenţială din Un curs în miracole este cea în care studentul înfăptuieşte această înlocuire. Cu toate acestea, pentru ca această lecţie să poată fi predată şi asimilată, trebuie urmate zilnic şi în conformitate cu recomandările, cclălalte 74 de lecţii anterioare. (Un curs în miracole calibrează la nivelul 600.)
O altă observaţie relevantă referitoare la puterea spirituală provine din studierea Organizaţiei Alcoolicilor Anonimi, care are un câmp energetic general calibrat la nivelul 540 (corespunzător iubirii necondiţionate). Este o observaţie comună că, atâta vreme cît persoana în cauză rămâne în cadrul influenţei acestui câmp energetic puternic, nu mai bea, iar atunci când decide să părăsească Organizaţia Alcoolicilor Anonimi, se reapucă de băut. Astfel, până în momentul în care nivelul personal al conştiinţei unei persoane nu atinge cel puţin valoarea 540, vindecarea depinde de puterea spirituală a grupului însuşi. Acest lucru este comparabil cu expunerea piliturii de fier la un câmp electromagnetic puternic.
I: Cum anume explicaţi miracolul?

R: Termenul de „miracol" provine din paradigma newtoniană, care este limitată la logică, materie, formă şi cauzalitate. Miracolele pot fi înţelese numai din domeniul nonlincar. Atunci când puterea spirituală se concentrează asupra percepţiei, ca este înlocuită de viziunea realităţii aflate dincolo de domeniul logicii. în experienţa omenirii, iertarea constituie probabil cel mai frecvent element declanşator al acestui fenomen, deoarece ea aduce cu sine vindecarea şi întoarcerea atributelor spirituale pozitive - aşa cum este iubirea. Acest lucru îl vedem demonstrat în atitudinea veteranilor celui dc-al doilea război mondial, în care foştii inamici implacabili s-au iertat de mult unii pe ceilalţi, iar ura lor a fost înlocuită de respect şi fraternitate.
î: Kart Jung a introdus conceptul de sincronicitate. Este acest concept mai uşor de înţeles acum?
R: Nivelul conştiinţei geniului lui Freud calibrează la nivelul 499, în vreme ce al lui Jung se găseşte la valoarea 540. Prin urmare, Jung putea înţelege realitatea dincolo de limitările logicii convenţionale. Acest salt în conştiinţă i-a permis lui Jung să intuiască faptul că cele vizibile provin din invizibil, domeniul în care sălăşluieşte şi puterea.
Câmpurile de atracţie ale conştiinţei pot, prin urmare, să influenţeze evenimente multiple, graţie calităţii sincronicităţii. Această sincronicitate nu poate fi explicată în cadrul dimensiunii lineare. Insă, pentru cei care au evoluat dincolo de nivelul 600 al conştiinţei, miracolul şi sincronicitatea constituie principalele modele de viaţă. De asemenea, ei demonstrează validitatea caracteristicilor conştiinţei despre care se vorbeşte adesea - şi anume că energia urmează gândul sau că ceea ce este gândit tinde să se materializeze.
Plecând de la această înţelegere, utilitatea vizualizării a devenit bine cunoscută. Sincronicitatea înseamnă o corelaţie, dar nu o' Cauzalitate. Corelaţia este un model din domeniu! inobservabil care se manifestă simultan într-un timp şi spaţiu aparent divergent. Astfel, mii de particule de pilitură de fier pot fi influenţate de un singur cîmp electromagnetic în cadrul căruia o schimbare foarte uşoară va induce o schimbare simultană a evenimentelor observabile.
în expresia de conştiinţă, puterea spirituală are capacitatea de a influenţa o mare multitudine de minţi individuale şi, prin urmare, de evenimente. In viaţa de zi cu zi, deşi succesiunile sunt atribuite logicii şi intenţiei, în realitate, oricine înţelege că ele se produc ca rezultat al aspectelor intangibile ale atitudinii, perspectivei, sentimentelor, chemării şi inspiraţiei.

Viaţa, aşa cum o observăm şi o experimentăm, constituie rezultatul aspectelor intangibile din domeniul invizibilului care îşi găsesc forma şi organizarea pentru a facilita intenţia, precum şi atracţia şi aversiunea. Calitatea vieţii nu este determinată de aspectele tangibile, ci de semnificaţia acestora.

Din fericire, un gând de iubire este enorm mai puternic decât unul negativ. Dacă nu ar fi aşa, n-ar mai fi fost nimeni pe această planetă pentru a spune povestea.

ANEXA A

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor

Capitolul 1:920
Capitolul 11:946
Capitolul 2: 920, Capitolul 12: 979
Capitolul 3: 945, Capitolul 13: 968
Capitolul 4: 951, Capitolul 14: 963
Capitolul 5:981, Capitolul 15: 946
Capitolul 6:944, Capitolul 16: 985
Capitolul 7: 949, Capitolul 17:925
Capitolul 8:942, Capitolul 18: 955
Capitolul 9: 967, Capitolul 19:965
Capitolul 10: 994, Capitolul 20: 944
Capitolul 21: 944
In întregul ei, cartea calibrează la nivelul 980.

ANEXA B
Harta scalei conștiinței

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conștiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
înțelept	Semnificativă	Rațiune	400	înțelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Autentic
îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	Înrobire
Punitiv	înfricoșătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobator	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rea	Vinovăție	30	învinovățire	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Rușine	20	Umilire	Eliminare

ANEXA C
Calibrarea nivelelor conştiinţei

Informaţii generale
Câmpul energetic al conştiinţei posedă o dimensiune infinită. Anumite nivele ale acestuia se corelează cu conştiinţa umană, iar acestea au fost calibrate de la „1" la „1.000" (vezi harta Scalei Conştiinţei). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiinţa umană.
Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvenţă sau câmp eriergetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conştiinţei. Astfel, fiecare persoană sau fiinţă care a trăit vreodată, precum şi orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acţiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poate fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.
Tehnica
Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da" sau „nu", Ia anumiţi stimuli. în medicina holistică, este realizat de obicei astfel: cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ţine cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanţă, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă" şi, daca substanţa testată este benefică pentru subiect, braţul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi braţul subiectului va slăbi.
Testarea a fost efectuată de mii de practicieni din toată lumea timp de mulţi ani, iar siguranţa şi acurateţea rezultatelor a fost studiată şi documentată în detaliu, (vezi Leduri Recomandate).
Este important de notat faptul că, pentru obţinerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenţia din spatele interogaţiei trebuie să fie una integră. Mulţi ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului.
Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinţei însăşi la o substanţă sau declaraţie. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieţii generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinţei care este prezent în orice fiinţă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creşterea tonusului muscular al corpului (în general, cel mai des

folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop).
Dacă o declaraţie este falsă, respectiv dacă o substanţă este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieţii - respectiv că răspunsul este „nu".
Pentru efectuarea testării kinesiologicc este nevoie de două persoane: cel care efectuează testarea şi, respectiv, subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal Subiectul testării îşi ţine ochii închişi. Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea" într-o formă declarativă. Acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da" sau „nu", prin intermediul testării kinesiologicc. De exemplu, este incorect să întrebaţi: „Este oare acesta un cal sănătos?". Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos", respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav".
După formularea acestei declaraţii, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i în acelaşi timp .xezistă". Braţul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da", respectiv poate slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu".

Calibrarea nivelelor specifice
Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv, se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta Scalei Conştiinţei). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.
Se poate testa absolut orice afirmaţie, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau trecut).
Calibrarea numerică:
Exemplu: „Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700." (Da/Nu); Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200."(Da/Nu)
Limite
Testarea kincsiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nici o limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiinţa nu are limite nici în timp, nici în spaţiu. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi

testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credinţă al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacţie de aversiune la stimulii nocivi şi carnea sângerează. Acestea constituie calităţi ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt, conştiinţa nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existenţă reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existenţă propriu-zisă în realitate.
Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezenţă.
Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricităţii, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absenţa electricităţii. în realitate, nu există nimic de genul „nimicului". Aceasta este o afirmaţie deopotrivă subtilă şi crucială pentru înţelegerea naturii conştiinţei. Conştiinţa este capabilă să recunoască doar Adevărul Ea pur şi simplu eşuează să răspundă la falsitate. In mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în faţa oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.
Pentru a calibra un nivel
Nivelele calibrate se raportează la o scală de referinţă specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta Scalei Conştiinţei, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează; „Pe o scală a conştiinţei umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/actiune/substantă calibrează peste...(un număr)". Sau: „Pe o scală a conştiinţei unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmaţie calibrează peste ...(indicaţi un anumit număr)".
Informaţii generale
Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmaţia trebuie făcută cât mai specific. Evitaţi folosirea termenilor generali precum „este oare aceasta o slujbă bună?'4. „Bună" în ce sens? Al salarizării? Condiţiilor de muncă? Posibilităţilor de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza
Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă. întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puţin una dintre aceste două părţi va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie

întrebările adecvate, chiar şi atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu"(Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină" (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează" obiectul şi spune: „întreabă: l-am agăţat pe uşa de la baie?". Atunci cel care efectuează testarea spune; „obiectul este agăţat pe uşa de la baie".(Răspuns: da). în cazul de faţă, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprise sa alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obţine astfel orice informaţie, despre absolut orice lucru din: prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucişată, acurateţea poate fi confirmată cu uşurinţă. Este normal să fii sceptic la început. Cu toate acestea, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziţie în mod instantaneu un număr mai mare de informaţii decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilităţile acestei metode sunt în mod evident nelimitate şi uimitoare.

ANEXA D

Tehnica de calibrate corectă

Toate calibrările sunt efectuate luând ca punct de reper harta Scalei Conştiinţei.

întrebaţi: „Pe o scală de la 1 la 600, daca 600 reprezintă Iluminarea, acest învăţător/ învăţătură/gând calibrează la nivelul.,.(spuneţi un număr)".

Scala este doar relativă, iar numerele au fost alese în mod arbitrar. Dacă nu este folosită ca punct de reper o anumită scală, numerele obţinute vor fi arbitrare. Oricine îşi poate întocmi propria scală.

Dacă nu se specifică o anumită scală, cititorii pot obţine numere uimitoare, situate peste valoarea 1.000. Cu toate acestea, luând ca punct de reper scala amintită mai sus, nici o persoană care a existat pe această planetă (inclusiv toate marile Avataruri) nu a calibrat vreodată peste valoarea 1.000.

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viaţă al Asociaţiei Psihiatrice Americane, precum şi membru a

numeroase alte organizaţii profesionale. Terapeut şi conferenţiar foarte, respectat, apariţiile sale televizate includ The MacNeil/ Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show şi The Today Show, documentare ştiinţifice şi multe altele.

Este autorul a numeroase articole ştiinţifice şi spirituale, cărţi, casete'şi serii de conferinţe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al cărţii „ Orthomolecular Psychiatty - Psihiatria Ortomolecuiară". Activitatea sa terapeutică, didactică şi de cercetare este menţionată în Who's Who in America şi Whos Who in the World. Pentru câţiva ani a fost consultant al diocezelor Episcopale şi Catolice, ordinelor monastice şi Mănăstirii Zen. Doctorul David R. Hawkins a ţinut numeroase conferinţe şi prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universităţile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham şi Harvard. El a fost cel care ţinut conferinţa anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomaţiei internaţionale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate, ce constituiau ameninţări majore la adresa păcii mondiale. în recunoaşterea contribuţiei pe care a adus-o umanităţii, Doctorul Hawkins a fost înnnobilat, devenind cavaler al Ordinul Suveran al Ospitalierilor Sf. loan din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prinţul de coroană Valdemor al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Cercetările doctorului Hawkins cu privire la natura conştiinţei au condus la publicarea dizertaţiei sale de doctorat analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelelor conştiinţei umane". Aceasta a constituit baza ştiinţifică de la care a fost scrisă cartea Putere versits Forţă; o anatomie a conştiinţei, devenită ulterior text universitar. Cartea a fost publicată în numeroase ediţii străine şi a figurat în topul primelor zece cărţi cel mai bine vândute în multe ţări, fiind salutată de mulţi lideri mondiali şi mulţi laureaţi ai Premiului Nobel, printre care şi Maica Tereza.

în 1999 doctorul Hawkins a fost invitat de dr. Jin-Hee Moon, fostul asistent al lui Dalai Lama, pentru a vorbi în Coreea şi a se întâlni cu oficiali guvernamentali şi numeroase grupuri spirituale, inclusiv Centrul de Cercetări Avansate în domeniul Yoga din Seul Rezultatele vizitei au fost salutare, după cum s-au reflectat şi în articolele mass-media. Dr. Hawkins a fost invitat din nou la Seul, în septembrie 2000, când i-a fost făcută onoarea de a fi numit „Tae Ryoung Sun Kak Tosa" (ceea ce se poate traduce ca

Suflet Mare, învăţător de frunte al Căii Iluminării). Frumosul document, scris în caligrafie coreeană, a fost pregătit şi prezentat de către generalul Kyong-Suk Jang, în 25 septembrie 2000, la Seul.
Presa a relatat în detaliu conferinţa doctorului Hawkins, în care acesta a descris nivelele conştiinţei şi a vorbit despre importanţa cercetării în domeniul dinamicilor non-lineare pentru viitorul umanităţii („Puteţi discerne adevărul de falsitate", în ziarul Hankyork Daily, din 16 septembrie 2000). Deşi în Seul plouase continuu săptămâni de-a rândul înaintea conferinţei, la finalul acesteia soarele a ieşit pe neaşteptate, într-o strălucire superbă, iar un curcubeu a apărut pe cer ca şi cum ar fi afirmat şi întărit predicţia unui viitor optimist pentru umanitate.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conştientei, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început şi au direcţionat apoi procesul înţelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărţi.
La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere sub-verbală - dar completă - a semnificaţiei că „Sunt" - urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienta fiinţării înseşi. In acel moment, Sinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a tăcut intrarea dualitatea între „3ste" şi „Nu este".
De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant. Uneori, Sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.
în 1939 eram „băiatul cu ziarele" în Wisconsin, „beneficiind" de un traseu de 17 mile. Intr-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vîntului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă unde m-am ascuns. Curând, viitura s-a oprit şi i-a luat locul

o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezenţă a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esenţă. Pe măsură ce conştienta mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început sa uit de prezenţa propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o prezenţă infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce părea a fi fost eoni, am fost readus la cunoştinţă de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit faţa înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu şi din pricina suferinţei sale am ales, totuşi, să o fac. Intr-un fel, am empatizat cu teama sa în faţa morţii mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experienţa mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înţeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experienţe spirituale, altele decât cele din vieţile sfinţilor Dar, după această experienţă, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învăţătura religiilor tradiţionale, pierzându-şi semnificaţia şi, paradoxal, am devenit agnostic. în comparaţie cu lumina divinităţii pe care o simţisem eu scăldând întreaga existenţă, divinitatea religiei tradiţionale pălise. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

în timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori apropape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minţii şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca şi cariera mea, de altfel, ajungând să fiu destul de cunoscut şi apreciat. Totuşi, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viaţa profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase Ia o stare extremă, fiind în acelaşi timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferinţă şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „şi dacă,

totuşi, Dumezeu există?" Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştienţă şi când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forţă, încât eram paralizat de veneraţie.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezenţă Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistentă. Această Prezenţă a înlocuit ceea ce fusesm „eu"; corpul meu şi acţiunile sale erau controlate numai de Voinţa Infinită a Prezenţei. Lumea era iluminată de claritatea unei Unităţi Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumuseţea şi perfecţiunea lor infinită. Această linişte a durat nouă luni. Nu mai aveam o voinţă a mea, proprie, entitatea mea fizică îşi vedea de treabă sub direcţia voinţei deopotrivă infinit de puternice şi extrem de tandră a Prezenţei. In această stare, nu exista nici o nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi dealtfel nici posibilă), nici o conceptualizare. în acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcţiona efectiv în lume. Odată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivaţie obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificaţie. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dai- nu aveam nici o motivaţie obişnuită pentru a face acest lucru. Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalităţii, am înţeles că originea emoţiior se găsea în credinţa oamenilor că ei erau respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. în cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuţi şi alţi angajaţi, 2000 de pacienţi trataţi, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienţi noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni de radio şi televiziune - The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show, The Today Show etc. în 1973, am rezumat munca mea în cartea „Orthornolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară\ avându-1 drept co-autor pe laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului sau, a avut darul de a crea tulburare.

Condiţia generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătăţit încet şi apoi a survenit un alt fenomen - am simţit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în

creier, unde crea o senzaţie intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi s6 întâmpla în viaţă se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezenţa, şi nu Sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „Sinele" meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu" mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.
Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să investighez învăţăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Rămână Marharshi şi Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-1 raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.
Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar, pur şi simplu, devenise inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienta care reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi - eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.
A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o ora dimineaţa şi apoi înainte de culcare, pentru ca acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecţiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâţenie, eu vedeam doar frumuseţe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepţie. Toate graniţele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, cu şi tu, dispăruseră.
Am petrecut mulţi ani în linişte interioară şi, în tot acest timp. puterea Prezenţei creştea. Nu mai aveam o voinţă personală. Voinţa mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenţei Infinite, acţionând după voinţa acesteia. Oamenii simţeau o pace extraordinară în aura acestei Prezenţe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înţeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o

persoană, Sinele meu strălucea în ochii săi. M-am mirat de cum am reuşit oare să intru în toate acele corpuri.
Dincolo de înţelegerea obişnută, miraculosul se petrecea.
Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră - vederea mi se normalizase spontan, ncmaiavând nevoie de ochelarii pe carc-i purtam de-o viaţă. Ocazional, simţeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinara a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roţile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din faţa mea. Curând am ajuns în faţa unei scene incipiente de bătaie de stradă şi am constatat că „beligeranţii" au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.
Schimbări profunde ale percepţiei au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la resturantul Rothman's. Prezenţa s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice lucru sau persoană care părea separată în percepţia obişnuită s-a contopit in universalitate şi unitate atemporală. In Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înţeles că nu există „evenimente" sau „lucruri" şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepţiei, cum este, de altfel, şi iluzia unui „eu" separat, obiect al naşterii şi morţii. Pe măsură ce Sinele limitat şi fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzaţie confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferinţele. Pentru că numai iluzia individualităţii este originea oricărei suferinţe. Atunci când înţelegem că universul este imul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nici o suferinţă nu mai este posibilă.
îmi veneau pacienţi din toate ţările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiţi de speranţă. Înfăşuraţi în cearceafuri albe, pe patul suferinţei lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranţa vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulţi erau muţi de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparenţa zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esenţa radiantă a iubirii şi frumuseţii, probabil că atât de ascunsă de suferinţă şi de aparenţa obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.
într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forţă.

Avea o dereglare neurologică severă şi nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-^se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumăraţi medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunţase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranţă.
Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?" Am înţeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot Sinele ei interior i-a strălucit în ochi si eu m-am conectat cu această esenţă iubitoare. în aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realităţi; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanţă, nici măcar pentru ea.
în esenţă, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumăraţi pacienţi. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alţii nu, dar acest fapt al însănătoşirii clinice n-a mai avut importanţă pentru aceşti pacienţi, Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simţeau iubiţi şi împăcaţi interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenţei, astfel încât el sau ca a experimentat vindecarea la un nivel ce transcedea lumea şi aparenţele acesteia. Pacea interioară în care existam eu, ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.
Am înţeles că orice chin şi suferinţă provine exclusiv de la eu şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minţilor pacienţilor mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muţenie şi nu vorbise de mulţi ani), şi i-am spus prin intermediul minţii mele: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ţi-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău eU\ el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.
Dai* munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru cas în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulţi bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienţii mei. Am simţit o frustrare enormă în faţa imensei suferinţe umane şi a imposibilităţii melc de a mă ocupa de mai mulţi pacienţi în acelaşi timp. Am simţit că trebuie să existe o calc de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeţii şi suferinţei umane.
Când am descoperit kincsiologia, am fost imediat uluit de potenţialul ei. Era „culoarul" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minţii şi spiritului, o interfaţă între dimensiuni. într-o lume plină de „adormiţi" ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în faţă atât un

instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanţă, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenţilor şi asistenţilor mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. In timp ce toţi subiecţii slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi - spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenţii disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinţei, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiţi. Părea că în conştiinţa lor survenise o schimbare importantă şi decisivă - atunci când au înţeles că nu se aflau Ia mila lumii, ci erau afectaţi numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creşterea abilităţii omului de a rezista în faţa vicisitudinilor existenţei.
Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; am înţeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. întreaga schemă a civilizaţiei putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct-specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.
Mi-a fost clar că aceste înţelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieţii umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecinţele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinţei însăşi si de a face explicabile acele lucruri care, altfel, puteau fi numai presupuse.
Venise timpul să-mi părăsesc viaţa new-yorkeză, cu aparamentul din Fifth Avenue şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecţionez ca instrument Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viaţă modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut şapte ani în meditaţie şi studiu.
Insă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu - independent de voinţa mea şi fără a fi căutată în mod special. în cele din urmă, am înţeles că trebuia să învăţ să trăiesc în această Prezenţă Divină şi - în acelaşi timp - să funcţionez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era

necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înţelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social. Nu ştiam cine mai candida şi pentru ce funcţie sau cine era Prinţesa Diana, dar m-am pus la curent şi readaptat cu plăcere.

Experienţele excepţionale şi subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiinţa colectivă - nu pot fi înţelese de către majoritatea oamenilor (cu excepţia căutătorilor spirituali) şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificaţie limitată. încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinităţii. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieţii de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjuraţi de atenţie şi amabilitate faţa de ceilalţi. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obişnuite.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezenţa (aceeaşi care-mi schimbase viaţa), măcar cu puţin mai aproape de înţelegerea şi atingerea semenilor mei.

Prezenţa e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spaţiul în care şi prin care totul există şi primeşte experienţa. Este infinit de tandră si totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experienţa timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferinţă, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorinţă, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepţiei. Deoarece Prezenţa este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul „eusunt dispare şi el la rândul său, iar conştienta pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi, prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştientei"? Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtăşesc propria mea experienţă. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puţini cei care urmează aceşti paşi, tocmai pentru că sunt atât de simpli.

La început, dorinţa mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înţeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acţiona cu o calitate constantă a iertării şi tandreţii, fără excepţie. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există - inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ţine dorinţele în suspensie şi de a abandona voinţa personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simţire, dorinţă sau acţiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunţăm la dorinţa de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. In cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.
Sarcina menţinerii acestei fixităţi şi constante a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditaţie) a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activităţile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puţin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte Pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitaţional al Pământului - de tot mai puţină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spaţiu sub propria sa inerţie.
Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştientă, Prezenţa fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puţine) de nelinişte şi teamă, atunci când Sinele a murit, apoi absolutul Prezenţei a inspirat o străfulgerare de veneraţie. Această accedere a fosl spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienţei obişnuite. Acest şoc profund esle amortizat de iubirea ce însoţeşte şi este alături de Prezenţă. Fără sprijinul şi protecţia acelei iubiri, am fi anihilaţi.
A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agăţat dee propria-i existenţă, temându-se că va fi nimicit. în loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morţii eului, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esenţe. Odată cu nonlocalitatea a survenit şi conştienta faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identităţile, sexele, dincolo de

umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferinţă şi moarte.
Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanţă. La anumite nivele ale conştiinţei spirituale, suferinţele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare consideraţii sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanţă, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un nel* decât ca un „eu", ca un terţ sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la coip ca şi cum acesta ar fi un „eu" individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştientei în lumea formei şi a dualităţii). Cel mai bun lucru pe care-1 putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenţei acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate faţă de acest domeniu sau pentru cei foarte bolnavi şi aflaţi în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneţi şi o sursă de bucurie. In mod obişnuit, în acest punct există o dorinţă de a împărtăşi această stare cu ceilalţi si de a o folosi în beneficiul tuturor.
Extazul care acompaniază această condiţie nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intesă, chiar teama ca am fost abandonaţi de Prezenţă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cerc o voinţă puternică. In cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferinţa de a cădea din starea de graţie. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opoziţiile şi chemările lor conflictuale. Dar una e să renunţăm la lanţurile de fier ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanţurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunţare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătăţii absolute.
în propriul meu caz, teama de inexistenţă era formidabilă şi m-am retras din faţa ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopţilor întunecate ale sufletului -

ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferinţă îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorinţa pentru existenţa însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existentă si non-existentă. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienţi că iluzia existenţei pe care o transcedem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilităţii face ca această ultimă barieră sa pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluţia singurei dualităţi rămase - cea a existenţei şi non-exixtenţei - însăşi identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaiexistând nici o conştiinţă individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS